COLECȚIA

Iubiri de poveste

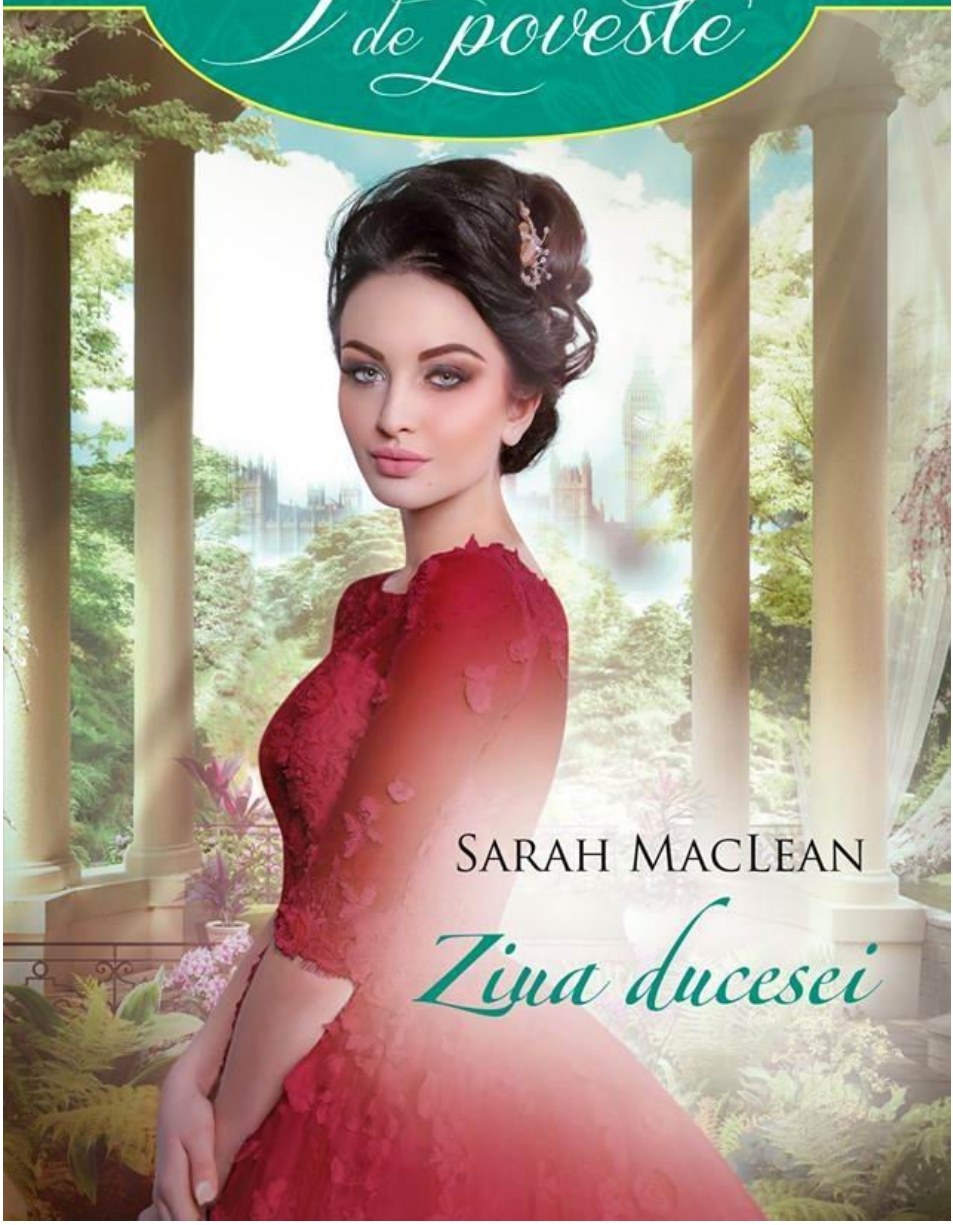

SARAH MACLEAN

Ziua ducesei

SARAH MACLEAN
ZIUA DUCESEI

The Day of the Duchess by **Sarah MacLean**

Copyright © 2017 Sarah Trabucchi
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harper Collins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Elena Arhire/Graal Soft

Pentru susţinătoarele drepturilor femeilor, de acum şi dintotdeauna.

Scandaluri şi ticăloşi

Vol. 3 | nr. 113, august 1836

Ducesă dispărută descoperită!

Parlamentul a simţit azi din plin *PARFUM DE BÂRFĂ* când Seraphina, dispăruta **DUCESĂ DE HAVEN,** s-a întors din sejurul ei scandalos ca să surprindă lumea bună şi să se certe cu soţul ei în Camera Lorzilor.

Petiţia parlamentară a doamnei de mult pierdute?

DIVORŢUL!

După cum se spune, **ÎMBROBODITUL HAVEN** a plecat iute acasă, cedând bătălia, dar nu şi războiul, în faţa celei care cândva i-a fost iubită, **FIICĂ PERICULOASĂ** şi ducesă dispreţuită… acum soţie nedoritoare! *Totuşi,* doamna *nu s-a lăsat ignorată.* Ea l-a urmărit **furioasă**, jurând să pună punct căsniciei *cu orice preţ.* Ce poate fi mai **lasciv** decât un scandal de vară?

VA URMA.

Capitolul 1

Ducele părăsit renegat!

19 august 1836
Camera Lorzilor, parlament

Îl părăsise cu fix doi ani şi şapte luni în urmă.

Malcolm Marcus Bevingstoke, duce de Haven, privi roţile micului calendar din lemn încrustat în sugativa de pe masa de scris, din biroul privat aflat deasupra Camerei Lorzilor.

19 august 1836. Ultima zi din sesiunea parlamentară, molatică şi plină de fast. Şi de amintiri şovăitoare. Învârti roata încrustată cu cifra şase. Cinci. Patru. Trase adânc aer în piept.

„Ieşi”. Îşi auzi propriile cuvinte, reci şi chinuite de trădare, cu ecoul unei ameninţări tăcute. „Să nu te mai întorci niciodată”.

19 ianuarie 1834. „Ziua în care ea a plecat”.

Degetele i se mişcară absente, găsind alinare în păcănitul familiar al roţilor.

„Ce simt pentru tine”… Cuvintele ei duioase şi pline de ispită. „N-am mai simţit niciodată aşa ceva”.

Nici el. De parcă lumina, aerul şi speranţa umpluseră încăperea şi acoperiseră toate colţurile întunecate. Umplându-i plămânii şi inima. Şi totul mulţumită ei.

Până când descoperise adevărul. Adevărul, care contase atât de mult până ce nu mai contase deloc. *Unde plecase?*

Ceasul din colţul camerei ticăi, numărând secundele până când Haven trebuia să îşi ocupe locul în încăperea principală sacră din Camera Lorzilor, acolo unde bărbaţi cu ţeluri mai înalte şi plini de entuziasm stătuseră generaţii întregi înaintea lui. Plimbă micul calendar între degete, ca un virtuoz, de parcă făcuse dansul acela de o sută de ori înainte. De o mie.

Şi chiar aşa era.

1 martie 1833. Ziua în care se cunoscuseră.

„Şi i se permite oricui să se facă duce în zilele noastre, nu?” Fără respect. Tachinare, farmec, frumuseţe pură şi curată.

„Dacă ai impresia că ducii sunt răi, iubito, îţi închipui ce-au de îndurat din partea duceselor?”

Zâmbetul acela. De parcă nu mai cunoscuse vreodată alt bărbat. De parcă nici nu îşi dorise să cunoască vreodată. Fusese al ei din clipa în care văzuse zâmbetul acela. Înainte de el. „Ce au de îndurat. Într-adevăr”.

Apoi, totul se dusese pe apa sâmbetei. El pierduse totul, apoi o pierduse pe ea. Sau poate că fusese invers. Sau poate că era totuna.

Avea să vină vreodată vremea în care să nu se mai gândească la ea? Măcar o zi care să nu îi reamintească de ea? De timpul care se scursese ca o eternitate de când ea îl părăsise?

Unde se dusese?

Ceasul bătu ora unsprezece; bătăile grele răsunară în încăpere, reluate de alte câteva zeci, care băteau pe coridorul lung, din stejar, de deasupra, chemând bărbaţi cu nume străvechi la datoria care le revenise dinainte să se nască.

Haven învârti cu putere roţile calendarului şi le lăsă să se aşeze. 37 noiembrie 3842. O dată frumoasă – când nu urma să mai aibă nici cea mai mică şansă de-a se mai gândi la ea.

Se ridică şi se îndreptă spre locul în care stăteau atârnate robele lui roşii – povara lor apăsătoare şi grea era menită să oglindească greutatea responsabilităţii pe care o reprezentau. Îşi trase îmbrăcămintea peste umeri – căldura catifelei roşii îl copleşi aproape imediat, prea dulce şi sufocantă. Între timp, se întinse după peruca pudrată, strâmbându-se în vreme ce şi-o aşeză pe cap. Părul de cal îi biciui gâtul înainte să se aşeze drept şi incomod, ca o pedeapsă pentru păcatele trecutului.

Ignorând senzaţia, ducele de Haven deschise uşa

biroului şi îşi croi drum prin coridorul acum liniştit, spre intrarea încăperii principale din Camera Lorzilor. Era august şi era cald ca naiba în Parlament, aerul fiind încărcat de sudoare şi de parfum. Ferestrele erau deschise ca să permită adierii vântului să pătrundă în sală – o urmă de adiere care doar accentua mirosul greu, adăugând izul Tamisei mirosului deja îngrozitor dinăuntru.

Acasă, râul era rece şi curat, nepătat de mizeria Londrei. Acasă, aerul era curat, promiţând idile estivale şi făcând aluzii la mai mult. La viitor. Sau cel puţin aşa fusese. Până când componentele ideii de „acasă” se destrămaseră şi el rămăsese singur, fără ea. Acum, părea doar un pământ. Avea nevoie de mai mult decât de un râu şi de nişte coline vălurite ca să se simtă acasă. Avea nevoie de ea. Astfel că urma să facă în vara aceea ce făcuse de fiecare dată când lipsise din Londra în ultimii, exact, doi ani şi şapte luni. Să o caute.

Nu se dusese în Franţa sau în Spania, unde îşi petrecuse el vara precedentă, pe urmele englezoaicelor în căutare de distracţii. Ea nu fusese niciuna dintre văduvele false pe care le găsise în Scoţia, nici vreuna dintre guvernantele de la conacul impunător din Ţara Galilor, nici femeia pe care o urmărise în Constantinopol în luna de după plecarea ei, o escroacă de primă clasă care pretinsese că era aristocrată. Şi mai fusese femeia din Boston – cea de care fusese atât de sigur cea căreia i se spunea Porumbiţa.

Nu Sera. Niciodată Sera. Dispăruse, de parcă nici nu existase vreodată. Într-o clipă aici, apoi dispărută în clipa următoare, cu destui bani care să îi permită să se facă nevăzută. Chiar când îşi dăduse el seama de cât de mult o voia. Dar, la un moment dat, banii aveau să se termine şi urma să fie nevoită să se oprească din fugit. El, pe de altă parte, era un bărbat cu putere, privilegii şi o avere colosală, îndeajuns cât să o găsească de îndată ce înceta să mai fugă.

Şi avea să o găsească.

Se strecură pe una dintre băncile lungi care înconjurau platforma preşedintelui Camerei Lorzilor, acolo

unde lordul cancelar începuse deja să vorbească.

— Domnii mei, dacă nu mai există chestiuni formale, vom închide sesiunea parlamentară din acest an.

Un cor de încuviinţări – pumni care loveau în spetezele băncilor peste tot în sală – răsună prin încăpere.

Haven răsuflă şi se abţinu să nu se scarpine în perucă, ştiind că, dacă se lăsa pradă tentaţiei, avea să fie mistuit de asprimea ei.

— Domnii mei! strigă lordul cancelar. Chiar nu mai este nicio chestiune formală suplimentară pentru sesiunea curentă?

Un cor straşnic de negaţii răsună prin încăpere. Camera Lorzilor părea mai degrabă plină de şcolari disperaţi să îşi petreacă o după-amiază la scăldătoarea din oraş, nu de aproape două sute de aristocraţi încrezuţi dornici să ajungă la amantele lor.

Lordul cancelar zâmbi larg, chipul lui rumen strălucind de sudoare, sub perucă, în vreme ce îşi întinse mâinile late peste cingătoarea cuprinzătoare.

— Ei bine! Este voinţa şi plăcerea Maiestăţii Sale ca…

Uşile enorme ale încăperii se deschiseră brusc, sunetul vui prin sala tăcută, luându-se la întrecere cu vocea cancelarului. Toate capetele se întoarseră, dar nu şi al lui Haven; era mult prea dornic să lase în urmă peruca şi Londra ca să îşi mai facă griji pentru ce se întâmpla după aceea.

Lordul cancelar îşi veni în fire, îşi drese glasul şi spuse:

— …Activitatea parlamentului să fie amânată până joi, 7 octombrie, anul…

Se auziră o grămadă de proteste zgomotoase când uşa se închise cu o bubuitură puternică. Atunci, Haven întoarse capul, urmărind privirile bărbaţilor adunaţi spre uşile încăperii, acum închise. Nu putea să vadă nimic nelalocul lui.

— Da! spuse lordul cancelar, pe un ton plin de dezaprobare, înainte să reia confirmarea închiderii sesiunii. Slavă Cerului… Joi, 7 octombrie anul…

— Înainte să încheiaţi, lord cancelar?

Haven încremeni.

Cuvintele fură rostite puternic, oarecum dulce, vioi şi splendid de femeiesc – atât de nelalocul lor în Camera Lorzilor, interzisă sexului frumos. Cu siguranţă, de aceea i se tăie răsuflarea. Cu siguranţă, de aceea inima începu să îi bată cu putere în piept. De aceea se ridică brusc, în mijlocul unui val de indignare bărbătească.

Nu din cauza vocii în sine.

— Ce înseamnă asta? întrebă vijelios cancelarul.

Haven reuşi să zărească atunci cauza zarvei iscate. O femeie. Mai înaltă decât oricare altă femeie cunoscută vreodată, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie de culoarea lavandei văzută vreodată, perfect aranjată, de parcă obişnuia să defileze regulat în sesiunea parlamentară. De parcă era însuşi prim-ministrul. De parcă era mai mult de atât. De parcă făcea parte din familia regală.

Singura femeie pe care o iubise vreodată. Singura femeie pe care o urâse vreodată.

Aceeaşi şi cumva complet diferită.

Iar Haven încremeni.

— Vreau să spun, zise ea, de parcă se afla la un ceai, îndreptându-se spre platforma din încăpere. Mi-a fost teamă ca nu cumva să ratez cu totul sesiunea parlamentară. Dar sunt foarte fericită c-am reuşit să mă strecor aici înainte să fugiţi cu toţii spre locurile în care se aventurează domnii pentru a-şi găsi… plăcerea. Ea zâmbi larg spre un conte bătrân, care se înroşi sub căldura privirii ei şi se întoarse. Totuşi, ce caut eu are nevoie de o lege votată de parlament. Iar dumneavoastră sunteţi… după cum prea bine ştiţi… parlamentul.

Privirea ei o întâlni pe a lui, ochii ei la fel cum şi-i amintea, albaştri ca marea vara, dar totuşi oarecum diferiţi. Dacă înainte erau deschişi şi sinceri, acum păreau enigmatici. Tainici.

Doamne! Ea era acolo.

Acolo. Aproape trei ani de căutări, şi iată că era acolo,

de parcă fusese plecată doar pentru câteva ore. Senzaţia de şoc se războiu cu o mânie pe care nu şi-ar fi putut-o imagina, dar emoţiile nu erau nimic în comparaţie cu al treilea sentiment. O plăcere imensă, de nesuportat.

Ea era acolo.

În sfârşit.

Din nou.

Tot ce putea să facă era să nu se mişte. Ca să nu o ia pe sus şi să plece cu ea, să o strângă lângă el. Să o recucerească. Să o ia de la început.

Doar că ea nu părea să se afle acolo pentru asta.

Îl privi vreme îndelungată, fără să clipească, înainte să anunţe solemn:

— Sunt Seraphina Bevingstoke, ducesă de Haven. Şi cer divorţul.

Capitolul 2

Ducesa dispare, ducele este devastat

Ianuarie 1834
Cu doi ani şi şapte luni în urmă. Fără trei zile.
Conacul Highley

Dacă nu ciocănea, murea.

Nu ar fi trebuit să vină. Fusese nespus de iresponsabilă. Luase decizia sub influenţa unei stări emoţionale de nesuportat, disperată să găsească un fel de control în toată povestea, în cea mai dificilă situaţie din viaţa ei.

Dacă nu i-ar fi fost frig, ar fi râs de nebunia gândului că urma să mai aibă vreodată controlul asupra lumii ei.

Dar singurul lucru de care era în stare Seraphina Bevingstoke, ducesă de Haven, era să îşi blesteme decizia prostească de a închiria o birjă, de a-i plăti vizitiului o avere ca să o ducă într-o călătorie lungă şi îngrozitoare, printr-o

ploaie rece ca gheaţa, într-o noapte friguroasă de ianuarie şi să aterizeze acolo, la Highley, conacul a cărui stăpână – cu numele – era. Totuşi, numele nu conferea şi drepturi. Nu pentru femei. Şi, de drept, ea era doar un vizitator. Nici măcar un oaspete. Nu încă. Poate niciodată.

Birja dispăru în ploaia care ameninţa să devină zăpadă grea şi rece, iar Sera ridică privirea spre uşa masivă a casei întunecate – slujitorii se culcaseră de mult, dar nu avea de ales decât să trezească pe cineva. Nu putea să rămână afară. Dacă făcea asta, murea înainte de a se face dimineaţă.

Fu cuprinsă de un val de durere înfiorătoare. Îşi apăsă mâna pe pântec.

Mureau împreună.

Durerea se domoli, iar ea îşi recăpătă răsuflarea încă o dată, ridicând B-ul elaborat din fier forjat aflat pe uşă. Îl lăsă să coboare cu un bubuit; sunetul de topor al unui călău, întunecat şi ameninţător, se revărsă cu un şuvoi de nelinişte. Dacă nu răspundea nimeni? Mai rău chiar: dacă bătuse tot drumul până acolo, împotriva raţiunii, ca să dea peste o casă goală?

Neliniştile erau nefondate. Highley era reşedinţa ducatului de Haven şi avea un personal adecvat. Uşa fu deschisă de un lacheu tinerel, în uniformă, cu ochii obosiţi. Curiozitatea lui fu imediat înlocuită de şoc când Sera fu străfulgerată din nou de durere.

Înainte ca el să apuce să mai vorbească, înainte să îi închidă uşa în nas, Sera păşi peste pragul uşii, cu o mână pe pântecul umflat şi cu cealaltă pe toc.

— Haven.

Fu singurul lucru pe care putu să îl rostească înainte să se chircească de durere.

— El… Băiatul se opri. Adică, Excelenţa Sa… nu este acasă.

Ea reuşi cumva să ridice privirea, în lumina difuză, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui.

— Mă cunoşti?

Privirea lui coborî iute spre pântecul umflat. Şi înapoi.

Ea îşi răsfiră mâna peste copilul de acolo.

— Moştenitorul.

El încuviinţă din cap, iar ea fu cuprinsă de uşurare, de un val de căldură. Se lăsă purtată de acea senzaţie chiar când ochii lui tineri se făcură mari, atraşi de podeaua de sub picioare.

Nu uşurare. Sânge.

— Oh… începu el, cuvintele fiindu-i înghiţite de uluire.

Ea se legănă în pragul uşii, întinzându-se spre el, spre copilul acela care fusese atât de ghinionist în după-amiaza aceea. Tânărul o luă de mână.

— E aici, şopti el. E sus.

El era acolo. Atât de puternic, încât să supună soarele voinţei lui.

Dacă nu ar fi avut acea durere cumplită, Sera s-ar fi simţit recunoscătoare. Dacă nu i-ar fi fost aşa frică, ar fi putut să se simtă fericită. Dacă nu ar fi fost ceea ce ştia că urma să se întâmple, ar fi fost viaţa în sine.

„Ieşi”. Auzi cuvintele în gând. Îi văzu privirea rece când o izgonise dinaintea ochilor lui, cu luni în urmă. Şi apoi, cumva…

„Vino aici!” Aceeaşi privire, dar de data aceea cu pleoape grele de oboseală. Disperată. Fierbinte ca soarele. Apoi şoaptele dulci la urechea ei: „Ai fost făcută pentru mine. Am fost făcuţi unul pentru celălalt”.

Durerea o readuse în prezent, ascuţită şi muşcătoare, sugerând ceva îngrozitor de greşit. De parcă sângele care acoperea fustele şi podeaua din marmură nu prevesteau destul. Ea urlă. Mai tare decât şi-ar fi închipuit, căci deodată mai apăru cineva acolo – o femeie.

Vorbeau, dar Sera nu putea să audă cuvintele. Apoi femeia plecă, iar Sera fu lăsată în întuneric, cu greşelile ei şi cu băiatul, scumpul, dragul băiat, care se ţinea de ea. Sau ea de el.

— S-a dus să-l cheme.

Desigur, era prea târziu. În atâtea privinţe.

Nu ar fi trebuit să vină.

Sera căzu în genunchi, cu răsuflări întretăiate de

durere. Suferinţă covârşitoare. Nu avea să îşi cunoască niciodată copilul. Brunet, cu zâmbet larg şi deştept ca tatăl lui. Şi singuratic asemenea lui.

Dacă ea ar supravieţui, i-ar iubi îndeajuns.

Dar murea acolo, în locul acela. La câţiva metri depărtare de singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Fără să îi fi mărturisit. Se întrebă dacă i-ar păsa de moartea ei, iar răspunsul o îngrozi mai rău decât orice altceva, pentru că ştia, cu siguranţă, că avea să o urmeze în viaţa de apoi.

Strânse tare mâna lacheului.

— Spune-mi cum te cheamă.

— Excelenţă?

Îi strânse şi mai tare mâna.

— Sera, şopti ea. Avea să moară, şi îşi dorea *numele* rostit de cineva, nu titlul. Să îi spună ceva adevărat. Ceva care simţea că îi aparţinea. Pe mine mă cheamă Seraphina.

Scumpul băiat o strânse de mână. Încuviinţă din cap. Nodul din gâtul lui plăpând se zgudui din cauza emoţiilor.

— Daniel, spuse el. Ce să fac?

— Copilul meu, şopti ea. Al lui.

Băiatul încuviinţă din cap, deodată prea înţelept pentru vârsta lui.

— Vreţi ceva?

— Mal… spuse ea, incapabilă să ignore adevărul. Incapabilă să nu se lase înghiţită cu totul de el. Încă o dată. Destul de mult pentru ca totul să revină la normal. Îl vreau pe Malcolm.

*

Ducele de Haven deschise brusc uşa încăperii în care se afla Sera, tăcută, nemişcată şi palidă. Forţa cu care tocul din stejar se lovi în perete îi sperie pe cei dinăuntru. O slujnică tânără scoase un ţipăt surprins, iar menajera ridică privirea din locul în care ţinea o cârpă pe fruntea Seraphinei.

Dar ducele nu voia să aibă nimic de-a face cu cele

două femei. Era mult prea concentrat asupra medicului aflat lângă soţia lui.

— Trăieşte, mormăi Haven, cuvântul fiind încărcat de o emoţie pe care nu ştia că putea să o simtă.

Dar, oricum, ea îl făcuse mereu să simtă. Chiar când fusese disperat să nu simtă.

Medicul încuviinţă din cap.

— Atârnă de un fir de aţă, Excelenţă. E foarte probabil să moară înainte de lăsarea serii.

Cuvintele îl străfulgerară, reci şi simple, de parcă medicul vorbea despre vreme sau despre ştirile de dimineaţă, iar Malcolm încremeni, căci povara deplină a efectului lor ameninţa să îl doboare. Cu nici măcar o oră în urmă, îşi ţinuse copila neînsufleţită în braţe, atât de micuţă, că nici nu putuse să îi umple palmele, atât de scumpă, încât nu suportase gândul să o lase cu slujitoarea care i-o adusese.

În schimb, lăsase slujnica să plece şi rămăsese în linişte, ţinând în braţe corpul aproape lipsit de greutate al fiicei lui, jelindu-i moartea.
Şi viaţa. Şi tot ce ar fi putut să fie.

Ştiind că, în ciuda averii, puterii şi poziţiei aparent nelimitate, nu o putea readuce la viaţă. Şi, când se simţise în stare să gândească dincolo de durere, găsise uşurare în mânie.

Nu putea să le piardă pe amândouă.

Privirea lui Malcolm se aţinti spre medic.

— Mă înţelegeţi greşit. Se avântă spre doctor, incapabil să se oprească. Îl apucă de reverul hainei şi îşi revărsă furia asupra bărbatului, mai în vârstă, mai mic şi mai slab. Mă auziţi. Ea trăieşte.
Medicul se bâlbâi, iar Malcolm fu copleşit de mânie. Îl zgâlţâi din nou pe medic. *Soţia mea trăieşte.*

Malcolm îi dădu drumul, fără să îi pese că medicul se împletici când se lovi de podea. Se îndrepta deja spre Sera. Îngenunche lângă ea şi o luă de mână, detestând răceala pe care o simţea; o strânse mai tare, ca să îi simtă căldura. Se opri o clipă să o privească – fusese plecată atâta vreme,

şi, înainte de plecare, o urâse prea mult. Şi, înainte de asta, fusese prea disperat să mai observe ce anume îşi dorea de la ea.

Cum de îi luase atâta timp – până ce ea ajunse palidă, nemişcată şi la un pas de moarte – ca să vadă cât era de frumoasă? Pometii înalţi, buzele pline şi genele acelea de un negru adânc, imposibil de lungi care se odihneau acum pe pielea de porţelan.

Ce era dispus să ofere ca să o vadă ridicând genele acelea? Să se uite la el cu ochii aceia care îi tăiau de fiecare dată răsuflarea, albaştri precum cerul de vară. I-ar fi acceptat oricum – plini de fericire. De suferinţă. De ură.

Deja oferise prea multe. La fel şi ea. Ce îi mai rămăsese lui? Ce sacrificiu sărăcăcios putea să mai ofere? Niciunul. Şi astfel, în povestea asta, urma să primească fără să plătească. Închise ochii şi îşi apăsă buzele pe degetele ei reci, neputincioase şi nemişcate.

— O să trăieşti, Sera. Chiar dacă trebuie să te trag înapoi din rai.
O să trăieşti.

— Excelenţă.

El încremeni la auzul cuvintelor, clare şi nepăsătoare, rostite din pragul uşii. Nu se întoarse spre femeia care stătea acolo; nu avea răbdare pentru aşa ceva. Fustele mamei lui foşniră pe măsură ce ea se apropie.

— Haven.

Îl cuprinse furia la auzul titlului lui acolo, în clipa aceea. Mereu duce, niciodată om. De câte ori îi amintise de rolul lui? De scopul lui? De sacrificiile pe care le făcuse ea ca să i-l asigure? Sacrificii care o transformaseră într-una dintre cele mai de temut femei din Anglia. O remarcă usturătoare din partea ducesei de Haven putea să distrugă o fată înainte ca ea să fi avut măcar vreo şansă.

Nu ducesă. Văduvă.

Malcolm se ridică şi se întoarse spre mama lui, blocându-i vederea spre Seraphina. Dorindu-şi deodată, cu ardoare, să o vadă ieşită din cameră. Departe de soţia lui.

Trecu pe lângă bătrână şi doctor, ajunse în coridorul

de dincolo, alungând slujitoarele cu capetele plecate şi vorbele şoptite. Se abţinu să nu urle în urma lor. Să acţioneze contrar deceniilor de instruire în privinţa titlului şi a poziţiei lui.

— Eşti patetic, spuse ea. Cel mai mare dintre păcate.

Inima lui începu să bată cu putere.

— Copilul meu a murit. Soţia mea e şi ea aproape moartă.

Privirea ei nu se încălzi. Nu ar fi trebuit să îl surprindă, şi totuşi îşi dori să urle din toţi rărunchii. În schimb, îi întâlni privirea albastră, distantă şi spuse:

— Nepoata ta a murit.

— O fată.

Fu cuprins de un val de căldură.

— O fiică.

— Nu un moştenitor, sublinie ea, cu o dezaprobare rece. Iar acum, dacă ai noroc, poţi să o iei de la capăt.

Căldura deveni flacără mistuitoare, dezlănţuindu-se înăuntrul lui. Punându-i o gheară în gât. Sufocându-l.

— Dacă am noroc?

— Dacă moare fata Talbot. Medicul spune că, dacă supravieţuieşte, o să fie stearpă, deci nu o să mai fie de niciun folos. Poţi să găseşti alta. Să faci un moştenitor. Unul de sorginte mai bună.

El îşi miji ochii, cuvintele fiind greu de priceput în vuietul din urechile lui.

— Este ducesa de Haven.

— Titlul nu înseamnă nimic dacă ea nu e în stare să dea naştere următorului duce. De aia te-ai însurat cu ea, nu? Ea şi mama ei ţi-au întins o capcană. Te-au prins. Te-au ţinut legat cu promisiunea unui moştenitor. Care acum s-a dus. N-aş fi mamă dacă nu mi-aş dori să te văd scăpat de o femeie atât de ieftină.

El îşi alese cuvintele cu grijă.

— N-ai putea să fii mai puţin mamă decât în clipa asta. Eşti o nemernică fără inimă şi cu sânge rece. Şi vreau să te văd afară din casa asta când mă-ntorc.

Ea ridică dintr-o sprânceană elegant conturată.

— Emoţiile nu-ţi stau bine.

Atunci, îşi părăsi mama, pentru că nu avea încredere că nu o să-şi dezlănţuie fiecare urmă de emoţie necuviincioasă asupra ei.

Îşi părăsi mama şi se duse să îşi îngroape fiica în pământul îngheţat de ianuarie, rugându-se în acel răstimp ca soţia lui să trăiască.

Când se trezi, Sera era singură într-o încăpere în care se revărsa o lumină orbitoare. O durea totul – oasele, muşchii, locuri pe care nu le putea numi. Locul care fusese atât de frumos de plin, cu mai mult decât speranţă, şi care acum era devastator de gol.

Îşi mişcă mâna peste cuvertură; degetele ei urmăriră aşternutul curat şi frumos lucrat, care îi acoperea pântecul sensibil, umflat şi gol. O lacrimă i se prelinse spre tâmplă, desenând o dâră de singurătate, în vreme ce alunecă în păr şi dispăru. Îşi închipui că lacrima purtă cu ea ultima fărâmă din fericirea ei.

Dincolo de fereastră, sclipea un cer de un albastru strălucitor, înnorat doar de ochii geamurilor grele. Creanga desfrunzită a unui copac apăru diformă în depărtare, cu nişte pete mari şi negre pe ea.

Nu diformitate. Ciori.

„Unu pentru durere. Doi pentru plăcere.”[1]

— Lacrimile n-o s-o aducă înapoi.

Sera se întoarse spre vocea auzită, îngrozită de ce avea să descopere acolo. Nu pe soţul ei, ci pe soacra ei, care părea să facă o obişnuinţă din a se nimeri prin încăperi în care nu era bine-venită. Într-adevăr, văduva ducelui de Haven era adesea prezentă în cele mai nepotrivite locuri. Cele care năruiau visuri. Femeia era un sol al suferinţei. Chiar dacă Sera nu ar fi ştiut în inima ei că îi murise fiica, prezenţa văduvei i-ar fi dovedit-o.

Sera îşi întoarse privirea spre fereastră, spre cerul de dincolo, strălucitor şi plin de promisiuni solemne. Spre ciori.

„Trei pentru o nuntă. Patru pentru o naştere”.

Nu vorbi. Nu putea să îşi găsească cuvintele, şi, chiar

1 Cântec tradiţional britanic pentru copii (n.tr.)

dacă reuşea, nu o interesa să le împărtăşească acum cu cealaltă femeie.

Totuşi, văduva găsi suficiente cuvinte pentru amândouă, în timp ce se apropie, adresându-i-se de parcă vorbea despre vreme:

— Poate nu-ţi place de mine, Seraphina, dar ai face bine să mă asculţi.

Sera rămase neclintită.

— Noi două nu suntem tare diferite, îi spuse femeia mai în vârstă. Amândouă am făcut greşeala de a prinde un bărbat în capcana căsătoriei. Diferenţa e că fiul meu a supravieţuit. Se opri, iar Sera îşi dori s-o vadă plecată din cameră, epuizată deodată de simpla prezenţă a văduvei. Dacă el nu ar fi supravieţuit, eu aş fi fugit.

Fuga era un gând minunat. Putea oare să fugă? De suferinţă?
De durere? Putea să fugă de el?

— În căsnicia mea n-a existat iubire. Aşa cum nu există nici în a ta.

Fireşte, se înşela. În căsnicia Seraphinei iubirea se pierduse. Iar acum, întinsă în patul acela orbitor de alb, în camera aceea orbitor de albă din casa aceea sufocant de dezolantă, avu convingerea că iubirea nu avea să mai fie vreodată recâştigată în căsnicia ei.

Pentru că nu avea să mai existe niciodată iubire. Nu pentru Malcolm. Nu pentru copilul lor. Nu pentru ea însăşi. Era singură în încăperea aceea şi în viaţă.

Dacă ar fi putut să fugă. Dar el îi furase libertatea, la fel cum îi furase şi inima. Şi fericirea. Şi viitorul.

— Eşti stearpă.

Cuvintele, care nu aveau nicio semnificaţie în clipa aceea, nu treziră nimic înăuntrul Seraphinei. Nu îi păsa de veştile despre viitor, de copiii imaginari, ci doar de copilul pe care îl pierduse. Copilul pe care îl pierduseră *amândoi.*

— O să avem nevoie de un moştenitor.

El nu-şi dorea unul. Nu o spusese răspicat? Mama lui nu ştia – şi nici nu îi păsa.

— Nu poţi să i-l oferi. Altcineva poate.

Sera îşi feri privirea.

— Dacă vrei, pot să te ajut.

Se uită spre soacra ei, în ochii de un albastru-cenuşiu, goi precum sufletul femeii. Sera nu pretinse că nu înţelegea. Ştia că tot ce îşi dorise dintotdeauna femeia aceea odioasă fusese ca ea să dispară. Văduva o dispreţuise pe Sera de la bun început – urâse originea ei, pe tatăl ei, om de rând care îşi cumpărase accesul spre cercurile aristocraţiei, şi pe mama ei, dornică să facă orice ca să reuşească în viaţă, care se chinuise din răsputeri să urce pe scara ierarhică, sfidându-i pe toţi cei care auzeau că fiica ei pusese mâna pe un duce.

Desigur, Sera chiar crezuse că pusese mâna pe el. Îl crezuse al ei. Îşi dorise asta nespus de mult.

Dar femeia aceea – femeia aceea rece şi îmbătrânită – avusese grijă să zădărnicească totul. În ciuda promisiunii unui copil. Din cauza acelei promisiuni.

Până în clipa aceea, Sera plănuise să rămână. Să câştige iertarea soţului ei. Să sfideze furia văduvei. Dar asta fusese înainte. Când crezuse că aveau să reuşească să devină o familie, într-o bună zi.

Când încă nutrea speranţe la fericire. Acum, ştia mai bine de atât.

Fustele grele foşniră, în vreme ce femeia se apropie şi mai mult.

— Ai putea să fugi. Să o iei de la capăt. Să-l laşi şi pe el să facă la fel.

Era o nebunie. Şi totuşi, nu putu să nu întrebe:

— Şi cu căsnicia noastră cum rămâne?

Un muşchi zvâcni la marginea buzelor văduvei. Îşi simţi victoria.

— Banii cumpără orice. Inclusiv o anulare de căsătorie.

Sera privi ciorile de afară. „Cinci pentru argint. Şase pentru aur”. Văduva continuă:

— Lipsa copiilor o să facă totul mai uşor.

Cuvintele erau o tortură constantă şi rece.

Lipsa copiilor nu avea să facă nimic uşor.

— Spune-mi care e preţul tău, şopti văduva.

Sera rămase tăcută, privind uşa din spatele femeii, dorindu-şi ca aceasta să se deschidă. Dorindu-şi ca soţul ei să se întoarcă, cuprins de tristeţea îndurerată care o copleşea pe ea. Disperat să îşi plângă copila. Trecutul lor. Viitorul lor.

Dornic să o ierte.

Dornic să ceară iertare.

Uşa din mahon rămase închisă.

El nu îşi dorea asta, aşa că de ce trebuia să şi-o dorească ea? De ce să nu închidă chiar ea uşa? De ce să nu aleagă o cale nouă?

De cât era nevoie ca să o facă? De cât era nevoie pentru un viitor? De cât era nevoie ca să fugă? De cât era nevoie pentru o viaţă, singuratică, ştearsă, în comparaţie cu ce i se promisese?

Singuratică, dar a *ei.*

Şopti suma excesiv de mare. Suficientă ca să plece. Niciodată suficientă ca să uite.

„Şapte pentru un secret nespus vreodată”.

Capitolul 3

Dificila ducesă cere divorţul!

19 august 1836
Camera Lorzilor, parlament

Era mai chipeş ca oricând. Nu ştia de ce se aşteptase să îl găsească altfel – trecuseră trei ani, nu treizeci – dar la asta se aşteptase. Sau poate nu se aşteptase, ci sperase. Nutrise oarecare speranţe secrete ca el să nu mai fie perfect. Să fie mai puţin chipeş, mai puţin, pur şi simplu.

Dar nu era mai puţin. Ci, mai curând, mai mult.

Chipul îi era mai ascuţit, privirea mai copleşitoare şi era chiar mai înalt decât îşi amintea ea. Şi atât de chipeş,

chiar când se îndreptă spre ea, îmbrăcat cu roba lui parlamentară străveche şi cu peruca prostească pudrată, ce ar fi trebuit să îi dea aerul unui copil care se juca de-a deghizatul, dar care, în schimb, îl făcea să pară un bărbat cu o hotărâre de neclintit.

Cu alte cuvinte, hotărât să o scoată din Camera Lorzilor.

Împrăştie membrii desemnaţi ai parlamentului, îmbrăcaţi cu acelaşi prost gust, asemenea unei mări din catifea roşie, încurajat de huiduielile şi de zeflemeaua aristocraţilor adunaţi acolo, pe al căror dispreţ Sera îl cunoştea prea bine din viaţa ei anterioară. Bărbaţi care puteau să distrugă o femeie într-o clipită. Să distrugă o familie şi un viitor. Şi să facă totul fără să stea pe gânduri.

Îi urâse pe toţi, dar mai ales pe el.

„Însă nu pentru mult timp”.

Plănuia să lase în urmă ura, acum, că se întorsese, pregătită să îl uite. Îşi închipuise clipa asta luni întregi, chiar de dinainte să revină în Anglia, întregul plan menit să îl scoată din fire atât de mult, încât să fie de acord cu anularea căsătoriei. Căci, dacă exista ceva ce Haven detesta pe lume, asta era să fie luat de prost.

Nu asta le semnase sfârşitul de la bun început?

El se apropie, în încăperea măreaţă ce pălea odată cu anii. Fusese obsedată de ochii lui. Nici căprui, nici verzi, nici aurii, nici cenuşii şi cumva toate la un loc. Fascinanţi şi plini de secrete. Genul de ochi în stare să ia minţile unei femei, dacă nu avea grijă.

Sera avea grijă acum.

Nu mai era femeia care fusese când plecase. Revenise cu o singură promisiune făcută sieşi: când avea să-l părăsească de data asta, urma a o face cu mândrie. Cu un scop. Cu un viitor.

Avea planuri. Iar bărbaţii aceia nu puteau să o oprească.

Şi astfel, cei mai puternici aleşi, adunaţi pentru ultima zi a sesiunii parlamentare, văzură zâmbetul triumfător al Seraphinei, ducesă de Haven, în vreme ce îl înfruntă pe

ducele cu acelaşi nume, pentru prima dată în doi ani şi şapte luni. Fix.

— Soţul meu.

Altă femeie poate nu ar fi observat cum el îşi mijeşte uşor ochii, îşi umflă abia vizibil nările, îşi încordează aproape insesizabil bărbia pătrată. Dar, la un moment dat, Sera petrecuse un an întreg fascinată de felul în care bărbatul acela mândru şi calm i se dezvăluise în cele mai mici detalii. Era furios. „Prea bine”.

— Deci îţi aminteşti de mine.

Cuvintele răsunară calme şi tăioase. Fireşte că îşi amintea. Oricât de mult încerca, părea incapabilă să îl uite.

Şi încercase.

Îşi ridică bărbia, teribil de conştientă de publicul din jur, şi îşi lansă săgeata.

— Nu te supăra, dragă. Cred că n-o să fim nevoiţi să ne mai amintim unul de celălalt pentru prea multă vreme.

— Te faci de râs.

Ea îşi permise să zâmbească mai larg.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău.

O sprânceană ridicată, cu acelaşi nelipsit aer de superioritate.

— Mă faci de râs.

Ea nu şovăi nicio secundă.

— O spui *de parcă* n-ai merita-o.

Nu se aşteptă ca el să o apuce de braţ, căci s-ar fi pregătit pentru ce simţi când degetele lui i se înfăşurară în jurul cotului, ferme, calde şi oarecum neaşteptat de blânde. S-ar fi întărit pentru atacul amintirilor mult prea îndepărtate.

„N-am mai simţit niciodată aşa ceva”.

Îşi înăbuşi amintirea şi îşi retrase braţul din prinsoare cu o forţă plină de graţie, menită să fie simţită de el şi să treacă neobservată de restul lumii. Ducele nu avu ce face decât să îi dea drumul, chiar când coborî vocea şi abia dacă îşi rosti cuvintele:

— Cine eşti?

De data asta, ea ridică dintr-o sprânceană.

— Nu mă recunoşti?

— Nu cunosc întruparea asta a ta, nu.

Întrupare. Nu era cuvântul nepotrivit, căci ea chiar se reîntrupase. Aşa se întâmpla cu cei care mureau şi reveneau din morţi. O simţise ca pe o moarte, chiar aşa cum, în dimineaţa asta, în locul ăsta, în toată căldura şi duhoarea înăcrită, înrăutăţită de adunarea de masculinitate pompoasă, o simţi cumva, din nou, uluitor de asemănătoare vieţii.

— Atunci nu puteam să gust din libertate.

Linia buzelor lui se înăspri. Înainte să apuce să răspundă, un bărbat urlă din adunarea din spate:

— Hei! Haven! Fătuca n-are ce să caute aici!

Sera se întoarse spre bărbat.

— Milord conte, cred c-aţi vrut să spuneţi „ducesa”.

Bărbaţii adunaţi protestară vehement şi bodogăniră când contele în cauză – acum cu urechile roşii ca racul – i se adresă lui Haven:

— Stăpâneşte-ţi femeia!

Sera îşi întoarse atenţia spre soţul ei, dar nu îşi coborî vocea.

— Uluitor e că are impresia că poţi face asta.

Ochii soţului ei se făcură mici, şi inima Seraphinei începu să bată cu putere. Recunoscu privirea aceea. Un animal întărâtat.

N-avea decât să vină după ea. Şi ea avea colţi.

— În birourile mele. Acum.

— Şi dacă refuz? Îl văzu devenind conştient de puterea ei. Câte alte soţii puteau să stea acolo, înaintea lui Dumnezeu, a soţului şi a Camerei Lorzilor, şi să fie stăpâne pe sine, fără să se teamă de repercusiuni?

Fireşte, acela era secretul. Dacă nu îţi era frică de compromitere, nu puteai să fii ameninţat cu asta. Cum Sera văzuse compromiterea sub toate formele ei, o înfruntase şi îi supravieţuise, nu se temea de ea, aşa că el nu putea să îi facă vreun rău. Fusese plecată din Londra timp de trei ani, cu reputaţia ţăndări cu mult înainte să pună piciorul în trăsura care o luase de la moşia Haven în ziua aceea de

iarnă de demult. Era uluitoare puterea pe care ţi-o dădea faptul că nu mai aveai nimic de pierdut.

Cel puţin, când se *credea* că nu ai nimic de pierdut.

Şi iat-o acum în faţa celei mai puternice adunări din Anglia, de la egal la egal cu soţul ei, care o dominase dintotdeauna. Îi dominase inima, mâna, trupul şi identitatea. În sfârşit, erau egali. Şi aşteptă ca el să îşi facă mişcarea.

Nu se aşteptă să îl vadă zâmbind compătimitor.

— N-o să refuzi.

— De ce nu? întrebă ea, nesiguranţa pâlpâind înăuntrul ei, deşi nu avea, nici în ruptul capului, să o arate.

— Pentru că, dacă vrei divorţul, o să-mi ceri sprijinul ca să-l primeşti.

Inima ei începu să bată cu putere. Avea să i-l dea? Divorţul?

Libertatea? Se putea să fie atât de simplu? O cuprinse entuziasmul. Şi sentimentul victoriei. Şi mai era ceva, ceva la care nu îşi dorea să se gândească. În schimb, flutură o mână în aer, cu o înfloritură exagerată.

— Categoric, Excelenţă. Te urmez.

Părăsiră sala principală din Camera Lorzilor într-o cacofonie de dezgust şi critici. În coridorul tăcut de dincolo, el îşi potrivi paşii cu ai ei şi spuse, încet:

— A meritat stânjeneala? Toată scena asta?

— Mă judeci greşit dacă ai impresia că opiniile bărbaţilor ălora mă stingheresc cumva, răspunse ea. Mi s-a întâmplat şi înainte şi o să mi se mai întâmple.

— Şi din nou şi din nou dacă obţii ce-ţi doreşti.

Se referea la divorţ. Că nu avea să se mai bucure niciodată de acceptare socială. Nu îşi dădea seama că ei chiar nu îi păsa.

— Vrei să spui *când obţin ce-mi doresc.*

El se opri în faţa unei uşi masive, menită să se contureze ameninţător şi să impresioneze, o deschise şi dezvălui anfilada de încăperi dinăuntru, una rezervată pentru cei câţiva duci care alegeau să ocupe un spaţiu în Camera Lorzilor. Camera era mare şi copleşitoare, cu

mahon, piele şi poleială, fiecare suprafaţă fiind gravată cu privilegii şi putere.

Ea păşi în încăpere, incapabilă să nu îl atingă în treacăt, detestând senzaţia pe care o dezlănţui înăuntrul ei atingerea uşoară. Şi asta se întâmplă înainte ca amintirile să îi revină în minte.

Mai fusese acolo. Se furişase, misterioasă şi acoperită cu o manta, ca să îl vadă. Ca să îl ia prin surprindere. Aşa cum îl luase prin surprindere şi azi.

Nu. Ziua aceea nu avea nimic de-a face cu cea de azi. Fusese opusul zilei de azi.

În ziua aceea, venise acolo din iubire.

Nu luă în seamă gândul şi se întoarse cu faţa spre el, neliniştită de uşa care se închise, cu un pocnet înăbuşit ca un foc de armă.

El îşi smulse peruca de pe cap, o aruncă pe cel mai apropiat scaun, cu destulă indiferenţă cât să îşi trădeze calmul exterior. Se apucă să îşi descheie roba grea, iar ea se simţi incapabilă să îşi întoarcă privirea de la mâna lată, sigură şi bronzată ce dovedea graţie şi putere. După ce se descheie, îşi smulse roba de pe umeri, făcând ca valurile materialului de un roşu aprins să atragă atenţia Seraphinei, determinând-o să ridice privirea spre a lui pentru a vedea o sprânceană neagră arcuită cu o conştientizare tulburătoare.

După ce roba ajunse să atârne la locul ei, lângă uşă, el înaintă în încăpere.

— Unde ai fost?

Ea se îndreptă spre fereastra masivă, cu privelişte spre est, acolo unde domul catedralei St. Paul strălucea în depărtare. Îşi încrucişă braţele la piept cu o nonşalanţă afectată şi răspunse:

— Contează?

— Din moment ce ai fugit de mine, şi jumătate dintre locuitorii

Londrei mă cred vinovat de un complot infam, da. Contează.

— Credeau c-am murit?

— N-au spus-o, dar aşa îmi închipui. Surorile tale nu

sunt de mare ajutor, uitându-se urât la mine de fiecare dată când ni se intersectează drumurile.

Ea trase brusc aer în piept, detestând felul în care i se strânse inima la menţionarea celor patru surori mai mici. Mai multă iubire pierdută.

— Şi restul locuitorilor Londrei? Ce cred?

— Cam acelaşi lucru, dar nu mă învinovăţesc pe mine de asta.

— Cred că am meritat-o. Desigur.

El nu răspunse, dar îi auzi totuşi argumentele. O merita pentru că îl prinsese pe sărmanul şi mult doritul duce în capcana măritişului şi pentru că nici măcar nu avusese decenţa să îi ofere un moştenitor. Neluând în seamă junghiul de durere provocat de gândul acela, ea spuse:

— Şi iată-mă aici, mai vie ca niciodată. Îmi închipui c-o să se spună verzi şi uscate.

— Unde ai fost?

Întrebarea fu rostită încet, şi, dacă Sera nu ar fi avut destulă experienţă, ar fi zis că era încărcată cu altceva decât frustrare.

Atenţia îi fu atrasă de un şir de ciori cocoţate pe acoperişul celeilalte aripi din clădire, păsările licărind în căldura de august. Se opri o clipă ca să le numere, înainte să răspundă. *Şapte.*

— Plecată.

— Şi ăsta e singurul răspuns pe care o să-l primesc? Eu…

Răspunsul răsună tăios şi supărat, dar şovăiala fu lucrul care îi atrase atenţia. Se întoarse.

— Tu?

Pentru o clipă, el arătă de parcă era pe cale să spună mai multe. În schimb, clătină din cap.

— Deci… Te-ai întors.

— Şi mai multe bătăi de cap, nu?

El se sprijini de biroul măreţ din stejar, îmbrăcat în cămaşă, vestă şi pantaloni, cu picioarele lui lungi şi puternice încrucişate, o sticlă de cristal legănându-i-se din

degete, de parcă nu avea nicio grijă pe pământ. Ea nu luă în seamă cum i se strânse pieptul în vreme ce-l privea şi ridică dintr-o sprânceană.

— Nu-i oferi soţiei tale ceva de băut?

El înălţă uşor capul, singurul indiciu al uimirii resimţite, înainte să se ridice şi să se ducă spre masa pe care se găseau o sticlă şi trei pahare. Îl privi câtă vreme îi turnă două degete dintr-un lichid auriu – se mişcă la fel ca întotdeauna, autoritar şi graţios, ridică paharul şi întinse braţul ca să i-l ofere.

Ea sorbi, şi ei rămaseră în tăcere, ceea ce păru o veşnicie, până când ea nu mai suportă.

— Ar trebui să te bucure întoarcerea mea.

— Chiar aşa?

Sera ar fi dat orice ca să afle la ce se gândea el.

— Divorţul o să-ţi ofere ce ţi-ai dorit dintotdeauna.

El bău din nou.

— Cum de ai ghicit că tot ce mi-am dorit dintotdeauna e să fiu luat în derâdere de toate ziarele din Londra?

— Te-ai însurat cu una dintre surorile Talbot, Excelenţă. Cinci fete cu reputaţie proastă prin ziarele de scandal londoneze, care le porecliseră Soioasele S, fiicele contelui de Wight, pe vremuri miner, care se pricepea să găsească resurse valoroase de cărbune – abilitate care a ajuns să-i permită să-şi cumpere un titlu. Conte sau nu, restul aristocraţiei nu putea să-i înghită pe membrii familiei ei, detestându-i pentru abilitatea extraordinară de a urca pe scara socială, etichetându-i drept celebrităţi doar de dragul celebrităţii. Desigur, ironic era că tatăl lor muncise pentru banii lui, nu se născuse într-o situaţie privilegiată.

Cât era de înapoiată lumea.

— Deci destinul mi-a dat o Fiică Periculoasă.

Sera îşi înăbuşi dezgustul la auzul poreclei – cea pe care o moştenise în contul tuturor.

„M-ai prins în cursă.

Da.

Ieşi”.

— Nu una oarecare, spuse ea, refuzând să se supună.

Pe *cea mai* primejdioasă.

El o privi pentru o clipă, de parcă putea să îi citească gândurile.

Sera se străduia din răsputeri să nu înceapă să se foiască.

— Dacă tot nu-mi spui unde ai fost, poate îmi spui de ce te-ai mai întors?

Ea îşi sorbi băutura, gândindu-se la minciuna pe care trebuia să i-o spună.

— Nu m-am făcut destul de clar înţeleasă?

— Crezi că un divorţ se obţine atât de uşor?

— Ştiu că nu e cazul, dar preferi… situaţia asta?

El nu îşi întoarse privirea, teribil de tulburătoare, care părea să observe atât de multe chiar dacă ascundea totul.

— N-am fi singurii care au parte de o căsnicie lipsită de iubire.

Nu fuseseră întotdeauna atât de lipsiţi de iubire.

— Am suferit destul. Ea îşi deschise larg braţele. Şi, spre deosebire de restul aristocraţiei, n-am niciun motiv pentru care să nu pun punct legăturii noastre nefericite. N-am nimic de pierdut.

El o scrută din priviri.

— Toată lumea are ceva de pierdut.

Ea îi răspunse cu o privire pe măsură.

— Uiţi ceva, soţul meu. Am pierdut deja totul.

El întoarse privirea.

— Nu uit.

El sorbi din băutură, iar Sera privi cum muşchii mâinii lui se strâng şi se încordează pe pahar, în vreme ce un colţişor secret şi bine ferecat înăuntrul ei se lăsă fascinat de acel gest.

Colţişorul acela putea prea bine să rămână încuiat. Nu îi păsa de ce îşi amintea el şi de ce nu.

Îi păsa doar că el era un bărbat puternic, cu resurse impresionante, iar anularea căsătoriei era esenţială pentru viaţa pe care ea şi-o alesese. Cea pe care o construise din cenuşa vieţii la care renunţase.

— Permite-mi să fiu foarte limpede, Haven, spuse ea încălcând formalitatea. Este singura noastră şansă ca să

scăpăm unul de celălalt. Să scăpăm de trecutul nostru. Ea se opri. Sau ai alt plan prin care să exorcizezi demonii căsniciei noastre?

El răsuflă şi se ridică, ocolind biroul, de parcă discuţia tocmai se încheiase. Ea îl privi, gândindu-se la ce făcea. Închipuindu-şi la ce se gândea.

— Ai unul?

— La drept vorbind, am.

Ea fu luată prin surprindere. Existau doar trei feluri prin care se putea anula o căsătorie. Unul era al ei. Celelalte…

— Anularea nu e posibilă, spuse ea, detestând tristeţea care îi umbrea cuvintele.

Gândul că el ar fi putut să insiste. Existase un…

Existase un copil.

Atunci, el îi întâlni privirea.

— Nu anularea.

— Deci aveai de gând să mă declari moartă. Firește, se gândise şi ea la asta. Noaptea, când se gândea că era posibil ca el să îşi dorească un moştenitor. Că se putea prea bine să se răzgândească. Că poate hotărâse că altă femeie şi altă familie erau ceva de dorit.

Exista un singur mijloc care să deschidă calea unui nou moştenitor. Doar că ea nu era moartă. Şi mai era o problemă minoră.

— Peste patru ani? Legea cerea să treacă şapte ani înainte ca un om să fie declarat mort. El îşi întoarse privirea. Ah. Dar tu ai banii şi puterea necesare ca să nu te împiedici de o treabă neimportantă cum e trecerea timpului, nu-i aşa, duce?

El îşi miji ochii.

— O spui de parcă n-ai avea de gând să foloseşti aceleaşi fonduri ca să convingi parlamentul să ne acorde divorţul – o sumă exorbitant de mare, încât au existat doar… Câte? Două sute cincizeci de divorţuri? În toată istoria?

— Trei sute paisprezece, răspunse Sera. Şi măcar, la finele planului meu, o să fim amândoi în viaţă. Trebuia să

mor în curând? Am noroc că am ajuns înainte de vacanţa de vară şi nu după? Atunci când parlamentul revine din poezia bucolică a verii, odihnit şi gata să facă dispărută o ducesă şi să-i facă loc alteia?

— Nu mai contează acum, nu? spuse el, cu vorbe destul de clare încât să îi aţâţe furia.

N-ar fi trebuit. Avea un scop. The Singing Sparrow[2], cârciuma ei. Şi cu ea banii, libertatea şi viitorul. Niciuna dintre astea nu îi aparţinea până ce el nu o elibera.

— Deci spune-mi, Sera. Care e motivul pentru anularea legăturii noastre aşa legendare pe vremuri? Există temeiuri puţine pentru divorţ. Despre care e vorba? O să le spui colegilor mei c-am fost insuportabil de crud? O să declari de faţă cu toată Londra că sunt nebun? Poate că ai fost obligată să te măriţi cu mine? Nu, o luă el în râs, toată lumea ştie c-ai venit de bunăvoie. Te-ai căsătorit şi ţi-ai legat destinul de mine.

— Ce proastă am fost, i-o întoarse ea. Asta a fost înainte să aflu adevărul.

El miji ochii.

— Şi despre ce adevăr e vorba?

„Că nu m-ai vrut niciodată. Că ţi-a păsat mai mult de titlul tău decât de viitorul tău. Că nu aveam să fim niciodată mai mult decât un moment efemer şi trecător. Că nu ţi-a păsat când familia noastră a devenit imposibilă”.

— Nu contează.

— Eu n-am minţit niciodată, spuse el.

Era un ecou al anilor de demult. „M-ai minţit”. Putea încă să audă cuvintele, de parcă i le spusese cu o zi în urmă, nu cu trei ani, când refuzase să o asculte. Când refuzase să o creadă.

Pentru că ea nu minţise. Nu în chestiuni importante. Ridică bărbia, sfidătoare şi defensivă.

— La capitolul ăsta, *soţul meu,* chiar uiţi lucruri.

El îşi puse paharul fără picior pe birou, cu un zgomot înăbuşit care punctă mişcarea pe care o făcu, în vreme ce se îndreptă spre ea, un muşchi zvâcnindu-i în obraz,

2 „Vrabia Cântătoare", în limba engleză, în original (n.red.)

singurul indiciu al enervării.

Sera îşi potoli respiraţia, îşi linişti inima. Avusese de gând să îl scoată din sărite. Să îl facă să îi dea ce îşi dorea. Să o elibereze. Plănuise să se afle aici. Plănuise să îl enerveze. Să îl lase peste vară cu cel mai amar dintre gusturi.

Pur şi simplu nu se aşteptase să fie atât de captivată de amintirea lui.

— Nu uit, Seraphina. Nicio clipă. Şi nici tu nu uiţi.

El veni mai aproape, iar ea nu putu să nu facă un pas înapoi, înspre pervazul care dădea spre Londra – oraşul care se închina lui aşa cum i se închinase şi ea pe vremuri. Trase adânc aer în piept şi refuză să se lase intimidată de el.

El nu o intimidă. Făcu ceva cu mult mai rău. Se întinse spre ea, iar degetele lui se jucară delicat de-a lungul gâtului ei, abia evident, ca o şoaptă pe care ar fi trebuit să fie în stare să o ignore.

— Crezi că nu-mi amintesc de tine destul de bine încât să îmi dau seama? Crezi că n-am văzut cum te-au cuprins amintirile când ai trecut prin uşa aia? În camera asta? Crezi că nu-mi amintesc aceleaşi lucruri? Ultima dată când ai fost aici? În camera asta?

Ea înghiţi în sec, şi nu îi plăcu deloc felul în care el se apropie de ea.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată aici.

— Minte-i pe ceilalţi, Sera, spuse el, degetele lui tachinându-i umerii. *Nu avea să se retragă. Nu avea să îl lase pe el să câştige.* Minte-mă şi pe mine dacă vrei. Despre trecutul tău şi planurile tale de viitor. Despre unde ai fost şi unde ai de gând să te duci. Dar niciodată, niciodată să nu-ţi închipui că nu cunosc adevărul din amintirile tale.

Atingerea lui reveni spre gât, de data asta mai aproape, degetele se ondulară calde şi sigure, degetul mare alunecă, puternic şi cunoscut, peste bărbia ei şi îi ridică faţa spre a lui.

Însemnând-o cu amintirea trecutului.

Cu vorbele lui, catifelate ca mătasea.

— Niciodată, niciodată să nu-ţi închipui că nu ştiu că m-ai privit când mi-am scos roba, gândindu-te în tot răstimpul ăsta la greutatea ei. La moliciunea ei pe pielea ta. Sau la cum, odată, ai stat goală pe ea chiar pe podeaua asta. La felul în care am stat şi eu alături de tine.

Era atât de aproape acum, destul cât să îl simtă, să îl miroasă – piele şi pământ, de parcă se întorsese de pe un câmp, nu din camera parlamentului –, ameţitor în mişcarea lui, în ciuda cuvintelor muşcătoare.

Chiar dacă Sera îşi spunea că nu îi păsa.

— Îmi aduc aminte, Sera. Îmi aduc aminte de gustul tău, un răsărit de soare şi pace. Îmi aduc aminte de felul în care te simţeam, căldură şi mătase. Îmi amintesc cum răsuflai întretăiat, cum îmi furai răsuflarea. Mă furai pe mine. Felul în care te ofereai ca un premiu. Făcându-mă să cred în tine. În noi. Înainte ca eu să mă prăbuşesc, şi tu să ieşi învingătoare.

Nu ar fi trebuit să se lase surprinsă de aluzia că ea distrusese legătura dintre ei şi ce ar fi putut să aibă, şi totuşi se simţise surprinsă, provocată să îşi găsească vorbele şi să îşi lanseze propria lovitură.

— N-a fost niciodată o victorie. A fost cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Îşi atinse ţinta. El îi dădu drumul. „Slavă Cerului!”

— Ţi-ai primit titlul, nu? Iar surorile tale, influenţa de care aveau nevoie ca să escaladeze zidul aristocraţiei. Iar mama ta, glasul ca să-şi fluture triumful în faţa întregii lumi. Fata ei mai mare a pus mâna pe un duce.

„Doar pentru că niciodată nu mi-am dorit ceva cum te-am dorit pe tine”.

Ea clătină din cap şi îl urî că se afla atât de aproape de ea. Se urî pe sine pentru că îl dorea chiar dacă nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el.

— Nu mai vreau asta.

El se apropie şi mai mult, cu ochii aţintiţi spre ea, obligând-o să lase capul pe spate ca privirea să-i rămână la acelaşi nivel cu a lui.

— Trebuia să te gândeşti înainte să te bagi în asta. El

veni şi mai aproape, până ce ea simţi pe piele căldura delicată a răsuflării lui. Pe buze. Crezi că n-ai distrus locul ăsta pentru mine? Locul ăsta care e destinat bărbaţilor cu un ţel în viaţă? Destinat istoriei? Destinat ordinii? Crezi că nu-mi reamintesc neîncetat de tine? De viitorul pe care am fi putut să îl avem?

Desigur, era o minciună. El nu se gândea la viitorul lor. Dacă se gândea în vreun fel la ea, o făcea cu mânie şi nimic mai mult. Dar chiar şi acum o juca pe degete, făcea apel la emoţie. Fusese dintotdeauna jucăria lui. Niciodată egala lui. Ea clătină din cap şi refuză să se lase tulburată. Refuză să se lase oprită din atingerea scopului pe care şi-l propusese.

— Gata, spuse ea. E trecut de mult îngropat.

El râse uşor la auzul vorbelor ei, complet lipsit de amuzament.

— Trecutul e un preludiu. „Mă gândesc la el în fiecare zi”.

Buzele Seraphinei se întredeschiseră cu un gâfâit înăbuşit. El era destul de aproape încât să o sărute şi, deodată, îşi aminti şi ea. Cum era să fie cu el. Care era gustul lui. Felul în care o făcuse să tânjească de dorinţă.

Doar că nu mai era fata aceea naivă şi prostuţă. Îşi aşeză mâinile pe pieptul lui. Protuberanţele puternice şi pline de muşchi de sub cămaşa lui se încordară sub apăsarea ei, câtă vreme ea le urmări până spre umeri, degetele tachinând pielea caldă de pe gât, ispitindu-l.

El se aplecă înainte, uşor, aproape pe nesimţite. Pe simţite totuşi. Sera simţi victoria. Propriile ei şoapte răsunară în încăpere.

— Memoria te înşală dacă ai impresia c-am făcut asemenea ravagii de una singură, soţul meu. Am fost doi pe roba aia. Doi la Highley, în ziua în care te-am prins în cursă. Doi la Londra în ziua în care te-am implorat să-mi dai drumul – ziua în care ai jurat că o să te răzbuni pe păcatele mele, refuzând să-mi oferi singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată. Era mândră de tăria neclintită a cuvintelor ei. De cum putea să le rostească fără să i se întrerupă

vocea. Fără să invoce amintirea copilei pe care o pierduse şi a speranţei pierdute odată cu ea.

Destul de mândră încât să îşi urmărească scopul ce avea să o aducă direct acasă.

— Dar poate că nu-ţi aminteşti detaliile atât de bine pe cât crezi. Sigur, e greu să-ţi aminteşti de toate clipele cu mine, din moment ce-au urmat atâtea femei după aia.

Îi savură reacţia, felul în care capul i se smuci brusc. Ochii lui – ochii aceia frumoşi şi misterioşi – îi întâlniră pe ai ei. O privi, cu o furie evidentă, iar ea îi aşteptă următoarea mişcare. Tânjea după ea, chiar dacă se detesta pentru asta.

Povestea lor fusese dintotdeauna aşa. Intensă şi perfect potrivită. Ispititoare peste măsură, chiar şi atunci când durea.

— Şi aşa ajungem la miezul discuţiei. Adulter. Se frecă la ceafă cu o mână, în timp ce îşi întoarse privirea şi scoase un râset uşor. Din păcate, suntem în Londra anului 1836, şi, în vreme ce poate tu te consideri o adevărată Boudica[3], soţia mea, legea, nu. Ce fac eu în afara dormitorului nostru nu este temei pentru divorţ. Trebuie să-ţi continui cercetările.

Ea îşi curăţă o scamă invizibilă de pe mânecă, prefăcându-se plictisită.

— N-avea griji, duce. Există mereu impotenţa.

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire şi dreaptă, în vreme ce Sera trecu pe lângă el, spre uşa încăperii, cu inima bătându-i gata să îi sară din piept din cauza apropierii de el, a amintirilor, a panicii şi a altui lucru pe care nu voia să îl numească. Răsuflă uşor şi prelung când apucă mânerul uşii.

Se întoarse şi observă că el privea acum pe fereastră, peste acoperişurile Londrei, apusul auriu şi fluid strălucind în jurul lui asemenea unei aure, accentuându-i umerii laţi, spatele drept, braţele puternice şi şoldurile înguste. Sera se

---

3 Soţia lui Prasutagus, conducătorul tribului Brit al icenilor, locuitori ai regiunii Norfolk de azi in Britania de Est. După moartea soţului, armatele romane i-au cucerit teritoriul, ceea ce i-a dat impulsii de a conduce răscoala antiromană din anul 61. (n.tr.)

detestă pentru că remarcă toate acele detalii. Pentru că îşi aminti cum era să le simtă. Îşi aminti căldura lui.

— Malcolm, spuse ea, cu mânerul aproape mişcându-se sub apăsarea ei. El se opri la auzul numelui său de botez, dar nu îşi întoarse privirea spre ea, nici chiar atunci când Sera vorbi, cu mândrie şi clar: Trebuie să subliniez că, în vreme ce infidelităţile soţului pot să nu constituie un temei pentru divorţ, ale *soţiei* sunt o cu totul altă chestiune.

Şi, cu acel artificiu de final, ducesa de Haven părăsi clădirea parlamentului, lăsând scandalul să se dezlănţuie în urma ei.

Un scandal şi un soţ atât de furios, încât Sera îşi închipui că divorţul avea să vină degrabă şi fără şovăială.

Capitolul 4

Preafrumoasa Seraphina!
Ducele naiv îşi întâlneşte perechea

Trei ani, patru luni şi două săptămâni în urmă
Mayfair, Londra
1 martie 1833

— Sigur nu există nimic mai rău în lumea întreagă decât primul bal din sezon. Haven îşi croi drum spre un balcon mic de la reşedinţa Worthington, recunoscător pentru aerul rece şi curat de martie, un răgaz bine venit de la căldura şi mirosul dulceag al încăperilor, pline cu mai mulţi aristocraţi decât şi-ar fi închipuit – cu toţii disperaţi să îşi reia viaţa de la oraş după lunile petrecute la ţară, copleşiţi de plictiseală.

— Nu e chiar aşa rău, răspunse marchizul de Mayweather şi închise uşa în urma lui.

Haven îşi ţintui prietenul cu o privire neîncrezătoare.

— E imposibil să te mai mişti de toate debutantele şi peţitoarele alea dinăuntru. Salivează după noi, de parcă am fi nişte hălci de carne.

Mayweather zâmbi afectat.

— Sunt vreo… câte? Şase titluri puse la bătaie sezonul ăsta? Adică, titluri tinere şi apte. Un marchiz şi un duce de vârstă mijlocie simt cap de afiş, Haven.

— La treizeci de ani nu eşti cu un picior în mormânt.

Marchizul se îndreptă spre balustrada balconului, îşi aşeză băutura şi privi spre vastele grădini din spatele reşedinţei Wothington.

— E o vârstă destul de înaintată ca să ne gândim la însurătoare.

Jumătate dintre aristocraţi aşteptau până pe la treizeci de ani ca să se însoare. Mulţi dintre ei până spre finele celor treizeci de ani. Haven nu era prost – ştia că burlăcia lui avea zilele numărate. Avea nevoie de o căsătorie şi de un moştenitor cât de curând, dar Dumnezeu ştia prea bine că nu îl interesau balurile şi plimbările lungi prin
Hyde Park ca să le găsească.

Ideea era ridicolă. De câte ori nu îl auzise Haven pe Mayweather însuşi spunând că moştenitori puteai să faci oricând? Doar dacă nu…

— Doamne, spuse Haven încet în întuneric. Ai căzut în capcană. Prietenul lui se *înroşise* cumva? Cineva te-a prins în gheruţele ei frumoase.

Marchizul întoarse privirea.

— Nu e nevoie să faci totul să pară aşa mercantil.

— Tu singur ai spus că titlurile noastre ne fac nişte hălci de carne.

— Ea nu vede chestia asta aşa.

Haven ar fi pus la bătaie tot ce avea, convins că femeia credea întocmai. Ridică dintr-o sprânceană.

— Nu, sunt sigur că nu. Sunt sigur că la tine e vorba despre o căsătorie din dragoste.

Mayweather se încruntă.

— Nu e nevoie să faci totul să pară atât de improbabil.

Nu improbabil. Imposibil. Poate era înţelept pentru ceilalţi să creadă că soţiile veneau la ei mânate de sentimente. De dorinţă. De mai mult. Dar, dacă era măcar puţin adevărat, asta era valabil pentru bărbaţii mai norocoşi. Pentru bărbaţii născuţi în afara jugului unui titlu, al averii şi al responsabilităţii. Vizitiii de birje, măturătorii de străzi şi marinarii puteau să se însoare din pasiune sau chiar din dragoste. Dar bărbaţii ca el şi ca Mayweather? Duci şi marchizi, tineri, bogaţi şi cu titlu? Pentru ei nu exista dragoste.

Exista doar datoria, ceea ce impunea o căsătorie, dar lui Haven îi era foarte clar un lucru: bărbaţii trebuiau să intre într-o căsătorie cu ochii vigilenţi, perfect conştienţi de dezamăgirea pe care instituţia căsătoriei avea să le-o aducă, fără doar şi poate.

Malcolm, duce de Haven, ştia asta cu siguranţă, căci el însuşi era produsul unei asemenea dezamăgiri. De câte ori nu îl privise tatăl lui cu neputinţă şi cu ceva mai rău de atât? Nu regret, deşi era şi el acolo. Ceva ce aducea a dezgust, de parcă şi-ar fi şters fericit fiul de pe faţa pământului dacă asta ar fi putut să îi redea viaţa de odinioară.

Malcolm îşi închipuise dintotdeauna că tatăl lui fusese recunoscător când îi venise sorocul şi, odată cu el, eliberarea din realitatea îngrozitoare la care fusese înhămat.

Şi apoi, mai era şi femeia alături de care ducele fusese înhămat. Mama lui Haven. Născută fără titlu sau avere, urcase spre cea mai înaltă poziţie din ţară. Ducesă. Şi felul în care se uita la fiul ei, rece şi distant, cu o urmă de mândrie – nu pentru copilul pe care îl născuse sau pentru cum îl crescuse, ci pentru marea ei viclenie, pentru victoria ei legendară. Pentru titlul pe care îl şterpelise.

Aşa că nu. Haven îşi cunoştea prea bine propria viaţă ca să creadă că a altora era diferită. Şi îşi privea viitorul ştiind că, dacă te aşteptai la dezamăgire, nu puteai să fii dezamăgit.

Se apropie de prietenul lui, îşi sprijini spatele de balustradă şi se uită la lumina aurie din clădire.

— Spun doar că dragostea e o mare aberaţie, zise el. Femeile caută siguranţă, confort şi nimic altceva. Şi, dacă cineva umblă după tine, umblă după titlul tău, prietene. Nu te îndoi de asta.

Mayweather se întoarse ca să se uite la el.

— Să ştii că e adevărat ce se spune despre tine.

— Ce se spune?

— Că eşti un nemernic fără inimă.

Haven încuviinţă din cap şi sorbi o gură zdravănă.

— Asta nu înseamnă că n-am dreptate.

— Nu, dar asta înseamnă că eşti un idiot.

Cuvintele se auziră dinspre scările întunecate, care duceau în grădini, clare şi sigure, de parcă femeia care le rostise îşi făcuse o obişnuinţă din a aştepta ca aristocraţii să spună ceva pentru care să îi pedepsească aspru.

Mayweather nu reuşi să îşi înăbuşe râsul surprins.

— Dintru întuneric, adevărul.

Ea îi răspunse marchizului:

— Dacă vreunul dintre prietenii mei mi-ar spune una ca asta, domnule, mi-aş face altul. Unul cu nişte maniere mai rafinate.

Mayweather îi zâmbi compătimitor lui Haven.

— Nu e o idee prea rea.

Haven privi chiorâş în întuneric, abia capabil să desluşească silueta femeii de acolo, oprită la jumătatea treptelor, aplecată spre exteriorul casei. De cât timp îi asculta?

— Cum stai ascunsă în întuneric şi tragi cu urechea la discuţii care nu te privesc, nu sunt convins că afirmaţia despre starea bunelor mele maniere e de încredere.

— Nu trăgeam cu urechea.

— Nu?

— Nu. Ascultam. Şi nu mă ascundeam în întuneric. Stăteam. Faptul c-ai ales exact acest moment să te ascunzi şi să-ţi ţii discursul – spontan, aş adăuga – despre ticăloşia femeilor ţine doar de norocul meu extraordinar. Te asigur,

domnule, că am asistat la destule diabolizări ale femeilor, de către jumătate din populaţie, pe simplul motiv că sunt fiinţe umane. Nu era nevoie să trag cu urechea.

Haven se strădui să nu rămână gură-cască. Când îi mai vorbise o femeie aşa? Când îi vorbise *oricine* aşa?

Mayweather râse.

— Oricine ai fi, l-ai lăsat fără cuvinte. Şi sunt primul care credea că e ceva absolut imposibil.

— Păcat, vorbi ea tărăgănat din întuneric. Speram să-şi continue prezentarea edificatoare: *Manipulatoarele cu interese, o reflecţie asupra rolului femeilor în lume.* Foarte *à la* Wollstonecraft[4].

Într-un final, Haven îşi recăpătă glasul.

— Bărbaţii din Londra ar duce-o mai bine dacă ar acorda mai multă atenţie opiniilor mele la capitolul ăsta.

— Fără îndoială că e adevărat, îl tachină ea, iar lui îi plăcu valul de căldură care îl cuprinse la auzul cuvintelor. Spune-mi, domnule, cum de eşti aşa expert la – cum le-ai numit? – gheruţele frumoase ale femeilor?

Pentru o clipă, Haven se gândi la gheruţele frumoase ale acelei femei… la unghii pe piele. Dinţi pe buze. Îşi izgoni gândurile din minte. Nu o văzuse. Nu avea nevoie de fantezii cu o femeie ascunsă în întuneric.

— Experienţa.

Ea râse, sunetul învăluindu-l ca un păcat. Îşi îndreptă spatele.

Cine era?

— Eşti atât de dorit, nu? Că poţi să ghiceşti de la o poştă o hoaţă de titlu?

Ea se mişcă în timp ce vorbi şi coborî scările. Se apropie. Nu era la mare depărtare. Era la cel mult zece metri. Cinci, dacă Haven mărea pasul.

Inima începu să îi bată cu putere.

Şi asta înainte ca ea să păşească în lumină, cu aura unei blestemate de zeiţe.

El se îndepărtă de balustradă fără să se gândească,

---

4 Mary Wollstonecraft (1759-1797), scriitoare, filosoafă şi susţinătoare a drepturilor femeilor (n.tr.)

asemenea unui câine care saliva după recompensă. Nu o recunoscu, lucru parcă imposibil, căci avea părul negru, pielea sidefie şi ochii ca safirele. Era greu de crezut că o femeie incredibil de perfectă – şi atât de isteaţă – trecea neobservată în lumea bună.

Femeia misterioasă rămase acolo, în lumina aurie a lumânărilor, cu privirea aţintită spre Mayweather, făcându-l pe Haven să îşi dorească să îl vadă dus pe prietenul lui.

Îl făcu gelos.

— Milord, dacă-mi permiţi, n-ar trebui să-l asculţi pe crudul dumitale prieten. Dacă doamna spune că-i pasă de tine, să o crezi.

Mayweather îşi uită coniacul pe marginea balconului şi se îndreptă spre ea.

— Aşa-mi spune.

— Şi dumitale îţi pasă de ea?

— Da, spuse el, atât de convins, încât Haven se întrebă dacă prietenul lui înghiţise ceva otrăvitor înainte.

Ea încuviinţă cu siguranţă.

— Ei bine, iubirea e tot ce trebuie.

Apoi zâmbi, iar lui Haven îi fu deodată greu să respire. Mayweather nu păru să aibă aceeaşi problemă de respiraţie. În schimb, el oftă, prelung, melodramatic şi ridicol.

— Aşa spune toată lumea.

— Nu toată lumea. Prietenul dumitale crede că toate femeile nemăritate vor să fure un titlu.

Mayweather zâmbi compătimitor.

— El chiar are un titlu deosebit de dorit.

Privirea azurie se aţinti spre Haven, curioasă şi fără să dea semne că l-ar fi recunoscut, atât de sinceră, încât părea că îl vedea pentru prima dată.

— Chiar aşa? Ei bine, atunci o pescăriţă norocoasă şi tânără o să îl prindă atât de frumos în gheruţele ei.

Imediat ce îşi rosti cuvintele, se întoarse cu spatele la el, de parcă nu exista pentru ea, şi se îndreptă spre uşă, de parcă nu dădea nici doi bani pe el. De parcă nu îl recunoscuse.

Firește, era imposibil. Juca un fel de joc, menit să îl ispitească. Şi, chiar dacă o ştia, se simţi totuşi ispitit.

— Ar trebui să cred că nu mă cunoşti?

Ea se opri şi se întoarse, amuzamentul subliniindu-i cuvintele, dezechilibrându-l:

— Cu riscul de a părea nepoliticoasă, domnule, nu prea-mi pasă de ce anume crezi. Cum nu ne-am întâlnit niciodată, nu ştiu cum aş putea să te cunosc.

Mayweather izbucni în râs, iar Haven se simţi deosebit de tentat să îşi arunce prietenul peste balcon în gardul viu de dedesubt.

— Aici te-a prins.

Nu îl *prinsese.* Nu avea să se lase prins.

— Excelenţă, spuse el.

Ea clipi nedumerită.

— Poftim?

— Mi-ai spus „domnule”. Corect e „Excelenţă”.

Ea zâmbi afectat.

— Cum de ştii cât de mult le place femeilor să fie corectate de bărbaţi? Mai ales când vine vorba despre formulele de adresare. Mare minune că niciuna dintre noi nu s-a îndrăgostit de tine. Schiţă o plecăciune scurtă. Mişcarea îl făcu să se simtă ca naiba. La revedere, domnilor.

Şi totuşi, nu reuşi să se oprească.

— Aşteaptă!

Ea se întoarse, frumoasă şi netulburată.

— Ai grijă, duce, o să încep să cred că tu încerci să mă prinzi pe *mine* în gheruţele tale frumoase.

Ideea era lipsită de noimă. Nu?

— Prietenele tale.

Ea ridică din sprâncene.

— Ce e cu ele?

— N-ai vorbit niciodată despre mine cu ele?

Chiar era posibil să nu aibă habar cine era el?

Buzele ei se arcuiră de amuzament. Îl făcea să se simtă ca un prost. Nu, se făcea singur de râs. Pentru ea. Ca un imbecil.

— N-am prietene; am surori. Şi nu înţeleg de ce ar trebui să ştie sau să le pese de dumneata.

Mayweather râse pe înfundate la spusele ei, evident amuzat să vadă cum Haven se punea într-o situaţie stânjenitoare. Şi totuşi, Haven părea incapabil să se oprească. Îşi desfăcu larg braţele.

— Sunt Haven[5].

Atunci, ea izbucni în râs.

— Ei bine, sigur ai o părere foarte bună despre tine, *Heaven.*

Mayweather râse, şi Malcolm începu să se enerveze.

— *Haven.* Adică, ducele de…

Răspunsul ei nu dădu de înţeles în vreun fel că l-ar fi recunoscut.

— Corect. Atunci, retrag tot ce-am spus. Fără îndoială, ca specimen masculin tânăr şi destul de chipeş, trebuie să ai grijă. Femeile sigur se *îngrămădesc* pe lângă tine.

Aşa. Înţelese, în sfârşit. „Stai”. El clipi nedumerit. „Destul de chipeş?”

Cine era ea? Adică, în afară de faptul că era cea mai înnebunitoare femeie de pe pământ. Ea îşi îndreptă încă o dată atenţia spre Mayweather, neluându-l în seamă pe Malcolm.

— Noapte bună, domnule. Şi pot să-ţi urez noroc?

Marchizul făcu o plecăciune adâncă.

— Îţi mulţumesc, domnişoară… îşi lăsă cuvintele să se piardă în aer, iar lui Haven i se păru că, la urma urmelor, Mayweather nu era chiar atât de rău – dacă reuşea să descopere numele fetei.

Pe chipul ei se ivi un zâmbet mare şi bine-venit.

— Ce şoc! Se pare că nici *Domniile Voastre* nu ştiu cine sunt *eu.*

El clipi nedumerit.

— Ar trebui să ştim?

— Nu, i-o întoarse ea. La urma urmei, eu nu sunt

---

5 În engleză, în original, numele Haven se pronunţă asemănător cuvântului „heaven", care înseamnă „paradis, rai", de unde şi insinuările. (n.red.)

vreun *paradis...*

— Gata! spuse el, detestând disperarea din propria voce. Aproape reuşi să audă cum capul lui Mayweather trosni ca să se întoarcă să se uite lung la el şi, deodată, lui Haven nu îi mai păsă de nimic altceva. Pentru că ea se oprise, şi era singurul lucru care conta. Nu poţi să pleci fără să ne spui cine eşti.

Privirea ei licări în lumina lumânărilor.

— Oh, ba cred că pot.

— Te înşeli, insistă el. Cum altfel să te găsească amărâtul ăsta de Mayweather dacă totul se duce pe apa sâmbetei cu Heloise?

— Helen, interveni Mayweather.

Haven flutură o mână.

— Aşa. Pare minunată. Mult prea bună pentru un imbecil. O să aibă nevoie de sfatul tău dacă vrea să o păstreze.

— Pardon! protestă marchizul, dar nu fu luat în seamă, căci femeia râse luminos, curajos şi frumos, iar Malcolm îşi dori doar să se bucure de sunetul acela, de căldura lui.

În schimb, îi trimise cel mai încântător zâmbet şi spuse:

— Hai să o luăm de la început. Eu sunt Malcolm.

Nu avea nici cea mai vagă idee de ce simţise nevoia să îşi menţioneze numele de botez, pe care nimeni nu îl mai folosise în ultimii douăzeci de ani.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu văd de ce-ai crede că-mi pasă de numele tău de botez, Excelenţă, căci sunt femeie, şi, prin urmare, mă aflu deja în posesia tuturor informaţiilor relevante care vă privesc. Apoi vorbi pe un ton şoptit şi impresionant. *Sunteţi duce.*

Iar începuse să îl tachineze, iar el adora asta. Era extraordinară.

— Totuşi, femeile obişnuiesc să se prezinte bărbaţilor pe care au de gând să pună mâna.

Ea înălţă capul.

— Recunosc, nu m-am învârtit întotdeauna în asemenea cercuri superioare, dar sunt ferm convinsă că nu se obişnuieşte ca femeia să se prezinte unor domni necunoscuţi, undeva pe un balcon retras.

— Ba nu suntem deloc necunoscuţi, spuse el. Ei bine, poate Mayweather este. Cu obsesia lui pentru Hester.

— Helen! interveni Mayweather şi îi provocă frumuseţii încă un zâmbet slab.

— Se pare că ne interesează la fel de puţin numele de botez, spuse ea.

— Dacă vrei, o să-mi amintesc totul despre ea, răspunse el. Mayweather, spune-mi altceva despre Helen a ta.

— Are pisici.

Se întoarse spre prietenul lui.

— La plural?

Mayweather încuviinţă din cap.

— Şase.

— Doamne fereşte! Nu cred c-o să uit asta.

— Îmi plac pisicile, spuse îngerul. Mi se par foarte inteligente şi liniştitoare.

Mayweather zâmbi.

— Şi Helen le consideră la fel.

Îşi potrivi expresia de pe chip cu a prietenului lui.

— Pare minunată.

— Este. De fapt…

„Nu. Gata cu Helen!”

— De fapt, ar trebui să te duci la ea şi să-i spui asta, îi întrerupse Haven, profitând de muzica lină ce alunecă din sala de bal spre balconul retras, agăţându-se de ea. Şi să dansezi cu ea. Femeilor le place să danseze. Îngerul îşi arcui sprâncenele, pe măsură ce el insistă: Du-te, Mayweather!

Pentru prima dată în viaţa lui, marchizul de Mayweather înţelese aluzia. Şi, în sfârşit, îi lăsă pe cei doi singuri, învăluiţi în întuneric şi răcoare. Dar, cumva, ea reuşi să îl facă să se simtă fierbinte ca un soare.

Haven se îndreptă spre ea. Vrând doar să fie mai

aproape de ea.

— Îţi este frig? întrebă şoptit, vrând să o ispitească aşa cum ea îl ispitea pe el.

Aşteptând să îl dorească aşa cum el o dorea pe ea.

Dar, mai ales, vrând ca ea să rămână.

Ea înghiţi în sec, el putu să observe mişcarea şi simţi cum creşte în el dorinţa de a-şi apăsa buzele acolo, ca să simtă dacă pulsul i se înteţea ca al lui. Să îi guste pielea, sărată şi dulce. Când ridică privirea spre a ei, îşi dădu seama că fata ar fi acceptat una ca asta. Că nu era netulburată.

— E timpul să plec, şopti ea.

Ideea că putea să plece, că era posibil să nu o mai revadă, că era posibil ca el să nu o cunoască vreodată… iscă înăuntrul lui senzaţii ce nu-i erau deloc pe plac. Aşa că, în schimb, spuse încet:

— Îţi…?

Ea înălţă capul.

— Îmi…?

— Place să dansezi?

— Da.

Ea încuviinţă din cap.

— Chiar îmi place.

— Ai vrea să dansezi? Cu mine?

Dinţii albi şi perfecţi străluciră în întuneric. Bineînţeles că dinţii ei erau perfecţi. Totul la ea era perfect.

— Nu putem să dansăm. Nu ne cunoaştem.

— Atunci, dansează cu mine aici. În secret.

— Nu.

Era un joc. Putea să o simtă că-şi ţinea răsuflarea.

— De ce?

— Asta mi-ar distruge reputaţia. Dacă ne descoperă cineva.

El păşi mai aproape, destul de aproape încât să o cuprindă în braţe.

— Nu te-aş distruge niciodată.

Ar fi trebuit să fie un flirt. O prostioară lipsită de sens şi ludică. Ceva ce bărbaţii spuneau femeilor ca să le atragă

în primejdie. Dar nu era. Era o promisiune. Ba, mai mult de atât, era adevărul. Nu ar fi distrus-o niciodată. Nu era vorba să-i distrugă reputaţia, fiindcă se însura cu ea.

Încremeni. „Doamne!” Avea să se însoare cu ea.

Avea să se însoare cu femeia aceea.

Gândul ar fi trebuit să îl îngrozească. Cu mai puţin de zece minute înainte, descrisese întreaga instituţie a căsătoriei, sugerând că toate femeile erau nişte escroace, şi toţi bărbaţii care credeau altceva erau nebuni. Dar acum, nu era îngrozit. Era cuprins de cu totul altceva. Ceva ce semăna cu bucuria. Cu *speranţa.*

Şi, în *acea* conştientizare de moment, întinse braţele spre femeia cu nume încă necunoscut. Ei i se tăie răsuflarea; el savură plăcerea sunetului, care se potrivi cu al lui, când descoperi cum era să ţină în braţe femeia căreia îi era predestinat.

Începură să se mişte în ritmul muzicii, îndepărtate şi în surdină, învăluiţi într-un aer de intimitate.

— Parcă am refuzat să dansez, duce.

— Malcolm, îi spuse el uşor în ureche şi adoră tresărirea pe care numele lui i-o provocă. Mai spune-mi o dată, acum că eşti în braţele mele. Acum, că sunt în braţele tale. Şi mă opresc.

Nu era sigur cum, dar avea să se oprească.

Ea oftă, şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet delicat şi minunat.

— Eşti foarte dificil.

El ar fi putut să trăiască în zâmbetul acela.

— Mi s-a mai spus.

— Credem că e de presupus că aristocraţii ar trebui să fie curtenitori.

— Nu ducii. N-ai auzit că suntem cei mai răi din lumea bună?

— Şi i se permite oricui să se facă duce în zilele noastre, nu-i aşa?

El o întoarse spre lumină, care îi dezvălui chipul frumos.

— Dacă ai impresia că ducii sunt răi, iubito, îţi închipui

ce-au de îndurat din partea duceselor?

Ochii ei se făcură mari la auzul cuvintelor, buzele se arcuiră într-un zâmbet, larg şi splendid, numai secrete şi păcat.

— Închipuie-ţi numai.

Iar el nu reuşi să se oprească. Nu voia să se oprească. La urma urmei, avea să se însoare cu ea. Aveau să-şi petreacă o viaţă sărutându-se. Atunci, de ce să nu înceapă acum? „Doar un pic”.

Era perfectă.

Îşi apăsă buzele pe ale ei. Flăcările pasiunii îl cuprinseră când ea îşi pierdu răsuflarea, apoi oftă, încet şi dulce, în timp ce el îi linse cu blândeţe buza plină de jos, atât de suavă şi de încântătoare, că fu înnebunit de plăcere.

— Doar un pic, îşi promise. Deschide-te pentru mine, iubito!

Şi ea se deschise, îl lăsă să intre, cu buzele ei moi şi gura caldă şi primitoare; limba ei o întâlni pe a lui, ispitindu-l, tachinându-l perfect, de parcă erau făcuţi pentru asta. De parcă trăiseră toată viaţa ca să se întâlnească acolo, pe balconul acela întunecat, şi să aprindă focul pasiunii unul în celălalt.

Nu era nimic nesigur la această femeie frumoasă, nimic timid, nimic mărunt. Era sălbatică şi pasională, iar atunci când se ridică pe vârfuri, cu mâna înmănuşată cuprinzându-i ceafa, întinzându-se după el, trăgându-l spre ea, apăsându-se mai aproape, oferindu-i-se, el îşi dădu seama că nu ea era cea distrusă.

Ci el.

Ideea îl făcu să se retragă. Îi întoarse faţa spre lumină, îi privi ochii închişi, buzele întredeschise, petele de culoare din obraji, care se dispersau în jos, spre linia palidă a sânilor. Era însăşi întruchiparea plăcerii.

Ea ridică genele negre, iar el zări acolo, cu dorinţă şi surprindere, nimic altceva decât viitorul lui. Soţia lui.

Capitolul 5

Seraphina apare înarmată cu un american!

21 august 1836
The Singing Sparrow
Covent Garden

— Deci, ca să înţeleg, i-ai spus c-ai o aventură.

Sera puse jos cutia cu lumânări conice şi se uită la americanul care se sprijinea de barul de la The Singing Sparrow, cea mai recent deschisă cârciumă din Covent Garden. Îl descoperise pe Caleb Calhoun într-o cârciumă asemănătoare din Boston, Massachusetts, la câteva ore după ce vasul ei din Londra sosise la ţărm.

Căuta nişte mâncare adevărată şi caldă – ceva mai bun decât carnea afumată şi legumele murate care fuseseră sursele de supravieţuire pe durata lunii în care traversase Atlanticul – şi fusese îndrumată spre cârciuma The Bell în Hand, la trei uşi distanţă de camerele pe care le închinase până ce îşi decidea următoarea mişcare.

Americanul coborâse de pe scaun când ea intrase în cârciumă, conturându-se masiv pe lângă un pumn de alţi câţiva oameni mai puţin impunători şi mai periculoşi, devenindu-i protector în ziua aceea. Şi în următoarea. Şi în următoarea.

Iar, curând, nu mai fusese un simplu american, ci angajatorul ei. Apoi, partenerul de afaceri. După aceea, cel mai drag prieten avut vreodată. În curând, singurul om de pe pământ care ştia totul despre ea şi singurul care nu îi cerea nimic.

Că era şi singurul care insista ca ea să se poarte corect era o calitate mai puţin importantă în clipa aceea. Totuşi, ea se ţinu pe poziţii.

— Nu i-am spus asta.

Seraphinei nu îi plăcu felul în care Caleb o privi cu ochii sinceri şi verzi, de parcă îi pusese o întrebare deosebit de simplă, iar ea îi oferise un răspuns de neacceptat.

— Chiar nu! repetă ea. Nu chiar.

— Nu chiar, repetă Caleb. Sera, nu-mi place gândul c-aş putea să fiu ucis de vreun aristocrat, fără vreun avertisment.

— Crezi că sunt mulţi care se bucură la gândul că vor fi ucişi?

El îi aruncă o privire tăioasă – privire pe care, îşi închipuia ea, fraţii o păstrau pentru cele mai insuportabile surori.

— Sunt zile în care nu m-aş opune gândului uciderii tale. Mai ales dacă ducele tău nefericit în dragoste vine după mine.

— Te asigur. Nu e nefericit în dragoste. Ba chiar dimpotrivă i se păruse în urmă cu trei zile. Păruse imperturbabil la reapariţia ei.

Caleb mormăi ceva printre dinţi. Sera nu luă în seamă dezaprobarea tăcută.

— Nu e ca şi cum aş fi numit vreun bărbat anume şi-aş fi descris înfăţişarea. Am sugerat pur şi simplu că, dacă vrea să divorţeze de mine folosind ca motiv adulterul, nu m-aş opune unei asemenea soluţii.

— Ăsta e genul de argument semantic pe care l-ar folosi o englezoaică.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— *Sunt* englezoaică.

— Dragă, n-a spus nimeni niciodată că n-ai putea să te străduieşti ceva mai mult ca să te eliberezi.

— Te rog. Toată lumea ştie că jumătate dintre divorţurile acordate de parlament se realizează după ce soţii şi soţiile fac înţelegeri tacite. Sunt mai mult decât fericită s-o fac pe adulterina dacă mă ajută să pun mâna pe locul ăsta.

Ceea ce se va şi întâmpla. În clipa în care căsătoria urma să fie desfăcută, The Singing Sparrow devenea proprietatea ei, iar ea putea să înceapă o viaţă nouă. Fără

trecut şi fantomele lui care o bântuiau.

— Trebuie doar să te vadă dând pe gât un pahar sau două şi o să creadă cu toţii că eşti pe bună dreptate decăzută, răspunse Caleb.

— O fată poate să viseze. Ciocni paharul cu el şi bău. Nu sunt o ducesă prea bună, nu-i aşa?

— Nu mă pricep prea bine la ducese, dar pot să-ţi spun că nu semeni deloc cu femeia care rătăcea pe stradă ca o mieluşică pierdută, deci mai există speranţe pentru tine, recunoscu el şi îşi încrucişă braţele la piept. Dar ca să revenim la oile noastre: ai sugerat că ai o aventură.

— Ba nu. Pur şi simplu, am menţionat un fapt. Dacă el *înţelege* una ca asta…

Caleb râse.

— Atunci, face pur şi simplu ce ţi-ai propus. Şi, când descoperă cine a debarcat cu tine pe doc… am să fiu ţinta mâniei ducelui. Şi atunci o să fim nevoiţi să luptăm. Şi după aia… Flutură melodramatic o mână. N-o să mai avem de ales decât să pornim din nou la război.

— Îţi dai seama că nu eşti vreun fel de ambasador, nu? Sera ridică lumânările şi se strecură printre mesele împrăştiate prin cârciuma goală, îndreptând scaunele. Nu pot să răspund pentru ce crede omul. Caleb, spuse ea, destul de tare pentru ca vorbele să răsune în încăperea goală. Dar pot să spun că nu-mi imaginez că i-a păsat destul de acţiunile mele din ultimii ani încât să ne dea prea mult bătăi de cap.

Caleb pufni uşor neîncrezător.

— Dacă e supărat, n-o să aibă nimic de-a face cu tine, ci cu felul în care i-am distrus moştenirea de preţ. Din nou. Nu mi-aş face griji pentru faţa ta. Care nu este chiar aşa chipeşă, îl tachină ea. Nimănui nu-i place să aibă nasul spart.

— Oricărei femei îi place un nas spart, pisicuţo. În plus, mă descurc cu orice grangur care-mi taie calea.

Sera zâmbi la cuvintele lui şi la descrierea soţului ei, care, chiar dacă era cel mai aristocratic bărbat cunoscut vreodată, era cu siguranţă foarte departe de a semăna cu

un grangur. Caleb continuă câtă vreme ea coborî scările spre mica scenă din fundul camerei.

— De fapt, abia aştept să-l văd pe nemernic. Mi-ar plăcea să-l învăţ eu o lecţie.

Sera se întinse ca să cureţe resturile de ceară de la lumânări dintr-un candelabru imens aflat într-o parte a sălii.

— Din păcate, domnule Calhoun, mă îndoiesc serios c-o să ai şansa să-l cunoşti.

— O să vină să te caute.

— Vrei să facem pariu? îl tachină ea. Pe cincizeci de dolari c-a plecat din oraş cu toţi ceilalţi londonezi şi că sunt nevoită să mă duc să-l caut dacă vreau să-mi capăt cârciuma.

— Cred că vrei să spui toţi ceilalţi londonezi răzgâiaţi şi plini de bani. Caleb deschise un sertar secret din bar, din care scoase o cutie de tutun şi foi, apoi începu să îşi ruleze pompos ţigările. Stăpânii casei se întorc acasă ca să-şi verifice sclavii.

Sera râse uşor.

— Ceva de genul ăsta. Să scape de duhoarea Londrei e mai degrabă descrierea corectă pentru ce se întâmplă.

— Ptiu! spuse Caleb dispreţuitor. Mirosul urât al unui oraş îţi arată că e un oraş viu.

Ea se îndreptă spre perechea de sfeşnice de cealaltă parte a scenei şi înlocui lumânările cu precizie.

— Ai fi un îngrozitor membru al aristocraţiei.

Râsul lui izbucni răsunător prin încăpere.

— N-am nicio îndoială, iubire. Ţi-ai făcut rost de-un pariu. Pe cincizeci de dolari că bărbatul tău intră pe uşa aia până la sfârşitul săptămânii.

Seraphinei nu îi plăcu siguranţa din vocea prietenului ei. De parcă ar fi câştigat deja pariul. Şi îi plăcu şi mai puţin următoarea lui idee.

— În orice caz, ducesă, e timpul să ne apucăm de treabă, nu crezi? Ai nevoie ca omul să fie de acord şi ca locul ăsta să fie cel mai bun din câte s-au văzut în Covent Garden pentru ca, în clipa în care o să fie al tău, să fie o legendă. Deci cum îi obţii acordul?

Trebuia să se vadă din nou cu el, chiar dacă nu îşi dorea. Chiar dacă nu voia să îl înfrunte, mai chipeş ca niciodată şi cumva complet schimbat.

Caleb adăugă:

— Suntem aici de şapte săptămâni, şi abia aştept să revin pe pământ american.

Ea ridică privirea şi se uită cruciş în întuneric.

— Ştii că poţi să pleci. Nu trebuie să…

Nu continuă, neştiind cum să termine. Caleb făcuse atât de multe. O protejase de când o găsise, distrusă şi singură într-un oraş – într-o ţară, pe un continent – complet necunoscut. Şi o ajutase să se ridice din nou. Să îşi regăsească puterea. Îi dăduse motive să zâmbească din nou. Şi apoi îi oferise un scop. Iar când ea hotărâse că venise vremea să se întoarcă în Anglia şi să o ia de la capăt, îşi făcuse bagajele fără să şovăie.

Sera clătină din cap şi repetă:

— Nu trebuie să rămâi.

El îşi aprinse ţigara de foi, iar vârful portocaliu străluci în lumina difuză a încăperii.

— Şi totuşi, iată-mă aici. Sunt un bărbat deosebit, nu crezi?

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Un model de modestie, în mod sigur.

— Bun. Când îi dăm idiotului tău de soţ cu tifla peste nas?

Ea râse la cuvintele lui, rostite cu o încântare sinceră.

— Am impresia că e posibil să n-ai ocazia.

— Nu crezi c-o să-ţi acorde divorţul? Ea îi văzu fruntea lată şi încruntată chiar de la depărtare. Atunci, te întorci cu mine şi începem o viaţă nouă în Boston.

Dacă ar fi fost atât de uşor. Dacă s-ar fi simţit legată de oraşul de peste ocean – fremătând cu noua victorie şi promisiunea unei ţări tinere. Ajunsese să iubească Bostonul pentru speranţa lui, pentru oamenii lui şi pentru Caleb. Dar nu fusese niciodată ca Londra.

Nu se simţise niciodată acasă acolo.

Curăţă în mână o lumânare mare şi rotundă, scoase

fitilul şi îl învârti între degetul mare şi arătător, uitându-se apoi la urma neagră rămasă pe piele.

— O să-mi dea divorţul, spuse ea, gândindu-se că Malcolm voia mai presus de orice să scape de ea. Dar îmi închipui că o s-o facă doar cu preţul unei pedepse exemplare.

În clipa aceea, Caleb se desprinse de bar, cu umerii laţi şi trăsăturile bărbăteşti care îi dovedeau educaţia aspră şi colonială cu mult înainte să deschidă gura şi să îşi dezvăluie accentul necultivat. Se simţea ca un animal în cuşcă aici, în lumea aceea guvernată de reguli pe care le considera stupide, în cel mai bun caz, şi ticăloase, în cel mai rău.

— Nu meriţi pedeapsa lui.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— L-am părăsit, Caleb.

— El te-a părăsit primul.

Ea schiţă un zâmbet.

— În niciun fel care să conteze.

— În *fiecare* fel care contează, îi vorbi el dispreţuitor.

Ea oftă.

— Ducesele nu pleacă, îi explică ea pentru a zecea oară. A suta oară. Sigur nu fără să facă un moştenitor.

Nici atunci când naşterea unui moştenitor era imposibilă.

— Ar trebui să plece atunci când soţul lor le-a exilat, răspunse el.
E o prostie să rămâi.

— Nu, e pur englezesc.

El ocărî aspru.

— Încă un motiv pentru care meritaţi şutul în fund pe care vi-l dăm.

— Ar trebui să-ţi găseşti bilet pe următorul vas. Ai o viaţă la care să te întorci. Încercă să pară jovială. Nu întinereşti, prietene. A venit timpul să găseşti o femeie care să te suporte.

— De parcă asta o să se întâmple vreodată. Fireşte că avea să se întâmple. Caleb Calhoun era unul dintre cei mai

fermecători bărbaţi dintre toţi cei pe care îi cunoscuse Seraphina. El se opri pe marginea scenei şi ridică privirea spre ea, cu ochii lui verzi serioşi. Mă ţin de promisiuni, Porumbiţo. O să fiu cu tine până obţii divorţul. O să văd că locul ăsta are succes şi devine al tău. Apoi o să plec şi o să-mi accept pâinea de zi cu zi.

Ea zâmbi larg.

— O să dorm liniştită ştiind că banii mei o să fie o alinare pentru tine.

— Banii *noştri,* partenera mea de afaceri.

După o lună de întâlniri, Sera şi Caleb mai cumpăraseră o cârciumă în Boston, apoi încă una şi încă una. Ajutaţi de instinctul lui pentru amplasament şi de al ei pentru elementul care făcea ca o cârciumă să fie imposibil de părăsit, împreună scoseseră de pe piaţă unele dintre cele mai vechi localuri din Boston, înainte să se decidă că Londra era următoarea lor cucerire.

Cumpăraseră cârciuma în mai puţin de patruzeci şi opt de ore de când debarcaseră pe malurile Tamisei, după ce puseseră ochii pe Covent Garden – un cartier dominat de o pereche de fraţi şi plin ochi de taverne josnice şi jalnice unde se ştia că se organizau bătăi ilegale. Chiar dacă Sera şi Caleb nu erau interesaţi să se ia la întrecere cu un club de bătaie, vedeau posibilă deschiderea unei cârciumi în regulă în zonă. Era ceva asemănător cârciumilor care luau cu asalt Bostonul şi New York-ul. Ceva care propunea spectacole de divertisment.

The Singing Sparrow era răspunsul evident. Un parteneriat ca de la egal la egal între cei doi – sau cât se putea atâta vreme cât Sera rămânea măritată. Cu alte cuvinte, era un parteneriat între egali, între Caleb şi soţul Seraphinei, chiar dacă ducele de Haven nu avea habar de acea stare de fapt. Totuşi, conform legii britanice, femeile măritate nu puteau deţine proprietăţi sau afaceri. Soţii lor deţineau totul… Inclusiv pe ele.

Divorţul era singurul mod prin care Sera urma să îşi deţină afacerea – singurul lucru de care îi păsase în ultimii aproape trei ani şi cheia independenţei ei. Cheia libertăţii

ei.

Singurul mod prin care putea să îşi recapete viaţa pe care el i-o furase.

Viaţa din care el o alungase.

„Ieşi”.

Lacrimile se iviră nepoftite. Nedorite. De câte ori îşi amintise cuvintele lui – tăgăduirea crudă din ele, dispreţul rece, de parcă ea nu reprezentase nimic pentru el – şi îşi adunase puterile din ele?

De câte ori îşi jurase să îşi revendice viitorul chiar dacă el deţinea trecutul?

Şi, cumva, o jumătate de oră cu el ştersese toată puterea pe care se chinuise să şi-o adune. Trase adânc aer în piept şi întoarse privirea spre un colţ întunecat al cârciumii.

— Afurisită să fiu dacă îl las să mă facă vulnerabilă din nou.

Caleb nu şovăi. Nu şovăia niciodată. Era un defect al originii lui americane.

— Poate să te facă vulnerabilă doar dacă îi permiţi.

Ea îşi întoarse brusc privirea spre el.

— Ţine-te tare şi aminteşte-ţi de ce eşti aici. Şi, dacă te pedepseşte, îl pedepseşti înapoi. Dar îţi spun un lucru: dacă e exact aşa cum mi l-ai descris, o să se lupte cu tine pentru divorţ.

Indiferent de câte ştia despre trecutul ei, nu văzuse niciodată nimic cu ochii lui.

— Mă urăşte.

Cuvintele erau sincere şi adevărate – cuvinte de care se agăţase de fiecare dată când se îndoise de sine de-a lungul ultimilor trei ani. Adică adesea.

— Asta nu înseamnă că nu te vrea.

Amintirile ieşiră la suprafaţă: degetele lui Malcolm plimbându-se pe pielea ei cu câteva zile în urmă, tresărirea de nerăbdare care venea odată cu atingerea lui, felul în care Sera tânjise să se lase învăluită de ea. De amintirile pe care le trezea. De felul în care acele degete o făcuseră să cânte pe vremuri.

De felul în care o făcuseră să simtă, pentru prima dată în ani întregi.

Nu că era interesată să simtă.

În plus…

— Dorinţa nu merită atâta bătaie de cap.

— Dumnezeu ştie că e adevărat, spuse Caleb pe un ton sec. Dar nimeni n-a spus vreodată că oamenilor le pasă de adevăr. Chiar dacă o făcea bine, Caleb îşi îngrijea inima rănită. O iubire pierdută ce nu avea să fie niciodată recâştigată. Nu ştiu multe, scumpo, dar ştiu că meriţi mai multe decât poate să-ţi ofere filfizonul ăsta aristocrat.

Ce om bun era Caleb! Decent, mândru şi cu o inimă mai mare decât a oricărui altcuiva cunoscut de ea vreodată. Oftă.

— De ce n-a fost să fii tu?

El ridică dintr-un umăr şi trase încă o dată lung din ţigara de foi.

— Sincronizarea.

Ea zâmbi.

— Măcar de-ai fi fost aici acum trei ani.

El râse uşor.

— Mie mi-ai fi fost de folos acum cinci ani.

Ea îşi întinse mâna spre chipul prietenului ei şi o apăsă pe obrazul lui puternic, ridicându-i bărbia până când privirile li se întâlniră.

— Dacă ai putea să ştergi… tot ce a fost… pe ea, ai face-o?

El nu şovăi.

— La naiba, da. Tu?

Mâna lui o acoperi pe a ei câtă vreme Sera se gândi la întrebare. Pierduse atât de multe. Dragostea, viaţa, promisiunea viitorului ei. Atâtea pierderi, că o durea inima numai când se gândea.

Dacă ar putea să retragă totul, ar face-o. Fără vreo urmă de îndoială.

Caleb văzu răspunsul în ochii ei şi îi strânse mâna cu prietenie. Îşi ridică bărbia spre centrul scenei înălţate.

— Arată-mi cum e aici sus, Vrăbiuţo!

Ea se întoarse într-un cerc lent pe scenă; încercă să îşi scoată din minte evenimentele ultimei zile, vrând să se piardă cu totul în acel moment.

— Nu sunt machiată. Nu cânta niciodată fără mască – chiar dacă erau în Covent Garden, cineva putea să recunoască o Fiică Periculoasă.

— N-avem public.

— Un motiv în plus ca să nu cânt.

— Ei, na, spuse el. N-ai nevoie de public.

Ea zâmbi.

— Ajută.

— Atunci, cântă pentru mine.

— Chiar am un cântec extraordinar pentru tine. Îşi sprijini o mână în talie şi se întoarse într-o parte, începând să cânte tare un vers hârşâit dintr-un cântec învăţat de la marinarii de pe vaporul cu care revenise la Londra. *Fiecare bărbat de aici să şi bea cupa plină. Fiecare bărbat de aici să-şi bea paharul plin.*

Ea se opri, dar Caleb nu râse. În schimb, el aşteptă, cu braţele încrucişate, ca ea să termine. Ea îşi îndreptă spatele.

— *Şi să ne bucurăm şi să ne înecăm amarul, închinaţi paharul pentru fiecare iubită frumoasă şi credincioasă.*

El încuviinţă din cap.

— O să cucereşti inimile Londrei cât ai zice peşte. Ce mai ai?

Sera nu avusese de gând să cânte. Nu sincer. Nu din inimă. Dar începu atunci, trecând de la un cântec marinăresc la altă melodie, mai puţin glumeaţă, mai lentă, plină de melancolia pe care îşi jurase să o înăbuşe.

— *Adesea în liniştea nopţii, în braţele somnului prins, amintiri dragi îmi aduc lumina zilelor apuse.*

Era cântecul preferat al lui Caleb şi unul dintre preferatele ei – un omagiu adus amintirilor, copilăriei, iubirii şi pierderii. Iar când îl cânta, era mereu vorba despre viaţa pe care ar fi putut să o aibă dacă lucrurile ar fi fost diferite. Viaţa pe care îşi permitea să o aibă în vis.

Puţine locuri erau mai bune pentru cântat decât o

cârciumă goală şi întunecată, notele clare în tăcere, nestânjenite de paharele care se ciocneau, de discuţiile dezmăţate şi de hârşâitul scaunelor. Sera îşi imaginã cum cântecul răsună în colţurile întunecate ale încăperii, devenind şoapte, sculptând în pereţi amintiri de care să îşi amintească străinii.

Închise ochii şi umplu cu prezenţa ei încăperea. Şi pentru câteva clipe scurte se simţi liberă. Era Vrăbiuţa.

Caleb nu o aplaudă când termină. Aşteptă pur şi simplu ca ea să revină în prezent, apoi îi spuse:

— Nemernicii care vorbesc aiurea despre cum e mai bine c-ai iubit şi ţi-ai pierdut iubirea fie n-au iubit niciodată, fie n-au pierdut nicicând iubirea.

Ea râse la cuvintele lui şi se îndreptă spre el.

— Să bem ceva?

— Cu plăcere.

Îşi coborî mâna spre talia ei şi o ridică de pe scenă. Picioarele ei abia dacă atinseră podeaua când uşa principală de la cârciumă se deschise şi permise ca, în lumina de după-amiază, să se dezvăluie o siluetă impunătoare în pragul uşii.

Ei i se tăie răsuflarea când umbra falnică mormăi:

— Ia-ţi mâinile de pe soţia mea!

Capitolul 6

Calhoun marchează; grangurul conservator azvârlit din cârciumă

Ianuarie 1835
Cu un an şi şapte luni în urmă
Boston, Massachusetts

Ducele de Haven nici nu apucă să pună bine piciorul pe pământ american, că se şi îndreptă spre şirul de cârciumi de pe chei. Sarea şi frigul pluteau în aerul nopţii,

agăţându-se de lâna incomodă a hainei, grea şi îmbibată de mirosul ultimelor săptămâni pe mare.

Fusese o vreme când s-ar fi dus direct la han, după nopţile nesfârşite petrecute la bordul fregatei într-o cabină incomodă, incapabil să îşi găsească somnul sau vreo fărâmă de aer uscat, cu nopţile petrecute pe puntea navei, cu privirea aţintită spre marea întunecată şi nesfârşită şi spre cerul cu stele aprinse de frigul aspru.

Fusese o vreme când ar fi plecat de pe vas şi s-ar fi dus imediat să caute o baie caldă, căldură şi un pat.

Dar fusese aşa înainte să o caute pe ea.

Înainte să îşi fi petrecut luni umblând prin oraşele din nordul Europei imediat după ce ea plecase, sigur că plecase din Highley ca să se ducă la Copenhaga pe un vas, crezându-le pe surorile ei când veniseră cu sugestii pentru posibila ei destinaţie: Oslo, Amsterdam, Bruges.

Uitase că, indiferent de cât îl detesta soţia lui, cumnata lui îl detesta şi mai mult. Asta până când celei pe care aproape o distrusese i se făcuse milă de el şi îi spusese adevărul.

— Poate ne-a părăsit pe noi, duce, dar pe tine te-a părăsit primul. Şi o să-i respectăm dorinţa mai presus de orice.

La naiba cu toate femeile şi loialitatea lor! Ele nu îşi doreau să o găsească? Nu îşi dădeau seama că putea să fie în pericol? Nu erau conştiente de ceea ce putea să provoace plecarea ei? Putea să fie…

Se opri la gândul acela. Nu murise. Ar fi ştiut dacă ar fi murit. Chiar şi acum, după toate lucrurile prin care trecuseră, după toată suferinţa şi ura, ar fi ştiut dacă era moartă. Dar fiind plecată era aproape acelaşi lucru. Mai rău poate, din cauza promisiunii prelungite, care mai pâlpâia firavă, abia perceptibilă. Din cauza amintirii pe care o provoca, imposibil de uitat. Nu putea să uite nicio clipă petrecută alături de ea. Nu din noaptea în care ieşise dintr-o sală de bal ticsită într-un balcon, căutând o gură de aer proaspăt, şi o văzuse acolo. De parcă îl aşteptase pe el.

Şi chiar aşa se întâmplase.

„N-a fost o cursă. Totul a fost adevărat”.

Vorbele lui răsunară în vântul rece. Nu le crezuse. Iar acum, nu îi păsa dacă îl aşteptase. Putea doar să spere că îl aştepta acum. Acolo.

Trecuse un an de când plecase, aproape exact un an, şi îşi dăduse seama că, pe măsură ce timpul se scurgea, devenea doar mai stăruitor în căutarea ei. Nu îl ajuta că aniversarea plecării ei marca o altă aniversare – una care îi provoca o durere în inimă, una care nu avea alinare. O durere de care era convins că şi ea era conştientă. Nu avea cum să îşi aducă fetiţa înapoi. Haven ştia asta aşa cum ştia că el nu avea să mai fie niciodată la fel.

Dar putea să o iubească. Putea să îndrepte ce distrusese. Şi poate era de ajuns.

Va fi. Va fi de ajuns.

Îi luă mai mult timp decât îşi închipuise ca să dea de cârciuma pe care o căuta, The Bell în Hand, prin labirintul de străduţe întortocheate şi încâlcite din oraşul acela necunoscut. Nu îi fusese de prea mare ajutor nici că hainele şi accentul îi dezvăluiau ţara de origine; se părea că americanii nu erau interesaţi să ajute un englez – aşa că Haven fu recunoscător că nu îi descoperiseră imediat titlul.

Străbătuse jumătate de lume pentru ea – ţări cu mai multă istorie, mai onorabile şi mai puternice. Nu avea de gând să îi permită Americii să îl ţină la distanţă de ea.

Intră în cârciuma plină de fum, copleşit imediat de luminile difuze dinăuntru şi de gălăgia clienţilor cufundaţi în băuturile lor. Nu doar bărbaţi. Erau şi femei, care râdeau şi beau cu jind din halbele lor, iar Haven le privi atent cu ochi nerăbdători, căutând o femeie anume. Femeia lui. Soţia lui.

Era o cameră ticsită de oameni, prost luminată, şi nu fu sigur din prima clipă dacă ea era sau nu acolo. I se spusese că acolo era o femeie cu o voce ca de pasăre cântătoare vara. Cu părul negru şi chipul perfect care îi făcuse pe toţi să creadă că era franţuzoaică – nu erau toate frumuseţile din Franţa? —, dar se putea să fie englezoaică. Apăruse de nicăieri la trei luni după ce Sera îl părăsise. I se

spunea Porumbiţa.

Şi-o închipuise chiar în pragul uşii, singură, îngheţată în timp şi spaţiu. Suficient de aproape pentru ca el să o cuprindă de mijloc, să o ridice pe umăr, să o ducă înapoi pe vapor şi să îşi petreacă tot drumul de întoarcere cerându-şi iertare. Recâştigând-o. Iubind-o până la epuizare.

Dar visurile nu coincideau cu realitatea. Seraphina nu se afla în această încăpere. Haven îşi luă o bere şi, cu spatele sprijinit de tejghea, scrută mulţimea. Sincronizarea era perfectă. Poate că el era disperat. Poate era nebun. Dar sincronizarea era bună şi părea potrivită. Ea era brunetă şi frumoasă, înaltă şi elegantă şi cânta ca un înger.

Îşi aţinti privirea spre o uşă aflată în capătul încăperii, care dezvăluia mai mult spaţiu, care promitea mai mulţi oameni. Care o promitea pe ea. Se îndreptă într-acolo. Poate că ar fi şi ajuns acolo dacă nu ar fi simţit o mână grea pe umăr.

— Îmi pare că te-ai rătăcit, bogătaşule.

Haven se scutură de mâna de pe umăr şi se întoarse, cu pumnul încleştat într-o parte, gata de răfuială. Un american – cu un centimetru sau doi mai scund decât Haven, dar cu unul sau doi mai lat în umeri – stătea la câţiva centimetri depărtare. Trecuseră câţiva ani de când Haven nu se mai contrase cu cineva de mărimea lui. Dar fusese un luptător de frunte la Oxford şi îşi făcea prea puţine griji pentru recăpătarea abilităţilor, la nevoie.

Înainte să apuce să vorbească, americanul adăugă:

— Nu eşti bine-venit aici.

Haven ridică din sprâncene.

— Nu eşti de acord cu bărbaţii care au bani de băut?

Ceva pâlpâi în privirea americanului. Un fel de recunoaştere, amestecată cu un soi de ură.

— Nu sunt de acord cu englezii care nu-şi cunosc lungul nasului. Americanul arătă din cap spre uşă. Găseşte-ţi alt loc pentru băut.

Haven îşi goli halba şi o puse pe bar, apoi îşi scoase portofelul şi câteva monede din el. I le întinse celuilalt

bărbat şi spuse:

— Dă-mi cinci minute în camera de alături. N-o să stric nimic.

Americanul se uită lung şi sever la monedă, înainte să o ia. Haven se abţinu să nu zâmbească compătimitor. Fiecare om avea un preţ, şi se părea că preţul acelui om era destul de mic. Americanul îşi dezvălui dinţii drepţi şi albi.

— Ei bine, dacă plăteşti. Ce cauţi?

Haven se uită spre uşă.

— O femeie.

Americanul mormăi:

— Nu suntem bordel.

— Caut o femeie anume, spuse Haven. O cântăreaţă. Mi s-a spus c-ar cânta pe aici.

Celălalt bărbat încuviinţă din cap.

— Te referi la Porumbiţa.

— E aici.

Cuvintele declanşară un iureş de uşurare. Inima lui Haven bătea cu mai multă putere. Ea era. O ştia cu siguranţă. Se întoarse spre uşă, singurul gând fiind să ajungă la ea.

Simţi din nou mâna pe acelaşi umăr. De data asta, mai fermă. De data asta, Haven o înlătură cu putere şi se întoarse din nou.

— Dacă mă mai atingi o dată, n-am să ezit să te ating la rându-mi.

— Cu răspunsul ăsta, nu te las să te apropii de ea.

Malcolm trase adânc aer în piept. Îşi impuse să se liniştească. Nu reuşi.

— Unde e?

— Ce vrei de la ea?

— Să… Se opri. Să o ducă acasă. Să o ia de la capăt. Să găsească ce avuseseră pe vremuri. Să găsească mai mult. Să vorbim.

— Cine eşti?

„Sunt soţul ei”. Câtă vreme trecuse de când rostise ultima dată cuvântul? Îl simţea oarecum nepotrivit până nu

începea ea să îl folosească din nou. Şovăi înainte să răspundă.

Americanul nu şovăi.

— Ţi-a pierit glasul, Tunică Roşie?

Cuvântul fu urmat de râsete, iar Haven îşi închipui că fusese insultat, de parcă nu trecuse jumătate de secol de când Tunicile Roşii[6] luptaseră la Boston.

„La naiba, sunt un duce!” Îşi dori să urle, dar ştia că nu îi era de folos. Puţine uşi nu se deschideau în Anglia la auzul unei asemenea afirmaţii, şi totuşi aici era foarte probabil să înrăutăţească lucrurile.

— Sunt un prieten de-al ei.

Ochii verzi şi tulburători ai americanului se făcură mici.

— Asta e o minciună sfruntată.

Îşi rosti cuvintele pe un ton atât de scăzut, încât numai Haven să le audă, însă păru că tăcerea se aşternu peste întreaga încăpere.

Şi atunci o auzi.

— Când îmi amintesc de toţi prietenii, atât de legaţi între ei, pe care i-am văzut prăbuşindu-se în jurul meu ca frunzele în vântul iernii; simt că umblu singură prin viaţă.

Ar fi recunoscut vocea oriunde. Felul în care se ondula prin încăpere, asemenea unui fum lichid, tristă şi însufleţită, atingând minţile şi inimile şi făcându-i pe bărbaţi să se ridice şi să răsufle din greu. Şi-o aminti cântând în braţele lui o dată, înainte. Înainte să îl trădeze. Înainte ca el să o trădeze.

Întâlni privirea americanului, clipă în care ochii verzi ai celuilalt bărbat se întoarseră iute. Dincolo de el. Spre uşa din fundul încăperii. Haven simţi agitaţia din privirea lui, chiar când zări cum bărbatul scutură aproape imperceptibil din cap.

Ea era acolo.

Şi, dacă era nevoie, putea să distrugă locul acela ca să o găsească.

---

6 Denumire dată soldaţilor britanici în perioada dintre crearea Marii Britanii (1707) şi Primul Război Mondial (n.tr.)

Cu o înjurătură, el se întoarse şi se îndreptă spre încăperea din spate; îmbulzeala deveni deodată mai copleşitoare, încăperea – mai puţin aerisită. Împărţi coate şi umeri în stânga şi în dreapta ca să îi înlăture pe bărbaţi din calea lui.

— Aşteaptă! urlă americanul din spate.

Îl apucă de mânecă, apoi de braţ, şi nu îi dădu de ales. Haven se întoarse, cu pumnul deja în aer. În contact cu lovitura surdă, nasul celuilalt cedă sub greutatea pumnului.

— Dumnezeule!

Bărbatul se încovoie, duse iute mâna la nas şi se umplu imediat cu sânge.

Haven îi rupsese nasul şi nu o regreta. Din partea lui, americanul putea să se frângă în bucăţi. Ignorând durerea ascuţită din mână, spuse, suficient de tare încât toată lumea să audă:

— Cine se bagă în calea mea o să aibă aceeaşi soartă.

Se răsuci pe călcâie, şi drumul spre camera din spate se deschise, lumea arătându-se dornică să se dea la o parte. Trebuia să ajungă la ea. Avea să-şi ceară iertare. Avea să o facă să creadă în el. Avea să o facă să creadă că puteau să o ia de la început.

Dar trebuia să ajungă la ea.

Trecu valvârtej de pragul uşii; ochii i se acomodară cu lumina mai slabă şi găsiră scena puţin luminată în celălalt capăt al încăperii chiar când aplauzele şi fluierăturile îi răsunară în urechi. Îi luă o clipă să o vadă pe femeia care stătea demnă acolo – frumoasă şi blondă, cu un zâmbet larg şi blând.

Nu era Sera.

Blonda îşi flutură mâna spre bărbatul cu vioara, aflat într-o parte a scenei, iar el începu să interpreteze un fel de cântec vesel. Ea îşi ridică fustele şi îşi lăsă să i se vadă gleznele în ciorapi roşii, spre deliciul mulţimii adunate acolo.

Haven rămase să o privească parcă pentru o veşnicie, nevenindu-i să creadă.

Ar fi putut să jure că o auzise pe ea. Ar fi recunoscut acea voce oriunde. O fată trecu în grabă pe lângă el, cu o tavă plină cu halbe de bere. O opri cu o atingere.

— Femeia aia. Dansatoarea. Cine e?

Privirea ei o urmări pe a lui.

— Porumbiţa.

Cuvintele, atât de indiferente, de directe, îi străpunseră inima ca un pumnal.

Porumbiţa nu era Sera.

Nu era niciodată vorba despre Sera lui.

Capitolul 7

Cântecul Vrăbiuţei ajunge la sufletul oamenilor

Ea fusese în Boston.

Bătuse o jumătate de lume ca să o găsească, ecoul cântecului trezind înăuntrul lui, în acea tavernă prăpădită din acel oraş prăpădit, o aluzie dureroasă la propriul eşec.

Părerile de rău se dezlănţuiră înăuntrul lui.

Ar fi trebuit să caute mai mult. Ar fi trebuit să scotocească fiecare nenorocit de colţişor. Dar simţise atât de aprig dezamăgirea, fusese atât de copleşit de inutilitatea căutării, de propria mânie – faţă de Sera pentru că se ascundea atât de bine, faţă de surorile şi faţă de propria lui mamă pentru că o ajutau până la capăt. Faţă de sine însuşi, pentru că nu fusese în stare să o găsească.

Doar că o găsise.

Fusese ea, de la bun început.

Şi mai fusese şi afurisita de Americă.

Privirea lui Haven se aţinti spre nasul strâmb al celuilalt bărbat. Plăcerea pe care ar fi putut să o resimtă pentru că fusese cel care îi sluţise trăsăturile fu copleşită de furie pentru că bărbatul acela o atingea pe Sera. O Sera care râdea fericită. Simţindu-se bine în pielea ei.

Când o văzuse aşa ultima dată?

Cât de des şi-o reamintise aşa?

De nenumărate ori. De tot atâtea ori cât îşi amintise şi felul în care cânta, atât de nelalocul ei într-o cârciumă întunecată şi goală, aflată pe o străduţă dubioasă din Covent Garden. Pentru că ea cânta ca un înger, dureros de frumos, cu glasul încărcat de suferinţă, dor şi adevăr. Şi, cum stătea în pragul uşii, cu ochii spre ea, dorul se întoarse, chiar dacă nu fusese niciodată prea departe.

Îi dusese dorul ani în şir.

Ea îl copleşi, îl potoli, îi tăie răsuflarea, îi însemnă pieptul cu cântecul ei săltăreţ şi trist, de parcă scosese un pumnal şi îi cioplise pieptul cu el, golindu-l de sânge ca o sirenă.

Apoi ea se întoarse, îşi oferi toată frumuseţea altui bărbat şi râse, sunetul – liber, luminos şi al naibii de perfect – fiind o lovitură şi mai aspră decât muzica. Îşi aminti de fiecare ocazie când răsese cu el, făcându-l să se simtă de două ori mai bărbat decât era. De zece ori mai bărbat. Făcându-l să se simtă ca un rege. Un zeu.

Nu exista nimic pe lume care să se asemene cu râsul soţiei lui.

Detesta gândul că ea îl oferea altuia.

Iar apoi americanul puse mâinile pe ea. O ridică de pe scenă cu o asemenea uşurinţă, că nu încăpea îndoială că o mai făcuse şi înainte. Că o mai atinsese. Că avea acces la ea.

Haven fu cuprins de gelozie, şi mânia se dezlănţui în forţă.

Nici vorbă să îl părăsească pentru un american.

Nici vorbă să îl părăsească, punct –, dar americanul complica şi mai mult lucrurile. Mai ales atunci când Haven se gândi că, în ciuda nasului rupt, bărbatul era mai lat în umeri, mai curajos şi probabil mai chipeş decât Haven.

Nu că ar fi contat. Ea era soţia lui. Şi nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, în vreme ce alt bărbat o atingea. De fapt, dacă afurisitul de yankeu nu îşi lua labele de pe ea cât mai rapid, sigur Haven avea să-i reamintească adversarului său de modul cum îi rupsese nasul. Şi, chiar în

clipa aceea, dădu să îşi croiască drum printre mese şi scaune ca să ajungă la ei.

De parcă i-ar fi auzit gândul, Sera se puse înaintea bărbatului, iar Haven încercă să nu observe durerea provocată de acţiunea ei, care îi spori invidia – imaginea soţiei lui protejând un alt bărbat. Un bărbat care continuă să o atingă cu o siguranţă care putea să însemne un singur lucru: sentimentul de posesiune.

Ştiuse că ea se afla acolo cu un american. Se pregătise pentru ideea că erau iubiţi. Dar să îi vadă era o lovitură grea.

— Ah, spuse tărăgănat americanul. A venit ducele.

— A venit *soţul,* răspunse Haven, incapabil să îşi ascundă supărarea din glas. Apoi i se adresă soţiei lui: încă suntem căsătoriţi. Seraphina.

Cum putea să mai fie extraordinar de calmă?

— În niciun fel care să conteze.

În fiecare al naibii de fel care conta.

Ea adăugă:

— Legile stupide din ţara asta mă fac bunul tău, duce. Dar n-o să joc niciodată rolul ăsta. Credeam c-a fost clar în ultimii trei ani.

Haven îşi înăbuşi impulsul de a o lua pe sus şi de a-i arăta cât de bine putea să o revendice. Să facă dragoste cu ea atât de nebuneşte, încât să ajungă să urle că era a lui. Să o închidă undeva şi să îi arate cât de bine putea să i se potrivească rolul de soţie.

În schimb, se aşeză pe primul scaun, la o masă joasă, într-un colţ întunecat, ştiind că ea nu putea să îl vadă la fel de bine pe cât o vedea el. Disperat să redevină stăpân pe situaţie, îşi impuse să îşi calmeze tonul. Muşchii îi încremeniră. Chiar dacă nu îşi dorea nimic mai mult decât să facă ţăndări cârciuma.

— N-o să accept să mi se pună coarne, spuse el.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Dacă aş fi putut să spun şi eu acelaşi lucru.

Ruşinea îl cuprinse, fierbinte şi neplăcută. Îi opuse

rezistenţă, îşi întări convingerea şi îşi îndreptă atenţia spre american.

— Ia-ţi mâinile!

Pentru o clipă, nu fu sigur dacă bărbatul îi va răspunde altfel decât printr-o privire lungă şi un aer de superioritate, aer cu care se învăţase fiecare tânăr din coloniile cu aversiune faţă de rege. Totuşi, după câteva clipe bune, îi dădu drumul Seraphinei şi îşi desfăcu larg braţele, cu un râset prea ascuţit.

— Departe de mine gândul să fiu victima furiei unui soţ încornorat.

— Uşa trebuia să fie încuiată, spuse ea, eliberată din îmbrăţişarea iubitului.

Sera se îndreptă spre barul din capătul cârciumii, aparent neinteresată de postura masculină pe care Haven nu reuşi să nu o afişeze. De parcă era un bărbat mult mai tânăr. Un bărbat mult mai prost.

„Nu atât de prost”.

Îşi îndreptă privirea încruntată spre celălalt bărbat, care îi atinsese soţia cu o asemenea uşurinţă familiară, încât nu încăpea nicio îndoială în privinţa intimităţii dintre ei.

Îi fusese necredincioasă. Nu ar fi trebuit să îi pese. Nu ar fi trebuit să fie surprins. La urma urmei, trecuseră ani buni.

Şi el îi fusese necredincios.

O dată. Şi nu aşa. Nu cu sentimente.

Minciună.

Existaseră sentimente. Povestea fusese plină de furie. Plină de pedeapsă. Toată îndreptată spre Sera. Sera fusese singura femeie care avusese vreodată parte de sentimentele lui. Nu că ar fi crezut asta.

Nu că i-ar fi păsat.

— Nu-ţi face griji, Caleb, îi spunea ea, Malcolm nu se consideră încornorat. Ca să fie aşa ar fi trebuit să-şi dorească o căsnicie de la bun început.

Îşi dorise căsnicia. O dorise pe ea.

Rămase tăcut câtă vreme ea ocoli barul ca să aşeze

un păhărel pe tejghea şi să toarne nişte tărie.

— Cum de ne-ai găsit?

Malcolm detestă acel „ne”. Felul în care o unea de un alt bărbat.

În loc să îi răspundă, îi puse o întrebare, la rândul lui:

— Ce naiba faci aici?

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Aici, în Londra?

Fusese o vreme în care îi plăcuse când o făcea pe nevinovata. Când îl făcuse să se simtă de mii de ori bărbat. Nu mai era cazul.

— Aici, într-o bodegă blestemată.

— Noi preferăm să-i spunem *cârciumă.*

Noi.

— Spune-i cum vrei, dar e o bodegă din Covent Garden, în care stă o ducesă care şi-a descoperit talentul la băutură.

Americanul izbucni în râs, iar Malcolm îl urî şi mai mult.

— Trebuia să-i spunem Ducesa Beată!

Şi atunci Sera râse, şi Mal simţi o dorinţă aprigă să ardă locul din temelii.

— Vorbesc foarte serios, Seraphina. De ce eşti aici?

Ea se sprijini de perete, cu braţele încrucişate la piept şi cu paharul legănându-i-se într-o mână.

— Aici m-am născut.

— Nu, nu te-ai născut aici.

Ea ridică un umăr. Îl coborî.

— M-am născut într-un oraş minier din nord şi m-am născut din nou la Boston. Covent Garden se potriveşte de minune în schema asta, nu crezi?

El o privi cu ochii mijiţi.

— Eşti fiica unui conte.

Ea zâmbi afectat.

— Iar tu ai fost cel care a tot insistat să spună că titlul tatii nu conta, Excelenţă. Un titlu câştigat la cărţi nu face sângele albastru, nici când îl câştigi de la Prinny[7] în

7 Poreclă dată regelui George al IV-lea al Regatului Unit (n.tr.)

persoană.

Cuvintele treziră amintiri dureroase.

— Niciodată n-am…

Ea îi opri minciuna cu o fluturare a paharului.

— Cu mult mai important, Haven, este ce cauţi *tu* aici.

„Am venit să te salvez”.

Altă minciună. Femeia nu avea nevoie de el. În toată perioada în care o căutase, şi-o închipuise temătoare. Slabă. Distrusă. Femeia asta nu era deloc aşa. Nu era nimic mărunt la ea. Dimpotrivă, era un monument de forţă.

Nu avea nimic în comun cu femeia pe care o cunoscuse în noaptea aceea, de mult trecută, de la balul Worthington. Doar că… avea. Femeia aceea fusese îndrăzneaţă şi nesăbuită. Îl înfruntase cu curaj, îl atrăsese asemenea unui foc fierbinte într-o noapte înfrigurată. Şi, săptămâni întregi după aceea, gura ei îl ispitise asemenea corpului ei cald.

Şi apoi descoperise adevărul – că nimic din ritualul lor de curtare nu fusese adevărat –, şi ea se schimbase. Se potolise. Se întunecase. Pălise.

Devenise cu totul altcineva. Din cauza lui.

Iar acum, aici, după anii care îi despărţiseră, soţia aceea liniştită şi cu zâmbet afectat nu mai era, redevenise femeia puternică şi curajoasă de pe vremuri. Mai puternică. Mai curajoasă.

Mai frumoasă.

Nu mulţumită lui. În ciuda lui.

Acolo, în cârciuma întunecată, când o privi cântând, bând, înfruntându-l, adevărul i se dezvălui. Poate că îşi petrecuse el trei ani în care încercase să o găsească şi să o salveze, dar ea nu avea nevoie de salvare.

„Ce cauţi tu aici?”

Răspunsul era destul de simplu.

— Nu ne-am încheiat socotelile.

Ea îşi arcui sprâncenele, cu o surprindere complet opusă cuvintelor ei calme.

— Ba chiar da. Acum doi ani şi şapte luni. Înainte chiar. Sau nu mai ţii minte cum mi-ai întors spatele când ne

rosteam jurămintele? Să-ţi reamintesc? Să-ţi reamintesc cum ai făcut-o din nou, în faţa unei curţi pline de oameni, la petrecere? Sau ce-ai făcut după? La altă petrecere?

Bineînţeles că îşi amintea.

Îşi amintea în fiecare noapte, chinuindu-se să adoarmă, disperat să dea timpul înapoi şi să se oprească. Să îi spună adevărul, nu minciuna la care îl împinsese mândria. Dacă ar fi făcut-o, totul ar fi fost diferit? Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost fericiţi acum?

— De unde ai ştiut cum să mă găseşti, Haven?

— N-am ştiut.

— Ai bătut toate cârciumile din Londra? Şi s-a întâmplat pur şi simplu?

— Doar nu crezi că lumea a trecut cu vederea spectacolul din parlament. Ai fost văzută plecând din Camera Lorzilor în trăsura unui american. El se ridică, afişând o linişte pe care nu o mai simţise de trei zile, şi se apropie, aruncând o privire spre bărbatul în cauză. Caleb Calhoun din Boston. Cunoscut proprietar de bodegi, cartofor şi un mare ticălos.

Ca un nemernic, americanul făcu o plecăciune.

— Îmi place să mă cred un gen mai special de ticălos.

Malcolm îşi arcui o sprânceană.

— Şi ce gen ai fi?

— Cel pe care doamnele îl adoră.

Malcolm îşi încleştă pumnii, arzând de dorinţa de a izbi din nou faţa americanului.

— Ai grijă, Calhoun, sau n-o să te trezeşti doar cu nasul rupt.

Privirea bărbatului se aprinse autocunoscătoare, se aţinti spre Sera şi înapoi la Mal. Iar Haven surprinse adevărul. Sera nu ştia că o căutase. Americanul nu îi spusese niciodată. Dacă i-ar fi spus, ea ar fi dat ochii cu el? L-ar fi lăsat să o recucerească?

Întredeschise gura, gata să îi spună totul. Să o câştige aici şi acum.

Şi atunci ea rosti numele americanului.

— Caleb.

Îi rosti numele cu blândeţe, cu o voce plină de cea mai cruntă dintre reţineri – cea care se întrepătrundea cu iubirea.

Regretul şi îndoiala îl cuprinseră pe Mal. Nu putea să îl iubească pe bărbatul acela. Nu după ce îl iubise pe el. Îl iubise. Nu?

Îşi alungă gândul din minte, detestând gândul şi felul în care îl făcea să şovăie. Schimbă subiectul:

— Calhoun are două proprietăţi în Londra. Una este reşedinţa lui. Am fost acolo mai întâi, doar ca să mi se spună că ducesa nu era acasă. Se uită la american, la braţele încrucişate peste piept şi la zâmbetul afectat şi încrezut. Apropo, e gata să-şi încheie socotelile cu alt bărbat.

Americanul îşi arcui sprâncenele. Privirea lui alunecă spre Sera, care sorbi liniştită din băutură.

— Chiar îmi place să ştiu că ai impresia că tu sau Caleb aveţi vreun cuvânt de spus în legătură cu lucrurile pe care le fac.

— Cealaltă proprietate e o cârciumă, deschisă de doar câteva săptămâni, deja foarte apreciată pentru spectacolele nocturne – orice ar însemna asta. Îşi petrece zilele aici, cu o femeie. Înaltă, brunetă, frumoasă. Se apropie mai mult, urându-se pentru că venise acolo. Dorindu-şi să fie în stare să o lase. Dorindu-şi să poată să o ia cu el. Cu tine. Sper că porţi mască.

— De ce? Te temi c-o să-ţi distrug reputaţia? Ea se opri, apoi spuse: Du-te acasă, duce! N-ai de ce să fii aici.

Niciun alt motiv în afara faptului că nu mai avusese parte de o briză de aer proaspăt de doi ani şi şapte luni, iar acum îşi regăsise răsuflarea, proaspătă şi bine-venită. Şi tot ce îşi dorea era să respire.

— E firesc să fiu îngrijorat de asta.

Ea îl privi cu ochii mijiţi.

— Desigur, o să înţelegi de ce nu cred nici măcar o secundă c-ai fost cu adevărat îngrijorat.

Americanul îi oferi un mic geamăt de încurajare, iar Haven strânse din dinţi. Enervat de spectatorul lor, se

apropie şi mai mult de ea, aproape atingând barul subţire care îi separa unul de celălalt. Repetă încet.

— N-am terminat, Sera.

Ea aruncă o privire peste umăr.

— Caleb.

Mal detesta felul în care numele celuilalt răsuna pe buzele ei, detesta adevărul ascuns în cuvântul abia rostit. Încrederea. Încrederea pe care lui nu i-o oferise niciodată.

Încredere pe care el nu o câştigase niciodată.

El se întoarse cu faţa spre american, conştient că bărbaţii puteau să fie în stare să ucidă pentru Sera. Dar celălalt bărbat nu se clintise. Rămase la distanţă, cu mâinile în şolduri, ca un soldat gata să atace.

— Lasă-ne singuri, sfârşi prin a spune Seraphina.

Pentru o clipă, avu impresia că ea i se adresase lui.

Poate trebuia să plece. Era cel mai bine pentru amândoi.

Dar, deodată, era gata să se lupte.

Fireşte, nu se dădea nicio bătălie, pentru că ea se uita la Calhoun, americanul calm şi liniştit care părea dispus să îi ofere tot ce îi cerea. La fel cum fusese şi Malcolm pe vremuri.

Americanul ridică din sprâncene. Sera încuviinţă din cap.

Şi fu de ajuns. Calhoun se întoarse şi plecă din încăpere, ca un prost. Nu. Nu ca un prost. Ca un rege. Pentru că, în decizia de a pleca fără să arunce vreo privire înapoi, exista o încredere profundă, născută din certitudinea că, atunci când avea să se întoarcă, ea urma să fie acolo, aşteptându-l.

Alt lucru pe care îl ştiuse şi Malcolm.

Calhoun părăsi încăperea. Cortina prin care ieşise se mai unduia încă atunci când Mal spuse:

— Deci americanul e căţelul tău de salon? Se duce unde îi spui?

— Are încredere în mine, spuse ea. E un lux de nedescris la un bărbat.

Cuvintele îl făcură să se ruşineze şi să se înfurie.

— Ce vrei? Covent Garden n-a fost niciodată un loc pe care să-l frecventezi. Şi, chiar dacă era, ai încercat din răsputeri să eviţi uşile pe care le întunecam cu prezenţa mea.

— Nu e adevărat, spuse el, dorindu-şi să se afle oriunde altundeva. Îmi amintesc de câteva ocazii când nu-mi doream decât să fiu cu tine.

— Asta a fost înainte să hotărăşti că nu vrei să ai nimic de-a face cu mine, spuse ea.

„Ai minţit”, îşi dori să îi spună. „Ai minţit şi apoi ai plecat”. Dar nu era atât de simplu. Adevărul se încheia cu „Te-am izgonit”.

Ar fi trebuit să o lase în pace. Să se elibereze unul de celălalt. De câte ori nu îşi spusese că trebuia să nu o mai caute? De câte ori fusese incapabil să o facă?

Iar acum, că o găsise, ştia că nu avea să fie niciodată în stare să o lase în pace.

— De ce eşti aici, Malcolm?

Numele vibră înăuntrul lui. Era singura femeie din lume care îi spusese vreodată pe numele de botez. Nu fusese Malcolm nici măcar pentru mama lui, pentru care nu era decât o victorie răsunătoare – viitorul duce. Dar Sera păruse dintotdeauna neinteresată de titlu.

Chiar şi atunci când păruse că titlul era singurul lucru care o interesase.

Iar acum, când îşi auzi numele rostit de buzele ei, pentru prima dată după ani întregi, simţi deodată disperarea pentru felul în care răsuna – disperarea pentru bărbatul care îşi dorise să fie când îl auzea rostit – şi se simţi cuprins de furie pentru cum îl folosea ea. Delicat, vioi şi mult prea personal.

De parcă era cu adevărat soţia lui.

Scrâşni din dinţi. Îi răspunse la întrebare:

— Am venit după tine.

— Nu mă interesează să *vină* cineva după mine, spuse ea.

— Atunci, nu trebuia să te întorci.

— Am venit ca să ne eliberăm. Ea sorbi din nou,

terminând lichidul de culoarea chihlimbarului din păhărelul greu. Am planuri. O viaţă de trăit. Puteam să dispar pentru totdeauna.

— De ce n-ai făcut-o?

Pentru o clipă, se gândi că ea chiar avea să îi răspundă. Adevărul se ivi deodată, citindu-se limpede pe chipul ei. Dar el nu mai era în stare să îl descifreze, aşa cum fusese pe vremuri. Şi atunci ea spuse:

— Cred că mi-am imaginat că meriţi mai mult de atât.

Era o minciună.

Niciodată nu meritase mai mult de atât. Îi ascundea ceva.

O privi cu ochii mijiţi.

— Mai mult, adică să fiu făcut de râs în public, ca un încornorat? Mai mult, adică o soţie care mă dispreţuieşte într-atât încât crede că divorţul e mai plăcut decât un ducat?

Ea zâmbi compătimitor.

— O spui de parcă ţi-aş cere vreun ducat. Mi-ai dat de înţeles foarte clar că nu sunt bine-venită în lumea ta, Excelenţă.

— Ai plecat înainte să…

El se opri înainte să îşi ducă gândul la bun sfârşit.

Trecură clipe bune, fără ca vreo urmă de emoţie să i se citească pe chip.

— Am plecat înainte să apuci că mă goneşti, ca pe un bun nedorit.

— Nu te-aş ti…

— Ba bineînţeles că m-ai fi gonit. Şi n-am vrut asta. N-am vrut furia. Aveam destulă în mine. N-am vrut părerile de rău. Şi de astea aveam destule. Şi ce mai era? Milă? Nu, mulţumesc. Îmi doream un viitor eliberat de toate astea. Şi tu ar trebui să-ţi doreşti acelaşi lucru.

Cuvintele se dezlănţuiră înăuntrul lui. Nu îşi dorise să o gonească. Îşi dorise să o ţină cu el pentru totdeauna. La naiba, suferise îngrozitor după ea. Ani întregi. Suferise pentru ce ar fi putut să aibă împreună. Iar când ea plecase – nu o recunoscuse faţă de nimeni – îşi plânsese de milă.

Ea ridică o cutie cu cremene şi ocoli barul, îndreptându-se spre scenă.

— Am terminat povestea, duce. Du-te acasă, la moşia ta, şi pune-ţi la cale viitorul luminos. Lasă-mă pe mine în pace şi gândeşte-te cât de norocos eşti că ţi se oferă a doua şansă. Găseşte-ţi altă ducesă! îi propuse ea, de parcă era o idee excepţională. Şi, în octombrie, vino cu cererea de divorţ în parlament. Fă-mă să par o adulterină. Şi hai s-o încheiem odată!

La naiba, el nu îşi dorea alt viitor. Îl voia pe cel care îl ispitise cu atâţia ani în urmă. Viitorul ei. Al lor. La naiba, îl căutase prin lumea întreagă. Voia să îi urle adevărul în faţă. Că fusese la Boston. Că o căutase pe continent. Că nu mai dormise de doi ani şi şapte luni. Că şi-o dorise doar pe ea.

Şi poate ar fi făcut-o dacă nu ar fi părut că ea nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el.

— Vrei ca adulterul tău să fie făcut public?

Mal fu fascinat de graţia cu care ea începu să aprindă lumânările de pe scenă.

— Sigur Camera Lorzilor n-o să accepte să ne anuleze căsnicia pe baza acţiunilor tale, iar eu n-o să fiu singura nevastă dispusă să ducă aşa o povară ca să obţină ce-şi doreşte.

Dar nu era ce îşi dorea el. El îşi dorea opusul. O căsnicie adevărată.

— Cei puternici uneltesc împreună, duce. Fac înţelegeri tacite şi urzesc intrigi ca să obţină ce vor. Ea îi aruncă o privire de nepătruns. Iar dovada stă în cât de bănuitori sunt la adresa altora.

Lui nu îi păsa dacă ea urzea intrigi. Nu îi mai păsa.

— Vreau să divorţez, spuse ea. Am un viitor înainte.

— Cu americanul tău?

Ea nu răspunse, iar el o privi cum aprindea lumânările, lumina aurie răspândindu-se ca lumina stelelor prin buclele de culoarea mahonului, cuvintele ei răsunând înăuntrul lui.

Îşi dorea să fie viitorul ei. Ceea ce însemna că trebuia să o câştige.

„Găseşte-ţi altă ducesă!”

El se mai apropie o dată de ea, strecurându-se printre mese. Ea îi întâlni netulburată privirea. Mândră.

— Pleacă, Haven! Caleb n-o să fie prea bucuros dacă deschide uşa şi tu eşti tot aici. În afaceri, nu e nimic mai rău decât un duce.

„Găseşte-ţi altă ducesă!”

— Plec cu o condiţie, spuse el.

Cuvintele prinseră consistenţă la fel de repede ca gândurile. Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Vino cu mine!

Ea râse, scăzut, lung şi atotştiutoare, de parcă ştia chiar înaintea lui ce avea de gând să facă. Dar, oricum, dintotdeauna fusese aşa între ei.

— Şi atunci ce se întâmplă?

— Vino la ţară. Dă-mi şase săptămâni. Până când parlamentul revine în sesiune.

Ea se întoarse din nou spre lumânări.

— Ce-i asta? Vreun plan măreţ prin care să-mi faci curte din nou? De parcă am fi personaje într-un roman de dragoste?

„Da”.

Era destul de deştept încât să tacă.

— Nu suntem personaje într-un roman de dragoste, Haven. Asta nu e o poveste de dragoste.

— Pentru că ai o poveste de dragoste cu americanul tău?

— Pentru că nu-mi mai doresc vreo poveste de dragoste. Vreodată.

„Vreodată”. Avea să analizeze cuvintele cu altă ocazie. Să se agaţe de ele.

— Bine, răspunse el. Dar eşti măritată cu mine şi ai jurat să mi te supui.

Ea îl scrută cu privirea.

— Şi tu ai jurat să mă respecţi.

— Uite care e oferta mea. Şase săptămâni, şi-ţi primeşti divorţul.

Era o minciună, dar avea să rezolve asta la momentul

potrivit. Ea miji ochii.

— Şi ce ai de gând să faci vreme de şase săptămâni în compania mea?

— Am de gând să le folosesc cu cap, spuse el, răspunsul venindu-i pe loc. Vreau să-ţi găseşti un înlocuitor.

Auzi cum i se taie răsuflarea şi veni rândul lui să se simtă mulţumit de sine. Senzaţia că ieşise învingător. Veni rândul lui să zâmbească afectat.

— Ce vrea să însemne asta?

— Exact ce-am spus, răspunse el. Vii cu mine la ţară şi petreci şase săptămâni, ca să găseşti pe cineva care să-ţi ia locul.

— Vrei să fiu peţitoarea ta.

El se bucură de neîncrederea din cuvintele ei, de felul în care îl ajută să îşi recapete stăpânirea de sine.

— Trebuie să recunoşti că m-ar scuti de multe bătăi de cap.

Ea miji iar ochii.

— Nu crezi că o asemenea învoială ar fi… nepotrivită?

— Chiar deloc.

— Oh, nu. Sunt convinsă că n-ar fi deloc ciudat pentru sărmanele tinerele care sunt dornice să atragă atenţia unui duce închis în casa lui de la ţară, care s-a pus să joace şarade cu prima lui nevastă – de care stă să divorţeze.

— Cred că e mult mai probabil să se simtă uşurate. La urma urmei, dacă suntem în stare să supravieţuim sub acelaşi acoperiş, poate reuşesc să evit cea mai rea parte din divorţ.

O arcuire abia vizibilă a sprâncenei.

— Nu crezi că ducatul o să fie un soi de alinare pentru reputaţia ta distrusă?

— Aş vrea să aibă dovada că nu m-am purtat urât cu tine.

— Există mai multe moduri de a te purta urât cu cineva, nu numai cel evident.

Mal fu cuprins de vină, amintindu-şi portiera de la trăsură trântită când el o izgonise. De sunetul lacrimilor ei în ziua în care se întorsese. De tăcerea care se aşternuse

pretutindeni când ea îl părăsise definitiv.

Totuşi, nu definitiv.

Se întorsese.

Malcolm îşi înăbuşi emoţiile şi îi întâlni privirea.

— Vrei divorţul, nu?

Îl privi câtă vreme el păru să reflecteze la cuvintele ei. În cele din urmă, îi spuse cu un calm desăvârşit:

— Da.

— Găseşte pe cineva care să te înlocuiască, Sera. Şi sunt de acord.

Era un plan nebunesc. O pură idioţenie. Şi nu ar fi fost deloc surprins dacă ea i-ar fi spus-o răspicat. Totuşi, îşi ţinu răsuflarea, în aşteptarea răspunsului ei, urmărind cum lumina lumânărilor pâlpâia pe pielea ei, cufundând-o în lumini şi umbre, o frumuseţe uluitoare.

Dar ea nu îi spuse că era o nebunie. În schimb, încuviinţă din cap.

— Acum, pleacă!

Mal îi oferi ce îşi dorea şi plecă fără să mai spună vreun cuvânt, începând să pună la cale recucerirea soţiei lui.

Capitolul 8

Scandalul cu cel mai întârziat efect din sezon:
timpul curge în favoarea lui Tic-Tac Talbot!

Cu trei ani şi patru luni în urmă
Aprilie 1833

— Beethoven?

Seraphina ridică privirea dinspre pian şi o zări pe sora ei Sophie de partea cealaltă a serei, cu o partitură în mână şi cu o expresie de aşteptare pe chip.

Sera strâmbă din nas.

— Prea bombastic.

Sophie se întoarse spre teancul de partituri.

— Cântece religioase?

— Prea pioase.

— Cântece pentru copii?

Sera scutură din cap.

— Mozart?

— Prea… Mozart, oftă Sera.

Sophie îi aruncă o privire tăioasă.

— Oh, da. Nimănui nu-i place Mozart.

Sera râse şi se jucă uşor cu clapele pianului, interpretând o scurtă piesă de improvizaţie.

— Thomas Moore.

Sophie dădu ochii peste cap.

— E mereu Thomas Moore la tine. Sincer, dacă n-aş şti adevărul, aş crede că vrei să te măriţi cu el.

Ridică o partitură foarte uzată şi traversă încăperea, ghemuindu-se pe băncuţa împodobită cu ciucuri pe care era deja aşezată Sera, şi puse hârtia pe stativul frumos. Ornat.

Sera se întinse să netezească duios hârtia.

— Sincer, dacă n-ar avea de două ori vârsta mea şi n-ar fi însurat cu o actriţă, aş fi tentată să fac fix asta.

Pipăi clapele, găsi notele de început ale cântecului, iubind felul în care o învăluiră în ritmul lor. Nu avea nevoie de partitură. Nu pentru acel cântec sau pentru vreun altul al lui Thomas Moore. Închise ochii şi interpretă din memorie, în vreme ce sora ei răspunse:

— Aiurea! N-ai renunţa niciodată la ducele tău perfect.

Sera se înflăcără la auzul cuvintelor şi greşi o notă.

— Nu e ducele *meu.*

Doar că era mai curând sigură că era ducele ei. Chiar dacă nu se gândea deloc la el ca la un duce. Nu era un duce. Era Malcolm. Malcolm *al ei.* Numai zâmbete, atingeri şi sărutări asemenea unei promisiuni. Şi fiecare dintre ele era pentru ea. Se văzuseră de zeci de ori în ultimele şase săptămâni, de când făcuseră cunoştinţă, în public şi în privat, şi de fiecare dată se simţise de parcă doar ei doi

existau pe pământ. Era magic.

— Mi-ar plăcea să fie ducele meu, spuse ea încet.

— Atunci, o să fie. Sophie dădu pagina, chiar dacă Sera nu avea nevoie, căci îi permise muzicii să preia controlul.

Cântă.

— E ultimul trandafir de vară, lăsat să înflorească singur; toţi tovarăşii lui frumoşi şi-au pierdut culoarea şi s-au ofilit... Cântecul îi trezea mereu o durere în piept. *Nicio floare de felul lui, niciun boboc înjur, ca să îi oglindească îmbujorarea sau să îi răspundă la oftat.*

— Lady Seraphina Eleanor Talbot!

Se opri din cântat. Sophie o privi.

— Mi se pare că eşti în mare încurcătură.

Iar uşa de la seră se deschise brusc, trântindu-se în peretele din spatele ei şi dezvăluind-o pe contesa de Wight, fosta doamnă Talbot. Mama lor.

Contesa flutură ziarul din mână, ţinut sus deasupra capului, ca un stindard heraldic, deşi panica din privirea ei sugera că stindardul nu era în niciun caz triumfător.

Celelalte trei surori ale Seraphinei o urmau îndeaproape pe mama lor, avertismentul din ochii lor mari fiind semn clar că se întâmplase ceva şi că nu era un lucru bun. Sesily, cea mai apropiată ca vârstă de Sera, scutura melodramatic din cap, peste umărul drept al mamei lor, în vreme ce Seleste şi Seline, numerele trei şi patru din cvintet, încercau să îi arunce priviri pline de subînţeles.

Chiar dacă Sera nu putea nici în ruptul capului să înţeleagă ce subînţelesuri trebuia să priceapă.

Apoi contesa îi adresă cuvinte pline de indignare:

— Ai fost a lui?

Sera rămase cu gura căscată auzind o asemenea întrebare.

— Poftim?

Uluite, lui Seline şi lui Seleste li se tăie răsuflarea, în vreme ce Sesily făcu ochii mari. Cât despre ea, Sophie se îndreptă ca o lumânare şi o apucă imediat pe Sera de mână.

— Mamă!

Contesa nu îşi privi fata cea mică, fund cu totul concentrată asupra celei mari.

— N-avem timp acum de decenţă. Răspunde-mi la întrebare!

Sera rămase fără cuvinte.

Sesily – draga, fidela Sesily – interveni în discuţie:

— Ai înnebunit, mamă? Şi despre cine vorbeşti?

Contesa nu şovăi.

— Despre ducele de Haven. Iar acum, că e clar despre cine e vorba, o să întreb din nou şi o să faci bine să-mi răspunzi, Seraphina. Ai fost a lui?

Sera închise sura.

— Nu.

Contesa o privi tăcută ceea ce păru o veşnicie, înainte ca Sophie să se ridice.

— Se iubesc.

Contesa izbucni într-un râs strident şi neplăcut.

— A spus el aşa? Întrebarea răsună ca o lovitură. Sera strânse din buze, iar mama ei citi răspunsul fără ca el să fi fost rostit. Bineînţeles că nu.

Contesa se răsuci, cu o mişcare mânioasă.

— La naiba, Sera! Ce ai făcut?

Ea scutură din cap.

— Nimic!

Mama îi aruncă o privire peste umăr. Soarele dimineţii ce se revărsa prin fereastră îi accentua dezamăgirea.

— Crezi că eu n-am fost tânără? Crezi că nu-mi dau seama de minciuna asta?

Sera se ridică, cu pumnii încleştaţi.

— Îi pasă de mine.

— Îi pasă de ce-i oferi.

— Mamă, cuvântul fu rostit de Seline. Nu e nevoie să fii crudă.

— Totuşi, se pare că e nevoie, spuse contesa. Pentru că nu v-aţi pus niciodată problema că s-ar putea să se profite de voi. Se întoarse înapoi spre Sera, traversând aproape complet încăperea, iute şi furioasă. S-a dus

jumătate din sezon, şi el nu-ţi face curte.

Dar îi făcuse totuşi, nu?

Înainte să apuce să spună ceva, mama ei continuă:

— N-a vorbit cu tatăl tău.

Ea deschise gura:

— O să vorbească.

— Nu, Sera, n-o să vorbească. A avut şase săptămâni la dispoziţie s-o facă. A avut şase *ani* ca s-o facă. Vrei să cred că, după şase ani de sezoane, de suportat dispreţul unor aristocraţi încrezuţi care au bani de să-şi pună şi în cap, de vânat invitaţii şi de atras atenţia, *ducelui de Haven* a început să-i placă de una dintre Soioasele S?

„Da”.

Nu conta că încercau toate să îşi găsească peţitori care să nu fie săraci sau fără titlu. Nu conta că ea şi Malcolm nu vorbiseră niciodată despre viitorul lor. El îi promisese în acea primă noapte că nu avea să o distrugă niciodată, în noaptea de pe balcon.

O dorea. Sera ştia asta.

Ea îl dorea pe el.

— E adevărat.

Contesa scutură din cap, şi, pentru o clipă, Sera zări tristeţea din privirea mamei ei. Tristeţe şi ceva ce semăna cu mila.

— Nu, Sera. Nimeni n-are aşa noroc. Urmă o pauză. Apoi: Ziarele spun c-aţi fost imprudenţi.

— Eu n-am fost. Noi n-am fost.

Doar că fuseseră. În trăsură. Apoi clipele furate la balul Beaufetheringstone. Şi atunci când se strecurase în biroul lui de la parlament – dar nu se întâmplase nimic.

Ei bine, nimic serios. Nimic ireversibil.

Mama ei nu o credea.

— Hai s-o spun răspicat. Mai eşti fecioară?

Surorilor ei li se tăie răsuflarea.

— Mamă!

— Arată-ţi şocul în faţa altcuiva, Seraphina. Mai eşti?

— Da.

— Dar a fost cât pe ce, nu-i aşa? Sera şovăi, până ce

contesa urlă: Seraphina.

— Da! îi răspunse tăios şi o aţâţă pe mama ei. Da. Şi-mi doresc s-o fi făcut. Mi-aş dori să nu mai fiu.

Lady Wight făcu ochii mari, iar surorile Seraphinei rămaseră fără grai.

— N-o să se însoare cu tine.

— De ce nu?

— Pentru că toate cinci v-aţi făcut intrarea în societate de ani în şir, şi niciuna dintre voi nu s-a apropiat de vreun duce. Ne cred *ieftine.* Ne cred nedemne de numele şi titlurile lor. Flutură o mână spre surorile ei. Seleste poate o să devină contesă de Clare, dar doar pentru că respectivul conte e practic sărac lipit pământului, iar banii tatălui tău sunt mai importanţi decât ruşinea pe care putem să o proiectăm asupra unui titlu. Dar ascultă-mă bine, nici măcar una dintre ele n-o să se mărite dacă te laşi compromisă de ducele ăsta.

Seleste rămase cu gura căscată auzind toate astea, iar Sera îşi detestă mama în clipa aceea. Cu atât mai mult cu cât continuă:

— Haven ar putea să fie la fel de bine o stea pe cer care să pară la îndemână şi totuşi să nu puteţi pune mâna pe ea. Sezonul de baluri a început de şase săptămâni, şi tu te-ai văzut cu el de câte ori, de vreo doişpe?

De douăzeci şi şase de ori. Dar Sera rămase tăcută. Nu trebuia să vorbească.

— Probabil de mai multe ori, că v-aţi tot furişat pe ici, pe colo câtă vreme eu mă uitam în altă parte. Contesa flutură ziarul deasupra capului. Ziarele de scandal nu se uitau în altă parte, Seraphina. Ştii ce spun despre tine?

Inima Seraphinei începu să bată cu putere.

— N-au nimic de zis. Am avut grijă.

Contesa izbucni în râs, cu totul lipsită de umor.

— N-ai avut destulă grijă, Tic-Tac Talbot.

Puse ziarul pe stativ acoperind partitura.

Visuri de ducesă sortite dezamăgirii... Timpul face paşi sfioşi în ciuda întâlnirilor aristocratice... Tic-Tac Talbot

fără vreo speranţă să-l agaţe pe Haven... în ciuda unui gust ispititor (de damă uşoară chiar!)

Sera îşi simţi obrajii în flăcări.

Nu avuseseră grijă. Printre sutele de priviri aruncate pe furiş pe la evenimentele ticsite de lume, toate situaţiile când el îi făcuse obraznic cu ochiul, zâmbetele ei delicate şi toate secretele pe care şi le destăinuiseră fără să vorbească. Şi zecile de atingeri discrete, mângâierile suave pe umăr, degetele care coborau pe braţul ei, felul în care mâna lui zăbovea într-a ei când li se permitea să se salute în public. Ziua călduroasă din urmă cu o săptămână, când se plimbaseră prin Hyde Park şi când el o ajutase să treacă de fiecare pietricică şi crenguţă, atingerea lui asemenea unei alunecări uşoare şi pline de păcat.

Nu avuseseră grijă.

— O damă uşoară, explică mama ei, de parcă Sera nu putea să citească şi singură insulta în cauză. Te fac damă uşoară. Şi nu e singurul lucru groaznic.

Era cu siguranţă groaznic, ar fi trebuit să îi spună Sera. Dar nu reuşi să îşi găsească glasul.

Spre deosebire de mama ei.

— Cu adevărat groaznică e aluzia aia odioasă.

— Soră Soioasă? interveni Sesily din colţişorul ei. Asta vine de la tata. De la cărbune. N-are nimic de-a face cu Sera.

— Ba are cu totul de-a face cu ea, dar nu la asta mă refer. Cuvintele mamei se auziră ca din depărtare, în ciuda ţiuitului din urechile Seraphinei. În ciuda şocului, a furiei şi a ruşinii. Ştie Sera la care mă refer.

Sera încuviinţă din cap, apoi şopti:

— Tic-Tac.

— Râd de tine. Felul în care îl aştepţi, cum timpul trece pe lângă tine, deja o jumătate de sezon e gata şi tu nu te uiţi la niciun bărbat bun de însurătoare. Un bărbat care ar putea să te ia de nevastă. Tic-Tac Talbot. Contesa îşi puse mâinile în cap de disperare. Şi ei ştiu că-i oferi totul pe tavă.

Sera se uită la mama ei.

— Nu totul.

— Oh, Seraphina, spuse contesa cu o exasperare evidentă. Nu contează dacă ai făcut-o. Ei cred că ai făcut-o. Eşti distrusă, copilă. Iar el e unul dintre cei mai bogaţi duci din Anglia.

— Noi… Ea înghiţi în sec. El mă vrea.

— N-am nicio îndoială. Mama ei clătină din cap şi vorbi mai blând: Dar, dacă avea planuri să se însoare cu tine, draga mea, ar fi venit să se întâlnească şi cu tatăl tău. În schimb, profită de tine. Te-ai ales cu porecla asta oribilă şi s-au ales şi surorile tale cu compromitere publică, prin asociere. Se opri şi continuă răspicat: Din cauza *ta* s-a întâmplat asta.

Sera se uită la surorile ei… la Soioasele S, niciodată bine-venite în societate, mereu subiect de batjocură şi de presupuneri. Seleste şi contele ei ajuns la sapă de lemn. Seline, mult pentru deşteaptă pentru binele ei. Sesily, prea obraznică să fie vreodată o lady propriu-zis în înalta societate. Şi Sophie, sărmana, liniştita Sophie, pe care toată lumea o considera simplă. Cine să aibă grijă de ele?

Contesa îi întrerupse firul gândurilor.

— Mai e un bărbat. Unul dispus să se însoare cu tine. Să te scape de bârfele astea îngrozitoare. Poate, dacă te măriţi cu el degrabă. Tic-Tac Talbot o să fie dată uitării. Soioasele s-o să fie date uitării. Poate, dacă te măriţi cu el, poţi să-ţi salvezi surorile de ruşine.

— Nu se poate să fie singura cale, i-o trânti Sesily.

— Nu! exclamă Seline.

— Mamă… vorbi atunci Sophie. Sera n-ar trebui să se mărite pentru noi.

Singura care rămase tăcută fu Seleste. Seleste, care era curtată de un conte sărăcit. Cel mai bun titlu la care puteau să spere surorile Talbot. Cu mult mai prejos decât un duce bogat şi perfect.

Un conte bogat care nu scosese niciodată vreun cuvânt despre căsătorie.

Mama ei vorbi din nou, rece şi serioasă, doar către

Sera:

— O să încetezi cu vânătoarea asta ruşinoasă. O să găseşti un bărbat care să se însoare cu tine. Şi o să te măriţi ca să asiguri un viitor pentru tine şi surorile tale. Sezonul ăsta, înainte ca bârfele să te distrugă pentru totdeauna. Pentru că femeile câştigă prin căsătorie. Se întoarse spre celelalte fiice. A venit timpul să vă daţi seama de asta. Titlul tatălui vostru n-o să vă ofere respectul pe care-l meritaţi. Şi n-aveţi un frate care să vă apere. Într-o bună zi, tatăl vostru n-o să mai fie, şi o să fie nevoie să vă apăraţi singure, şi, ca să faceţi asta, trebuie să vă măritaţi. Şi singurul mod prin care să se poată întâmpla asta este ca sora voastră să descurce iţele pe care le-a încurcat.

Încurcase iţele? Era adevărat?

Îşi mută privirea de la o soră la alta, fiecare cu ochii mari de suferinţă şi încă ceva. Ceva care semăna uluitor de tare cu frică.

Cât de mult detesta lumea în care trăiau şi felul în care aceasta profita de femei.

Simţi lacrimi în ochi, fierbinţi şi furioase, şi le detestă şi pe ele pentru slăbiciunea pe care o reprezentau. De ce furia bărbaţilor se materializa în încăierări, iar la femei lua forma lacrimilor?

Contesa o privi vreme îndelungată, apoi spuse, fără să se uite la celelalte fiice:

— Acum, plecaţi toate! Lăsaţi-ne singure!

Surorile ei şovăiră, dragile de ele, fiecare în parte se uită la ea, aşteptând ca Sera să fie de acord cu plecarea lor. Ea încuviinţă din cap. Le iubea şi ştia ce urma să facă. Era gata să se îndepărteze, pentru ele, de bărbatul pe care îl iubea. Gata să descurce iţele, după cum spusese mama ei.

Sophie închise uşa în urma ei, lăsându-le pe Sera şi pe contesă singure. După un moment de tăcere, Sera îşi şterse lacrimile şi puse o mână pe pian, de parcă instrumentul muzical putea să o întărească. Trase adânc aer în piept.

— Care e bărbatul cu care vrei să mă mărit?

Tăcerea se aşternu între ele, înainte ca mama ei să se

apropie, să ajungă la fiica ei şi să îi cuprindă obrazul în palmă, pielea de ied a mănuşii simţindu-se ca o promisiune hotărâtă.

— Vreau să te măriţi cu ce bărbat îţi doreşti tu, Sera. Dar ducele ăsta…

Lacrimile izbucniră din nou, şi Sera nu putu să le reţină.

— Nu-mi pasă că e duce. Nu m-a interesat niciodată.

— Ştiu.

— E Malcolm. Mi-l doresc pe Malcolm.

Contesa scutură din cap.

— Dar Malcolm este Haven înainte de toate, draga mea.

Sera închise ochii, şi, deodată, totul deveni uluitor şi dureros de limpede.

— N-o să se însoare cu mine, aşa-i?

— Nu, spuse mama ei, iar Sera deschise ochii şi întâlni ochii căprui ai contesei. Nu, n-o să se însoare cu tine.

Cu cât se împotrivea mai mult adevărului, cu atât îşi punea mai mult în primejdie surorile. Fără căsătorie, erau toate pierdute. Era datoria ei, ca soră mai mare, să se asigure că aşa ceva nu avea să se întâmple.

Şi apoi mama ei spuse încet:

— Dacă nu cumva…

Inima Seraphinei se făcu cât un purice. Avea să facă. Indiferent despre ce era vorba.

Dacă toată povestea se încheia cu surorile ei în siguranţă şi cu Malcolm devenind al ei, era dispusă să facă orice.

Capitolul 9

Asediul de vară al Surorilor Soioase

— Slavă Cerului! A adus mâncare.

Seraphina se întoarse dinspre geamul trăsurii când

sora ei cea mai mică, Sophie, marchiză de Eversley, anunţă că ajunseră la casa copilăriei lor. Zâmbi la spusele surorii ei – lui Sophie îi plăcuse dintotdeauna să mănânce, şi era frumos să ştii că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— Mai sunt doar două ore până la Highley, Sophie.

— Nu e niciodată prea multă mâncare, îi răspunse sora ei când se deschise portiera şi în faţă le apăru sora mijlocie, Sesily, cu un coş de nuiele în mână.

— Ai pateuri cu carne?

— Nu prea, spuse Sesily, care puse coşul jos şi îl împinse în trăsură, înainte să îşi ridice fustele şi să pună piciorul pe treaptă. Haideţi sus, fetiţelor!

Sera se înghesui de cealaltă parte în trăsura mare a lui Caleb, la care el renunţase cu bucurie ca să poată merge ea şi surorile ei la ţară.
La Haven.

Sera amânase cu câteva zile călătoria, închipuindu-şi, bănuia ea, că Haven uita de aranjamentul lor. Ar fi amânat-o mai mult dacă putea, dar Haven trimisese de veste la The Singing Sparrow că, dacă nu ajungea în ziua aceea – la zece zile de la *spectacolul din parlament,* cum îi spunea el –, atunci avea să vină şi să o ia pe sus chiar el.

Seraphina Bevingstoke îşi jurase să nu mai facă nenumărate lucruri, dar printre primele pe listă se număra să fie chemată în mod public să se încline în faţa unui bărbat. Aşa că se dusese la Caleb şi aranjase să lipsească de la The Singing Sparrow pentru câteva săptămâni. Apoi îşi făcuse bagajele. Dar nu înainte să cheme întăriri.

— Au! cealaltă soră apropiată ca vârstă, Seleste, o înghionti. Nu mai e loc, Sesily!

Se părea că până şi cea mai mare trăsură pe care putea să o găsească nu se mai potrivea pentru o călătorie confortabilă. Nici măcar cu geamurile deschise ca să mai atenueze căldura dinăuntru.

Sera oftă.

— Trebuie să facem loc. Sesily trebuie că încapă.

— Să stea pe jos, sugeră Seline, a patra soră, de pe cealaltă banchetă a trăsurii, fluturându-şi neîncetat

evantaiul. Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare, nu?

Sera râse la auzul regulii impuse de tatăl lor în călătoriile din copilărie. Era puţin probabil ca doi părinţi şi cinci copii să aibă o călătorie comodă, dar reuşiseră întotdeauna.

— Sunt două probleme în abordarea ta. Prima, suntem clar mai mari decât pe vremuri, când una dintre noi putea să încapă fără probleme pe podea. Şi...

— Şi fundul lui Sesily e clar mai mare decât era pe vremuri? interveni Seleste.

Toată lumea izbucni în râs când Sesily făcu cu ochiul şi spuse:

— Rareori mi-e dat să aud plângeri referitoare la fundul meu.

Pe bună dreptate, se gândi Sera. Sesily era de departe cea mai voluptuoasă dintre surorile Talbot şi de departe cea mai râvnită. Dar Sesily avusese de-a face cu scandalul mai mult decât restul surorilor, făcea şi spunea tot ce poftea şi, de aceea, nu îşi găsea perechea – chiar dacă era la ordinea zilei ca bărbaţilor să li se aprindă călcâiele după ea.

— Fără îndoială că jumătate dintre bărbaţii din Londra se tem să nu te aşezi pe ei. Stai acolo, răspunse Seleste şi arătă spre Sophie şi Seline.

— Nu. Sophie are nevoie de spaţiu. Aşteaptă un copil.

— Ştiam eu că aleg bine, se lăudă Seline de la locul ei.

— Nu-l aşteaptă în următoarele trei ore! se împotrivi Seleste, chiar când se împinse înăuntru şi o înghesui pe Sera mai aproape de portieră.

— N-avem de unde să ştim asta!

Sera trase adânc aer în piept, încercă să se facă mai mică şi, chiar când făcu întocmai, nu reuşi să găsească niciun inconvenient în clipa aceea. Exista ceva pe lume care să o împiedice să se gândească la următoarele şase săptămâni din viaţa ei: zarva zăpăcită a surorilor ei uşor nebunatice, complet înnebunitoare şi absolut minunate.

Cu un ultim ghiont, scoţând un oftat frustrat de la

Seleste, Sesily îi strigă lacheului de afară:

— Închide portiera, William! Repede, repede, până nu explodăm pe aici şi ne facem de râs!

— Oh, da, spuse sec Seline. Chiar nimeni nu s-ar aştepta la asta de la noi.

De îndată ce portiera fu închisă, toată lumea din trăsură oftă prelung, iar Seleste spuse:

— E posibil să mori din cauză că eşti înghesuită trei ore?

— Oh, te rog. Eşti lată cam ca o nuia, spuse Sesily. E imposibil să fii strivită. Dă-te mai încolo!

— Nu e loc! se împotrivi Seleste.

Sesily oftă.

— Să-ţi reamintesc ce se întâmplă când nu stau bine într-o trăsură?

Se auzi un geamăt din partea celorlalte fete, şi Sera izbucni în râs.

— Asta e al doilea motiv pentru care nu poate să stea pe jos.

— Dacă vomiţi pe mine… o puse Seleste în gardă.

— Spun doar c-aţi face bine să nu uitaţi că bunătatea voastră ar putea să facă diferenţa de traiectorie. Şi, cum Sophie aşteaptă un copil… nu se ştie niciodată spre cine s-ar putea îndrepta ţinta mea.

Seline strâmbă din nas şi se uită la Sophie.

— Să nu îndrăzneşti!

Sophie ridică din umeri, cu o sclipire în ochi, iar evantaiul îi zbură în aer.

— Nu se ştie niciodată.

Seleste gemu.

— Mai aminteşte-mi o dată de ce stăm toate în trăsura asta când fiecare are soţul şi trăsura ei?

Când Sophie, Seline şi Sesily vorbiră, o făcură la unison:

— Pentru Sera.

Seleste încuviinţă din cap şi oftă.

— Ce nu face omul pentru o soră.

Sera se uită pe geam, incapabilă să vorbească din

cauza nodului care i se puse în gât la auzul afirmaţiei. Fusese plecată trei ani. Plecase fără să dea de veste, fără să se oprească să le spună alor ei – pe care îi iubise dintotdeauna peste măsură – ce se întâmplase. Scrijelise un bileţel printre lacrimi, pe docul din Bristol, spunându-le doar: „Ea n-a supravieţuit. Plec în America”.

Şi, odată ajunsă la Boston, nu le scrisese, prea înfricoşată de ce putea scoate la iveală dacă punea peniţa pe hârtie. Durere. Mâhnire. Regret. Se ţinuse la depărtare, iar ele îşi trăiseră viaţa. Dar, când revenise, ele nu şovăiseră. Îşi recuperaseră devotamentul loial, de parcă nu ar fi fost niciodată plecată.

Chiar dacă ratase atât de multe. Două căsătorii. Patru copii. Aniversări, baluri, scandaluri şi altele mai puţin importante şi încă multe altele. I se strânse inima în piept de emoţie şi inspiră profund în trăsura cufundată în tăcere, doar huruitul roţilor pe caldarâm acoperind sunetul.

Sophie se aplecă înainte şi îşi aşeză mâna pe fustele Seraphinei.

— Sera.

Sera clătină din cap, incapabilă să îşi găsească cuvintele.

— Nu trebuie să spui nimic, zise ea. Suntem alături de tine.

Sera se uită la sora ei, cea pe care îşi amintea că o ţinuse în braţe când fusese bebeluş. Draga de Sophie, care fusese întotdeauna fata cea liniştită. Fata cuminte. La locul ei. Doar că nu fusese niciodată cuminte. Când era vorba să îşi arate loialitatea, Sophie era mereu cea dispusă să lupte.

Sophie îl împinsese pe Haven într-un lac cu peştişori când îl găsiseră la o petrecere în grădină cu altă femeie. Crezând că Sera îl trădase. Crezând că îl minţise, şi nu doar prin omisiune.

Sophie o apărase, chiar şi când Sera însăşi refuzase să se apere.

Acţiunile sale distruseseră întrucâtva reputaţia lui Sophie. Nu puteai să loveşti un duce fără să existe şi repercusiuni – nici măcar când era vorba despre un duce

care făcea parte din familie. Şi totuşi, sora ei nu şovăise.

Şi, într-adevăr, imaginea unui Haven pe jumătate băgat în lacul cu peştişori era bine-venită în cele mai întunecate nopţi ale Seraphinei.

Dar Sophie se înşela. Sera trebuia să vorbească în clipa aceea. Chiar şi numai pentru a spune:

— Mă simt foarte fericită că sunt…

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, căci nu prea ştia cum să încheie. I se păruse posibil să termine cu „acasă”.

Sigur, o asemenea scenă, înghesuită într-o trăsură cu surorile ei – care, pe vremuri, o cunoscuseră cel mai bine pe lume –, însemnase să se simtă acasă. Dar lucrurile se schimbaseră. Şi apoi, mai fusese o vreme – trecătoare şi dezastruoasă – când acasă se simţise oriunde se găsea Haven. Iar după aceea, fusese din nou speranţa unui „acasă”, pierdută odată cu copilul atât de plin de promisiuni.

Acum, adevărul – acasă era un lucru ciudat şi efemer. Chiar se putea ca nimeni să nu îi cunoască niciodată sincer îmbrăţişarea?

Nu. Nu să se simtă acasă o făcea fericită în clipa aceea.

Se sforţă să schiţeze un zâmbet. Se uită la fiecare dintre surorile ei.

— Sunt fericită că sunt cu voi.

Măcar era adevărat. Chiar dacă se îndreptau spre Highley, unde urma să găsească o pereche pentru soţul ei. De parcă era ceva absolut firesc pentru o soţie că îşi găsească o înlocuitoare. De parcă nu ar fi durut că era clar că el plănuise de la bun început să o înlocuiască.

Nu că mai conta. Nu conta. Nu chiar. Era doar mândria.

Asta era.

Se uită din nou pe geam.

— Deci… începu Sesily, şi Sera se pregăti pentru întrebare – ştia că dezlănţuise un adevărat potop de întrebări. Şi era corect aşa, nu? Se aflau acolo, înghesuite

într-o trăsură, fără să ştie practic nimic despre motive, doar pentru că ea le rugase. Sigur meritau câteva răspunsuri.

Se uită spre Sesily, care, desigur, fu prima care să dea tonul. Niciodată în viaţa ei, Sesily nu păstrase tăcerea când era ceva important de spus.

— Da?

— Caleb e foarte frumos?

Întrebarea răsună în trăsură o fracţiune de secundă şi le luă pe toate prin surprindere. Seleste zâmbi larg.

— Deci ai terminat-o cu englezii? Eşti gata pentru America?

— Nu exclud posibilitatea.

— Mama o să înnebunească dacă te măriţi cu un american! spuse Sophie. Mai ţii minte ce s-a înfuriat când Seline s-a măritat cu „crescătorul de cai”?

— În primul rând, se auzi răspunsul exasperat al lui Seline, Mark nu e orice crescător de cai. E mai bogat decât jumătate dintre aristocraţi.

— Ceea ce înseamnă practic nimic, interveni Sesily, căci toată lumea ştie că jumătate dintre aristocraţi sunt săraci lipiţi pământului.

— În al doilea rând… insistă Seline, mama are destulă minte cât să nu se mai bage în altă căsnicie. Nu i-a mers teribil de bine în trecut. Pentru numele Domnului, mergem la ţară ca să ne asigurăm că Sera îşi obţine divorţul. Era greu să contrazici un asemenea argument. Ceea ce mă duce la al treilea punct: mama o să fie în al nouălea cer să o vadă pe Sesily măritată cu *oricine.* Chiar şi cu un cârciumar. Din *America.*

Ultimul cuvânt fu pronunţat aşa cum vorbeai despre o boală. *Ciumă.* Sau *lepră.*

— Nu e chiar cârciumar, spuse încet Sera.

Totuşi, o auziră toate, iar zâmbetul larg al lui Sesily fu singurul indiciu că erau dornice să afle totul de la Sera.

— Şi asta ne duce la cea mai fierbinte şi importantă întrebare.

Seline vorbi în acelaşi timp.

— Proprietar de bodegă.

— Noi preferăm să-i spunem cârciumă, zise Sera.

Sophie se lăsă deodată în faţă.

— *Noi.* Se uită spre celelalte. A spus *noi.*

— Aiurea, zise Sesily, în timp ce apucă geamul abia întredeschis dintr-o parte a trăsurii şi îl deschise cât se putu de mult – din păcate, nu atât de mult cât să intre vreo pală de vânt înăuntru. Bănuiesc că întrebarea cea mai importantă nu e dacă domnul Calhoun e frumos, ci dacă e cu cineva.

Sera clătină din cap.

— Nu e.

— Nu e frumos? o tachină Sesily. Păcat!

— Nu e cu cineva. Sera râse, bucurându-se de acea senzaţie rară şi bine-venită. Este chiar foarte frumos.

Sesily îşi arcui buzele.

— Minunat!

— Eşti sigură că nu e cu cineva? întrebă Seline gânditoare. N-ai…

Sera clătină din cap.

— Nu.

— Deloc? întrebă Seline, nevenindu-i să creadă.

— Deloc.

— Ştii că niciuna dintre noi n-o să te judece dacă ai făcut asta, sări să spună iute Seleste. Bineînţeles că nu. La cât de groaznic trebuie să fi fost Haven… spuse Seleste, dar se opri înainte să îşi termine fraza, efect al privirilor tăioase, combinate, ale surorilor ei. Nu contează.

„Doar că nu a fost îngrozitor”.

Nu îşi rosti cuvintele cu glas tare. Se detestă pentru că îi răsunară în minte. Dar, în toţi anii în care fusese departe de el, nu îşi luase niciun iubit. Şi gândul la el fusese motivul pentru care nu o făcuse.

— Ei bine, spuse Sesily. E mare şi sălbatic? Mare cât Warnick? N-aş refuza pe cineva mare cât Warnick.

Icnetele şi chicotelile scandalizate din trăsură o scoaseră pe Sera din ale ei.

— Ducele de Warnick? Dacă îşi amintea bine, scoţianul moştenise un ducat cu câţiva ani în urmă şi nu

venise niciodată la Londra. Iese în societate acum?

— Rareori. E cel mai bun prieten al lui King, spuse Sophie, referindu-se la soţul ei printr-o fluturare a mâinii. Şi e însurat cu una dintre cele mai dragi prietene ale noastre. O s-o cunoşti cât de curând pe Lily. Ne-a promis că se întorc în oraş la toamnă.

— Oh, răspunse Sera, incapabilă să îşi găsească cuvintele.

Urând ideea că o persoană cu totul nouă intrase în vieţile lor, în vreme ce ea fusese plecată. Firește, era un gând prostesc. Fără îndoială, se întâmplase la fel cu zeci de alţi oameni. Şi, în plus, ea îl avea pe Caleb, nu?

— O s-o iubeşti, spuse Sesily. Toată lumea o iubeşte.

— Toată lumea crede că e absolut scandaloasă, zise Seline, cu privirea aţintită spre Sera. A pozat pentru un nud cât ai fost tu plecată. A pus-o groaznic în umbră pe Sesily.

— Ei bine, *noi o* iubim. Noi îi iubim pe toţi cei care au un trecut scandalos. Zâmbi larg. De aia ne place aşa de mult de *tine,* Sera. Acum, să trecem la ale noastre. E foarte mare?

Sera zâmbi.

— Foarte.

„Nu la fel de înalt ca Haven”. Nu îşi luă în seamă gândul.

— Excelent!

— Şi foarte neobrăzat. Urăşte englezii.

Sesily zâmbi afectat.

— Atunci, o să-l deteste pe Haven.

— Îl detestă deja. Ea se opri, apoi adăugă: Este un prieten chiar foarte bun.

Sesily o privi vreme îndelungată.

— Meriţi unul.

Sincer, nu era sigură că merita.

— Atunci, o să ne înţelegem de minune cu el, spuse Sesily. Vine cu noi?

— Nu, răspunse Sera, prea repede, aproape dezvăluind minciuna din adevăr. Caleb nu venea cu ele. Trebuia să rămână la Londra ca să aibă grijă de The Singing

Sparrow. Dar nu însemna că Sera avea să neglijeze cu totul cârciuma. Nu vine cu noi.

— Sera, te credem că *n-ai făcut nimic.* Sesily făcu un semn extrem de clar din mână şi provocă o serie de chicote. Dar se poate să… să-ţi *doreşti?*

Toată lumea era aşa interesată de isprăvile ei sexuale. Şi nimeni nu înţelegea că nu făcuse nicio ispravă. Că nu voia să mai facă niciuna. Niciodată.

— Nu e posibil. Caleb nu vine cu mine. Voi veniţi cu mine. Şi cu asta, basta.

Din nou o pauză. Şi apoi:

— Haven ştie că *noi* venim cu tine?

Sera şovăi, şi tăcerea se aşternu în trăsură.

— Nu… chiar?

— Ca să vezi! Şi cu asta, basta, atunci, vorbi prozaic Sophie. Chiar mă gândeam cum de-a fost aşa binevoitor să mă primească pe mine. Dat fiind că…

Seline râse.

— Dat fiind că, ultima dată când v-aţi văzut, l-ai împins şi a căzut cu fundul într-un lac.

— Era un iaz, sublinie afectată Sophie. Un iaz *de interior.*

— Oh, da. Cu mult mai bine, spuse Seleste.

Sophie ignoră dintr-o fluturare a mâinii glumiţele şi se uită apoi la Sera.

— Deci este posibil să facem stânga împrejur de îndată ce ajungem acolo?

— N-o să petrec nicio secundă în plus în trăsura asta dacă nu e nevoie, se tângui Sesily. E cald şi îngrozitor aici.

Seleste se apropie mai mult de Seră.

— Oh, nu!

— Începe să mi se facă rău, spuse Sesily.

— Deci nici nu trebuie să mă uit pe geam ca să ştiu c-am ieşit din oraş. E doar o chestiune de timp până când Sesily are să verse. Seleste se întoarse spre Sera. I-a spus cineva vizitiului că e foarte posibil să ne oprim şi să o zvârlim afară?

— N-am fost chiar aşa crudă, dar da.

— Crudă. E om mare acum, şi tot nu poate să facă o călătorie cu trăsura fără să i se facă rău.

Sesily oftă, iar Seraphinei i se păru uşor palidă.

— Nu ştiu cum se descurcă contele tău cu tine.

Seleste zâmbi.

— Îi plac provocările.

— Nu te uita pe geam, Sesily, îi sugeră Sera.

— Hmm.

— Serios acum, Ses… Sophie schimbă subiectul. Se aplecă spre coşul adus de Sesily. Dacă nu sunt pateuri cu carne, atunci ce e în coş?

— Nu mâncare.

Sophie oftă.

— N-ai mâncat de dimineaţă? întrebă Seline.

— Ba da. Dar sigur acum e ora prânzului.

— E nouă şi jumătate.

— Oh.

— Doamne sfinte! Starea ta te face să-ţi fie mai foame ca de obicei, nu-i aşa?

Sophie încuviinţă din cap şi se întinse spre coş.

— Mănânci pentru doi şi alte alea. Eşti sigură că nu sunt tarte aici? Fructe? Pâine? *Ohhh… E brânză?*

— Vai! Nu spune brânză.

— Nu contează. Mă uit eu singură.

Fără să bage în seamă geamătul lui Sesily, Sophie dădu să deschidă coşul. Sesily se ridică.

— Aşteaptă! Nu…

Un urlet sălbatic se ridică dinspre coş, urmat imediat de un ţipăt încărcat de surpriză, scos de Sophie, în vreme ce se trase înapoi şi un ghem de blană albă sări în poala lui Seleste. Seleste se cutremură, îşi acoperi faţa cu mâinile, în timp ce animalul i se urcă pe piept ca să se aşeze pe speteaza banchetei, cu spatele arcuit şi ghearele înfipte adânc în porţiunea îngustă.

— Ce e asta? Ce e asta? Seleste se aruncă de cealaltă parte a trăsurii, cu mâna la ochi, şi ateriză între Seline şi Sophie, atrăgând strigăte dezaprobatoare de la duetul aşezat comod până atunci.

— Pentru numele Domnului, Seleste, spuse Seline. Nu mai urla!

Seleste se opri din urlat. Sophie îşi recăpătă glasul.

— Doamne! Asta nu e brânză.

Pisica scoase un mieunat scăzut.

— Acum, n-o să-l mai băgăm niciodată la loc în coş, se tângui Sesily.

Sera începu să râdă. Râsetele se auziră îndelung, printre răsuflări întretăiate şi greoaie. Prima după aceea fu Seline, apoi Sophie. Şi, cât de curând, cele trei nu mai reuşiră să se oprească. Revărsarea de râsete fu repede înlocuită de o alta, apoi de o alta, până ce îşi pierdură cu totul controlul.

— Nu e amuzant! protestă Seleste. Chestia asta m-a atacat!

Chestia în cauză şuieră printre dinţi.

Trăsura încetini, şi se auzi o bătaie uşoară în plafon.

— Doamnelor? E totul în regulă?

— Şi acum vizitiul crede c-am înnebunit toate!

Sera îşi recăpătă răsuflarea atât cât să strige la rândul ei:

— Totul e în regulă, mulţumim! înainte ca Seline şi Sophie să izbucnească din nou în râs, atrăgând-o după ele şi pe Sera.

De îndată ce se mai calmară, Sesily vorbi, cu mâna la ochi:

— Dacă nu simţeam că eram cât pe ce să-mi dau duhul, sigur toată scena mi s-ar fi părut teribil de amuzantă.

Sera îşi înăbuşi un sughiţ nepotrivit de râs. Răul de mişcare al lui Sesily nu era amuzant.

— Sesily, spuse ea, şi încercă să afişeze un calm liniştit, de ce ai adus cu tine – zâmbi afectată, incapabilă să se oprească din râs – o pisică?

— De ce nu? Oamenii vin cu animale la ţară, spuse ea, cu o fluturare uşoară din mână.

— Dintre toate ideile nebune… interveni Seleste. Animale precum caii! Precum câinii! Nu precum pisicile!

— De ce nu pisicile? întrebă Sesily.

— Pentru că nu e ca şi cum ai putea să pui şaua pe o pisică şi să ieşi la o plimbare de după-amiază sau să-i arunci un băţ. Sunt groaznic de antisociale.

— Nu şi Brummell. Toate clipiră nedumerite când pisica cenuşie şi enormă se apucă să miaune şi să îşi frece capul de bărbia lui Sesily. Brummell îl are din plin pe vino-ncoace.

— Oh, da. E primul lucru pe care l-aş spune ca s-o descriu. Brummell îşi miji ochii galbeni spre Seleste şi scoase un mieunat care putea să fie descris doar ca un afront de felină.

— Brummell, spuse Sera.

— Chiar aşa.

— Eu, de exemplu, cred că-şi face numele mândru, spuse Sophie.

— Mulţumesc, zise Sesily. Cum am văzut că toate aveţi câte un partener, mi s-a părut corect să mi se permită să vin cu propriul meu domn chipeş.

Făcu o pauză.

— Niciuna dintre noi n-a venit însoţită, sublinie Seleste.

— Nu în clipa asta, dar, practic, în restul timpului, toate sunteţi ca nişte turturele. Ca nişte porumbiţe cloncănitoare.

— Porumbeii uguie, sublinie Sophie.

— Nu contează. Sesily îşi flutură o mână. Suntem perfect cuplate.
Ca într-un blestemat de tablou în ulei.

— Îmi pare un tablou groaznic de plictisitor, spuse Seline.

— Gata. *Ştii* ce vreau să spun.

Şi Sera ştia.

— Eu nu sunt cuplată ca o porumbiţă, zise Sera şi se uită la ea.

— Atunci, de ce ne îndreptăm spre soţul tău?

— Pentru că mă forţează să vin la el.

— Exact aşa cum te-a forţat să te întorci la Londra?

Cum te-a forţat să intri valvârtej în parlament şi să ceri divorţul?

— Sesily!

Avertismentul blând al lui Sophie fu trecut cu vederea.

— Aşa cum te-a forţat să pleci?

Cu o atitudine defensivă, Sera miji ochii spre sora ei.

— Ce vrei să spui?

Pentru o clipă, păru că Sesily avea să răspundă sincer la întrebare. Că avea să spună toate lucrurile pe care le gândise. Pe care le gândiseră toate. În schimb, ea oftă şi se lăsă pe spate. Brummell se folosi de moment ca să coboare de pe spetează şi să i se aşeze în poală.

— Doar că te joci cu focul, Seraphina. De ce ţi-ai luat întăriri, dacă nu de asta?

— Cum mi-am luat întăriri?

— Cum îşi ia întăriri o Fiică Periculoasă? Întrebarea veni de la Sophie. Cu noi.

Şi, imediat, orice urmă de umor dispăru, iar Sera reveni la realitate. La faptul că nu ieşise pur şi simplu la o plimbare de vară. La faptul că se ducea la ţară, în locul pe care îl iubise pe vremuri la fel de mult pe cât îi iubise stăpânul.

Locul în care se pierduse pe sine. Unde se abandonase. Locul din care fugise ca să o ia de la capăt.

Nu de la capăt. Din nou.

— Şi cu o pisică, se pare, adăugă Seleste.

Sera ignoră încercarea de a înveseli atmosfera din trăsură.

— Vă sunt tuturor datoare cu atâtea răspunsuri.

Sophie clătină din cap.

— Nu ne eşti datoare cu nimic. Dar, dacă vrei să ne spui ce-ţi doreşti, suntem aici să te ajutăm să obţii.

Doar că nu puteau să îi ofere ce îşi dorea. Nu puteau să îi dea trecutul înapoi sau să o arunce în viitor.

Nu puteau să îi redea ce pierduse sau să îi ofere singurul lucru care îşi închipuia că i-ar putea vindeca rănile. Sau să o facă să uite că fusese măritată.

În mod ironic, singurul om care putea să le facă pe toate era soţul ei. Aşa că se îndrepta împleticit spre el. Ca să îşi găsească înlocuitoarea. Şi să obţină divorţul.

Urma să-şi obţină libertatea. Avea să fie proprietara de la The Singing Sparrow. Avea să cânte şi să trăiască o viaţă nonă. Şi avea să meargă înainte.

Cu surorile ei alături, părea mai uşor să nu nege tot ce simţea, graţie loialităţii lor. Şi acolo, în trăsura care se clătina şi huruia, împovărată de o căldură înăbuşitoare şi cu o pisică ţâfnoasă, decise să le spună adevărul.

— N-am fost cu Caleb. Dumnezeu ştia de ce începu tocmai aşa. Dar părea un punct important. N-am mai fost cu nimeni de când…

Surorile ei încuviinţară din cap. Înţelegătoare.

Desigur, nu înţelegeau. Dar le aprecie efortul.

— Ei bine, spuse Seleste. De îndată ce obţii divorţul, o să găseşti pe altcineva şi-o să-ţi croieşti un drum în viaţă. Soţ, copii şi tot ce trebuie.

Ele nu ştiau. Era secretul pe care îl ţinea ascuns. Cel de care fugise şi pe care nu avea să-l uite niciodată.

— Când am plecat, în ziua în care am plecat… Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Încercă din nou. Nu pot să fac copii.

Tăcerea din trăsură deveni apăsătoare, iar Sera o detestă. Detestă faptul că surorile ei, care nu rămâneau niciodată fără cuvinte, păreau să nu le mai găsească acum.

Ridică privirea, refuzând să se umilească. Ochii lui Sophie scânteiau. Gura lui Seleste era întredeschisă; şocul era evident. Până şi Seline, cea mai puţin sentimentală dintre ele, părea îngrozită de mărturisirea ei. Sera încuviinţă din cap.

— Acum ştiţi. Viitorul meu… nu e o familie. Totuşi, tăcerea continuă să domnească. Sera se uită la Sesily, dornică de confruntarea pe care putea să o aibă doar cu o soră. Hai, Ses! Nici tu nu găseşti ceva de zis?

Sesily îi întâlni privirea fără să şovăie.

— Nu meriţi nimic din toate astea.

Şase cuvinte, şi cumva nimeni nu i le spusese

vreodată. Sera nici măcar nu se gândise vreodată la ele. Iar acum, iată-le, ca un pansament pe rană care îi tăie răsuflarea. Strânse din buze şi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Nimeni nu merită.

Sesily încuviinţă din cap.

— Dumnezeu ştie c-ai dreptate. Dar tu nu ştii. Şi cred c-ar trebui să ştii.

Fără să răspundă, Sera se uită pe geam, surprinsă, cumva, să vadă coşurile de la Highley care se conturau la orizont.

— Aproape am ajuns.

Inima începu să îi bată cu putere în piept.

Ultima dată când se aflase într-o trăsură care se apropia de Highley, abia dacă observase casă, felul în care se înălţa în măreţia ei uluitoare şi impunătoare, vorbind despre onoarea ducatului căruia îi aparţinea. Era masivă – o reşedinţă mare, cu pământuri care se desfăşurau pe sute de hectare luxuriante şi verzi.

Era menită să impresioneze. Să intimideze. Să îi separe pe avuţi de sărmani. O iubise şi o detestase din prima clipă, căci era locul în care se născuse soţul ei, de parcă nu se născuse din om, ci din conac.

Când îl ademenise pe Malcolm să zâmbească acolo, se simţise mai puternică decât oricând în viaţa ei.

Atinse geamul trăsurii cu degetele, se aplecă spre el, închipuindu-şi că putea să surprindă parfumul dulce al pământului de afară. Închipuindu-şi că putea să cuprindă trecutul. Viitorul odată promis.

Scutură din cap.

Viitorul era imposibil. Dar asta nu însemna că un nou viitor nu era posibil.

Unul în care era liberă. În care îi păsa de sine însăşi. În care reuşea cu propriile-i forţe şi nu după bunul plac al soţului ei. Indiferent de cât de schimbat părea el. Şi chiar părea schimbat, deşi nu putea să îşi dea seama exact cum.

Bănuia că şi ea era schimbată.

Destul de schimbată încât să ştie că trebuia să nu se

lase.

Trăsura încetini ca să se îndepărteze de calea principală, legănându-se straşnic pe drumul mai puţin bătătorit. Sera se întoarse spre surorile ei, care o priveau scrutător, ca nişte soldaţi în corsete şi fuste. Aşteptându-şi ordinele.

Se uită de la una la alta, fiecare mândră şi gata de acţiune. Nu putu să nu zâmbească.

— O să fie vânăt de furie când o să ne vadă pe toate la un loc.

— Foarte bine, spuse Sophie, şi Sera fu impresionată de sora ei cea mică, puternică şi mândră. De felul în care crescuse şi se împlinise. Rareori i-am făcut viaţa uşoară ducelui de Haven, şi n-am de gând să mă apuc acum. Are de plătit o datorie imensă.

Reşedinţa se ivi, şi ea îl zări deodată, stând singur în capul scărilor care duceau spre intrarea principală. Se crispă, iar Sophie aruncă o privire pe geam.

— Doamne sfinte! Aşteaptă să te primească?

— Sigur i-a fost teamă că n-o să ţin seama de invitaţia lui.

— E absolut îngrozitor.

— Mai avem timp să facem cale întoarsă, propuse Seleste.

Pentru o clipă, Sera lua în calcul cuvintele ei.

— Crezi c-a stat acolo toată dimineaţa? întrebă Sophie.

— Posibil, mormăi Sesily. Sigur a semnat vreo înţelegere cu necuratul ca să aibă rezistenţă nesfârşită.

Seraphina s-ar fi gândit poate să mulţumească cerurilor pentru surorile loiale pe care le avea, fiecare în parte dornică să îl răpună pe Haven. În schimb, ea era cu totul fascinată de el.

Părea de parcă era cumva firesc ca el să fi rămas pe trepte toată dimineaţa, nemişcat şi puternic – absolut impecabil în haina şi-n pantalonii lui, cu cizmele lustruite al căror luciu îţi lua ochii – de parcă ar fi fost dispus să rămână bucuros acolo până la lăsarea nopţii. Şi mai mult de

atât, dacă era nevoie. Sera detestă liniştea pe care o inspira, de parcă era perfect normal ca un duce să stea la intrarea reşedinţei lui şi să îşi aştepte oaspeţii.

Nu oaspeţii.

Soţia.

Stăpâna casei.

Fusese o vreme când el aşteptase acolo din alt motiv. Pentru că nu era în stare să îşi petreacă nici măcar o clipă fără ea.

Nu reuşi să îşi înăbuşe pufnetul discret pe care îl provocă asupra ei gândul acela.

Trăsura ajunse pe drumul în semicerc. Privirile li se întâlniră prin geamul îngust şi pătat. Sera îşi impuse să nu întoarcă privirea. Când trăsura se opri, el înaintă, şi Sera se încruntă. Ce joc juca? Unde era indispensabilul lacheu în uniformă care să vină valvârtej şi să deschidă portiera cu o înfloritură aristocratică? Haven pe care ea îl cunoştea nu ar fi visat nici în ruptul capului să facă treaba unui slujitor.

„Nu e adevărat. A mai făcut exact treaba asta şi înainte”.

Ridică întrebătoare din sprâncene, iar el ridică impertinent dintr-o sprânceană, parcă pentru a spune: „Îndrăzneşti să mă iei la întrebări?”

Sera se răzgândi. Bărbatul acela nu era atât de diferit de Haven pe care îl cunoscuse ea. Abia aştepta să vadă ce avea să spună după ce deschidea portiera şi se vedea în faţa celor cinci surori. El nu le spusese niciodată aşa – Soioasele S. Le spusese întotdeauna după cealaltă poreclă. Cea mai rea. Fiicele Periculoase.

— Sera? întrebă Sesily.

— Hmm?

Nu îşi întoarse privirea de la el. Nu putea. La naiba, era mereu mai frumos la ţară. Nu îi plăcea să fie tulburată. Nu îi plăcea senzaţia că totul avea să meargă anapoda.

— Lui Haven îi plac pisicile?

Ea se uită la Sesily, care se mută pe marginea banchetei, cu Brummell în braţe, de parcă era gata de luptă. Sesily era adesea prima care se lua la ceartă, chiar şi

atunci când era pământie la faţă.

— Nu ştiu. Dar mă îndoiesc.

— Minunat, spuse ea.

Haven deschise portiera, iar Sesily zbură din trăsură, aruncând pisica panicată în braţele lui.

— Ţine asta!

În mod surprinzător, el făcu întocmai, se stăpâni perfect când nu reuşi să controleze animalul, care se dezlănţui imediat şi începu să sâsâie, să zgârie şi să se zbată ca să scape.

În tot acel răstimp, Sesily vomă peste cizmele perfect lustruite ale ducelui.

Sera îşi duse mâna la gură, parcă pentru a-şi înăbuşi uimirea. De parcă putea să ascundă plăcerea nemaipomenită pe care i-o provocă întreaga scenă. Nu putea.

El îşi ridică deodată capul la auzul sunetului scos de ea şi îi întâlni privirea, brusc furioasă şi şocată peste măsură. Sera îşi coborî mâna, îşi dezvălui zâmbetul, accentuat de conştientizarea că, de fapt, totul mersese anapoda.

Pentru el.

Capitolul 10

Fiica Periculoasă îl nimiceşte pe duce!

Cu trei ani şi patru luni în urmă
Conacul Highley
Aprilie 1833

Lui Malcolm nu îi venea să creadă cât noroc avea. Ea venise. O rugase să vină şi venise.

Sări treptele ca să ajungă la trăsură, fără să ia în seamă vântul rece de aprilie, ridicând privirea spre vizitiu chiar când deschise portiera şi trase scăriţa.

— Nu v-a urmărit nimeni, nu?

Dacă o urmărise cineva, era distrusă. Şi nu voia să o vadă distrusă. Îşi dorea doar să fie a lui. În privat. Nu exista intimitate în plin sezon la Londra.

— Nu, Excelenţă, spuse vizitiul, tonul lui uşor ascuţit a ofensă. V-am urmat instrucţiunile întocmai.

Haven se uita deja în trăsură, şi i se tăie răsuflarea când se iviră fustele, de un roşu aprins, culoarea dorinţei. Şi a păcatului. Şi a iubirii. Culoarea iubirii.

Dădu să o ia de mâini, înmănuşate în aceeaşi culoare păcătoasă, dispărând într-o pelerină cenuşie, de călătorie, perfect croită, încheiată până la gât, teribil de cuviincios. Ura pelerina aceea şi îşi jură să o înlăture de îndată ce ea intra în casă. De îndată ce avea să se afle pe pământ tare – pământul care urma să le aparţină cât de curând.

De îndată ce o cerea de soţie.

Ea îi zâmbi larg.

— Sper că înţelegi câtă încredere am în tine, Excelenţă. Unii ar spune că e o idee groaznică să accepţi să faci o călătorie de ore întregi cu trăsura spre Dumnezeu-ştie-unde singură.

El îi ridică mâna înmănuşată la buze şi îşi dori ca materialul să nu fi existat. Îşi dori să îi simtă pielea caldă pe a lui. „În curând”.

— Încrederea ta este apreciată peste măsură, doamnă.

Privirea ei alunecă dincolo de el, spre conac.

— E o căsuţă impresionantă.

El nu se întoarse să se uite la structura masivă, la pietrele reci, vechi de sute de ani, care văzuseră generaţii întregi de duci înaintea lui. Îşi coborî vocea, abia mai recunoscându-se când spuse:

— Mi-aş dori eu să fie o căsuţă.

Ochii ei se aprinseră cu o plăcere plină de tachinare.

— Şi atunci? Tu, un păstor modest? Eu, o lăptăreasă cu bujori în obrăjori?

Îi aşeză mâna pe braţul lui şi o conduse pe treptele de piatră, prin falnica intrare principală, fără ţipenie de slujitor

prin preajmă. Le dăduse ziua liberă şi, astfel, îşi luase şi el ziua liberă. Nu trebuia să o facă pe ducele. Niciodată cu Seraphina. Totuşi, îi vorbi şi mai încet la ureche:

— Asta ţi-ar plăcea?

Ea ridică privirea spre el.

— Păstor, tăietor de lemne, măcelar, prinzător de şoareci. Orice vrei tu, asta mi-ar plăcea.

O crezu. Mai fusese vreodată cineva care să şi-l dorească mai întâi pe el şi abia apoi titlul? Nici măcar una dintre femeile care umblaseră după el pe la balurile din Londra… nici măcar unul dintre bărbaţii dornici să îi obţină prietenia şi susţinerea financiară… nici măcar mama lui.

Într-adevăr, mama lui îşi dorise mereu doar titlul. Copilul necesar ca să i-l asigure fusese o consecinţă neînsemnată.

Dar Seraphina îl dorea pe *el.* Nu titlul.

O conduse în biroul lui privat – singura încăpere din casă în care se simţea cu adevărat bine –, unde focul ardea în şemineu.

— Prinzător de şoareci? întrebă el şi o întoarse cu faţa spre el, chiar în clipa în care uşa se închise în urma lor.

Apropierea de ea îl relaxă, îl încălzi. Ea zâmbi.

— Pot fi extraordinar de utili.

— Şi tu?

El o trase mai aproape. Ea îşi ridică mâinile, îl luă de gât, degetele îi alunecară prin părul lui, iar Mal rezistă dorinţei de a închide ochii şi de a savura atingerea ei.

— Ce ţi-ar plăcea să fiu? întrebă ea, iar ochii frumoşi şi albaştri îi întâlniră pe ai lui, văzând prin el.

Nu îşi dorea vreo versiune fantezistă de-a ei. Nu avea nevoie de aşa ceva. Ea era toată o fantezie. Cu inima bătându-i cu putere, el scutură din cap.

— Orice vrei tu să fii, îi şopti. Orice te face fericită.

— Cusătoreasă, atunci, şopti ea, şi privirea îi poposi pe ţesătura de pe haina lui, în vreme ce o mână alunecă peste material. Să cos haine la lumina lumânării, să cânt la fereastră, să te aştept să vii acasă.

Era dispus să accepte o asemenea viaţă. Să dea tot

ce avea pentru ea. Pentru orice fel de viaţă pe care ea putea să i-o ofere. Dar nu trebuia să o facă.

— Ce-ai cânta?

Ea zâmbi. Apoi, Doamne, începu să cânte. Ca un înger.

— Aici se află inima, zâmbetul şi iubirea, aici se află lupul, îngerul, porumbelul. Ea lăsă deoparte visarea şi lăsă deoparte jucăriile şi renăscu în ziua aceea, în inima unui băiat.

El o trase aproape, incapabil de altceva. Incapabil să se mai uite altundeva decât în ochii ei frumoşi şi albaştri, incapabil să se mai gândească la altceva decât la vocea ei. La parfumul ei. La cum era să o simtă aproape.

— Nu ştiam că poţi să cânţi.

Ea se îmbujora.

— Tuturor tinerelor lady educate li se cere s-o facă.

Nu aşa. Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Dar tu nu eşti o lady. Tu eşti o cusătoreasă care stă la o fereastră. Şi care are cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată.

Ea oftă la acea idee.

— Doar în visurile mele.

El scutură din cap.

— Încearcă alt vis.

Ea râse, iar sunetul îl învălui în lumină, ca de obicei.

— Se pare că nu mă pricep la jocul ăsta.

— Nu, spuse el, apoi îi cuprinse bărbia în mână şi îi înălţă chipul spre al lui. Eşti bună la jocul ăsta. Dar eu am altă imagine în minte.

Ea ridică din sprâncene.

— Chiar aşa?

— Eşti ducesă.

Făcu ochii mari la auzul cuvintelor lui, iar el zări dorinţa din privire. Nu pentru titlu. Pentru el. Îl dorea. El continuă:

— Eşti perfectă şi atât de imposibil de atins, că nici nu îndrăznesc să mă uit la tine. Desigur, se uită la ea. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la tine. Îmbujorarea reveni, şi

degetul lui alunecă peste pielea rozalie a obrajilor ei. Sigur n-ar trebui să te ating. Ea întredeschise buzele, iar el nu reuşi să nu se aplece, mai aproape, mulţumindu-i Domnului că erau singuri. Şi, mai ales, n-ar trebui să te sărut.

— Aiurea, spuse ea, şi se ridică pe vârfuri. Ce rost are să fiu ducesă dacă nu pot să insist să fiu sărutată? Ea micşoră distanţa dintre ei, iar el scoase un suspin de plăcere când ea i se oferi, moale, dulce şi perfectă, cu gust de mentă. Mereu avea gust de mentă, de parcă era mereu pregătită pentru el.

El îi linse buzele, apoi îi cuprinse gura într-un sărut pasional, alunecând, dezmierdând şi gustând până când ea i se oferi cu totul, se abandonă în acea clipă, ascunşi de ochii lumii. Şi, curând, ea începu să răspundă la fiecare mângâiere, iar el se apucă să îi descheie grăbit pelerina, lăsând-o să alunece de pe umeri şi peste braţe. Ea îl ajută fără şovăială, şi lui Malcolm i se păru că era martorul unei minuni când se retrase şi rămaseră amândoi fără suflare.

Ea clipi nedumerită spre el.

— Malcolm?

El închise ochii la auzul numelui de botez, la plăcerea care se dezlănţui înăuntrul lui când ea îl rosti. Scutură din cap.

— N-am vrut ca una ca asta să se…

Ea zâmbi.

— Eu da.

Cuvintele îndrăzneţe şi nesăbuite erau prea mult. Cine era femeia aceea? Cum de era atât de curajoasă? Atât de sigură? Cum de îl controla atât de bine? Cum de el şi-o dorea atât de mult?

Şi atunci ea îi şopti:

— N-avem prea mult timp.

Avea dreptate. Trebuia să se întoarcă la Londra în câteva ore. O adusese acolo ca să aibă un moment de singurătate cu ea, fără priviri curioase şi bârfe zgomotoase. Nu să facă dragoste cu ea, ci să o ceară de soţie.

Ar fi trebuit să se ducă la tatăl ei. Să o ceară aşa cum

se cuvenea. La naiba, era un duce. Exista un adevărat ritual când venea vorba despre a cere o femeie de soţie.

Dar nu îşi dorea ca alţii să fie parte din asta. O voia pe ea, singură. Sinceră. A lui, nu din cauza titlurilor, a afacerilor, a finanţelor, a pământului sau pentru că tatăl ei hotăra aşa. Nu conta ce îşi dorea un bătrân. Conta doar ce îşi dorea ea. Ce alegea ea.

Iar ea îl alegea pe el. Era singurul om care îl alesese vreodată cu adevărat pe el.

Avea destul timp ca să îi ceară mâna tatălui ei. Nu avea să îl refuze. Nimeni nu refuza un ducat.

„Dar dacă ea îl refuză?”

Inima începu să îi bată cu putere când ea zâmbi, curioasă, şi se întinse spre el, iar mâna înmănuşată în roşu alunecă uşor pe braţul lui, lăsând în urmă o dâră de foc.

— Malcolm?

El o apucă de mână.

— Ce i-ai spus mamei tale? Surorilor? Cum ai scăpat de ele?

Târziu după aceea, şovăiala ei avea să îl consume. Dar, în clipa aceea, abia dacă o observă.

— Le-am spus că merg în vizită la o prietenă bolnavă. Că lipsesc toată după-amiaza.

El încuviinţă din cap. Ea continuă cu lista de scuze, care nu erau perfecte, dar nici îngrozitoare. Le oferea o oră. Două, poate. Destul timp ca să o ceară de soţie. Destul timp încât să o facă să spună da.

„Şi dacă nu spune da?”

El îşi trecu o mână prin păr, deodată tulburat. Îndoiala nu era o senzaţie prea familiară.

— N-ai fost niciodată la mine acasă, spuse ea, şi îl scoase din reverie.

— Eu…

El se opri, neştiind ce să spună. Ea scutură din cap.

— Nu contează.

Mal avu fix impresia opusă. Nu îşi dorea să stea pe un divan incomod, să îndure zâmbetele afectate şi privirile stăruitoare din partea mamei şi a surorilor ei, genul de

priviri ce dădeau de înţeles că era văzut doar ca un titlu. Genul de priviri pe care le îndura de fiecare dată când se afla în societate – un duce neînsurat, ca un taur în târg. Întâlni privirea Seraphinei şi îi spuse adevărul:

— Sunt prea lacom. Te vreau doar pentru mine. Vreau să fiu doar al tău.

O pauză, tăcută şi îngândurată, pe măsură ce privirea ei serioasă îl cercetă atent. Se simţea de parcă putea să vadă prin el. Atunci, ea trase adânc aer în piept şi răsuflă de parcă luase o hotărâre.

Şi chiar o luase.

— Ei bine, îi spuse încet şi serios. Sunt aici. Fără însoţitoare. Aşa cum mi-ai cerut.

El nu avea niciun drept să ceară aşa ceva. Ea nu ar fi trebuit niciodată să accepte. Dar îl dorea, aşa cum el o dorea pe ea. O ştia de fiecare dată când se uita în ochii ei, de fiecare dată când îi surprindea privirea pe la baluri, cu sute de oameni care îi despărţeau unul de celălalt.

O ştia acum, când ea îi cuprinse chipul în mână, pielea de ied a mănuşii oprindu-i atingerea – făcându-l să îşi dorească să nu fi purtat mănuşi.

— Sunt a ta, îi şopti ea. Păstor, duce, prinzător de şobolani… Scutură din cap, cu un zâmbet. Orice vrei tu.

El îşi coborî capul spre al ei.

— Sunt a ta şi poţi să faci ce vrei cu mine, îi şopti.

El răsuflă cu un oftat de plăcere.

„Va spune da”.

Dar, dacă făcea dragoste cu ea, trebuia să spună da.

Şi apoi buzele lui le atinseră pe ale ei, iar ea fu a lui. În braţele lui, degetele se apucară să îi descheie corsetul, ca să facă loc atingerilor, fascinat de oftaturile şi gemetele delicate pe care i le oferea – alt cadou, doar pentru el. Personal.

Dumnezeule, adora intimitatea momentului. Ideea că nimeni nu ştia că ea era a lui. Că nimeni nu îşi închipuia acea clipă. Că, până şi după acea zi, când toată lumea urma să ştie că aveau să se unească în căsătorie, după-amiaza le aparţinea doar lor. Nu o împărţeau cu nimeni.

Şi apoi descheie corsetul, ea apăru dezgolită în faţa lui, iar degetele ei – afurisitele de degete ascunse în mănuşi – îl îndrumau, şi el gusta din pielea caldă şi fină, numele lui pe buzele ei, asemenea unei rugăciuni.

Aşa avea să fie pentru totdeauna.

Fără titluri. Fără cereri. Nimic altceva decât ei, împreună.

Fericiţi. Dorindu-se.

Iubindu-se.

Mâna lui alunecă spre tivul fustelor, se întinse şi găsi pielea incredibil de fină a piciorului. Nu purta dresuri. Era minunată. Îşi trecu dinţii peste pielea de pe sânul ei, ştiind cumva că astfel va trezi focul pasiunii înăuntrul ei. Geamătul ei îl făcu să se mişte, să coboare, chiar când fustele fură ridicate, iar coapsele ei se deschiseră fără şovăială, de parcă ar fi ştiut ce plănuia.

De parcă îşi dorea momentul acela mai mult decât şi-l dorea el.

Şi i-l oferi. Malcolm ştiu – se lăsă cu totul fascinat când ea se arcui spre el, oferindu-i-se, supunându-i-se. Şi el luă fără şovăială ce i se oferi. Fără vină sau ruşine.

Ea era acolo, erau singuri, iar momentul acela era al lor şi al nimănui altcuiva. Nu al părinţilor ei, care s-ar fi lăudat cu căsătoria lor în faţa lumii întregi, nici al ziarelor de scandal, care le-ar urmări de îndată fiecare mişcare.

Nimeni nu ştia ce îi permitea Sera să guste în acea după-amiază, în biroul lui, având ca unici martori pereţii.

Nimeni nu ştia ce îi permitea Sera să atingă.

Ce îi permitea să revendice.

Nimeni nu auzi geamătul ei delicat de durere, suspinele de plăcere care urmară după aceea, felul în care ea atinse culmile plăcerii cu o secundă înainte ca el să o urmeze, copleşit de plăcerea iubirii lor secrete şi perfecte.

Aşa cum nu auzi nici când se deschise uşa biroului.

Aşa cum nu auzi bâiguielile şocate ale femeii aflate dincolo de prag.

Aşa cum nu îşi dădu seama de ceea ce tocmai se întâmplase, până când Seraphina nu încremeni sub

atingerea lui, îl împinse de pe ea, înapoi, şi încercă fără prea mult succes să se acopere.

Până când contesa de Wight zbieră îngrozită:

— Seraphina! Urmat de: Bestie ce eşti! Ia-ţi mâinile *imediat* de pe ea!

Şi le luă. Imediat. Fără să îşi dea încă seama că era ultima dată când o atingea cu deplină încredere. Fără să înţeleagă încă anvergura acelei situaţii.

— Doamnă, spuse el, apucându-şi imediat haina ca să o acopere pe Seraphina – ca să o protejeze. Mai întâi pe Sera. Întotdeauna. Aţi înţeles greşit.

— Înţeleg că eşti un ticălos, Haven. Cel mai mare nemernic.

— Nu cel mai mare, spuse el. Vreau să mă însor cu fiica dumitale.

În ciuda întâmplărilor dezastruoase din acea după-amiază, cuvintele rostite îl liniştiră. Sigur nesăbuita contesă urma a se potoli de îndată ce le auzea. Nu era cea mai plăcută dintre situaţii, şi probabil el şi Sera nu aveau să se poată vedea între patru ochi până în ziua nunţii, dar, peste ani, vor râde de toată povestea, noaptea târziu, cu o mulţime de copii adormiţi în dormitoarele de la etaj. Se uită la Sera.

— O să ne căsătorim.

Totuşi, nu văzu fericire în privirea ei.

Ci altceva. Ceva ce aducea a…

Vină.

Fu cuprins de confuzie şi aruncă o privire prin încăpere, surprins să zărească încă o femeie în pragul uşii. Altă pereche de ochi, aceştia plini de părere de rău şi de infinit dispreţ.

Mama lui. Mama lui, care ar fi trebuit să fie la Londra.

— Ce cauţi aici?

Ea nu răspunse, dar Haven nu avu nevoie să îi audă răspunsul. Ştia. Când se uită la contesa de Wight, i se confirmă. În ochii femeii nu exista regret. Nici vină. Nici furie.

Doar putere.

Puse totul cap la cap într-o clipită – era cea mai veche dintre poveştile lumii. Contesa o luase pe mama lui şi o urmărise pe fiica ei până acolo, la Highley. Nu din vreun impresionant instinct matern care adulmecase primejdia, ci pentru că ştiuse ce urma să se întâmple.

Pentru că uneltiseră ca să îl prindă în cursă.

— Nu.

Se uită la Seraphina. La femeia pe care o iubea. Îşi dori ca ea să nege. *Nu.*

Se împotrivi adevărului chiar dacă ştiu că aşa era.

Apoi ea încuviinţă din cap, iar adevărul făcu ţăndări totul în jurul lui.

El nu era cel care prindea şobolani. Era şobolanul.

Capitolul 11

Talbot preia controlul. Haven e îngrozit!

Trebuia să îşi închipuie că avea să vină cu întăriri.

Ar fi putut chiar să îşi închipuie că urma să-şi aducă măcar câteva surori. Dar nu îşi imaginase că avea să le aducă pe *toate.*

Totuşi, le adusese, şi erau întăriri la cel mai înalt nivel, căci nu existau alţi patru oameni pe lume care să îl deteste mai mult decât cumnatele lui.

Poate, de îndată ce îşi venea în fire, nu avea să fie în stare să o condamne. La urma urmei, acela era locul care i se promisese drept refugiu. Locul care ar fi trebuit să îi fie casă, în care familia ei nu doar că era bine-venită, dar se şi înmulţea. Şi totuşi, era locul pe care îl părăsise cu durere şi furie. Un loc din care fugise.

Întăririle trebuie să fi fost resimţite ca necesare.

Urma să înţeleagă totul într-o clipă. Dar, în momentul acela, Haven nu fu încântat. Şi asta înainte ca fiinţa cea mai cumplită dintre ele să îi pună în braţe ceva ce părea să fie o pisică sălbatică şi să vomite pe cizmele lui.

Îi plăcea să creadă că era un bărbat deştept, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să reacţioneze în toată desfăşurarea de evenimente; nu putu decât să se uite cu ochii mijiţi spre femeile care rămăseseră în trăsură, fiecare încercând, în mod evident, să îşi înăbuşe râsetele.

Corecţie. *Trei* încercau să îşi înăbuşe râsetele.

Soţia lui *râdea.* Aparent, cu o plăcere nesfârşită, şi să-l ia naiba dacă nu se încălzi la auzul acelui sunet – unul dintre preferatele lui.
Chiar dacă nu îi păsa de situaţia care îl provocase.

Haven prinse strâns animalul sălbatic între mâini, puse hotărât o mână pe spatele care se tot zvârcolea şi îl făcu să se oprească.

— Gata, bestie, spuse el de ochii lumii, în timp ce trimise spre vreo instanţă superioară care se ocupa de feline un „Hai, pisicuţo, măcar fă-mi pe plac cu asta” în gând.

Din fericire şi în mod uluitor, instanţa în cauză îi ascultă ruga, ceea ce îi permise lui Haven să se întoarcă spre stăpâna pisicii şi să spună:

— Pot să te ajut cumva, Lady Sesily?

Sesily îşi îndreptă spatele şi îi aruncă o privire rece.

— Un gentleman cumsecade mi-ar fi oferit deja batista.

Ea nu îl plăcuse niciodată. Niciuna dintre ele nu îl plăcuse niciodată.

Nu că merita să fie plăcut de ele.

— N-aş vrea să-ţi dau motive să mă crezi mai prejos, dar…

Nu putea să facă prea multe cu o fiară sălbatică în braţe.

— Nu-ţi face griji, Haven, spuse Sesily, revenind la starea ei obişnuită. Îmi pari infinit mai prejos, fără motive în plus.

El clipi.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit.

— Să ştiu că ţi-am stricat cizmele mă ajută mult.

— Văd că eşti la fel de fermecătoare ca întotdeauna,

spuse el sec şi ridică animalul din braţele lui. Şi cu mult mai multe pisici.

Pisica se împotrivi cu un mieunat înfiorător.

Gata cu ajutorul de la zeii felinelor.

Sesily dădu să ia animalul.

— Doar un monstru ar pedepsi o pisică pentru abuzul imposibil de evitat al stăpânului.

— Oh, pentru numele Domnului, spuse el. Nu pedepsesc afurisita asta de pisică. Dacă o iei de la mine, aş putea să găsesc o batistă.

— Nu. Nimeni nu ia pisica. Pisica se întoarce înapoi în coş până când Sesily primeşte o cameră. Sera coborî din trăsură, cu coşul în mână, şi veni direct spre ei. Şi o baie.

Şi aşa, celelalte femei parcă se făcură nevăzute, micşorate şi reduse de Seraphina, înaltă şi frumoasă, cu ochii albaştri, limpezi şi liniştiţi, chiar dacă Mai ştia că ea se gândea probabil la toate lucrurile pe care le gândea şi el despre locul în care se aflau. Arăta absolut perfect, în ciuda broboanelor de sudoare care i se desenau pe podul nasului şi pe mare parte din pielea de deasupra corsajului rochiei.

Nu că ar fi observat pielea de acolo. Linia ademenitoare a sânilor.

Observa pur şi simplu că în trăsură trebuia să fi fost cald, după felul în care pielea ei îmbujorată se ridică şi cobora. Lipită de stofa cenuşie a rochiei. Era aproape prea strânsă pe ea. Poate trebuia să şi-o dea jos.

Ca să se simtă mai în largul ei.

El îşi drese glasul.

— Excelenţă.

Haven înghiţi apăsat în sec şi îşi aţinti imediat privirea spre a ei.
Părea să aştepte ca el să reacţioneze. Îi spusese ceva? Întredeschise gura, vrând să vorbească. Scoase doar un „A…”

Care nu era deloc un cuvânt.

O sprânceană neagră şi perfectă se arcui.

El îşi drese din nou glasul, dar refuză să vorbească şi să se facă şi mai tare de râs. Tăcerea nu putea să fie

criticată.

Cea mai tânără dintre surorile Talbot, Sophie, se strecură de la locul ei, aflat la câţiva metri distanţă. Fusese dintotdeauna considerată cea mai liniştită. Până în urmă cu trei ani, când îl împinsese şi el căzuse cu fundul într-un iaz cu peşti, şi îi stricase cele mai bune cizme. După aceea, îşi găsise un afurisit de soţ şi propria voce, pe care nu şovăi să o folosească în clipa aceea.

— Poate i-a mâncat pisica limba.

Sera îşi arcui un colţ al gurii.

— Femeia poate să viseze.

El ridică brusc din sprâncene.

— Ce vrei?

Buzele ei roşii se arcuiră într-un zâmbet.

— *Pisica,* Haven. Întinse spre el coşul deschis. Vreau pisica.

Fireşte că voia pisica. Aşa îi spusese.

Ca prin minune, animalul îşi acceptă întemniţarea, după care Haven îşi scoase batista şi i-o oferi lui Sesily, care o luă fără să şovăie. Abia atunci, când se aşternu tăcerea pentru o clipă sau două. Haven îşi dădu seama că planul lui perfect gândit se dusese pe apa sâmbetei.

Şi Sera păru să observe acelaşi lucru.

— Unde sunt?

El păru să nu ştie la ce se referea.

— Cine?

Ea ridică din sprânceană.

— Fetele, Haven. Unde sunt cele care trebuie să mă înlocuiască?

De parcă putea să fie înlocuită de cineva.

El ignoră gândul.

— E bine că nu sunt aici, din moment ce trebuie să mai găsim patru dormitoare în plus pentru musafirii neaşteptaţi de azi. Cât stau?

— Unde ţi-e iubirea de frate, duce? întrebă cea măritată cu contele de Clare.

El ignoră întrebarea.

— Cât timp, Seraphina?

Ea zâmbi, perfect senină, şi îl lovi uşor pe obraz.

— Sunt treizeci de dormitoare în monstruozitatea asta de casă, îl luă ea peste picior. Cred c-o să reuşeşti să găseşti loc pentru membrii familiei.

— Monstruozitate?

— Nimeni n-are nevoie de o casă aşa mare. Cuvintele erau încărcate de amuzament câtă vreme privi spre copacul masiv şi bătrân. O singură cioară stătea pe o creangă, şi păru că Sera se uita la pasărea neagră.

— A fost o vreme când îţi plăcea, spuse el.

Ea îşi întoarse atunci privirea spre el şi îi spuse încet:

— Nu-mi mai place.

Sigur că nu. Era un nemernic că o făcuse să vină acolo. Că o făcea să îşi amintească tot ce pierduseră.

Ea continuă, fără să îşi dea seama de haosul din mintea lui:

— Vrei să spui că nu e loc?

— Bineînţeles că e loc.

El se întoarse şi dădu să urce treptele, deodată teribil de conştient că, ultima dată când Sera fusese acolo, îl părăsise. Şi o meritase. Se împotrivi dorinţei de a se răsuci şi de a o lua în braţe.

— Unde sunt, Haven? îşi repetă Sera întrebarea. Îl urmă prin uşa principală, însoţită de surorile ei – fiecare mai sălbatică şi mai puternică decât cealaltă iar planurile lui pentru seară deveniră brusc scandaloase. Nechibzuite. Imposibile. De ce m-ai chemat aici cu atâta insistenţă?

Şi dacă îi spunea adevărul?

— Sunt măcar aici?

Şi dacă îi spunea că se aşteptase să o vadă venind singură?

— Haven?

Şi dacă îi spunea că plănuise să o recucerească?

— Şi de ce nu se vede niciun slujitor?

El se întoarse cu faţa spre ea, gata să îi spună adevărul, dar, când îi întâlni ochii mari, îşi dădu seama că ştia deja adevărul.

— Unde e personalul, Haven?

— Le-am dat după-amiaza liberă, spuse el, şi insuflă cuvintelor destulă putere ducală încât să descurajeze întrebările ulterioare.

Uită însă că surorile Talbot nu fuseseră niciodată intimidate de puterea ducală. Cinci perechi de ochi ştiutori îl scrutară plictisiţi, gata să îl demaşte.

— De ce? spuse Lady Sesily, cu batista încă pe buze.

Malcolm ignoră întrebarea şi întoarse privirea spre cioara din copac, care nu mai era singură. Mai erau acolo păsări negre nemişcate, care păreau să îl privească la rândul lor. Se îndreptă, luă o atitudine ducală şi, concentrat, îşi întoarse atenţia spre Seraphina.

„Greşeală”.

Ochii soţiei lui se mijiră atotştiutori.

— Unde sunt fetele?

Totuşi, tonul ei nu suporta niciun refuz, la urma urmei, ca o ironie teribil de ducală.

— Ajung în trei zile.

Casa era pregătită, fiecare pat făcut, fiecare masă plănuită.

Ea încuviinţă din cap, şi el întrezări întrebarea din ochii ei, cea pe care o tăinuia: „De ce suntem singuri?”

Se întrebă pentru o clipă ce ar fi zis ea dacă i-ar fi răspuns sincer. Dacă îi spunea adevărul pe care toate păreau deja să îl bănuiască. Dacă îi spunea: „Pentru că te-am vrut doar pe tine. Pentru că am vrut să fac totul din nou”.

Părea un plan ridicol acum.

Aşa că, în schimb, îşi găsi răspunsul pe loc, o născocire care, spusă cu voce tare, păru, din fericire, un lucru pertinent.

— Înţelegerea noastră a fost că o să fii gazdă şi peţitoare, nu? Având asta în minte, nu trebuia să ajungi tu înainte? Să faci tot ce face o gazdă şi o peţitoare?

Malcolm se simţi mândru de tonul nepăsător pe care îl adopta uneori, un ton care păru să le râcâie pe cumnatele lui, chiar dacă soţia lui rămase nemişcată.

— Înţelegi că e o nebunie, Haven, nu-i aşa? întrebă

Sesily.

— Fetele o să fie scoase din sărite că ai adus-o aici, spuse marchiza de Eversley.

— Nimeni nu s-a simţit vreodată comod în prezenţa surorilor Talbot – şi asta înainte ca vreuna dintre noi să fie *măritată* cu un potenţial pretendent.

Vorbise soţia lui Mark Landry. Sau poate contesa de Clare. Nu reuşi niciodată să facă diferenţa între ele.

— Doamne sfinte! Şi să rosteşti asta cu voce tare sună a nebunie, spuse cealaltă.

Uitase ce enervante puteau să fie cumnatele lui. Dar, indiferent cine vorbise ultima, avea perfectă dreptate. Întregul plan era nebunesc.

Nu se uită la grupul de femei, ci îşi aţinti toată atenţia spre soţia lui, care îl privi vreme îndelungată înainte să spună:

— Foarte bine atunci. Îmi închipui că am o grămadă de lucruri de făcut.

Seraphina îşi ridică fustele cu o mână şi, apucând coşul în care era pisica cu cealaltă, cu toată graţia posibilă, de parcă ţinea un sceptru, urcă treptele conacului a cărui stăpână era. El rămase în drum, o privi, transformată de mişcările ei line şi fluide, apoi o văzu că încremeni în pragul uşii şi se întoarse să se uite la el.

— De ce nu joacă mama ta rolul ăsta?

El nu şovăi.

— Ducesa a murit.

Seraphina nu afişă nicio emoţie.

— Îmi pare rău.

— Chiar?

El nu se putu abţine.

— Nu chiar, nu.

Surorile ei răsuflară uşor surprinse de sinceritatea răspunsului şi, pentru prima dată de când văzu trăsura cotind pe drum, Malcolm înţelese că până şi ele erau tulburate de acea nouă şi puternică Seraphina.

Dar şi el se schimbase. Nu îi mai era frică de adevăr.

Încuviinţă o dată din cap.

— Nu, nici mie.

Nu ştiu ce se aşteptase să audă de la ea. Nu ştia, sub nicio formă, la ce să se aştepte de la ea – acţiuni, cuvinte, ambele, niciuna. Ea nu spuse nimic. În schimb, inspiră adânc şi prelung, apoi îi întoarse spatele şi intră în casă.

Şi Malcolm îşi dădu seama că era foarte posibil ca ea să nu mai facă niciodată lucrurile la care se aştepta el.

*

Trebuia să aleagă alt dormitor.

Pe moment, cu surorile ei sporovăind ca nişte mori stricate, fusese cel mai firesc lucru din lume să urce impresionantele scări principale de la Highley şi să se îndrepte spre masiva aripă cu apartamentele familiei, atribuindu-le cele mai luxoase dormitoare din conac, la fel de somptuos mobilate pe cât şi le amintea.

Abia după ce îşi încheiase sarcina, îşi dăduse seama că singura cameră rămasă liberă, după ce îşi pusese la adăpost surorile, era încăperea care îi fusese atribuită cu ani în urmă, când era ducesă.

Când era ducesă. Sera se gândea mereu la titlu la timpul trecut, la fel cum făcea cu tot ce avea legătură cu Haven. La urma turmei, trecuseră doi ani şi şapte luni de când se văzuseră ultima dată şi mai bine de trei ani de când purtaseră o discuţie civilizată, aşa că trecutul părea cel mai potrivit loc pentru ei.

Chiar şi acum, în vreme ce stătea la fereastra din camerele rezervate pentru ducesa de Haven, privind cum soarele se apropia pe furiş de partea estică a moşiei, proiectând cerul negru într-un cenuşiu ce putea la fel de bine să fie violaceu.

Seraphina prefera siguranţa cenuşiului.

Şi, la urma urmei, încăperea era încărcată de amintiri, taciturne şi învechite, de parcă trecuseră decenii, nu ani, şi, odată cu ele, promisiunea.

Fusese o greşeală să aleagă dormitorul acela pentru

că fusese al ei. Şi nu mai era acea femeie. De fapt, în câteva săptămâni, urma a se elibera de acea femeie, iar camera avea să-i aparţină altcuiva.

Camera. Casa. Soţul. Patul.

Dar trei nopţi de somn sporadic în acel pat nu reuşiseră să o convingă că trebuia să fi ales alt dormitor.

— Eşti trează.

Sera tresări, apoi se întoarse spre locul de unde se auziră cuvintele, rostite din pragul uşii de legătură cu dormitorul ducal, acolo unde stătea Haven – de parcă gândurile ei l-ar fi chemat –, care arăta de parcă era spre mijlocul dimineţii, nu spre zorii zilei. Arăta ca o pată de culoare într-o mare de cenuşiu. Miji ochii spre el.

— Uşa aia era închisă, duce. N-ai fost invitat s-o foloseşti.

El ridică dintr-o sprânceană şi se apucă meticulos să îşi îndrepte mâneca.

— Nu ştiam că-mi trebuie o invitaţie, din moment ce e uşa mea.

Ea continuă să îl privească cu ochii mijiţi.

— Cum e uşa spre dormitorul *meu*, aş prefera să te gândeşti la ea ca aparţinându-mi mie.

El îşi arcui o parte a gurii, iar ea îl detestă pentru cum arăta. Frumos, tânăr şi absolut primejdios.

— Ce-ai zice s-o împărţim?

Ceva se declanşă pe neaşteptate înăuntrul ei la auzul insinuărilor din cuvintele lui. Ceva ce semăna a amintiri. Ecoul a ceva ce părea apus de o veşnicie, când el era un bărbat, iar ea o femeie şi singurul lucru care păruse să conteze.

Ce joc juca?

Ea îşi îndreptă spatele.

— Zic că ţi-ai pierdut minţile dacă ai impresia că mă interesează să împart ceva cu tine. Cu atât mai puţin zone apropiate în casă.

— Tu ai ales camera, îngerul meu, spuse el cu voce joasă, încă încărcată de somn. Ai uitat că are uşa asta?

Buzele ei se strânseră într-o linie subţire, pe măsură

ce cuvintele se strecurară înăuntrul ei, cu o emoţie deloc bine-venită şi de care uitase de mult.

— Nu-mi spune aşa.

— A fost o vreme când îţi plăcea.

În altă viaţă.

— Nu mi-a plăcut niciodată. E un alint prostesc.

— Serafimii sunt cea mai înaltă ceată a îngerilor, îi reaminti el. Le porţi numele.

— Ţi-ai petrecut destul timp cu mama ca să ştii că n-a fost niciodată în viaţa ei prea credincioasă şi totuşi zici că m-a botezat după un înger.

El se sprijini de tocul uşii şi îşi încrucişă braţele peste pieptul lat, de parcă era perfect normal pentru ei să îşi vorbească la prima oră a dimineţii. Firesc. Ca un soţ şi o soţie. Zâmbetul acela abia schiţat apăru din nou.

— Da.

Ea râse uşor şi îşi întoarse atenţia spre fereastră.

— Te asigur că nu s-a gândit mama la partea angelică atunci când a ales numele ăsta. I s-a părut că sună aristocratic. Ăsta a fost scopul. Dintotdeauna. Se opri, apoi spuse: Cunoşti personal scopul.

Tăcerea care se aşternu între ei ar fi trebuit să fie stânjenitoare, încărcată de amintirile acelei zile de demult petrecute chiar în casa aceea, când ea şi mama ei prinseseră un duce în capcană. Dar nu fu stânjenitoare, nici chiar când trezi amintirea groazei de pe chipul lui atunci când îşi dăduse seama că îi întinseseră o cursă.

Şi îl prinseseră. Îl prinsese. Pentru că nu îşi dorise niciodată ceva mai mult decât pe el şi crezuse că, fără cursă, el nu ar fi acceptat-o. Că el era prea sus, ea prea jos, iar fericirea nu le era menită.

Şi se părea că fericirea nu le era menită.

„M-aş fi însurat cu tine. Te-am iubit”.

Cum se avântaseră peste ea cuvintele lui, pline de furie şi de trădare. Şi de timpul trecut. Tot ce era legat de ei, mereu la timpul trecut. Efemer.

— De ce eşti trează?

Schimbarea de subiect nu o tulbură. Fusese realitatea

caracteristică a scurtei lor relaţii: gânduri rapide, rareori urmate cu uşurinţă de celălalt.

— Mă trezesc devreme. Ori se trezea devreme, ori rămânea în pat şi se lăsa pradă amintirilor. Iar viitoarea ta soţie ajunge azi.

— În câteva ore bune.

Cerul se preschimbase din cenuşiu spre trandafiriu, o culoare aprinsă şi extraordinară care părea prea strălucitoare ca să fie naturală.

— O să plouă, spuse ea, apoi îşi regretă cuvintele când el se mişcă şi se opri în spatele ei ca să îi urmărească privirea îndreptată spre cer.

— În câteva ore bune.

Mirosea la fel. A pământ proaspăt şi a mirodenii tari. Încercă să nu inspire prea adânc, de frica amintirilor pe care putea să le trezească parfumul acela cunoscut.

— În curând.

Vremea. Vorbeau despre vreme.

— Hai la o plimbare călare cu mine! Nu călăriseră niciodată împreună. Discutaseră despre asta, cu sute de ani în urmă, îşi promiseseră să petreacă vara la Highley, călare, ca să descopere moşia. Apoi se căsătoriseră, şi nu mai fuseseră în stare să se înghită unul pe celălalt.

Sau, mai curând, el nu mai fusese în stare să o înghită pe ea. Nu prea putea să îl condamne pentru asta. Doar că îl condamnase. Chiar înainte ca el să se fi dus la alta, pe care putuse să o înghită mai bine.

Se uită la el.

— De ce?

El ridică dintr-un umăr. Îl coborî.

— Pentru că-ţi place să călăreşti şi încă nu plouă.

Ea scutură din cap.

— Ce joc faci tu aici?

— Nici un joc, spuse el. Eu călăresc dimineaţa.

— Simte-te bine, îi spuse ea. Trebuie să iau micul dejun cu surorile mele şi să mă pregătesc pentru pretendentele tale. Făcu o pauză. Pretendente? Peţitoare? Există vreun cuvânt pentru tinerele care se întrec pentru a

intra în graţiile unui duce?

— Glicine.

Cuvântul o făcu să ridice dintr-o sprânceană, căci fusese una dintre cele mai amabile porecle primite de ea şi surorile ei. „Frumoasă, miroase bine şi e foarte bună la căţărat”.

— Nu aşa repede, duce. Nu le-am văzut şi mirosit încă.

El zâmbi la auzul cuvintelor ei, frumos şi din toată inima, iar ea detestă urma de plăcere din arcuirea buzelor lui. Detestă că se furişă înăuntrul ei, dar dispăru într-o clipită, şi n-ar fi observat-o dacă nu ar fi fost atât de conştientă de prezenţa lui. Şi de ce? El nu era decât bariera care o despărţea de libertate.

— Surorile tale nu pot să te apere tot timpul, ştii asta. O să fim nevoiţi să interacţionăm la un moment dat.

După sosirea lor, se înconjurase de ele şi încercase să uite că el se afla în casă, pe măsură ce se pregătiseră pentru ce urma să fie.

— Nu trebuie să fim singuri ca să interacţionăm.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ţi-e frică să rămâi singură cu mine?

— Să rămân singură cu tine n-a ieşit niciodată chiar cum mi-am închipuit, spuse ea, ştiind că vorbele aveau să fie o lovitură.

Lovitura nu ajunse unde se aşteptase ea.

— Cred c-a ieşit destul de bine, o dată sau de două ori.

„Cine era bărbatul ăsta?”

Ea încercă din nou.

— Oh, da, Excelenţă, să fiu măritată cu tine a fost miracolul din viaţa mea.

El privi pe fereastră.

— Să-ţi reamintesc că există patru femei care-şi doresc atât de tare o viaţă alături de mine, încât vin aici ca să se ia la întrecere?

Ea râse uşor.

— Crezi că vor asta? Nu vor. Pur şi simplu cred că n-

au altă şansă decât să se întreacă pentru a-mi intra mie în graţii.

Ea şovăi, apoi spuse:

— Cum le-ai ales pe sărmanele astea?

— Nu e aşa greu să găseşti femei nemăritate care să fie interesate să se mărite cu un duce.

— Nici măcar cu un duce care a avut de-a face cu scandalul vreme de ani întregi?

— În mod surprinzător, nici măcar cu unul de-ăsta.

Totuşi, nu era surprinzător. Era frumos, tânăr, bogat, cu titlu, şi orice femeie întreagă la minte şi l-ar fi dorit.

Nu că ea şi-l dorea.

— Şi erau dispuse să aştepte până mă declarai moartă? Vânătoarea de bărbaţi necesită mai multă răbdare decât îmi amintesc eu.

— Tu ai fost un vânător de factură superioară.

Sera ştia că el nu îşi dorise ca vorbele să sune aşa. Dar totuşi durură, o amintire a capcanei pe care ea i-o întinsese. Greşeala pe care o făcuse.

Întoarse privirea spre soare, care se vedea la orizont.

— Nici nu ştiu ele că în câteva săptămâni atenţia ta o să se îndrepte în alte părţi.

Se detestă pentru amărăciunea din cuvintele ei. După tot ce se întâmplase, cum se făcea că tot ce părea să conteze era că îl găsise cu altă femeie?

Îl detestă cu atât mai mult când îi spuse:

— M-ai părăsit…

— Tu m-ai gonit! îi spuse ea, incapabilă să nu ridice vocea. Te aflai în casa în care puteam să ne construim un cămin, petrecerea noastră de nuntă abia se încheiase, şi mi-ai zis să plec. Când el dădu să deschidă gura ca să vorbească, Sera îşi dădu seama că nu terminase. Şi ştii care e marea ironie din toată povestea asta? Toată lumea crede că m-ai distrus înainte să te fi însurat cu mine, când adevărul e că am fost distrusă abia după. Mi-ai distrus speranţele. Visurile. Viitorul. „Mi-ai distrus viaţa”. Şi m-am săturat de toate astea. Sunt aici dintr-un singur motiv, Excelenţă. Îmi vreau viaţa înapoi. Cea pe care mi-ai furat-o.

Răsuflă din greu, copleşită de furia pe care rareori îşi permitea să o afişeze. Îi întâlni privirea şi îi recunoscu frustrarea. Mânia. „Foarte bine”. Îl prefera mânios. Prefera să îşi vadă duşmanul. Căci erau duşmani, nu?

— Dacă eu ţi-am furat viaţa, tu ce ai făcut cu a mea? Ai dispărut, lăsându-i pe toţi să se întrebe unde ai plecat. Închipuindu-şi că eu te-am izgonit.

Ea se întoarse din nou.

— Tu m-ai izgonit.

Era o minciună, dar o rosti oricum, sperând să îl rănească.

Se aşternu tăcerea, iar ea o ignoră, refuzând să se uite la el atunci când îi spuse:

— Mi-a fost teamă c-ai murit. Doctorii mi-au spus că puteai să mori. Ai idee cum m-am simţit la gândul că se putea să fi *murit?*

Ea nu şovăi.

— Pot doar să-mi imaginez c-ai întâmpinat eventualitatea asta cu speranţă, din moment ce aveai deja un plan aşa clar pentru a mă înlocui.

Se aşteptă la multe reacţii în faţa replicii ei aspre – furie, sarcasm, respingere. Primi o sinceritate pură şi nemijlocită.

— Nu ţi-am dorit niciodată moartea.

Cuvintele treziră în ea un val de ruşine înainte să îl poată opri. Chiar dacă se împotrivi gândului de a se lăsa ruşinată de el.

— Nu, spuse ea. Doar plecarea. Aşa că lasă-le să vină. Şi o să-ţi dau ce-ţi doreşti. Cu plăcere.

Doar atunci îşi dădu seama că un colţişor din ea îşi dorea ca el să recunoască faptul că se simţise uşurat în ziua în care dispăruse. Nu fusese aşa.

— După ce ai plecat, eu… El se opri, apoi continuă: în ultima zi, atunci… Se opri în clipa în care Sera închise ochii la auzul cuvintelor şi în calea amintirilor pe care le trezeau. Senzaţia aprigă a pierderii. Copilul imposibil de uitat. Viitorul pierdut. Iubirea. Ar fi trebuit să îi fie recunoscătoare pentru că se oprise, dar nu îi lăsă destul timp. În loc de

asta, schimbă tactica. Repetă: Nu ţi-am dorit niciodată moartea.

Fireşte, Sera o ştia.

— M-ai făcut să-mi ies din fire.

Era cel mai apropiat lucru de o scuză pe care putu să îl spună ca să îşi ceară iertare că îi vorbise atât de urât.

Atunci, Malcolm râse, un sunet scăzut şi plin de farmec, aşa cum şi-l amintea.

— Mereu m-am priceput de minune la asta.

Sera nu reuşi să îşi înăbuşe zâmbetul.

— Asta e foarte adevărat.

— Hai la o plimbare călare, repetă el. Înainte să vină restul lumii.

Rosti „restul lumii” de parcă era perfect normal ca un grup de tinere să vină să se întreacă pentru rolul de ducesă – rolul deţinut de ea în clipa aceea. Ea scutură din cap încă o dată. El era mult prea ispititor, chiar şi acum. Chiar dacă ştia cum aveau să se încheie lucrurile.

— Aş putea să insist, spuse el. Să fac din asta o condiţie ca să-ţi acord divorţul.

— Ai putea, răspunse ea. Dar nu o s-o faci.

— De unde ştii asta?

— Pentru că nu vreau eu. Şi n-o să mă obligi.

— Te-am obligat să vii aici şi să-ţi găseşti o înlocuitoare.

— Ceea ce e în interesul amândurora. Dar e o nebunie să petrec timp cu tine. Dintotdeauna ne-am plăcut prea mult în anumite momente, Malcolm. Şi n-au fost niciodată suficiente ca să ne luăm revanşa pentru cât rău ne-am făcut unul altuia.

El întoarse privirea, dincolo de fereastră, şi ea îl imploră în gând să plece. Nu plecă. În schimb, spuse cu un calm desăvârşit:

— Oricum nu putem să ieşim călare.

Ea îi urmări privirea spre punctul din depărtare unde apăru o trăsură, mare şi neagră ca un gândac de vară, trasă de patru cai pe măsură şi cu o pereche de călăreţi care o însoţeau. Inima Seraphinei începu să bată

nebuneşte.

— Ajunge prima. Cuvintele nici nu fură rostite bine, că a doua trăsură coti dinspre drumul principal. Şi a doua.

Încă şapte trăsuri se clătinau greoi pe drum, negre şi serioase, ca rudele îndoliate dintr-un alai de înmormântare, iar Sera se întoarse spre soţul ei.

— Crezi că se cunosc între ele? Sau sunt exagerat de punctuale?

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Te asigur că n-am avut de gând să-mi încep ziua la şapte dimineaţa.

— Atunci, s-au sfătuit în privinţa orei la care să ajungă.

El îşi drese glasul la auzul cuvintelor ei. Când ea îşi ridică întrebătoare privirea, el adăugă:

— Cel mai probabil, mamele ştiau că cine se scoală de dimineaţă departe ajunge.

Ea nu reuşi să îşi înăbuşe zâmbetul.

— Ei bine, Excelenţă, trebuie să recunoşti că eşti o ţintă de zile mari.

El nu o luă în seamă.

— Dar de ce opt trăsuri? N-am invitat decât patru. Confuzia lui se transformă brusc în groază. Doamne sfinte! Nu crezi c-au venit şi ele cu surorile, nu-i aşa?

— N-ar îndrăzni. Surorile mele sunt armele mele. Fetele astea trebuie să şi le găsească pe ale lor.

— Asta e povestea asta? O luptă?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— E o căsnicie, duce. Bineînţeles că e o luptă.

El îşi arcui uşor o parte a gurii.

— La noi a fost mereu aşa.

Ea se întoarse la auzul cuvintelor lui rostite încet.

— De la bun început. Se uită la înlănţuirea de trăsuri ce se apropiau. Trăsurile următoare vin cu cele de trebuinţă. Şi lucrurile noastre ajung azi.

El se încruntă.

— E cea mai mare şi mai bine dotată casă din Anglia. Le e teamă că n-o să le hrănesc?

— Nu. Le e teamă că n-ai slujitoare care să fie experte la coafat. Şi că n-ai zeci de rochii de seară, perfect croite. Şi pantofi. Şi lenjerie de corp.

— Au dreptate cu asta.

— Bineînţeles c-au dreptate. Eşti celibatar. Casa asta are nevoie de… feminizare. Exact unul dintre testele mele pentru… Pentru moment, hai să ne concentrăm asupra pretendentelor.

— Cu siguranţă n-are nevoie de nicio feminizare. Nu îl văzuse niciodată simţindu-se atât de insultat. Şi ai în minte câteva teste?

— Mi-ai cerut să-ţi găsesc a doua soţie, duce. Având în vedere ce dezastruos a ieşit cu prima soţie, aş fi crezut c-o să fii recunoscător pentru teste.

— Poftim, ca la alergări? Şi la dresaj?

— Chiar nu eşti deloc departe.

El ridică din sprâncene, iar ea îi răsplăti curiozitatea.

— Ca la popice, sigur.

El aproape chicoti, iar Sera mai că se simţi încântată. Aproape îşi aminti cât era el de frumos. Aproape îşi aminti cât de minunat era să fii ţinta plăcerii lui.

Aproape.

Se auzi o bătaie hotărâtă în uşă, urmată imediat de urletul lui Sesily.

— Sera! Vine haremul lui Haven!

Buzele Seraphinei se arcuiră uşor, şi se simţi foarte mândră de privirea serioasă pe care o îndreptă spre soţul ei. Ducele. Toată povestea putea să fie mult mai simplă dacă înceta să se mai gândească la el ca la soţul ei. La urma urmei, nu era. Nu chiar. Nu mai era de la nunta lor. Nu mai era de dinainte.

Nu că nu i-ar fi fost greu în ambele cazuri.

Se gândea pur şi simplu la celelalte femei. La cea care urma să o înlocuiască.

Îşi drese glasul şi spuse cu voce tare:

— Da! Văd!

— Ei bine, ar trebui să coborâm şi să le aruncăm o

privire, nu crezi?

— Ba da, răspunse Sera şi se bucură de stânjeneala resimţită de Malcolm.

— Bine atunci! spuse veselă Sesily. O să-i spui lui Sophie să tragă pe ea orice rochie care să îi mai vină pe pântecul care se tot rotunjeşte.

— Hei! Sunt chiar aici! O rochie care să îmi mai vină, mersi mult! Şi tu vorbeşti, acoperită cu blana ta de pisoi. Nu vii cu el, nu?

— Ba bineînţeles că vin cu el. O să fie primul test pentru zelul lor! În plus, Brummell are gusturi foarte bune.

— Cum fiara se bucură de compania ta, nu pot să spun c-aş crede asta. Seline apăru în coridorul de dincolo. Hai, Sera!

— Doamne sfinte, sunt o grămadă. Şi crezi că toată casa nu e destul de feminină? întrebă Haven.

Ea zâmbi.

— Nici pe departe, nu.

El bombăni frustrat şi se întoarse spre uşa care dădea în camera lui.

— Să nu le speriaţi.

— Surorile mele? întrebă ea cu inocenţă. Nu sunt aşa de speriat.

— Ştii exact la ce mă refer. Dacă poate cineva să sperie nişte debutante, voi sunteţi acelea.

— Nu ni se spune degeaba Fiicele Periculoase, Excelenţă.

El nu râse, iar ea îşi dădu seama că replica nu era amuzantă. Nu pentru el. Nici pentru ea. Nu când se întoarse spre ea, iar timpul păru să se dilate sub o greutate teribilă, şi spuse:

— Tu n-ai venit niciodată cu alte lucruri.

Ea încremeni. Nu venise cu lucruri. Serios, nici cu trusou sau slujnică, sau orice altceva. Niciunul dintre lucrurile acelea nu contau când se măritase cu el. Dar el fusese prea furios să mai observe.

— Eu am fost diferită.

Speră ca el să nu răspundă replicii ei.

Răspunse:

— Pentru că tu ai venit pentru mine.

De fiecare dată. Ar fi putut să mintă, dar nu îşi dori s-o facă. Nu voia să fie cum nu avea să mai fie niciodată.

— Da.

El încuviinţă din cap şi trecu pragul, apoi închise uşa în urma lui. Doar atunci Sera spuse şi restul:

— Am venit pentru tine. Aşa cum am plecat pentru tine. Îşi netezi fustele şi coborî să le cunoască pe femeile care sperau să se mărite cu soţul ei.

Capitolul 12

Scandal nemaipomenit!
Seraphina îşi alege succesoarea!

Surorile Talbot le întâmpinară pe pretendentele lui Haven în drum, alături de o întreagă colecţie de personaje secundare – patru mame, un tată şi trei baseţi cărora nu le păsă de Brummell, care sâsâi pătimaş de la adăpostul braţelor lui Sesily.

Dincolo de suita de oaspeţi, în decorul aglomerat al curţii din spatele conacului, slujitorii dinăuntru şi din afară se mişcau grăbiţi de colo-colo, descărcând cuferele, cutiile de pălării şi şeile şi… o cadă – De ce să aibă nevoie de o cadă? – pe măsură ce cvartetul de fete intra sub lupa examinării amănunţite a Seraphinei, fiecare dintre ele înţelegând cu atât mai puţin protocolul impus în asemenea situaţii.

Nu că scenariul acela ar fi fost atât de comun încât să primească atenţie în *Cartea de bune maniere a doamnei Coswell.* Într-adevăr, Sera se gândi că doamna Coswell putea cu uşurinţă să îşi dea duhul dacă afla ce se petrecea la Highley.

Totuşi, nu exista vreun motiv pentru care să nu

profite la maximum de situaţia aceea stranie. Dacă cele patru fete erau singurele care stăteau între Seraphina şi libertatea ei, sigur voia să îşi joace rolul în toată povestea. Cu un zâmbet larg şi cu braţele şi mai larg desfăcute, le spuse:

— Bună dimineaţa, doamnelor. Fetele încremeniră, cu ochii mari, uitându-se mai întâi una la alta, apoi la mamele lor, evident neştiind cum să răspundă. Sera îşi transmise zâmbetul de pe buze în ochi. Eu sunt Lady Seraphina. Folosi intenţionat formula utilizată înainte de căsătoria ei.

Cea mai mică dintre cele patru, o brunetă minionă, făcu un pas în faţă, îmbrăcată în sidefiu şi cu pene atât de mici şi de delicate, că îi amintiră Seraphinei de un şoricel, deşi nu pe de-a-ntregul neplăcută.

— Să vă spunem Excelenţă?

Era clar. O plăcea pe aceasta, care nu avea probleme să meargă direct la ţintă.

— Mărturisesc sincer că aş prefera să nu. La urma urmei, ne aflăm toate aici ca să ne asigurăm că nu mai sunt Excelenţă pentru mai multă vreme decât ar fi necesar.

Mamele şi fiicele chicotiră la unison.

— E ceva foarte atipic, bombăni una dintre ele. Unde e ducele? E extraordinar de nepotrivit să vă trimită pe voi să ne întâmpinaţi.

— Poftim? spuse Sera. Pe *voi*?

Femeia mai în vârstă îşi ridică bărbia şi adulmecă.

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Mă tem că nu.

Una dintre celelalte femei flutură o mână spre surorile Seraphinei.

— Tu şi surorile tale nu sunteţi chiar *la modă* zilele astea.

— Eu sunt contesă! protestă Seleste, înainte să arate spre Sophie. Iar *ea* e marchiza de Eversley şi viitoare ducesă de Lyne!

— Da, încuviinţă femeia, de parcă vorbea unui copil. Dar niciuna n-aţi ajuns la titlurile astea…

Sesily se încruntă brusc.

— Spune „cinstit” şi dispari imediat în trăsură, scorpie.

Cuvintele fură accentuate de un mieunat sălbatic, venit din partea lui Brummell, iar Sera simţi un zâmbet pe buze ca reacţie la dovada loialităţii nepieritoare a surorii ei, care era bine-venită, dar, în clipa aceea, deloc de ajutor. Se uită spre bătrână, care ridică iute din sprâncene şi a cărei gură se ţuguie într-un „o” perfect. Înainte ca mama înfuriată să mai apuce să vorbească, Sera interveni şi se puse între cele două femei.

— Totuşi, nu ne interesează absolut deloc titlurile lor, nu-i aşa, milady? Al meu ne interesează. Aţi face bine să nu uitaţi premiul pe care aţi venit să-l câştigaţi.

Femeia şovăi, apoi consimţi tacit. Sera se întoarse spre tinerele doamne.

— Bun. După cum ştiţi, am lipsit din oraş mai multe sezoane. Să începem prin a face cunoştinţă?

Altă mamă bombăni în şoaptă:

— Aşa ceva nu se face.

Sera coborî vocea şi se apropie complice de fete.

— Veţi afla că mă interesează foarte puţin ce se face, doamnelor. În schimb, prefer să fac.

Patru perechi de ochi îi întâlniră pe ai ei, cu o multitudine de expresii care şterseră uluirea din ei – şoc, confuzie, amuzament şi, la urmă, admiraţie.

Sera îşi spuse în gând să nu uite să cerceteze mai în amănunt Admiraţia – la prima vedere, cea mai simplă din grup, dar cu siguranţă deloc simplă.

„Malcolm ar putea să o placă”.

Gândul nu îi aduse mulţumirea pe care şi-ar fi dorit-o.

Amuzamentul – şoricelul minion – fu prima care vorbi, făcând hotărâtă un pas în faţă:

— Eu sunt Lady Lilith Ballard, fiica mai mică a contelui de Shropshire. Arătă spre femeia cu buzele ţuguiate, care vorbise mai înainte. Doamna e mama mea, contesa. Fata vorbi mai încet. Apropo, bine i-aţi făcut!

Seraphina zâmbi strengăreşte. Da. O plăcea foarte mult pe fata asta. Încuviinţă din cap.

— Mă bucur să te cunosc. Se uită la Admiraţie, care o privea cu ochi pătrunzători, dar nu se arătă deloc interesată să se prezinte.

Numai bine, căci ducele se ivi chiar în clipa aceea.

— Bine aţi venit la Highley, doamnelor. Vocea lui era adâncă şi minunată, răsunând aristocratic în orele dimineţii.

Sera încremeni când toată lumea îşi îndreptă atenţia spre el. Singurul tată din grup, profitând de moment ca să se mişte, făcu un pas în faţă şi îşi drese glasul cam prea apăsat.

— Haven. Sunt cam ciudate toate astea, nu crezi?

Malcolm dădu mâna cu bărbatul.

— Brunswick. Baronul Brunswick, sărac lipit pământului, îşi aminti Sera, dar cu un titlu bun şi respectabil. A fost ceva în trecutul meu recent care să fie altfel decât ciudat? El făcu un semn spre Sera. Văd c-ai cunoscut-o pe cea care în curând n-o să-mi mai fie soţie şi probabil le ştii pe surorile ei.

Baronul mormăi aprobator şi arătă spre Confuzie, o roşcată cu ochi verzi enormi.

— Ea e fiica mea.

Seraphina nu scăpă din vedere că *fata* în cauză rămase nenumită.
De parcă fiecare fată era la fel ca toate celelalte, şi de ce să îţi mai baţi capul să le dai un nume propriu? Malcolm îndreptă situaţia.

— Lady Emily, e o plăcere să te cunosc.

Lady Emily nu păru la fel de încântată. Într-adevăr, arăta de parcă stătea să izbucnească în lacrimi.

Totuşi, fu salvată din momentul stânjenitor de un „Mary”, rostit cu voce tare şi insistentă, de una dintre mame. Atunci, Şoc păru să prindă viaţă, făcu un pas în faţă şi practic lovi cu coatele în stânga şi în dreapta ca să stea înaintea lui Haven. Era blondă şi minunată ca o păpuşă de porţelan. Şi se părea că o chema Mary.

Malcolm reacţionă cu toată eleganţa din lume.

— Trebuie să fiţi domnişoara Mary Mayhew.

Sera ridică surprinsă capul. *Domnişoara.* Numai faptul

că ducele de Haven lua în calcul o femeie care nu era de viţă nobilă era un şoc, la cât fuseseră de dispreţuitori el şi mama lui în privinţa originii miniere a tatălui ei.

— Tatăl ei e unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Camera Comunelor, îi şopti la ureche Sophie.

Un politician. Şi mai rău.

— Excelenţă, îi spuse frumuseţea şi se aplecă într-o reverenţă, vorbind cu voce liniştită, cuceritoare şi probabil cel mai feminin lucru pe care îl auzise vreodată Seraphina în viaţa ei.

Nu se putu abţine. Privirea îi zbură spre chipul lui Haven, care se uita la şoc cu un interes politicos. Nimic din privirea lui nu arăta altceva decât simplă politeţe, dar Seraphinei nu îi păsa.

Nu. Nu îi păsa, punct.

Să le aprecieze el pe femei. Nu exista niciun motiv pentru care Sera să se supere dacă fata i se părea frumoasă. Niciun motiv ca măcar să observe.

De fapt, nu îl observă privind nicicum.

Îşi întoarse iute privirea; un huruit îndepărtat de roţi îi distrase atenţia în clipa când încă o trăsură neagră apăru pe drum. Aparent, una dintre fete nu fusese în stare să îşi îndese toate lucrurile în două trăsuri, aşa că avusese nevoie de o a treia. Părea uşor inutil, dar Sera ştia mai bine ca multă lume că era nevoie de dăruire ca să prinzi în mreje un duce.

Nu c-ar fi avut nevoie de ceva extravagant ca să o facă.

Îşi drese glasul şi se uită spre Admiraţie, regretându-şi imediat tonul tăios şi felul în care lăsa de înţeles că nu era atentă la Haven.

— Iar tu eşti?

Fata nici nu se clinti din loc.

— Felicity Fairdoth.

Sera clipi nedumerită.

— Poftim?

Admiraţie zâmbi.

— Ridicol, nu-i aşa?

— Oarecum.

Zâmbetul deveni superior.

— Ajută dacă spun că sunt Lady Felicity Fairdoth?

Sera chicoti. Admiraţie era preferata ei.

— Nu ajută.

— Ce păcat, spuse Felicity, fără să trădeze vreo urmă de dezamăgire. Şi dacă aş spune că tatăl meu a fost marchizul de Bumble?

Sera înălţă capul.

— Există un marchiz de Bumble?

— Chiar da. Străvechi şi respectabil.

— Ei bine, din moment ce Haven te-a adus aici, nu mă surprinde. Felicity se uită la Sesily.

— Ce pisică adorabilă!

Brummell scoase un urlet, şi Sesily străluci toată de bucurie.

— Mulţumesc.

— E sălbatică?

Sesily clipi.

— Nu.

— Ce păcat! Speram să se ocupe de câinii mamei. Cei trei baseţi stăteau sub un gard viu din apropiere, săpând câte o groapă mare, în care se uşurară, apoi înghiţiră câte o nuieluşă. Felicity urmări privirea Seraphinei. Sunt groaznici.

— Deci să înţeleg că n-ai venit cu căţei?

— Doamne sfinte! Nu. Doar mama.

— Dar tu ai venit cu ea.

Felicity îi făcu cu ochiul.

— E atât de disperată să devin ducesă, c-ar putea să fie un lucru de trecut cu vederea.

Sera râse. În mod cert, fata îşi asigurase primul loc, şi nici măcar nu intrase în casă. Sera avea să-şi obţină divorţul într-o clipită. Ignoră felul în care gândul i se aşternu în minte; în schimb, preferă să se gândească la The Singing Sparrow şi la viitorul ei.

Divorţul însemna libertate.

Dacă Haven o plăcea pe Lady Felicity Faircloth sau, sincer, pe oricare dintre domnişoare, libertatea era a ei.

Gândul o făcu să se simtă oarecum mai bine. Se uită la Haven, care o privea cu atenţie.

— Duce. Hai să o cunoşti pe Lady Felicity Faircloth!

În clipa în care o făcu, ajunse şi ultima trăsură, care se opri la doi paşi de toată lumea, iar Sera se întoarse spre ei, cu braţele deschise, încercând să îi îndrume spre intrarea conacului, ca să îi îndepărteze din calea trăsurii.

— Domnilor şi doamnelor, doamnă şi domnişoară Mayhew, bine aţi venit! Haideţi să vă faceţi comozi, apoi o să facem planuri la masa de prânz, când o să ne cunoaştem mai bine. O să avem jocuri şi, fireşte, băuturi adecvate.

Atunci atrase atenţia deplină a lui Lord Brunswick.

Invitaţia puse grupul în mişcare. Una dintre femei rosti într-o şoaptă mai apăsată:

— E cam exagerat să vii cu *trei* trăsuri, nu crezi?

Întrebarea, menită să le pună într-o lumină mai proastă pe celelalte, o enervă pe Sera, ca o amintire a faptului că detesta oamenii aceia şi viaţa aceea, că abia aştepta să scape de tot şi de bărbatul care o ţinea legată de toate astea.

Nu avea să tolereze vorbitul pe la spate. Cârdul acela de căutătoare de titlu, care încercau să urce pe scara socială şi care puneau la cale intrigi, puteau să muşte la vedere sau să fie politicoase. Seraphina rămânea deocamdată stăpâna casei şi deţinătoarea titlului, aşa că ea impunea regulile jocului.

— De fapt, cred că trăsura în plus arată o pregătire demnă de admiraţie la cineva care va fi stăpâna unui cămin la care se ajunge atât de greu. Se uită la Malcolm. Nu crezi, Excelenţă?

El nu şovăi să mintă, ceea ce era surprinzător, din moment ce, cu câteva minute înainte, exprimase sentimente contrare faţă de învălmăşeala de trăsuri care huruiau pe drum.

— Într-adevăr. Obrajii domnişoarei Mayhew se înroşiră când ducele se uită spre tinerele domnişoare. Şi care dintre dumneavoastră e atât de meticuloasă?

Fetele se uitară una la cealaltă cu un amestec de

curiozitate şi regret pe chipurile lor diferite. În cele din urmă, vorbi Lady Lilith.

— Se pare că niciuna dintre noi nu trece proba asta, Excelenţă.

Şi, parcă pentru a întări opinia femeii, portiera celei de-a noua trăsuri se deschise brusc, se lovi zgomotos de trăsură şi făcu cale-ntoarsă. Aproape că se închise la loc înainte să fie oprită şi controlată, iar un picior mare, lung şi acoperit cu piele de ied se apăsă pe pământ.

— Oh, Doamne!

— Ce înseamnă asta?

Întrebarea lui Mal se auzi aspru şi iute.

Sera nu avu timp să spună ceva, căci un cap cu păr negru ieşi deodată din trăsură, urmat de umeri laţi, acoperiţi de o haină bleumarin perfect croită.

Cei adunaţi afară părură să îşi ţină răsuflarea la apariţia acelui intrus insolent.

Ce căuta el acolo?

— Ding-dong, spuse Sesily, moment în care Sera fu aproape sigură că auzi bombănitul lui Haven.

„Nu ăsta era planul”.

— Ar fi bine să nu fie…

Haven îşi lăsă fraza neterminată când bărbatul se întoarse, dezvăluind un chip şifonat şi plin de vânătăi, cu ceva ce Sera îşi imagina că era o iscusinţă abilă. Caleb Calhoun zâmbi, lăsând la vedere dantura, oarecum scăpată cu bine, apoi închise portiera dintr-o simplă mişcare foarte calmă. Se apropie de ei, de parcă totul era absolut firesc.

Ea se trezi deja îndreptându-se spre el.

— Ce cauţi aici?

— Bună dimineaţa şi ţie. Îşi scoase pălăria, apoi continuă: Sunt tentat să spun că locul ăsta e mai aglomerat decât piaţa de peşte de la Faneuil Hall la şase şi jumătate dimineaţa.

Femeile adunate afară scoaseră un icnet uşor la auzul cuvintelor lui.

Ei bine, majoritatea femeilor adunate acolo.

Sesily scoase un ţipăt de bucurie.

— A venit americanul!

Sera îi aruncă o privire furişă lui Haven şi descoperi că se uita încruntat la ea, fără nici cea mai mică urmă de subtilitate.

— Mă tem că nu pentru mult timp, scumpo. Caleb îşi scoase graţios pălăria şi se avântă într-o plecăciune adâncă, cu o înfloritură măreaţă. Ce grup minunat de doamne! Nu sunt sigur c-aş putea să o aleg pe cea mai frumoasă dintre voi. El ridică privirea spre Sera, cu licăriri în ambii ochi, chiar dacă unul dintre ei strălucea vineţiu şi stătea aproape închis de umflat ce era, apoi spuse:

— Bine, cu excepţia ducesei, fireşte.

Ea îşi arcui o sprânceană.

Asta nu avea să facă lucrurile deloc mai simple.

Capitolul 13

Vrabia zboară peste coteţ

— Iertaţi-ne o clipă, spuse Sera prea voioasă, înainte să deschidă cea mai apropiată uşă şi să îl împingă pe Caleb într-unul dintre numeroasele saloane de primire de la Highley.

Bâiguieli precum „Ce se întâmplă e foarte atipic” şi „Cine e bărbatul acela?” se amestecară cu încercările surorilor ei de a îndruma musafirii spre dormitoarele lor.

Vocea lui Sophie se auzi peste toate celelalte:

— Sigur v-aţi dori un moment ca să vă înviorаţi după călătorie.

— Eu nu-mi doresc să mă înviorez! răspunse sfidător una dintre mame. Excelenţă! N-am să accept ca fiica mea să fie atât de rău influenţată de… soţia dumneavoastră!

— Uf, spuse Sesily de undeva de mai aproape decât s-ar fi aşteptat Sera. Putem s-o eliminăm din competiţie pe puştoaica Mayhew cât mai repede? Mama ei e insuportabilă.

Sera se întoarse spre sora ei.

— Sesily!

— Ce-i? întrebă Sesily cu toată inocenţa din lume. M-am gândit că poate ai nevoie de o doamnă de companie. Arboră cea mai cochetă atitudine şi îşi îndreptă atenţia spre Caleb. Nu se ştie niciodată cu americanii.

Caleb o măsură din priviri.

— Dacă ai noroc.

Sera pufni nemulţumită.

— Amândoi sunteţi de nesuportat. Se întoarse spre prietenul ei. Ce naiba cauţi aici? Şi ce naiba s-a întâmplat cu faţa ta?

— Să îi vezi pe ceilalţi. Caleb râse afectat, apoi se schimonosi când expresia îi făcu buza să zvâcnească. Au!

— Aşa-ţi trebuie dacă ai crezut că reuşeşti să scapi din povestea asta cu farmecul tău, răspunse ea, fără urmă de ironie în cuvinte. Ce s-a întâmplat? repetă ea, ridicând o mână spre obrazul umflat al prietenului ei şi atingându-l delicat sub ochi.

La atingere, el trase adânc aer în piept.

— Nu poţi să te întorci. Nu chiar acum.

Lui Sesily i se tăie răsuflarea.

— Ai pus la cale să pleci pe furiş la Londra? Ce palpitant!

Sera se uită în tavan şi se rugă să aibă răbdare. Plănuise să plece pe ascuns o noapte sau două, doar ca să se asigure că totul era în regulă la The Singing Sparrow.

— Nu e palpitant, Sesily. E vorba despre afaceri aici.

— O spui de parcă asta n-ar suna tot palpitant, răspunse Sesily. Pentru că aşa sună. Nu dai în fiecare zi peste o femeie care are o…

— Opreşte-te!

Atât Caleb, cât şi Sera o întrerupseră pe Sesily înainte să apuce să spună „cârciumă”, în vreme ce Sera aruncă o privire spre uşă ca să se asigure că nimeni nu era destul de aproape încât să îi audă. Malcolm era în foaierul de dincolo, iar el îi întâlni privirea, dar probabil mânia din ochii lui avea mai mult de-a face cu cârdul de mame zgomotoase care

protestaseră toată dimineaţa şi urma, fără îndoială, să continue.

Ca Sera, în mare.

Nu îi auzise, şi era singurul lucru care conta. Dacă ar afla ce deţinea ea, ar avea mult prea multă putere asupra ei.

De parcă nu avea şi aşa prea multă, ca soţ al ei.

— Ideea e următoarea, continuă Caleb. Trebuie să rămâi aici.

Ea clipi nedumerită.

— De ce?

Sesily ştia când nu era dorită prin preajmă.

— Mă duc să aduc ceva pentru ochiul americanului.

— Să ştii că am un nume.

Sesily îi făcu cu ochiul.

— Dar „Americanul” sună mult mai ameninţător, nu crezi?

— Fugi de aici, îi spuse Sera.

Sesily plecă şi Caleb îi spuse:

— Fata asta e o năpastă.

— O să fiu eu o năpastă şi mai mare dacă nu-mi spui ce se întâmplă.

— Nu-ţi face griji!

— Dacă ar înţelege bărbaţii groaza teribilă pe care o trezesc anumite cuvinte în inimile femeilor. Îl lovi cu putere în braţ. Spune-mi!

— Of! gemu el şi se prinse de umăr, făcându-se străveziu.

— Acum i-a dat una! se auzi o bâiguială sclifosită din coridor. Trebuie s-o trimiteţi de aici, Excelenţă. Ăsta nu e un loc potrivit pentru o domnişoară cuviincioasă!

Sera nu luă în seamă cuvintele auzite, copleşită de îngrijorare pentru prietenul ei.

— Caleb. Ce ţi s-a întâmplat?

— E în regulă. A fost un pic dislocat, dar am găsit un măcelar bun, care mi l-a pus la loc. Mai doare puţin acum.

Ea ridică brusc din sprâncene.

— *Cine* ţi l-a dislocat?

— Bastarzii.

Bastarzii Bareknuckle, fraţii care stăpâneau viaţa subterană din Covent Garden. Până în clipa acea, îi lăsaseră în pace pe Caleb şi pe Sera, dar The Singing Sparrow se deschisese de ceva vreme, iar Caleb şi Sera se aşteptaseră ca succesul lor să nu scape neobservat – şi ca Bastarzilor să nu le placă.

— S-a întâmplat ceva cu The Singing Sparrow?

— Nimic care să nu se repare într-o zi sau două.

Seraphinei nu îi plăcea nimic din ce auzea.

— Au vrut să cădem la învoială. Bani ca să ne protejeze. Le-am spus că n-am nevoie de protecţia unei adunături de tunici roşii.

— Şi s-au chinuit să-ţi demonstreze că te înşeli.

El încercă să mai schiţeze un zâmbet.

— Am scăpat şi eu vreo câţiva pumni frumuşei.

Ea scutură din cap.

— Eşti un copil.

— N-o să-i plătim de frică.

Ea miji ochii.

— Bineînţeles că nu.

— Excelent! Atunci, consideră că vizita de lucru s-a încheiat. Tu rămâi aici ca să-ţi obţii divorţul, iar eu mă ocup de restul.

Se simţi cuprinsă de frustrare. Dacă n-ar fi fost obligată să vină la ţară, ar fi fost în stare să dea o mână de ajutor la Londra. Ar fi fost în stare să apere The Singing Sparrow. În mod ironic, nu fusese la club ca să îl apere de duşmani pentru că era prea ocupată să îl apere aici. De un cu totul alt fel de duşman.

Dacă îşi pierdea cârciuma, îşi pierdea singurul motiv pentru care revenise la Londra. Pierdea toate lucrurile pentru care lupta. Se afla acolo pentru promisiunea de libertate pe care o reprezenta The Singing Sparrow. Pentru viitorul cârciumii. Şi al ei. Dar nu avea niciun rost să îşi apere cârciuma în teorie dacă nu putea să o apere în practică.

— Pe naiba! Vin cu tine.

— Nu.

Ea îl întrerupse cu o privire tăioasă.

— Ia spune-mi! Cam ce anume, mai exact, te face să crezi că poţi să-mi spui ce să fac?

El oftă.

— Cu siguranţă, nu experienţele pe care le avem împreună.

— Nu, încuviinţă ea. Cu siguranţă nu.

— Şi, dacă te întorci, ce faci?

— Ceva! insistă ea, copleşită de frustrare. The Sparrow nu e nimic fără cea care i-a dat numele.

— Aiurea, spuse Caleb. Tu rămâi aici. Eu mă ocup de Bastarzi. Angajez paznici ca să-i fac să priceapă că n-o să accept să ne strice planurile. Nu-ţi bate capul frumos cu toate detaliile astea!

Ea miji ochii.

— O să-ţi dau eu una *în cap* dacă o să continui să mă tratezi ca pe o porumbiţă preţioasă. Mă întorc cu tine.

— De ce?

— Pentru că e *a mea,* şopti ea. Şi e în grija ta.

— Până-ţi obţii divorţul, motivul pentru care te afli aici.

— Care n-o să conteze nici cât o ceapă degerată dacă n-am de unde să-mi iau cârciuma după ce termin aici.

El ridică privirea spre tavan şi răsuflă frustrat.

— Vrei să-ţi bagi nasul în afaceri.

Ea încuviinţă din cap.

— Acum mai mult ca niciodată.

— Bine. Atunci am să rămân câteva zile aici.

Era o idee cu adevărat groaznică, încât Sera râse.

— Nu, n-ai să rămâi.

— Măcar o dată suntem şi noi de acord, soţie.

Haven intră în încăpere, ca un adevărat stăpân. Ceea ce şi era. Enervant bărbat!

— Ţi-aş mulţumi dacă n-ai trage cu urechea la discuţiile mele, îi spuse ea.

— Cum suntem căsătoriţi încă, discuţiile pe care le ai cu bărbaţii neînsuraţi mă privesc, iubito.

Bărbaţii erau insuportabili.

— Mai spune-mi o dată „iubito” şi ai să vezi tu.

El nici nu se clinti.

— Ce anume? O să-mi faci şi ce şi-a făcut haimanaua ta de american? El se uită la Caleb. Ghinion! Îmi doresc doar s-o fi făcut eu cu mâna mea.

— Dacă ai fi fost tu, duce, tu ai fi fost cel care ar fi arătat ca naiba, nu eu.

Haven rânji la auzul cuvintelor. De parcă era amuzant.

— Experienţa ne spune altceva, yankeule.

Sera se opri. Ce *voia să însemne asta?*

Nu conta.

— Haven, trebuie să mă întorc la Londra.

— Nu.

Sera îşi închipui că niciunul din cei doi nu era prea încântat să fie de acord cu celălalt. Nu reuşi să îşi înăbuşe oftatul de frustrare.

— Niciunul din voi n-are vreun cuvânt de spus în decizia mea.

— Avem o înţelegere, Sera, spuse Haven. Şi înţelegerea noastră nu include să te duci la Londra cu un american.

— O să mă duc unde şi cu cine vreau eu, i-o întoarse ea, deodată incredibil de enervată de tot. Nu eşti stăpânul meu.

— Dar este, spuse Caleb.

Ea clipi nedumerită.

— Poftim?

Şi Haven bătu în retragere.

— Poftim?

Privirea lui Caleb o întâlni pe a ei, şi Sera detestă insinuările din ochii lui.

— E stăpânul tău, ducesă. Eşti soţia lui. E stăpânul tău şi al tuturor bunurilor tale. E stăpânul propriului tău viitor.

Mesajul era limpede. Ca să păstreze The Singing Sparrow în siguranţă şi spre binele ei, trebuia să rămână acolo. Trebuia să se asigure că obţinea divorţul ca să îşi asigure viitorul.

Se uită încruntată la prietenul ei.

— Eşti un afurisit de trădător.

— Facem şi noi ce trebuie. Nu-ţi face griji, duce. Nu se întoarce la Londra. Sera se abţinu să nu şifoneze şi mai tare faţa lui Caleb, iar el adăugă: Şi se pare că eu o să petrec ceva vreme pe aici. Sunt sigur c-o să ne împrietenim cât ai zice peşte.

Ce prostie! Ea şi Caleb aveau un plan. El nu urma să rămână acolo. Dădu să deschidă gura ca să i-o şi spună, dar Haven interveni, arătând de parcă stătea să îl nimicească pe Caleb.

— Te asigur că n-o să se întâmple aşa ceva. Şi nu eşti bine-venit aici.

Până în clipa aceea, Sera fusese convinsă că prietenul ei nu avea să mai pună vreodată piciorul la Highley. Dar, după spusele lui Haven, totul deveni o chestiune de mândrie. Aşa cum fusese dintotdeauna totul între ea şi Malcolm.

— El rămâne dacă vreau eu asta.

— Ai vrut deja destule, Seraphina. N-am de gând să te răsfăţ ca pe un copil. Nu avem loc pentru el.

— Ca pe un *copil?*

Cu cine anume, mai exact, credea că vorbea?

— Oh, acum chiar c-ai dat cu bâta-n baltă, duce, spuse Caleb.

Sera se întoarse spre el şi ridică un deget.

— Să ştii că te joci cu focul, Calhoun!

Caleb desfăcu larg braţele şi ea îşi întoarse atenţia spre Malcolm.

— Sunt vreo zece camere pentru el.

— Sunt în reamenajare, îi spuse el.

Ea zâmbi afectat.

— Atunci, poate să împartă camera cu *mine.*

Sera s-ar fi gândit că zvâcnirea din maxilarul lui Haven, semn al furiei lui, era o victorie de drept în războiul lor, dar nu se putu bucura de ea, pentru că momentul fu accentuat de un icnet colectiv care se auzi din coridor. Când se întoarse la auzul sunetului, descoperi o mulţime de

ochi mari care o priveau de la câţiva metri depărtare.

— Ei bine, asta e deja cea mai bună petrecere de la ţară la care am participat vreodată, spuse Sesily, cu o bucată mare de carne de vită în mână. După ce i-o întinse lui Caleb şi îi spuse şoptit „Pentru ochiul tău”, se întoarse spre celelalte femei. Nu sunteţi de acord?

— În mod sigur, eu nu sunt, spuse doamna Mayhew. Se părea că doamna Mayhew era mereu împotrivă. E groaznic de necuviincios.

— Oh, vă rog, spuse Sera, exasperată de fandoseala complet nelalocul ei. Atunci, puteţi să plecaţi, doamnă Mayhew. Dar n-o s-o faceţi, nu-i aşa? Pentru că vă doriţi un ducat la fel de tare ca orice mamă de la Londra. Şi ăsta e cel mai bun prilej ca să faceţi rost de unul.

Doamna Mayhew tăcu.

— Bun. Cum rămân stăpână la Highley până când una dintre fiicele dumneavoastră îşi intră în rol, mă văd nevoit să insist să vă găsiţi camerele şi să vă faceţi comozi. Abia aştept să vă revăd la prânz. Seline, draga mea?

Sora ei intră imediat în acţiune.

— Cu cea mai mare plăcere.

În vreme ce musafirii îşi ocupau dormitoarele în conac, Sera se întoarse şi se uită lung la soţul ei.

— El rămâne.

— El nu e bine-venit.

— *El* e chiar aici, spuse Caleb.

— Acum preferi să ţi se zică „Americanul”? întrebă Sesily.

Caleb rânji.

— Să ştii că s-ar putea. Mă bucur să rămân, ducesă. Dar cine se ocupă de omul ăsta? Nu că eu n-aş putea, se grăbi el să adauge. Sunt într-o condiţie de zile mari.

Totuşi, Haven nu era atent decât la Sera. Se apropie destul de tare încât să o tulbure. Dar nu se simţi tulburată. Simţi cu totul altceva. Inima începu să îi bată cu putere, şi îi întâlni privirea cu mândrie, înainte să-i răspundă prietenului ei:

— *Eu* o să mă ocup de el.

Haven o privi vreme îndelungată, făcând-o să simtă că parcă era singurul om de pe pământ. În cele din urmă, vorbi:

— O să te coste scump.

— Fireşte, spuse ea. Ăsta e jocul pe care îl jucăm.

Îl luă prin surprindere, dar el îşi reveni imediat. Nu îşi întoarse privirea când vorbi cu Caleb şi cu Sesily.

— Lăsaţi-ne singuri.

Cuvintele dezlănţuiră o spaimă subită înăuntrul Seraphinei. Sau poate era o emoţie puternică.

— Îhî!

Sesily păru a nu şti ce să facă.

— Ducesă?

Nici Caleb nu ştia ce să facă. Sera nu avea de gând să bată în retragere. Vorbi fără să se uite la ei:

— Sesily, te rog să-l instalezi pe Caleb într-o cameră din aripa familiei.

— Nu! Haven negocie, puternic şi hotărât, cu deplină putere ducală. Al patrulea etaj. Aripa vestică. În capăt.

Cât se putea de departe de apartamentele ei. Ea zâmbi cu superioritate.

— Sunt în stare şi să urc scări, şi să traversez coridoare, soţul meu.

El nu îi luă în seamă cuvintele; în schimb, repetă:

— Lăsaţi-ne singuri!

Sesily şi Caleb se uitară la ea, iar enervarea lui Haven luă forma unui mârâit ameninţător.

Ea încuviinţă din cap, iar ei se conformară. Sesily închise uşa în urma lor cu un pocnet uşor. Sera trase adânc aer în piept, impunându-şi să se liniştească – să se întărească – pentru ce avea să vină.

— Şi acum am rămas singuri. Ai grijă, soţul meu, altfel o să dai prilej lumii de bârfă. Mamei viitoarei tale soţii n-o să-i mai pese de aparenţe dacă o să rămânem în… relaţii bune.

— Nu-mi pasă de ce o să creadă.

Pentru o clipă, îl crezu. Dar ştia ea mai bine. Era o minciună frumoasă, dar tot o minciună rămânea. O înfruntă

cu toată puterea de care putea să dea dovadă.

— Aiurea! Mereu ţi-a păsat de ce-a crezut lumea.

Atunci, el ridică o mână, iar ei i se tăie răsuflarea în aşteptarea atingerii lui. Şi, imediat după aceea, o atinse, degetele lui calde îşi croiră drum pe obrazul ei, de parcă acolo le era locul.

Ea răsuflă în căldura emanată de trupul lui. În puterea lui.

Şi el răsuflă. Prelung şi minunat de neregulat, de parcă şi el era la fel de răvăşit de acea senzaţie.

De parcă el era cu atât mai răvăşit.

Sera închise ochii şi se împotrivi dorinţei de a se lăsa în leagănul cald al palmei lui. „Te rog”, imploră ea în gând pe oricine i-ar fi ascultat ruga. „Te rog, fă să fie el şi mai răvăşit”.

Pentru că şi acum, după ani întregi, după întâmplările iremediabile din trecutul lor, nu putea să nu se lase atrasă de el, de bărbatul acela pe care îl iubise cu atâta patimă pe vremuri.

— Mi-a păsat, îi spuse el. Şi vocea îi era răguşită, ca un huruit de roţi pe pietriş. Pe vremuri, mi-a păsat prea mult de ce credeau. Iar acum, se pare că-mi pasă prea puţin. Se pare că-mi pasă doar de ce crezi tu.

Sera nu putu să nu se uite la el, şi, ca de obicei, se simţi imediat subjugată. Abia dacă scuturâ din cap. Atât cât să observe şi el.

— Mal, şopti ea.

— Ce e, îngerul meu? În vreme ce se aplecă spre ea, şoaptele lui o ispitiră mai mult decât orice ar fi experimentat vreodată. O să-ţi dau orice-mi ceri. N-am fost niciodată în stare să te refuz.

Nu era adevărat. Fusese o vreme când îl implorase să o ierte. Când tânjise ca el să o creadă. Şi el refuzase.

Dar ea nu mai era fata de atunci, iar el nu mai era băiatul de atunci. Iar acum, îi promitea că nu avea să o refuze, şi i se părea şi ei că nu putea să îl refuze. Veni rândul ei să ridice mâna. Rândul ei să îşi aşeze palma pe obrazul lui. Rândul ei să îl răvăşească.

Şi o făcu, simţindu-se mai puternică ca oricând atunci când expiră, iubind adierea răsuflării care alunecă peste buzele ei ca o amintire. De parcă l-ar fi ars. Şi poate chiar o făcuse. Fuseseră dintotdeauna ca uleiul şi focul. De ce să nu lase lucrurile să se întâmple? O singură dată? Doar pentru o clipă? Doar ca să vadă dacă se păstra arderea.

Se întinse spre el. Sau el se aplecă spre ea. Nu mai conta.

El şopti ceva pe buzele ei, şi Sera nu ştia dacă vorbea cu ea sau cu vreo fiinţă supraomenească.

— Iartă-mă, îi spuse.

Cui îi cerea iertare? Pentru ce? Sera îşi dădu seama că nu îi păsa.

Sărutul o descătuşă, o deschise, permise luminii şi aerului să pătrundă în colţurile întunecate şi reci dinăuntrul ei. Nimici zidurile de apărare pe care le construise în luni şi ani întregi, le îndepărtă şi distruse tot ce putea să îl mai ţină la distanţă.

Şi totuşi, nu îi păsa.

Atâta vreme cât el nu se oprea. Nu era pregătită ca el să se oprească. Trecuseră ani de când nu o mai atinsese şi chiar mai mulţi de când nu o mai atinsese aşa – cu dorinţă, cu pasiune şi cu un avânt dominat doar de plăcere.

Ea oftă în sărut. Şi el se descătuşă, începu să se mişte, mâna lui puternică şi caldă alunecă la spate, degetele i se încolăciră în părul ei, o trase mai aproape, în vreme ce îşi apăsă gura pe a ei, cumva dând timpul înapoi, pe vremea când nimic nu se interpunea între ei.

El avea acelaşi gust, ca un fel de condiment misterios şi ademenitor, iar ea nu putu să nu îl prindă de gât şi să se apese mai aproape de el. Îi linse buzele, îndrăzneaţă şi disperată să îl simtă din nou. Senzaţia îl făcu să geamă, cu un sunet scăzut şi păcătos. Şi apoi, o cuprinse în braţe şi o ridică, o întoarse şi o lipi de uşa închisă – slavă Cerului că era închisă –, şi ea era a lui.

De parcă anii nu trecuseră, şi erau aici, din nou, îndrăgostiţi.

Doamne sfinte, cât iubise asta! Crezuse că fusese

distrusă cu ani în urmă, distrusă de durere şi de pierdere. Şi poate că aşa se şi întâmplase. Dar nu mai era aşa acum. Cumva, în braţele lui, regăsi totul.

Doar că nu era o surpriză. Mereu se regăsise alături de el.

Îşi îndepărtă gura. De a lui, având nevoie să respire, iar el se trase înapoi şi o privi lung o clipă, privirea lui alunecându-i pe chip, sorbind-o.

— Doamne, şopti el. Eşti mai frumoasă acum decât ai fost vreodată.

Şi, imediat după aceea, el îi ridică bărbia ca să îi dezvăluie gâtul şi îşi apăsă buzele pe pielea ei, înainte ca ea să apuce să se înroşească sau să se retragă.

Ea răsuflă întretăiat sub greutatea senzaţiei, atât de încântătoare şi de cunoscută, şi fu recompensată cu un alt geamăt adânc şi senzual, de parcă el era incapabil să îşi ţină dorinţa în frâu. Degetele ei se încolăciră în părul lui, se apăsară în buclele de la ceafă, mângâind în cercuri line şi încurajatoare – exact aşa cum îi plăcea lui. Alt geamăt.

Doamne, cât îi iubea gemetele!

Şi apoi mâinile lui erau pe corsajul ei, descheind nasturii pelerinei, o deschise larg şi găsi linia crestată a decolteului, mai jos decât se cuvenea şi cu mult prea strâmt, în vreme ce ea se chinui să îşi găsească suflul. Îi spunea în ureche lucruri păcătoase şi minunate. Lucrurile de care nu îşi permisese să îşi amintească în nopţile întunecate şi solitare.

— Îmi amintesc cum te transformă plăcerea, îngerul meu… Degete lungi şi iscusite îşi croiră drum spre corsaj, alunecând ca o promisiune încântătoare. Îmi amintesc cum atingeai culmile plăcerii. El se opri chiar deasupra sfârcului încordat – făcând-o să vrea să ţipe. Îmi amintesc cum şoväiai, făcând orice ca să nu-mi spui ce-ţi doreai.

Cuvintele năvăliră înăuntrul ei, amintindu-i de femeia care fusese, chiar când el îi prinse între dinţi lobul urechii şi o muşcă delicat, ameninţând să o distrugă de atâta plăcere.

Avea dreptate. Fusese dintotdeauna emoţionată în preajma lui, îngrozită să îi spună prea multe de teamă să

nu o creadă o destrăbălată. De teamă să nu îl piardă.

Dar îl pierduse. Şi o credea deja o destrăbălată.

Făcuse deja o destrăbălată din ea.

Aşa că, atunci când se retrase ca să îi întâlnească privirea, sălbatică sub gene împovărate de dorinţă, se uită direct la el şi nu se îmbujoră. Nu şovăi. Trase de funda subţire care îi ţinea rochia strânsă pe piele şi slăbi materialul atât cât era nevoie. Apoi îşi apăsă mâna pe a lui, acolo unde rămase neclintită şi plină de promisiuni, şi o mişcă. O apăsă pe pielea ei. Îl îndemnă să ia ce avea ea să îi ofere.

Alt geamăt, care îşi trimise plăcerea de neînchipuit exact în centrul feminităţii ei.

— Sera, îi spuse el, neîncrederea şi dorinţa înfruntându-se în cuvântul lui.

Îşi trecu buzele pe obrazul lui când el îi ridică un sân şi îi încercă greutatea.

— Şi eu îmi amintesc cum te transformă plăcerea, duce, îi repetă ea cuvintele. Îmi amintesc cum atingi culmile plăcerii. Să-ţi spun ce-mi doresc de data asta?

El înjură, pe un ton scăzut şi păcătos, când ea îi luă reacţia drept încuviinţare.

— Vreau să mă atingi.

El o atinse, o alunecare lungă şi lină a degetului mare.

— Vreau să mă săruţi.

El nu şovăi, se aplecă şi prinse între buze un sfârc. Îl dezmierdă cu buzele şi limba până când ea avu impresia că avea să moară de plăcere. Îl supse până când ea începu să răsufle întretăiat şi să se arcuiască spre el, cu un picior înfăşurat în jurul lui, când el o apăsă şi mai tare de uşă.

Când mâna lui îi ajunse pe gleznă şi el îngenunche, Sera ştiu că trebuia să îl oprească, dar trecuse atâta vreme… atâta timp de când nu mai fusese atinsă. Atâta timp de când nu o mai atinsese. Şi atunci, fustele se ridicară, şi piciorul îi alunecă peste umărul lui, cu degetele în părul lui, şi gura lui se avântă spre ea cu o siguranţă uluitoare.

Atingerea, forţa şi plăcerea o făcură să ţipe în faţa

promisiunii, nu doar în clipa aceea, ci în toate clipele ce aveau să urmeze. Strigătul ei fu punctat de geamătul lui acolo, pe centrul delicat şi umed al feminităţii ei, unde era atât de gingaşă, de pregătită, de disperată. Limba lui – De câte ori nu rămăsese în întuneric şi nu se gândise la limba lui? – o dezmierdă, sigură şi fermă, găsind toate locurile care tânjeau după el, iar degetele ei se încolăciră în părul lui.

— Malcolm, şopti ea. Dumnezeule! Da. Acolo.

— Ştiu, îngerul meu, îi spuse el, fără să se îndepărteze.

Şi ştia. Întotdeauna ştiuse.

La capitolul acela, nimic nu se schimbase. El se întorsese, bărbatul acela pe care îl iubise cu atâta patimă, bărbatul acela care transformase plăcerea ei în cel mai important lucru atunci când făceau dragoste. Chiar şi pentru ultima dată.

El se retrase, de parcă i-ar fi auzit gândurile, ridică privirea spre ea, ochii lui frumoşi o găsiră, o prinseră în mreje, în vreme ce un deget alunecă adânc înăuntrul ei, găsind-o umedă şi dornică. Amândoi gemură sub povara senzaţiei, iar când Malcolm începu să se mişte, să scoată plăcerea din locurile ei cele mai secrete, Sera nu mai putu să ţină ochii deschişi.

El se opri.

— Nu. Ea deschise ochii. Aproape îl imploră. Mal.

— Îţi dau tot ce vrei, dragoste. Dar dă-mi şi tu ce vreau.

El începu să se mişte din nou, iar ea se arcui spre el.

— Da.

— Ţine ochii deschişi, îi spuse. Vreau să te privesc. Vreau să am o amintire nouă.

Era destul de aproape încât să îi simtă cuvintele pe piele, acolo unde era expusă şi înflăcărată de dorinţă. Nici măcar nu era sigură că exista vreun sunet potrivit cu senzaţia, dar îl înţelese oricum.

Îi oferea orice atâta vreme cât nu se oprea.

Şi nu se opri. Suflă o adiere lungă de aer acolo unde

Sera îl dorea cel mai mult, o tachină, o ispiti şi îi făcu promisiuni pe care ştia că nu putea să le respecte.

Splendid.

Voia să o spulbere cu tentaţia. Să o pedepsească cu plăcerea aşteptării.

Dar ea aşteptase de ajuns.

Degetele alunecară din nou în părul lui; şi le apăsă pe ceafa lui până când Malcolm ridică din nou privirea şi o întâlni pe a ei. Universul îi oferise atâta putere asupra ei, dincolo de încăperea aceea, în afara momentului aceluia.

Dar aici erau egali.

Aici, ea se desfăta cu puterea pe care o avea.

— Şi eu vreau, îi spuse ea.

Iar apoi ea se bucură de plăcere.

El i-o oferi, fără să şovăie, ştiind cum să o facă să se zbată şi să ţipe de plăcere, încet, apoi repede; îndoi degetele şi limba până ce ea îşi pierdu toată puterea, iar el o sprijini cu mâinile şi umerii lui puternici, adunând fiecare firicel de plăcere din ea.

Sera îşi veni în fire parcă după o veşnicie. După o clipă.

El simţi momentul, se întoarse şi îşi apăsă buzele pe interiorul catifelat al coapsei, zăbovind acolo până când ea îl împinse, îşi retrase piciorul şi îşi cobori fustele, le netezi cu precizie, de parcă îşi îndemna inima să nu mai bată gata să îi sară din piept.

Îl îndemnă să se ridice. Detesta să îl vadă acolo, în genunchi, de parcă îşi ispăşea pedeapsa.

De parcă o dorea.

De parcă ea era de dorit.

De parcă el era de dorit.

— Sera…

— Nu. Îl întrerupse brusc. Incapabilă să îl lase să termine. Îngrozită de ce-ar fi putut să îi spună. Nu, repetă ea. Mai tare. Mai clar. Nu. Malcolm. Asta nu schimbă nimic.

Capitolul 14

Întâlnire modernă cu ducele!

După ce îl înnebuni de dorinţă, soţia lui îl evită o săptămână întreagă. Oh, participa la micul dejun, la prânz, la cină, îşi bea vinul şi juca popice pe iarbă. Îşi îndeplinea sarcinile fără vreun semn de şovăială sau dezgust.

Chiar îi livra dosare cu regularitatea unui ceas – calităţile şi pasiunile domnişoarelor subliniate cu o meticulozitate impresionantă, într-adevăr, de îndată ce îşi obţinea divorţul, Sera putea cu uşurinţă să îşi găsească o funcţie de peţitoare profesionistă.

Fireşte, nu avea să primească niciun divorţ.

El nu avusese niciodată de gând să i-l ofere, dar acum nu se mai putea sub nicio formă. Nu după ce o atinsese din nou. De câte ori nu încercase să îşi reamintească exact sunetele pe care le scotea când atingea culmile plăcerii… Exact gustul ei. Exact felul în care se simţea pe buzele lui, senzaţia degetelor ei în părul lui, a corpului ei în braţele lui.

Toate rămăseseră la fel şi, cumva, nimic nu mai era la fel. Era cu totul diferită.

„Asta nu schimbă nimic”, îi spusese ea.

Avea dreptate. Nu schimba nimic.

El tot o dorea. Tot avea să o recucerească. Singura diferenţă era insistenţa cu care şi-o dorea. La naiba, fusese la fel de răbdător ca Iov. Îi lăsase o săptămână ca să îl găsească din nou. Să îl caute din nou. Participase la mese, ducele perfect în capul mesei imense.

Îşi saluta frumos pretendentele – trebuiau să găsească replici mai bune – atunci când trecea pe lângă ele pe coridor.

De fiecare dată când plecase să o vâneze pe ea, fusese oprit pe drum de o grămadă de mame dezgustătoare, iar o dată hotărâse să plece să vâneze o

pradă mai uşoară, alături de Lord Brunswisk, un bărbat care se descurca bine cu puşca, dar era cam prea voios când venea vorba despre împuşcat lucruri.

În ultimele şapte zile, Haven încercase cât putuse de bine să dea nas în nas, din pură întâmplare, cu soţia lui. Sau, mai curând, să se asigure că ea dădea nas în nas cu el.

Dar nu o făcuse.

Era de parcă ea avea ochi şi urechi prin toată casa – şi poate chiar avea, dat fiind că surorile ei nebune păreau să fie peste tot. Marchiza de Eversley se instalase în biblioteca lui, soţia lui Landry nu se putea abţine să nu îi spună meşterului grăjdar cum să îşi facă treaba, iar în acea dimineaţă, când Mal se îmbrăcase, găsise o cantitate nefirească de blană albă pe pantalonii lui de la afurisita de pisică a lui Sesily. Fără să îl mai pună la socoteală pe nemernicul de Calhoun, care îi prăduia pământurile ca un pirat şi făcea plecăciuni la fiecare fustă ce-i ieşea în cale.

„Calhoun”.

Chiar şi la mese, Sera şi Haven erau despărţiţi, de obicei aşezaţi la capetele opuse ale sufrageriei – o încăpere în care nu îşi mai amintea când intrase ultima dată iar ea dispărea imediat după cină.

Lui Mal îi era ruşine să admită că îşi petrecuse trei nopţi ascultând tăcerea de cealaltă parte a uşii dintre dormitoarele lor, înainte să renunţe şi să îi întrebe pe slujitori despre activităţile de seară ale soţiei lui – de fapt, disperat să ştie dacă şi le petrecea cu Calhoun, care se făcea la fel de nevăzut ca soţia lui în fiecare seară. Doar atunci i se spusese că domnul Calhoun părăsea reşedinţa după cină şi revenea a doua zi dimineaţă, înainte ca majoritatea celor din casă să îşi ceară ceaiul şi pâinea prăjită.

Ceea ce însemna că Sera era singură noaptea.

În camera de lângă el.

Tăcerea ei îl înnebunea.

La naiba, îi lăsase spaţiu; sigur avea să se întoarcă la el. Sigur avea să-l caute pentru – dacă pentru nimic altceva

– plăcere. Se topise în braţele lui, în mod evident şi rapid, cu o intensitate care îl adusese alături de ea. Care îl lăsase îngenuncheat când ea îşi îndreptase spatele şi dăduse bir cu fugiţii.

Şi chiar dăduse bir cu fugiţii.

Ieşise iute din încăperea aceea de parcă Lucifer însuşi era pe urmele ei. Laşa!

Desigur, el nu alergase după ea.

Împotrivindu-se gândului, Haven se ridică de la masa de scris din biroul lui şi se duse să îşi caute soţia. De data asta, avea să o găsească. Şi, de data asta, ea nu avea să fie în stare să îl evite.

Ea se afla în bucătărie, înconjurată de toate posibilele lui viitoare soţii şi de mamele lor, de parcă femeile nu erau musafire, ci mai curând turiste în Bath.

— Acum, le spunea ea. În calitate de stăpână la Highley şi ducesă de Haven, se va aştepta de la voi să vă ocupaţi de mesele ducelui şi ale invitaţilor lui.

Cum Seraphina Bevingstoke nu făcuse niciodată pe ducesa. Malcolm nu putu să îşi înăbuşe mormăitul surprins provocat de cuvintele ei; în mod evident, sunetul se auzi mai tare decât se aşteptase, căci atrase atenţia întregii adunări de femei.

Chipul Seraphinei era de un calm desăvârşit, chiar dacă Mal observă felul în care ochii ei licăriră furioşi.

— Excelenţă? Ai nevoie de ceva?

„Da. De tine”.

— Nu, spuse el. Vă rog, continuaţi!

Urmă o pauză, şi îşi dădu seama că Sera voia să se certe. Îşi arcui o sprânceană a invitaţie. Să se certe. Dacă asta putea să aibă de la ea, aşa să fie.

Îşi strânse buzele enervată, iar el îşi dori să o sărute din nou. Sincer, voia să o sărute mereu, dar mai ales când era enervată.

Ea începu din nou:

— Ducelui îi plac vânatul, carnea de miel şi cea de raţă.

El chiar râse la auzul cuvintelor ei. Ce piesă ridicolă în

care juca toată lumea!

Enervarea Seraphinei se transformă în furie, şi ea se întoarse din nou spre el. Trebuia să rectifice. Voia să o sărute *mai ales* atunci când era furioasă. Atunci era cea mai frumoasă.

— Excelenţă, spuse ea, fără să îşi ascundă revolta din cuvinte. Din nou, te putem ajuta cu ceva?

— Nu, răspunse el şi îşi încrucişă braţele la piept, sprijinindu-se de cadrul uşii. De fapt, scena mi se pare teribil de edificatoare.

— Eşti surprins să afli că-ţi place carnea de raţă?

— Sunt surprins să aflu că ştii că-mi place carnea de raţă.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Greşesc?

— Nu, spuse el. Dar nu mi-ai pregătit niciodată în viaţa ta masa.

Ştia că o întărâta. Dar, dacă aşa putea să o aibă, avea să se conformeze.

Ea zâmbi.

— Cum suntem în proces de divorţ, m-aş gândi că ai fi fericit că n-am încercat să te otrăvesc.

El clipi nedumerit. Fetele adunate în jurul ei chicotiră. Amuzament? Surpriză? Lui Mal nu îi păsa. Tot ce îi păsa era că Sera era mişcată. Destul de mişcată încât să îl provoace. Era o senzaţie cunoscută. Şi bine venită. Doamne, era bine-venită ca soarele primăvara în Anglia.

Când ea se apropie, inima lui Mal începu să bată cu putere; palmele îl mâncau să o ridice în braţe şi să plece cu ea. Să găsească un pat şi să o ţină acolo până când accepta să o ia de la început. În schimb, îşi impuse să rămână neclintit, chiar atunci când ea se opri, la câţiva centimetri de el, şi îi vorbi, suficient de tare ca să audă toată lumea:

— Să-ţi spun peste ce feluri de mâncare aş presăra nişte arsenic?

El ridică din sprâncene.

— Îţi dai seama că, dacă mor acum, avem o cameră plină de martori.

— Ce păcat, căci îmi dau seama că trebuia să mă gândesc înainte la planul ăsta de acţiune. O văduvă primeşte o treime din avere, nu?

Doamne, adora felul în care se certau.

Ea continuă:

— Raţă cu vişine. Legume gratinate în stil portughez. Cartofi noi cu sos de smântână. Aspic de miel făcut cu propria specie de mentă de la Highley.

Până în clipa aceea, nu se gândise niciodată că felurile lui preferate de mâncare puteau să fie folosite împotriva lui în bătălie.

— Varză de Bruxelles la grătar cu pere, smochine şi falcă de porc. Anghinare în oţet. Nici vita, nici păsările de curte nu îi plac în mod deosebit. Excelenţei Sale nu îi plac dulciurile, dar, dacă ar fi să aleagă un desert, ar fi zmeură cu frişcă. Ea îşi arcui o sprânceană. Mai ai ceva de adăugat, duce?

I se oferise o lecţie de artă culinară. El îşi drese glasul.

— Îmi place sparanghelul foarte mult.

Ea îşi dădu seamă de minciună. Ura sparanghelul. Dar ea încuviinţă din cap şi spuse:

— Cât de edificator! îi *place* sparanghelul *foarte mult.* Să ţineţi minte *asta,* doamnelor. Haven observă că mai multe dintre mame îşi luau notiţe, de parcă le dădea o lecţie de anatomie, nu de planificare a mesei. Dacă ai terminat, Excelenţă, ne cam grăbim aici şi ne distragi atenţia.

Ea îi întoarse spatele, şi, astfel, fu concediat.

La naiba! *Ele* îi distrăgeau atenţia. Nu avea de gând să se însoare cu niciuna dintre fetele astea, aşa că Sera nu doar că le făcea să îşi piardă din timpul *lor* cu discuţii despre mâncare, despre cum se aranja masa, cum se spălau feţele de masă şi cum se făcea supa Highley, dar îl făcea şi pe el să piardă din timpul *lui.* Timp pe care putea să şi-l petreacă făcându-i curte. Acela era planul.

Chiar dacă părea să se aleagă praful de plan şi trecuse doar o săptămână.

Evident, era un plan idiot.

Cu o plecăciune şi o graţioasă urare de „zi bună” adresată femeilor prezente, se întoarse în biroul lui, simţindu-se insultător de înfrânt şi pe deplin responsabil pentru asta.

Ignorând motanul cumnatei lui, care se apucase să doarmă pe biroul său, Malcolm încercă să se concentreze la moşia lui şi reuşi cât de cât, până când se auzi un ciocănit în uşă şi cumnatele lui intrară, promiţând să îi facă ziua şi mai rea.

— Uite-l pe Brummell!

Sesily se năpusti înainte şi ridică în braţe animalul nemulţumit de la locul lui şi începu să îl mângâie cu stânjenitor de multă afecţiune. De îndată ce termină, puse pisica la loc pe birou, unde aceasta se apucă să se spele peste un teanc de documente ale moşiei.

În zadar se uită Mal încruntat la animal.

— Oh, pari să fii tare bosumflat. Nimeni nu o acuzase vreodată pe Sesily Talbot că se ascundea după deget.

El se lăsă pe spate în scaun.

— Ba chiar deloc.

— Hmm, spuse ea. Şi totuşi, cam aşa pare, nu-i aşa, Sophie?

Sophie, suprema lui pedeapsă, zâmbi larg şi spuse:

— N-am de unde să ştiu, din moment ce e mereu tare bosumflat în preajma mea.

Haven căută o replică, dar tot ce reuşi să spună fu:

— Nu sunt de acord cu cuvântul „bosumflat” pentru că mă face să par un copil capricios.

Sophie îi aruncă o privire care lăsă cu uşurinţă de înţeles că, pentru ea, el era doar un copil capricios. Haven se încruntă.

— Nu sunt bosumflat.

Ea îşi desfăcu larg braţele şi flutură o hârtie de culoarea mătăsii.

— Departe de mine gândul de a spune altceva.

Încruntarea de pe chipul lui se adânci. Făcu un semn spre hârtie.

— Ce e asta?

Ea îşi privi mâna, iar trăsăturile i se îmblânziră deodată.

— O scrisoare de la soţul meu. I-o întinse. Pentru tine.

— De ce?

Ea se prefăcu a nu şti.

— Cine ştie?

Haven oftă şi primi scrisoarea, apoi se întinse după cuţitul de deschis de scrisori şi înăuntru găsi următorul mesaj:

Haven,

La cum stau lucrurile, nu sunt deloc încântat că soţia mea a decis să-şi petreacă vara cu tine şi cu surorile ei, nu cu mine, dar detest să mă cert cu ea având în vedere starea în care e, aşa că primeşte ce îşi doreşte.

Haven ridică privirea şi o văzu pe Sophie, cu mâinile peste pântecul ei rotund şi cu un zâmbet senin pe chip. Reveni asupra scrisorii.

Deci, îţi zic aşa, ştiind că noi doi nu prea ne înghiţim. Dacă o superi, ai să răspunzi în faţa mea. Şi o să-mi facă o deosebită plăcere.

Şi apoi, mai jos, în paranteză:

(Dacă îţi superi propria soţie, ai să răspunzi în faţa surorilor ei, care sunt – în grup – cu mult mai fioroase decât aş putea să fiu eu vreodată.)

— Are un punct de vedere excelent.

Malcolm ridică privirea dinspre bileţel şi o găsi pe Sesily lângă el, citind peste umărul lui. El trase hârtia înapoi.

— Eşti foarte nepoliticoasă.

Ea zâmbi afectat.

— Oh, iar tu ai fost mereu aşa o întruchipare a

bunelor maniere? Ea se întoarse spre Sophie. King te iubeşte la nebunie.

Marchiza de Eversley ridică un umăr, parcă pentru a spune „Ştiu asta”. Sesily dădu ochii peste cap şi reveni spre Malcolm.

— Am fost trimise să-ţi spunem că astăzi cina începe la opt.

El se uită la ceas. Avea destul timp să se bărbierească şi să se îmbrace. Încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

Dădu să iasă din spatele biroului, conştient, tulburător de conştient, că era teribil de dornic să scape de acele femei. Nu pentru că îl speriau. Nicidecum.

Erau femei, pentru numele Domnului! Abia dacă ajunse în colţul biroului masiv din stejar, când Sophie scuturǎ din cap.

— Totuşi, nu pleci încă.

— Mai întâi, avem ceva să-ţi spunem.

El îşi corectă părerea. Erau înfiorătoare.

— E clar c-ai pus la cale vreun plan imbecil.

Mal scuturǎ din cap.

— Nu ştiu ce vrei să…

Sophie îşi flutură tăios o mână în aer.

— Nu ne irosi timpul, Haven!

El îşi arcui brusc sprâncenele.

— Şi când te gândeşti că toată lumea spunea că eşti cea mai liniştită.

Ea zâmbi larg.

— Ei bine, ai o pereche de cizme stricate care dovedesc contrariul, nu-i aşa?

Avea, într-adevăr. De fapt, dacă stătea să se gândească bine, încă putea să îşi mai amintească ruşinea pe care o resimţise când fusese trântit în fund de femeia aceea. Nu că ar fi avut de gând să i-o şi spună.

— Oricum, continuă ea, ne întrebăm toate care e planul.

Nu avea de gând să le spună, dar părea că nici nu era necesar.

— Ne-am apucat să facem pariuri, îl anunţă Sesily de parcă vorbea despre vreme. Ţi-ar plăcea să auzi ce şi cum?

El se sprijini de o latură a biroului şi păru nepăsător.

— Neapărat.

— Seline crede că umbli din nou după banii tatii.

— N-am umblat după banii lui nici prima dată.

— Nu, spuse Sophie. Ai vrut să-l distrugi.

Nu era mândru de asta. Fusese orbit de furie, frustrare şi trădare, crezând că ei nu îi păsase niciodată de el. Disperat ca ei să îi pese de el. Şi îl ţintise pe tatăl ei. L-ar fi sărăcit dacă nu ar fi fost Eversley, care se băgase şi îl liniştise.

— De data asta, nu urmăresc niciuna, nici alta.

Sophie nu păru convinsă, dar Sesily continuă:

— Seleste crede că eşti spion.

Ce perspectivă neaşteptată!

— Cu ce scop?

Sesily lăsă deoparte hârtia şi îşi flutură mâna în aer.

— Ceva care are de-a face cu domnul Calhoun şi cârciuma lor. N-are niciun sens.

Mai târziu, Mal avea să se gândească la remarca despre cârciumă. Avea să se gândească la acel „lor”. Dar Sesily continuă să vorbească:

— Acum eu… Ea se opri. Poţi să-mi zici că sunt o romantică, dar cred că încerci s-o câştigi înapoi.

Inima lui aproape se opri în loc la auzul cuvintelor ei. Îşi împietri trăsăturile, pe măsură ce cumnata lui sporovăi în continuare, din fericire, fără să îşi dea seama de efectul pe care îl avusese asupra lui.

— Ceea ce este o idee groaznică, ştiu. Adică, nu e nevoie să ai o minte strălucită ca să-ţi dai seama că ea n-o să te primească niciodată înapoi.

Îşi rosti cuvintele atât de firesc, că Mai nu avu cum să nu simtă o durere ascuţită. Apoi spuse:

— Nici dacă m-am schimbat?

— Nu te-ai schimbat, sublinie Sophie.

— Se poate să mă fi schimbat, se trezi apărându-se ca un imbecil. Au trecut ani întregi.

— Timpul nu e relevant, insistă Sophie. Lupul îşi schimbă părul, dar năravul, ba.

El deschise gura ca să continue discuţia, cumva incapabil să se oprească, când Sesily îl întrerupse:

— Merită să menţionăm că Sophie crede că încerci să-ţi duci mai departe răzbunarea.

Sophie încuviinţă din cap şi făcu semn spre scrisoarea deschisă de pe birou.

— De aici şi biletul lui King.

Malcolm se abţinu să îi spună că soţii ameninţători erau cu atât mai puţin ameninţători când îşi trimiteau ameninţările prin poştă.

— Nu vreau să-mi duc mai departe răzbunarea.

— Totuşi, fix asta ai spune dac-ai vrea să-ţi duci mai departe răzbunarea, sublinie Sesily.

Nu era deloc de mirare că rămânea nemăritată. Era direct scoasă de la casa de nebuni. Haven o ignoră şi se uită hotărât la Sophie.

— Nu fac asta.

Ea miji ochii.

— Uiţi c-am fost martoră la mânia ta, Haven. Am văzut ce ai făcut. Am auzit ce-ai spus.

Toate, lucruri pentru care ar fi dat orice ca să le retragă.

— Am fost…

— Ai fost un măgar de zile mari.

El clipi. Sesily râse pe înfundate. Şi apoi se văzu nevoit să-i acorde punctul.

— Da.

Sophie îl privi vreme îndelungată, apoi spuse:

— Simt c-ar trebui să-ţi spun că te detest. Mai mult decât celelalte dintre noi.

El încuviinţă din cap. Toate surorile Seraphinei erau directe, dar Sophie era cea mai onestă dintre ele. Întotdeauna fusese. Şi pe ea trebuia să o recucerească.

— Ştii cum mi se spune acum, Sophie? După ultima noastră întâlnire?

Ea zâmbi afectat.

— Ducele înmuiat. Sunt chiar mândru de asta.

Atunci, el îşi înclină capul, incapabil să uite cum îl azvârlise în fund în iazul cu peşti. Incapabil să uite faptul că o meritase cu vârf şi îndesat.

— Aşa şi trebuie. Este o poreclă de-a dreptul stânjenitoare. Iarăşi lunga judecată. Şi apoi: Ştiu ce faci. N-o să meargă.

Poate că nu. Dar merita să încerce.

— N-ar trebui să-ţi faci griji în privinţa mea. Eu nu te detest mai mult decât o face Sera. Aşa că, dacă Sesily are dreptate şi încerci să-i faci din nou curte, o să cam ai nevoie de un car de noroc.

*

În după-amiaza aceea, la opt fără un sfert, ciocăni apăsat în uşa ce dădea spre dormitorul soţiei lui. Ea o deschise imediat, de parcă îl aştepta de partea cealaltă; o deschise larg şi făcu un pas înapoi ca să îl lase să intre. Păstra distanţa chiar şi atunci când îi permitea cu uşurinţă să se uite la ea.

Pentru o clipă, lui i se tăie răsuflarea.

Era mai frumoasă decât fusese vreodată, îmbrăcată într-o rochie uluitoare, de culoarea ametistului, lipsită de mâneci bufante, volănaşe şi zorzoane care împodobeau fiecare rochie la modă în zilele acelea; în simplitatea ei, rochia era răvăşitoare, căci îi urmărea formele de la decolteu până la talie, unde se revărsa în linii măreţe, fără urmă de cută.

Fusese dintotdeauna în stare să îţi taie răsuflarea. Şi acum situaţia nu era cu nimic diferită.

Ea alungă tăcerea pe care o adusese cu el.

— Văd că surorile mele ţi-au transmis mesajul despre cină.

De ce nu i-l transmisese chiar ea?

Cuvintele surorii ei îi răsunară în minte: „Eu nu te detest mai mult decât o face Sera”.

Lăsă deoparte gândul acela.

— Pe al tău şi pe al lor.

Ea traversase deja încăperea, spre măsuţa de toaletă, şi ridică un dispozitiv pentru închiderea nasturilor. Atunci îşi dădu el seama că una dintre mănuşile lungi, de culoarea ametistului, nu avea nasturii încheiaţi.

Sera îşi întinse braţul în lumină, dezvăluind o linie lungă de nasturi, pe care se apucă să îi încheie.

— Am auzit c-ai primit un mesaj de la King, spuse ea, aproape absentă. King era marchizul de Eversley, un bărbat a cărui superioritate exasperantă fusese insuflată în numele lui încă de la naştere.

Îl enerva la culme când o auzea că i se adresa, fără şovăială, cu numele de botez.

— Da. M-a ameninţat că-mi vine de hac dacă îi fac vreun rău surorii tale.

Ea zâmbi la spusele lui, fără să ridice privirea dinspre mănuşă.

— O iubeşte cu patimă.

Cuvintele răsunară încet, încărcate de o mulţumire caldă. Şi îşi detestă cumnatul în clipa aceea. Îl detestă pentru că *el* voia mulţumirea aceea. El voia să i-o ofere.

Făcu un pas spre ea. Ea se încordă, iar el încremeni.

— N-ar trebui să ai o slujnică pentru asta?

— O am pe a lui Sesily. Nu mi-am adus una personală.

Era o ducesă. Toată casa era la cheremul ei.

— Nu trebuie să împarţi slujnica; să ştii că mai sunt jos vreo zece fete care…

— N-am nevoie, spuse ea, şi continuă să îşi încheie nasturii cu iscusinţă. Am devenit foarte abilă când vine vorba să mă îmbrac singură.

— Pentru scenă.

Ea încuviinţă din cap.

— Printre altele.

Nu îi plăcu referinţa la trecutul ei fără el. Nu îi plăcu faptul că îşi dori să pună zeci de întrebări, la care ea nu i-ar fi răspuns. Încercă ceva mai relaxat:

— Ştii că surorile tale fac pariuri despre motivul pentru care te-am adus aici?

Ea îşi îndepărtă privirea de la îndeletnicirea ei.

— Credeam c-am venit aici ca să te însor, nu?

— Seleste crede că sunt spion.

Ea chicoti uşor, iar el se simţi deodată mai înflăcărat decât se simţise în ani întregi.

— Seleste citeşte o grămadă de romane de aventuri.

— E cea mai bună teorie pusă la bătaie.

— Care sunt celelalte?

Deodată, subiectul păru o alegere neinspirată. Ea îi auzi şovăiala.

— Să ghicesc?

Poate că le înţelesese greşit.

— Neapărat.

— Lui Seline îi pasă foarte tare de tata, deci mă aştept să creadă că umbli după banii lui. Ceea ce, fireşte, nu faci.

— De unde ştii?

— Pentru că n-ai umblat niciodată după banii lui; mereu ai fost bogat ca un rege. Umblai după mine, spuse ea graţios, de parcă vorbeau despre cu totul altceva, nu despre distrugerea familiei, pusă la cale de el. Sophie crede că eşti josnic, aşa că, probabil, crede că vrei să te răzbuni.

Haven detestă felul în care obrajii îi luară foc de stânjeneală. Şi de ruşine pentru felul în care ea o spusese, de parcă era un lucru perfect firesc la care să se gândească Sophie.

El îşi drese glasul, dar, înainte să poată vorbi, ea spuse:

— Bineînţeles, şi ea se înşală.

— Chiar? întrebă el, cu vocea mai stridentă decât i-ar fi plăcut.

— Nu încerci să mă pedepseşti. Ştii că e imposibil. Atunci ea ridică privirea; ochii albaştri îi întâlniră pe ai lui. Nu poţi să pedepseşti pe cineva care n-are nimic de pierdut.

Cuvintele dureră. Duruseră când i le spusese în biroul lui de la parlament şi dureau şi acum. Doar că aici, el era mai aproape. Şi mai atent. Şi atunci îşi dădu seama. De adevăr. De minciună.

Avea ceva de pierdut.

Dar *ce* anume?

— Ai dreptate. Nu caut răzbunare.

Ea îşi întoarse privirea, de parcă ştia că el putea să vadă înăuntrul ei şi voia să se apere. El insistă:

— Ai vrea să ştii ce crede Sesily?

Ea nu reuşi să încheie nasturele.

— Nu.

O privi cum apucă mai ferm dispozitivul pentru încheiat nasturi, încercă din nou. Rată din nou. El se apropie mai tare şi o ajută. O Întoarse cu faţa spre el. Ea îşi retrase brusc braţul.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Bineînţeles că nu, spuse el. N-ai avut niciodată nevoie de mine.

„Eu am avut întotdeauna nevoie de tine”.

Lăsă deoparte ultimul gând. În schimb, îi întinse mâna.

— Suntem aşteptaţi la cină. Nu că i-ar fi păsat. Ar fi rămas acolo, lângă ea, să îi respire aerul, pentru tot restul timpului dacă îl lăsa.

Ea răsuflă prea aspru şi îşi aşeză zgomotos braţul în mâna întinsă.

— Bine.

El mânui dispozitivul şi ignoră enervarea din vocea ei.

— Sesily habar n-are ce înseamnă o căsnicie.

El credea că ştia ceva. Termină de încheiat nasturii şi îşi trecu un deget peste mătasea fină.

— Gata!

Nu îi dădu drumul, dar nici nu o ţinu în strânsoarea lui. În schimb, se bucură de senzaţia pe care i-o provoca, de acea femeie pe care o căutase ani întregi. După care tânjise ani întregi.

„Te vreau înapoi”.

Şi dacă i-o spunea? Ce ar fi făcut ea?

Ea ridică ochii spre el, cu genele negre imposibil de lungi. Pentru o clipă, crezu că avea să spună ceva. Ceva important. Ceva care putea să schimbe totul. Dar nu spuse

nimic. În schimb, îşi retrase mâna din strânsoarea lui şi spuse cel mai neinteresant lucru din câte putea să spună. Lucrul pe care tocmai îi zisese şi el:

— Suntem aşteptaţi la cină.

Nu spuneau niciodată lucrurile cu adevărat importante.

Coborau scara monumentală din centrul conacului când Sera vorbi din nou:

— E timpul să participi la procesul ăsta, Mal. Ai de făcut o alegere.

„Pe tine”, îi spuse în gând. „Te aleg pe tine”.

— Deci competiţia începe cu adevărat astă-seară?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

— Cu ce? Scrimă? Lupte? Şarade pe viaţă şi pe moarte?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet discret, iar el se simţi foarte mândru de sine.

— Nimic atât de… exact.

— Fără focuri de armă? Ce păcat!

Ea chicoti.

— Începem cu mâncarea. Ea trebuie să fie în stare să se ocupe de casă.

Nu îi păsa de mâncare nici cât de o ceapă degerată, dar putea să se prefacă.

— Ah. De aici şi raţa.

Ajunseră în sala de mese.

— Ştiu că-ţi place raţa.

El îi aruncă o privire la auzul cuvintelor ei stăruitoare.

— Nu trebuia să spun ce-am spus.

— Mi-am petrecut luni întregi învăţând ce-ţi place. Înainte să ne fi căsătorit şi după, chiar şi atunci când nu eram bine-venită în casa ta. El nu putu să îşi ia ochii de la ea, chiar dacă ea privea înainte şi refuza să îi întâlnească privirea. Aveam intenţia să-ţi planific mesele. Să mă ocup de casa ta. Să-ţi fiu…

Nu îşi termină fraza, dar Haven auzi cuvântul. „Soţie”.

Şi auzi şi verbul la trecut.

— De asemenea, ştiu că urăşti sparanghelul, spuse ea, iar cuvintele fură încărcate de ceva care semăna foarte tare cu o victorie încrezută.

— Aşa e, spuse el.

— Ai vrut pur şi simplu să-mi subminezi autoritatea.

— M-ai tot evitat.

Nu că ar fi fost o scuză, dar era adevărul.

— N-ai spus niciodată că trebuia să interacţionăm. El oftă, iar ea îi înţelese greşit enervarea. Ştii, tu ţi-ai făcut-o cu mâna ta, Haven. *Tu* ai decis că vrei o nevastă nouă. *Tu* ai decis că vrei s-o aleg eu. Procesul e în deplină desfăşurare. Închipuie-ţi! S-ar putea chiar s-o placi pe vreuna dintre ele.

Dar nu avea să o iubească pe vreuna dintre ele.

— Nu trebuie să-mi placă pentru a mă însura, spuse el, ştiind că părea o bestie.

— Ajută, nu crezi?

— N-am de unde să ştiu, răspunse el. Noi nu ne-am plăcut niciodată unul pe celălalt.

— Aiurea, spuse ea când se apropiară de sufragerie. Dacă nu ne-am fi plăcut atât de mult, poate că nu s-ar fi ales praful de tot. Înainte ca el să îi răspundă, ea continuă: Te-am pus lângă domnişoara Mary. Să fii amabil!

Apoi încuviinţă din cap spre lacheul care stătea de veghe la intrarea în sufragerie. Băiatul deschise uşa şi dezvălui grupul pestriţ al musafirilor, care se întoarseră cu toţii ca să îi vadă venind pe duce şi pe ducesă.

— Stai, îi spuse el, iar ea fu nevoită să se întoarcă, altfel risca să fie dur criticată pentru că îl ignora. Aveai şi avantaje când erai duce.
El îşi coborî vocea şi spuse: De ce crezi că te-am adus aici?

Vorbiseră despre teoriile surorilor ei. Dar nu îi păsa decât de teoria ei.

Se uită la el vreme îndelungată, înainte să îi spună, cu o voce suficient de scăzută încât să audă doar el:

— Cred că sunt aici ca să fiu jucăria ta.

— Ce Dumnezeu vrea să însemne asta?

— Nu mă vrei, dar nici nu vrei ca altcineva să mă aibă. Niciodată n-ai vrut. Nu erau adevărate, dar cuvintele îl străpunseră cu sinceritatea lor brutală pentru că ea credea în ce spunea. Apoi adăugă: Nu vrei nimic, nicio frântură de viaţă alături de mine.

Cuvintele îl înfiorară, căci evocară amintiri uitate. O amintire pe care îşi dori să o înlăture imediat. La naiba cu cina şi cu toată lumea!

— Sera…

Ea scutură din cap.

— Excelenţă… Am mai fost în poziţia asta şi înainte.

Se întorcea deja spre încăperea în care o grămadă de femei cu chipuri proaspete aşteptau.

La o masă plină de sparanghel. El o privi pe soţia lui, cu un zâmbet compătimitor pe buze.

Se înşela. El chiar o voia. Voia o viaţă cu ea.

Şi, de data asta, nu se oprea până nu o obţinea.

Capitolul 15

Tic-Tac Talbot triumfă!

Aprilie 1833
Reşedinţa Haven, Mayfair

O auzi în clipa în care intră în casă.

Dacă era să fie sincer, o auzi în clipa în care trăsura se oprise pe stradă. Din clipa în care ieşi din trăsură, ca o blestemată de regină. Nu putea să o vadă din biroul lui, dar putea să simtă cum schimba aerul în piaţetă. Cum îl lua pe tot.

O auzi în bătaia ascuţită a inelului din metal de la uşă şi, pentru o fracţiune de secundă, se gândi să îi spună lacheului să nu răspundă.

Dar în asta consta problema care existase dintotdeauna între el şi Seraphina Talbot – mereu îi

răspundea la chemare. Ca un blestemat de marinar unei sirene. Trecuseră trei zile de când fuseseră prinşi şi urma să mai treacă o săptămână înainte să fie uniţi pentru totdeauna. Şi lucrurile aveau doar să se înrăutăţească după ce se căsătoreau.

— Unde e?

Întrebarea fu rostită cu un glas tunător. Frustrarea şi mânia din cuvinte năvăliră asupra lui pe un val de emoţii similare. Şi nerăbdare.

Şi dorinţă.

Fu cuprins de ruşine pentru ultima. N-ar fi trebuit să o dorească. Trebuia să îşi dorească să scape de ea. Trebuia să nu îşi dorească să o mai vadă vreodată. Trebuia să vrea să o pedepsească pentru ce făcuse – îl prinsese în cursa unui mariaj de faţadă, care nu era deloc de faţadă, pentru că toată nobilimea şi fiecare ziar de scandal din Anglia părea să ştie care era adevărul.

— O să stau aici toată ziua până când *chiar* mă primeşte, aşa că mai bine mă duci la el.

Haven se ridică atunci, spunându-şi că se îndreaptă spre uşa de la biroul lui pentru că vrea să îşi apere slujitorul de mânia ei şi nu pentru că era legat de ea ca un câine în lesă.

— D… doamnă, se bâlbâia lacheul dincolo. O să văd dacă ducele e acasă.

— Nu e nevoie, spuse ea.

— Doamnă! Nu puteţi pur şi simplu să…

Dar nimeni nu îi spusese vreodată, cu prea mulţi sorţi de izbândă. Seraphinei Talbot ce putea şi ce nu putea să facă şi sigur nu urma să accepte să primească ea instrucţiuni de la un lacheu, când nu le primea de la stăpânul lacheului.

— Oh, ba pot! Nu citeşti ziarele? Urmează să ne căsătorim!

Mânia se dezlănţui la auzul cuvintelor ei, şi Mal îşi puse mâna pe mânerul uşii de la biroul lui, pregătindu-se să o gonească iute din reşedinţa lui.

Deschise uşa când ea ajunse.

— Nu ne-am căsătorit încă, Lady Seraphina. Mai am o săptămână până să-mi folosesc aprobarea specială.

O sprânceană maronie se ridică într-o arcuire perfectă.

— Te asigur, sunt pe deplin conştientă de laţul care se strânge pe zi ce trece, Excelenţă.

Era rândul lui să fie surprins.

— Deci *eu* îţi limitez libertatea *ta.*

— Aşa fac bărbaţii cu femeile, nu? Îl izbi în piept cu ziarul. N-ai decât să mă pedepseşti pe mine cât vrei. Asta e poziţia în care mă aflu. Dar să le laşi în pace pe surorile mele, ticălosule!

El luă ziarul.

— Cred că pe amândoi ne cam întristează faptul că, de fapt, nu sunt deloc ticălos. Dacă eram, nu ne mai regăseam într-o asemenea situaţie. Când ea nu răspunse, el se uită la ziar şi ştiu imediat la ce se referea. Totuşi, nu reuşi să reziste la enervarea ei. Regele îşi petrece vacanţa în Bath.

— Mi-ar plăcea mie să te arunc într-o baie, spuse ea, şi puse un deget pe ziar. Aici.

El citise povestea cu o zi în urmă. *Haven prins de femeia ieşită la vânătoare!* Enervarea se aţâţă când reveni asupra articolului. Enervare şi stânjeneală aprigă.

Ea nu aşteptă ca el să îşi revină.

— Să-ţi recit din memorie? „Bărbaţi!”, ne avertizează editorii de la *News,* vădit îngrijoraţi. „Aveţi grijă! Doamne de joasă speţă stau la pândă prin toată Londra şi tânjesc după generozitate!”

Mal se strâmbă la auzul cuvintelor. Ea îşi dădu seama de asta.

— Oh, nu-ţi pasă de limbajul elaborat? Permite-mi să continui, pentru că devine din ce în ce mai rău! „Ţineţi seama de groaznica poveste a ducelui de Haven! Să nu cădeţi pradă Glicinei nărăvaşe şi destrăbălate… oricât de mult v-aţi dori! Acestea sunt genul de Fiice Periculoase, toate!”

El se uită la Sera.

— Ai vrea să nu fiu de acord?

Ea îl privi de parcă l-ar fi vrut mort.

— Nici măcar nu-mi cunoşti surorile. Ridică vocea. Nici măcar n-ai venit vreodată la mine acasă pentru a încerca să le cunoşti.

— Nu le cunosc, spuse el. Dar, cum numele meu e cel târât prin mocirlă şi tu eşti cea care îl târăşte, nu sunt tentat să stau liniştit ştiindu-le în preajma bărbaţilor neînsuraţi.

— Oh, da. Sărmanii bărbaţi neînsuraţi, lipsiţi de voinţă, flăcăi slabi de înger care n-au nici stăpânire de sine, nici minte. Atât de uşor marcaţi şi ruinaţi de femei – cu atât mai puternice. Nu m-ar mira să aflu că suntem toate descendente ale vrăjitoarelor.

El îşi arcui o sprânceană. Ea continuă:

— Sărmanii, triştii bărbaţi atât de buni şi de neprihăniţi, care rătăcesc pur şi simplu pe străzi, atât de uşor de impresionat şi cu totul neputincioşi. Cât de bine trebuie să fie apăraţi de înşelătoriile femeilor care nu vor decât să-i distrugă. Se opri. Asta e povestea noastră, nu? Tu, tragicul şi eroicul Samson, iar eu, ispititoarea Dalila, care-ţi fură puterea?

Malcolm miji ochii.

— Tu să-mi spui. Dalila a luat bani şi pământ.

— Eu n-am luat nimic de la tine.

— Nu, spuse el. Ai făcut ceva şi mai rău. N-a existat nici urmă de hoţie onorabilă în acţiunile tale. Ai ajuns la o înţelegere pentru prada de război.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Mă faci târfă?

— Cuvintele tale, Sera. Nu ale mele.

N-ar fi trebuit niciodată să spună aşa ceva. Pentru o clipă, crezu că avea să-l plesnească. Ar fi acceptat asta. Poate chiar ar fi meritat-o. Dar ea nu o făcu. Îşi îndreptă spatele, umerii îi deveniră nemişcaţi şi rigizi, iar pumnii i se încleştară. El rămase în aşteptare, gata de lovitură. Ştiind că o merita şi, cumva, incapabil să îşi ceară iertare pentru purtarea lui. Era prea mândru şi prea supărat.

La fel ca ea.

— Într-o bună zi, o să trebuiască să mă asculţi când vorbesc, Malcolm.

— Dar nu azi.

— Mi-am cerut iertare.

— Iartă-mă dacă trei zile nu sunt de ajuns ca să mă împac cu gândul că viitoarea mea soţie mi-a întins o cursă pentru a se mărita cu mine.

Ea nu îşi feri privirea.

— Şi tu ai fost acolo, Excelenţă.

— Da. Dar cu intenţii diferite. El se întoarse, căci nu îşi mai dorea să aibă acea discuţie. Nu voia să îşi reamintească. Făcu un semn spre uşă. Eşti bine-venită să pleci.

— Nu trebuie să ne căsătorim. I-o spusese de zeci de ori în orele de după ce fuseseră descoperiţi. Bineînţeles că trebuiau să se căsătorească. Eu am greşit, adăugă ea încet. N-ar fi trebuit niciodată să accept să…

— Opreşte-te! Nu îşi dorea să mai audă confirmarea că îl prinsese într-o cursă. Nu voia să retrăiască momentul în care îşi dăduse seama de totul.

Ea nu se opri.

— Şi dacă ţi-aş spune că n-a fost o cursă? Nu la început? În niciuna dintre zilele care au dus la deznodământul ăsta? Pentru că n-a fost o cursă, Malcolm.

Doamne, îşi dorea să o creadă.

— Totul a fost adevărat. Eu am fost eu, tu ai fost tu, şi toată lumea a zis că nu se poate…

— *Opreşte-te!* Nu mai putea să îşi ţină mânia în frâu. Îţi tot compui povestea frumoasă. *Nu-mi pasă.* El trase aer în piept şi îşi impuse să se calmeze. Ai pus mâna pe ducele tău, aşa cum mama a pus mâna pe tata, înaintea mea. Am crezut că erai interesată de mine, dar tu erai aici pentru titlu. Eu trebuia să-mi dau seama, şi cu asta, basta!

Se aşternu tăcerea, greoaie şi neplăcută, pe măsură ce ea se gândi la următoarele cuvintele, iar el îşi dori să audă orice, numai nu o minciună. Nu credea că mai putea îndura încă o minciună. Nu de la acea femeie, care păruse

atât de sinceră pentru atâta vreme.

În cele din urmă, ea vorbi, şi în cuvintele ei se auzi ceva ce semăna cu groaza:

— M-am gândit la toate astea; dacă plec – dacă dispar, le ofer şansa surorilor mele să aibă un viitor scăpând de scandalul meu.

— Nu poţi să le scuteşti de scandal, îi spuse el. E al lor aşa cum al lor e şi numele pe care-l porţi. Sunt – pentru totdeauna – Fiicele Periculoase. Aşa cum eu o să rămân pentru totdeauna Haven cel Prins în Plasă.

Ea înghiţi în sec şi îşi feri privirea.

— N-am vrut niciodată să iasă aşa. M-am gândit pur şi simplu c-o să ne găsească şi o să ne căsătorim. Şi că o să fim fericiţi.

El nu putu să îşi înăbuşe râsul sec la auzul vorbelor ei.

— Asta e ironic, nu? C-am fi fost fericiţi.

Ea făcu ochii mari.

— Şi de ce nu putem fi fericiţi? Am făcut o greşeală! Te iube…

— Nu. Cuvântul, rece şi plin de mânie, îi întrerupse cuvintele. „Slavă Cerului!” De câte ori nu îşi spusese că iubirea era ceva ce nu urma să aibă niciodată? Câtă vreme crezuse că nu exista cu adevărat? Şi apoi o întâlnise pe Sera, şi totul se schimbase. Totul şi nimic. Traversă încăperea şi îşi turnă ceva de băut la bufet. Să n-o mai spui niciodată. Nu mie. Nu începe loc de asta aici. Nu *mai* începe.

— Malcolm, spuse ea, încet şi dureros de frumos, iar el refuză să se întoarcă spre ea, de teamă de ce avea să descopere.

Nu trebuia să se întoarcă. Putea să audă suferinţa, în ciuda tăcerii. Doamne, voia să creadă. Voia să o creadă.

Ea trase aer în piept şi, scoase un pufnet discret, singurul semn că se putea să o fi supărat.

— Dacă mă laşi să plec, o să ai… Ea se opri şi se gândi la următoarele cuvinte. Când se apucă să vorbească din nou, el auzi adevărul: Eu aş vrea să-ţi ofer şi ţie un viitor. Unul în care să existe fericire. Sigur nu-ţi doreşti o

căsnicie care să ne pedepsească pe amândoi pentru totdeauna.

— Nu-ţi dai seama? întrebă el. Eu sunt rezultatul unei asemenea căsnicii. Mi-am privit părinţii pedepsindu-se unul pe celălalt ani în şir. Mama fiind vânătorul, iar tata, cel vânat. Şi eu, premiul din joc, adăugă el, ignorând durerea care se încleşta înăuntrul lui, în vreme ce vorbea. Asta înseamnă căsnicia pentru mine. Şi se pare că aşa o să fie şi căsnicia mea.

— Atunci, de ce alegi asta? întrebă ea, iar frustrarea şi confuzia răsunară în cuvintele ei. De ce să nu-ţi găseşti alta?

Nu exista alta. Ea nu îşi dădea seama? Aşa se încheia povestea: păcatele tatălui, proiectate asupra fiului.

— Toate căsniciile sunt nefericite, spuse el. Tu m-ai învăţat asta.

Ea făcu ochii mari.

— Cum?

Nu avea niciun motiv să o mintă.

— Când te-am cunoscut pe tine, Sera, am sperat la ceva nou şi diferit. Am sperat c-o să ne croim propriul drum prin căsnicie şi că o să distrugem ce făcuseră ai mei. Am avut încredere c-o să mă ajuţi să o fac – Dumnezeu ştia că habar n-am cum să fac ca o căsnicie să fie fericită. Părinţii mei nu suportau să fie în aceeaşi încăpere unul cu altul.

— Mal, spuse ea încet, iar el urî compasiunea din cuvintele ei. Mila din ele. Nu voia bunătatea ei. Voia să îşi amintească trădarea ei. Era mai uşor aşa. Apoi ea spuse: Nu-mi doresc asta pentru copiii mei.

Şi, deodată, nu mai păru deloc uşor.

— N-o să fie copii.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Poftim?

Copiii nu mai intrau în calcul. Încă din după-amiaza aceea de la Highley, când ea îl prinsese în cursă. Nu era interesat să aducă pe lume un copil care să cunoască viaţa pe care o trăise el.

— Am veri. Pot să ia ei titlul.

— Nu-ţi doreşti un moştenitor?

Atunci, el se uită la ea, îi întâlni ochii albaştri mari şi sinceri. De câte ori se pierduse în ochii aceia, în ultimele luni? De câte ori crezuse ce văzuse în ei?

— Nu. Nu mă interesează un copil care e doar un pion pe tabla de şah a părinţilor lui.

Ea rămase mult timp tăcută şi îşi drese glasul, câtă vreme îşi căută cuvintele.

— Ăsta e felul tău de-a mă pedepsi?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei copii?

— Fireşte. Fac parte din viaţă.

Haven îşi imagină copiii ei – o grămadă de copii cu bucle castanii şi ochi albaştri strălucitori, siluete lungi şi zâmbete largi. Ar face copii frumoşi. *Împreună ar face copii frumoşi.*

Doar că nu aveau să îi facă.

El se întoarse şi se îndreptă spre fereastra care dădea spre dealurile moşiei.

— Nu-mi doresc nimic dintr-o asemenea viaţă.

În urmă cu trei luni, ar fi fost adevărat. În urmă cu trei zile, ar fi fost o minciună.

Nu ştia ce era azi.

— Cu mine, preciză ea. Nu vrei niciun fel de viaţă *cu mine.*

— Nu.

Cuvântul păru o minciună. Şi-o dorea. Avusese de gând să se însoare cu ea – cu acea femeie plină de viaţă, nostimă şi frumoasă, care părea să ştie mai multe despre bucurie, iubire şi familie decât ştiuse el vreodată. Şi apoi îşi dădu seama că ea nu era reală, cum nu era real nici ce fusese între ei.

— Atunci, de ce nu mă laşi să plec?

„Pentru că tot te vreau”.

— Pentru că asta e situaţia în care ne regăsim.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată – suficient pentru ca el să se gândească să întoarcă privirea spre ea, chiar dacă îşi refuza o asemenea plăcere. O asemenea

durere. Iată lupta în care se înfruntau.

— Ce vrei? Vrei să cad în genunchi? Să te implor să mă eliberezi?

El chiar se întoarse la cuvintele ei.

— Ai face asta?

Uluirea din ochii ei, azurii şi uluitori, îl distruse. O spusese că pe o exagerare. Iar acum, ideea rămase suspendată între ei.

— De asta ar fi nevoie ca să-mi câştig libertatea? Ca să câştig libertatea surorilor mele?

— Dacă ar fi? Ai implora?

Haven se detestă pentru întrebarea pusă. Şi apoi o detestă pe ea când spuse:

— Da.

Ar fi făcut orice ca să scape de el. Şi nu putea să o condamne.

— Ieşi, îi spuse el şi se întoarse din nou spre fereastră.

— Aş putea să plec. Aş putea să fug.

Ea aproape îşi scuipă cuvintele.

El flutură o dată mâna spre uşă.

— Neapărat.

Totuşi, ea nu putea să fugă, nu fără să îşi distrugă surorile, şi o ştia prea bine. Şi el o ştia. Sera fusese dintotdeauna cea mărinimoasă. Chiar şi în minciună.

Fustele ei foşniră pe covor, şi, pentru o clipă, Haven îşi imagină că ea chiar îngenunche. Că îl ruga, ca o slugă pe un rege. În schimb, ea vorbi de lângă uşă:

— Să nu-ţi închipui vreodată că nu-mi dau seama de ceea ce faci, spuse ea. O faci pe câinele grădinarului. Nu mă vrei. Dar nici nu vrei să mă aibă altcineva.

El nu răspunse, detestând vina care creştea în el la auzul cuvintelor.

— Mă pedepseşti. Şi o faci exemplar.

Avea dreptate. Era ori una, ori alta. Poate ambele. Dar era atât de orbit de trădare şi de furie, că nu putea să spună exact despre care era vorba. Tot ce ştia era că nu o lăsa să plece.

Chiar dacă astfel devenea un om de cea mai joasă

speţă.

Totuşi, ea păru să îşi dea seama, căci trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă spatele. În cele din urmă, îşi apăsă un deget în pieptul lui, puternic precum oţelul. Aşa cum era ea întotdeauna.

— Foarte bine. Mie fă-mi ce trebuie, Malcolm. Învinovăţeşte-mă pentru trădarea mea şi pentru rămăşiţele frânte ale promisiunilor pe care ni le-am făcut.

— Te învinovăţesc, spuse el, şi se îndepărtă de ea. Fii sigură!

Ea veni după el. Nu voia să îl lase să se ascundă.

— Însă învinovăţeşte-mă *pe mine. Ele* n-au nimic de-a face cu asta. Şi mă aştept să îndrepţi lucrurile.

Era o cerere imposibilă. De îndată ce ziarele de scandal îşi băgau nasul într-o poveste, rămâneau acolo până epuizau subiectul. Ea ştia asta. Ea şi surorile ei fuseseră numite Soioasele Surori sau Soioasele S de când tatăl lor, baronul cărbunelui, venise de la Newcastle însoţit de cinci frumuseţi.

— Poate trebuia să te gândeşti la asta înainte, Sera.

Cuvintele fură o greşeală.

Ea se întoarse spre el, iar Haven observă furia de pe chipul ei.

— *Înainte?* Înainte de ce? Înainte să ajungi tu pe balcon în noaptea aia? Înainte să insişti să dansez? Înainte să mă săruţi? Înainte să trimiţi o trăsură după mine, care să mă aducă la casa ta de la ţară? Pentru că, din câte-mi amintesc, eram doi pe podeaua din biroul tău, duce. Nu doar Dalila, cu sabia ei păcătoasă.

Şi furia lui se aprinse, împreună cu vina, frustrarea şi – la naiba – dorinţa. Şi se apropie de ea, trăgând-o aproape.

— Tu ai fost Dalila, mârâi el. Dalila, Salomeea şi Diana… blestemata de zeiţă a vânătorii. El se opri. Şi eu am fost boul orb şi gras.

— Ce prostie, i-o întoarse ea şi îi întâlni neînfricată privirea. Crezi că nu-mi amintesc? Cum mi-ai desfăcut rochia? Cum mi-ai ridicat fustele? Cine a implorat atunci, duce? Ea râse, iar sunetul trezi înăuntrul lui un fior de

durere. Îmi doresc să pot să şterg ce-a fost. Ce greşeală am făcut!

El o trase mai aproape, iar ea se lăsă pe spate, peste braţul lui. Buzele lui zăboviră pe pielea ei, iubind căldura, parfumul şi senzaţia atingerii ei, chiar dacă se detesta fiindcă era atât de atras de ea. Pentru că o dorea cu atâta disperare. Pentru că nu era în stare să renunţe la ea. Aşa cum o detesta pe ea pentru că voia să plece.

— Spui c-ai făcut o greşeală.

Sera abia îşi rosti cuvintele, iar el îşi închipui că vedea pulsul vibrând sub ele.

— Cea mai mare dintre ele.

— Spune-mi exact care a fost greşeala. Cursa pe care mi-ai întins-o a fost greşeala ta? Sau faptul c-ai fost prinsă când mi-ai întins-o? Ai face-o din nou dacă ai fi sigură că n-aş afla niciodată de planul tău? Dacă n-aş afla cum l-ai pus la cale? Şi cum m-ai ademenit în mrejele tale?

Privirea ei se aţinti iute asupra lui, iar el zări durerea din ochii ei înainte de mărturisire.

— Bineînţeles c-aş face-o.

Pentru tot restul vieţii lui, avea să se întrebe de ce o sărutase atunci, de ce îi strivise gura sub a lui până ce rămăseseră amândoi fără suflare. Până când ea îşi înfăşurase braţele în jurul gâtului lui şi începuse să îi răspundă la fiecare atingere, la fiecare geamăt, la fiecare mângâiere. Şi avea să se întrebe de ce răspunsese la sărutul lui în loc să îl respingă şi să plece pentru totdeauna. Poate că în pasiune ajungeau să vadă adevărul – că se potriveau perfect în putere şi dorinţă. Poate pentru că, în momentele acelea, exista o fărâmă de speranţă că puteau să se mai regăsească o dată, după ce le trecea furia şi găseau ceva care să o înlocuiască.

Sau poate pentru că o iubea, şi ea îl iubea pe el.

Capitolul 16

— Hai, Emily, azvârle!

— Hei! N-o grăbi! Ia-o încetişor, Lady E! Azvârle cum trebuie!

— Oh, pentru numele Domnului, jucăm popice, nu facem operaţii, Em!

— Bine! Lady Emily îşi regăsi cuvintele, iar Sera nu putu să nu zâmbească. Arunc.

— O azvârli, o corectă Seline, apoi adăugă iute, când toată lumea se uită la ea: Ce? Aşa se spune. Adăugă pe şoptite: Nu e vina mea că sunt măritată cu un sportiv.

Sera se abţinu să îi spună că popicele pe iarbă nu erau chiar un *sport,* şi cu atât mai puţin când jucau opt femei în grădinile unui conac din Essex.

Urale izbucniră când Emily azvârli bila albă la vreo zece metri, necesari ca să se înceapă următoarea rundă de popice, moment marcat de o hărmălaie lătrată de la baseţii marchizei de Bumble şi de afirmaţia lui Sesily:

— Bravo! Ce aruncare bună ai reuşit, Emily!

Lady Emily se îmbujoră şi îşi înclină capul, stingherită de lauda primită.

— Mulţumesc, spuse ea încet. Chiar e o aruncare bună, nu-i aşa?

— Nimănui nu-i place o doamnă care are prea multă încredere în ea, Emily, strigă mama ei din locul în care erau adunate femeile în vârstă, sub nişte copaci falnici din apropiere, unde îşi făceau vânt cu evantaiele, urmărind jocul cu o concentrare frustrată. N-o să-i atragi niciodată atenţia ducelui dacă o să creadă că eşti plină de tine.

Emily rămase cu gura căscată.

— Da, mamă.

— Dacă o să-l mai *vedem* vreodată pe duce, vrei să spui, zise doamna Mayhew înainte să strige: Umerii în spate, Mary. Ar putea să apară în orice moment.

Sera nu credea că Malcolm avea să se apropie de locul în care jucau popice, dar evită să o spună. Apoi se întoarse dinspre mame, cu un zâmbet luminos pentru Lady

Emily.

— Cred c-a fost o aruncare grozavă.

— Azvârlire, spuse din nou Seline şi continuă, după bombănelile ce urmară: Sunt de acord. De asemenea, să nu-i dai niciodată ascultare mamei tale, Emily. Bărbaţilor cumsecade le place o femeie care-şi cunoaşte propria valoare. Ea se opri, apoi spuse: Deşi îţi garantez că n-am văzut vreun semn că Haven ar fi un bărbat cumsecade.

Sera oftă.

— E un bărbat cumsecade.

— Eu aş cere o dovadă înainte să mă mărit cu el, fetelor, spuse Sophie de la locul ei, aflat lângă un morman de bile albastre.

Chiar că surorile ei erau periculoase. Dacă nu încetau cu comentariile lor meschine, se prea putea ca Sera să rămână fără divorţ, lucru care zădărnicea totul.

Şi nu avea de gând, nici în ruptul capului, să îşi petreacă săptămâni întregi la Highley, cu amintirile lui în fiecare colţişor, pentru o încercare zadarnică.

— E un bărbat cumsecade, spuse ea, şi le aruncă surorilor ei o privire încruntată. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt.

— Nu c-aş vrea să mă opun, dar nu l-ai părăsit? interveni Lady Lilith.

— Lilith! urlă contesa de Shropshire. Gata!

— Tu ai spus că trebuie să-mi dau silinţa să înţeleg omul, sublinie Lilith.

— Nu aşa! protestă mama ei. Fii mai subtilă!

Lilith zâmbi larg spre Sera.

— Subtilitatea n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Nu-ţi face griji, Lady Lilith, nici ducesa nu e foarte subtilă, zise Caleb, părând odihnit şi proaspăt îmbăiat. Ridică dintr-o sprânceană spre Sera. La urma urmei, aproape c-a distrus parlamentul acum câteva săptămâni.

Sera îi aruncă o privire tăioasă şi încercă din răsputeri să schimbe subiectul.

— Domnule Calhoun! Ce frumos din partea ta să ni te alături! Ştiu că-ţi plac jocurile în aer liber.

— Îmi plac lucrurile puţin mai primejdioase de atât.

— N-ai jucat popice pe iarbă cu Soioasele Surori, spuse voioasă Sophie.

— Corect. El se uită la câmpul aflat dinaintea lor. Excelentă aruncare. Îi făcu cu ochiul lui Lady Emily, care se înroşi imediat.

— Emily! strigă din nou contesa de Brunswick, iar fiica ei cu faţa roşie ca racul se alătură echipei din care făcea parte.

— Încetează, spuse Sera, apropiindu-se de prietenul ei. O să le goneşti pe toate.

Mândria de bărbat a lui Caleb era evidentă.

— Dacă ai impresia că fata aia vrea să fugă de mine, începi să nu le mai înţelegi pe tinerele domnişoare, la vârsta ta înaintată.

— Ba pardon, spuse ea. Tocmai am împlinit douăzeci şi nouă de ani.

— Eşti practic cu un picior în groapă, îi răspunse el.

Ea pufni enervată.

— Ce se mai întâmplă pe la cârciuma mea?

El îşi arcui o sprânceană.

— Cârciuma *mea* e bine. A fost reparată. Spectacolele sunt acceptabile. El fusese la Londra în fiecare noapte ca să se ocupe de treburile cârciumii, ca să se asigure că artiştii erau în siguranţă şi băuturile din plin.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar?

El lăsă capul într-o parte.

— Dar, fără Vrabie[8], e doar o crâşmă.

Ea fu cuprinsă de un fior de regret. Îi era dor de locul acela, de mirosul de lemn proaspăt lucrat şi de lichior, de fumul lumânărilor şi al tutunului, de sunetul muzicii – cea mai bună din Londra, era convinsă.

Dar, mai ales, îi era dor de cum era ea acolo. De felul în care se pierdea în muzică şi devenea ea însăşi. Vrabia. Liberă.

---

8 Aluzie la faptul că Sera cânta în cârciuma ce purta numele de Vrabia Cântătoare (n.red.)

— Cum merge divorţul tău?

— Ar fi util dacă şi-ar petrece timpul cu fetele.

— Poate că nu le vrea pe fete.

— El le-a ales.

— Poate că le-a ales doar pentru că nu credea că o să te întorci.

Ea se încruntă.

— O să mă întorc de îndată ce-şi alege o nevastă.

Caleb mormăi ceva, iar ei nu îi plăcu insinuarea impregnată în acel sunet.

— Poftim?

El se răsuci pe călcâie, cu degetele prinse la cingătoarea pantalonilor.

— Nimic. Doar că nu sunt deloc convins că te întorci dacă nu poţi să-ţi înfrunţi ducele.

Ea miji ochii şi şopti furioasă:

— Ce vrea să însemne asta?

— Crezi că nu ştiu ce se întâmplă de fiecare dată când rămâneţi singuri? întrebă prietenul ei, cu o nepăsare desăvârşită, de parcă vorbeau despre vreme.

— De fapt, cred că habar n-ai.

— Vrăbiuţo, ducele te-a cucerit din prima clipă în care v-aţi cunoscut. Şi tu l-ai cucerit pe el. Şi nici anii de despărţire, nici divorţul n-o să schimbe felul în care se uită la tine. Sau felul în care tu te uiţi la el.

— Nu ştii ce vorbeşti, spuse ea, apoi se întoarse şi bătu din palme, îndreptându-se spre locul în care bilele albe stăteau liniştite în iarba verde şi luxuriantă. Care echipă începe?

„Felul în care se uită la tine”.

Nu se uita la ea. Nu o voia. Nu o voise niciodată. Iar dacă ea nu se uita la el era pentru că abia dacă îl zărise de când ajunsese acolo. Nu pentru că nu îşi dorea să îl vadă privind-o.

Cum se uita la ea?

Nu. Prostii! Caleb habar n-avea de povestea asta.

Din fericire, puteai întotdeauna să te bazezi pe Sesily ca să distragă atenţia.

— Cum noi *am câştigat ultima rundă... Ea* se opri triumfătoare – cuvintele fură însoţite de un cor de urale dinspre surorile Seraphinei, glume răutăcioase de la cele patru candidate la poziţia de ducesă şi lătratul baseţilor aflaţi pe margine. Noi începem! Pregătiţi-vă să fiţi nimi*cite!*

Mai multe dintre mame protestară vehement la replica obraznică a lui Sesily, dar, cum înţeleseseră că să se plângă de prezenţa surorilor Talbot nu făcea decât să provoace enervarea Seraphinei şi să accentueze necuviinţa surorilor, nu mai scoaseră o vorbă.

Sera îşi închipui că nu ajuta nici faptul că fiicele lor păreau să le placă pe Surorile Soioase. Lady Lilith şi Lady Felicity Faircloth – nimeni nu părea în stare să se refere la ea altfel decât folosind tot numele – păreau nu doar să le placă. Păreau să fie influenţate de ele. Sesily se aplecă să ridice un popic albastru şi greu, iar Lady Lilith strigă:

— În ceea ce mă priveşte, eu sunt deja nimicită de rochia ta, Lady Sesily.

Sesily se ridică şi îşi undui un şold în rochia despre care unii ar fi zis că era prea strâmtă şi pe care doamnele mai în vârstă chiar o considerau aşa.

— Cu bucurie o să te prezint croitoresei mele, Lady Lilith!

— Poate pentru trusoul de nuntă! o tachină Sophie.

— Hei, hei, spuse Sesily, după ce se potoliră râsetele. Toată lumea ştie că Haven are o slăbiciune pentru femeile care ştiu să-şi folosească bine corpul… la popice.

— E adevărat? întrebă domnişoara Mary, cu îngrijorare.

— Foarte, spuse Sesily. Întreab-o pe Sera! Ştie totul despre interesul lui pentru… corpurile cereşti.

Cele şapte femei râseră cu o varietate care mergea de la râs pe înfundate la hohote zgomotoase. Caleb înrăutăţi situaţia când îşi atinse pălăria înspre Sesily şi îi spuse:

— Am dreptate. Chiar că eşti o pacoste.

Sesily îi făcu cu ochiul.

— De cea mai bună factură, Americanule.

El râse din inimă, iar Sera nu putu să nu i se alăture, uitând, pentru o clipă, de adevăratul motiv al reuniunii lor acolo.

Până când doamna Mayhew îl reaminti tuturor, când îşi închise brusc evantaiul şi îşi lovi coapsa cu el.

— Serios acum! E mai mult decât inacceptabil!

Sesily privi cu ochii mari şi nevinovaţi spre doamna mai în vârstă.

— Nu ştiu la ce credeţi că mă refer, doamnă Mayhew. Lui Haven îi plac popicele. Se uită la Sera. Nu-i aşa?

— Chiar foarte mult, spuse ea, mai degrabă mândră de capacitatea de a-şi controla expresia. Sesily Talbot nu doar că se ridica la aşteptările pe care le avea lumea de la surorile Talbot, ci chiar le întrecea. Şi Sera o adorase mereu pentru asta.

Poate că reuşeau să îmbătrânească împreună, partenere în frăţia lor funestă.

— Şi cum rămâne treaba cu faptul că e o cochetă necuviincioasă? insistă doamna Mayhew cu o indignare stridentă.

— Nu văd de ce ar împiedica lucrul ăsta un joc de popice, spuse Sera şi ridică din umeri.

— Excelent! zise Sesily. S-a decis! Dacă o să câştig eu, îl iau pe American.

— Şi dacă o să câştige altcineva? întrebă Caleb amuzat. Nu că nu mă aştept să nu le faci praf, Lady Sesily.

Sesily zâmbi cu toată gura.

— Bineînţeles că nu, viitorul meu soţ. Nu ştiu… dacă o să câştige altcineva, poate să-l ia pe Haven. Nu de asta au venit toate aici?

Surorile Seraphinei izbucniră în râs, la fel şi Lady Lilith şi Lady Felicity Fairdoth, în vreme ce doamna Mayhew şi sărmana ei fiică arătau de parcă li se făcuse brusc rău. Lady Emily nu răspunse în niciun fel. Sera tocmai decise să intervină şi să oprească sceneta surorii ei când Sesily îşi aţinti privirea undeva peste umărul Seraphinei şi zâmbi larg.

— Nu crezi că e o idee nemaipomenită, Excelenţă?

— Cu siguranţă ar uşura teribil lucrurile. Se opri în spatele ei, şi Sera nu mai simţi decât căldura lui. Bună ziua, doamnelor.

Toate pretendentele se adânciră în reverenţe, iar Haven adăugă:

— Simt că trebuie să-mi prezint scuzele pentru că m-am cam ţinut departe de când aţi venit. O moşie ca aceasta are nevoie de un pic mai multă atenţie când mă întorc de la oraş.

Era o minciună frumoasă. Cel mai bun administrator din Anglia lucra pentru Haven – un domn în vârstă, cu o pricepere extraordinară şi, practic, stăpân peste pământurile lui. Lui Haven nu îi păsa decât de arhitectură. Sera nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de mândru ca el atunci când vorbea despre încăperile remarcabile din conac, despre casa ducesei văduve, despre construcţia stranie care se înălţa pe pajiştea dinspre est.

— În orice caz, mi-ar plăcea să petrec puţine clipe bucolice alături de voi. Popice pe iarbă sună minunat. Era aproape de ea – mult prea aproape, dat fiind că vorbea cu un grup de vreo douăsprezece femei. Şi apoi se întoarse spre ea, iar întrebarea pe care o puse îi alunecă pe piele ca o mângâiere. Ducesa joacă?

Buzele lui Sesily se arcuiră.

— Ţi-ar plăcea să joace?

„Sesily crede că te vreau înapoi”.

Nici vorbă. Ea se îndepărtă de Haven, îşi ocupă locul în spatele bilei pe care o aruncase Lady Emily, făcând ce îi stătea în putinţă să pretindă că el nu era acolo, arătând netulburat şi perfect.

— Nu joc, spuse ea. Eu sunt arbitru.

El încuviinţă din cap şi se prefăcu a se uita spre pajişte.

— Şi echipele? întrebă el, tare ca să îl audă toată lumea, iar Sera nu putu să nu se întoarcă spre el.

Părea… foarte mulţumit. De parcă încercase să găsească ceva ca să îşi ocupe timpul, iar popicele pe iarbă păreau o opţiune perfect firească.

Se simţi cuprinsă de suspiciune şi de panică.

Ce se întâmpla?

Seline interveni ca să răspundă.

— Nemăritatele contra măritatelor. Şi Sesily.

Sesily oftă afectată.

— Eterna domnişoară de onoare. Se uită la Caleb. Mireasă de american?

Caleb râse tare şi apăsat, iar doamna Mayhew începu să protesteze din nou de pe margine. Haven îi ignoră intervenţia; în schimb, îşi aranjă mâneca şi se uită la echipele în cauză, care ar fi părut oricărui trecător extraordinar de incorect alcătuite.

Pe partea stângă a terenului de joc se aflau patru domnişoare proaspete şi frumoase, îmbrăcate în culori pastelate, fiecare cu un fel de amestec de speranţă, încântare şi groază în ochi, fiecare mai dornică decât cealaltă să îl impresioneze pe ducele de Haven şi să pună mâna pe o partidă aristocratică aşa cum se cuvenea.

Pe dreapta, se afla exact opusul lor. În fiecare mod posibil. Surorile Talbot nu purtaseră niciodată în viaţa lor culori pastelate – nu urmăreau moda, ci mai curând o inventau după gustul lor. Purtau culori deschise şi frumoase, care păreau surprinse din grădinile de vară din apropiere, părul le era aranjat în coafuri elaborate – credeau mai degrabă într-o sinceritate nesăbuită decât într-o politeţe liniştită – şi, împreună, aveau graţia şi diplomaţia unei trăsuri trase de cai nărăvaşi, lucru subliniat când Sesily strigă:

— Hei! Haven! Eu m-aş da la o parte dacă aş fi în locul tău – înainte ca ţinta mea jalnică să îţi trimită o bilă fix în fluierul piciorului.

— Să fie în cinstea accidentelor fericite! strigă Sophie de la masa din apropiere, unde fuseseră aduse mâncarea şi limonada.

— Chiar mă detestă, spuse încet Haven.

— Da, chiar că da, răspunse Sera şi fu surprinsă de ghiontul de durere pe care i-l trezi acel gând.

— Mai moare cineva de foame? întrebă Sophie.

— Nu mâncăm, Sophie, mormăi Sesily. Ne jucăm.

— Să nu credeţi că obsesia asta cu mâncatul e de la sarcină, le spuse Seline pretendentelor. Lui Sophie i-a fost foame în fiecare moment din viaţa ei.

— E adevărat! adăugă Sophie şi muşcă dintr-o tartă. Nu se supără nimeni dacă încep, nu?

Mamele de pe margine părură incapabile să decidă dacă erau mai ofensate de referirea lui Seleste la starea în care era Sophie sau de dorinţa lui Sophie de a începe să mănânce fără să primească încuviinţarea ducelui şi a ducesei, lucru care doar îi aminti Seraphinei cât de mult îşi iubea surorile.

— O să încerc să fiu un gentleman şi o să te însoţesc, interveni Caleb. La urma urmei, sunt un flăcău în plină dezvoltare.

— Excelent! răspunse Sophie. Cum se prea poate să aştept *un* flăcău, ne potrivim de minune.

Mamele şuşotiră în spatele evantaielor, pe măsură ce marchiza de Eversley mai făcu o dată dovada reputaţiei ei de femeie care avea o înclinaţie pentru neobrăzare.

Haven se uită la Sophie vreme îndelungată.

— Poţi s-o câştigi de partea ta?

— Pe Sophie? Sera se uită la el şocată. Ce-ţi pasă?

Ceva licări în ochii lui, ceva care semăna izbitor cu adevărul.

— Pe tine poate să te câştige cineva de partea lui?

Începu să îi bată inima cu putere.

O făcea din nou, încerca să o cucerească, deşi chiar nu o îşi propusese asta. Încerca să o păstreze, când, de fapt, nu voia să o aibă. Când ea nu îşi dorea să fie păstrată. Mai fusese şi înainte proprietatea lui. Şi atunci povestea nu se terminase bine pentru niciunul din ei.

Îi întâlni privirea.

— Nu. Cuvântul zdrobi deschiderea din ochii lui, iar ea ignoră dezamăgirea care o cuprinse şi spuse cu voce tare, pentru ca toată lumea să o audă: Eu nu mi-aş face cine ştie ce griji, duce. Sesily stă cam prost la jocul ăsta. Puţin probabil să te lovească.

— Nu intenţionat, cel puţin! sublinie Seleste de la locul ei de pe pajişte.

Haven ridică dintr-o sprânceană.

— Acum nu mai ştiu unde să mă duc.

Sesily răspunse fără şovăială:

— Aş putea oricând să *încerc* să te lovesc, Haven. Dacă te face să te simţi mai bine.

Sera zâmbi compătimitor şi se uită la el.

— Desigur, tu decizi cărei echipe i te alături, din moment ce eşti stăpânul câmpului de joc.

Flutură o mână spre grămada de bile.

— Aruncă bila, Sesily, spuse el.

Sesily încuviinţă o dată din cap şi făcu întocmai. Bila se rostogoli pe pajişte şi se opri, foarte frumos, lângă bila albă. Câteva aplauze veniră dinspre pretendentele lui Haven, dar surorile Talbot nu fură nicidecum atât de politicoase.

— Oh! rosti Seleste pe nerăsuflate.

Seime adaugă iute:

— Doamne sfinte! Aproape a lovit-o!

— Ai mai exersat?

Sophie îi aruncă lui Sesily o privire neîncrezătoare.

— Nu! jubilă Sesily. Dar afurisită să fiu dacă nu simt un talent înnăscut la jocul ăsta!

Mamele se agitară din nou indignate, reacţie care se accentuă când Sesily adaugă:

— V-am spus c-am făcut bine să pariem pe noi. Clar mă pricep.

— Oh, clar, spuse Sophie sec, iar Sera izbucni în râs.

Şi atunci doamna Mayhew spuse:

— Scuzaţi-mă, aţi spus cumva *pariat*? Sigur nu faceţi pariuri pe rezultatele unor fete inocente la popice pe iarbă, nu?

— Sigur nu v-aţi închipuit că n-o să facem tot ce se poate ca să fie mai interesant jocul de popice al unor fete inocente, nu, doamnă Mayhew? În plus, o să fiţi tare bucuroasă de rezultate, în cazul în care fiica dumneavoastră o să se apropie de bila albă.

Haven deveni imediat bănuitor.

— Ce câştigă?

Sera ridică un umăr, apoi îl coborî.

— Nu, spuse el, şi, deodată, se simţi de parcă se aflau singuri în grădină. Fără ridicat din umeri. Ce câştigă?

— Ei bine, dacă o să câştige surorile, cea care se apropie cel mai tare de bila albă se întoarce la Londra, spuse Sera.

— N-o să se simtă singură? Mai bine le trimiţi pe toate cu ea. Când ea se încruntă, el adăugă: Şi dacă o să câştige pretendentele?

— O excursie privată.

— Cu cine?

— Cu tine, fireşte.

— Oh.

Doamna Mayhew vorbi în numele tuturor mamelor şi, după expresia de pe chipul lui, şi pentru el. Sera se gândi că putea să se bucure şi mai mult de şocul lui. Coborî vocea.

— Vrei o nevastă, Excelenţă. Aşa faci rost de una.

El o privi multă vreme, apoi îi spuse:

— Eşti îmbrăcată în culoarea lavandei.

Schimbarea de subiect o tulbură.

— Da. Îşi rosti cuvânt mai curând ca o întrebare, de parcă nu avea ochi şi nu ştia culorile.

— Ieri a fost culoarea ametistului. Cu o zi înainte, un cenuşiu ca iarba-neagră iama.

Ea încremeni.

— Îmi place violetul.

El scutură din cap, cu ochii întunecaţi de secrete. Sera o ştia, pentru că şi ai ei erau la fel.

— Nu, nu cred.

Sera nu voia să vorbească despre asta. Nu atunci. Nu câtă vreme stăteau acolo şi adunătura aia de femei venite de la Londra se uitau la ei.

Nu voia să vorbească despre asta. Niciodată. Şi îl detestă pentru că îi observase hainele. Nuanţe de violet şi cenuşiu. Culorile doliului.

Malcolm nu mai spuse nimic. Se întoarse spre fetele din celălalt capăt al terenului de joc, iar Sera avu impresia că exact aşa arătau bărbaţii când păşeau pe câmpul de luptă.

— Atunci, cred c-ar trebui să rămân aici ca să mă asigur că eşti neutră.

Ea se sili să zâmbească.

— Ţi-e teamă că măsluiesc concursul ca să-mi păstrez surorile?

El coborî vocea.

— Mi-e teamă că măsluieşti concursul ca să scapi de mine.

Ea încremeni. Nu acela era şi scopul?

Fusese prea îngăduitoare cu el şi cu fetele. Trebuia să îşi găsească o nevastă. Una dintre femeile acelea avea să o înlocuiască. Şi Sera urma să-şi obţină libertatea. Urma să deţină cârciuma şi viitorul ei, apoi avea să plece departe de locul acela, de bărbatul acela şi de toate amintirile pe care le aveau. Se uită la el.

— Haven, spuse ea. Trebuie să…

El o întrerupse când se întoarse dinspre ea.

— Doamnă Mayhew. Văd că v-a supărat ceva de aţi ieşit la lumina soarelui.

— De fapt, chiar da, spuse enervată femeia. Excelenţă! Trebuie să mă împotrivesc! Aceste – făcu un semn spre surorile Seraphinei – *femei…* bănuiesc că poţi să le zici aşa… sunt o influenţă groaznică. Aţi fost practic de nevăzut pentru aproape două săptămâni şi – sincer – toată povestea asta pare o pierdere teribilă de timp.

— Mamă.

Mary îşi făcu intrarea în scenă, strigând de la locul ei, de lângă celelalte femei nemăritate.

— Cred c-ar trebui să arunc, spuse Lady Lilith.

Îşi ridică bila, în vreme ce doamna Mayhew insistă:

— Soţul meu e foarte influent, şi Mary e foarte curtată. Am refuzat nenumărate invitaţii la alte petreceri cu alţi bărbaţi buni de însurătoare, care – trebuie să recunoaşteţi – sunt cu mult mai buni de însurătoare, având

în vedere situaţia *dumneavoastră.*

Sera fu nevoită să admită că doamna Mayhew era o mamă extraordinară. Ştia prea bine ce taur voia pentru fiica ei şi nu era dispusă să stea pe margine când putea să îl prindă de coarne.

Îi era greu să nu vadă asemănările femeii acesteia cu propria ei mamă.

Şi, între acele asemănări, urme a ceea ce putea să fie ori un mare succes, ori un eşec răsunător.

— Doamnă Mayhew, spuse Haven. Cred că poate…

— Mamă, te rog!

Mary traversa deja câmpul de joc.

Doamna Mayhew nici nu voia să audă.

— Sunt tentată să cred că nu v-ar fi greu să vă faceţi ceva timp ca să vă plimbaţi cu fiica mea, ca să o cunoaşteţi dincolo de zestrea ei imensă!

Femeia era impresionantă. Iar Sera ar fi minţit dacă ar fi spus că nu îi plăcea la nebunie să îl vadă pe Haven vânat în acest fel.

— Ai înnebunit?

Mary cea tăcută nu mai era deloc tăcută. Într-adevăr, părea că aşchia nu sărea departe de impresionantul trunchi.

Haven era prins la cotitură. Şi, din instinct, încercă să contracareze orice stânjeneală pe care doamna Mayhew putea să i-o provoace fiicei ei.

— Te asigur, domnişoară Mayhew, că zestrea ta n-are nicio însemnătate.

Mary nu îi acordă prea multă atenţie lui Haven.

— Mamă! Nu poţi să te dezlănţui aşa asupra ducelui şi să speri c-o să se încheie căsnicia pe care o vrei pentru mine!

— Nu e doar o căsnicie pe care o vreau *eu* pentru tine, draga mea, ci o căsnicie pe care o vrei *şi tu* pentru tine!

Celelalte mame se opriră; nu mai pretindeau că îşi fac vânt cu evantaiul sau că nu se uită. Cele trei doamne din rândurile nobilimii priveau cu ochii mari şi cu gura

întredeschisă. Cât despre Caleb, el îl hrănea pe unul dintre câini cu o bucată de friptură de gâscă.

— Hei! La o parte! strigă Sesily. Aruncă Lilith!

— Azvârle! interveni Seline.

— Doamnelor, pot să vă sugerez să discutăm despre asta în casă? întrebă Sera, încercând să liniştească apele. Sau măcar departe de publicul adunat aici?

Sera auzi exclamaţia lui Sophie, „Oh, nu”, în paralel cu „Atenţie!”, rostită de Seline, şi se întoarse chiar la timp ca să vadă bila care se îndrepta spre ei. Ea se dădu iute la o parte, dar doamna Mayhew nu avu acelaşi noroc. Bila o lovi în picior şi ricoşă spre bila albă, chiar când doamna începu să urle de durere, şi mai că ateriză în capul lui Haven.

— Îmi pare *atât* de rău! strică Lady Lilith din capătul câmpului de joc.

— Aiurea! A fost o lovitură extraordinară! Uite cât de aproape ai ajuns!

— A lovit o femeie, Seline, sublinie Sophie.

— Oh, nu e ca şi cum n-ar fi meritat-o. Mi-aş dori să putem să lovim fiecare femeie care se poartă aşa groaznic. Lady Lilith, se poate ca serviciile tale să fie de închiriat?

Haven se înecă… Sera se uită la el.

— *Râzi*?

El scutură din cap şi tuşi. Prea evident. Râdea.

Sera se îndreptă spre femeia care şontâcăia, evident afectată de durere şi de stânjeneală.

— Oh, Doamne, spuse ea, incapabilă să îşi înăbuşe râsul surprins când dădu să o ajute. Doamnă Mayhew, sunteţi…

Femeia se ridică brusc.

— Oh, taci din gură, o întrerupse ea tăios. Tu eşti aia scandaloasă aici. Trebuia să ne dăm seama că o să ne bagi în aceeaşi oală şi pe noi. Trebuia să rămâi în America şi să-ţi laşi amărâtul de bărbat cu viitorul lui. Alături de o femeie decentă. Una cu graţie, onoare şi *fidelitate.*

Tăcerea se aşternu după ultimul cuvânt – un atac tăios şi înfuriat –, iar Sera nu reuşi să îşi înăbuşe dorinţa de

a se uita la Malcolm, întrebându-se dacă şi el simţea aceeaşi ruşine ca ea. Detestând ce dezlănţuise asupra tuturor. Asupra surorilor ei, asupra fetelor, asupra lui – mai ales asupra lui, dintre toţi.

Doar că nu zări ruşine în ochii lui, nici măcar o urmă din râsul de mai devreme. Era furie. Protecţie. Loialitate.

Pentru ea.

Şi, înainte să apuce să se întărească în faţa *ei,* înainte să se abţină să o simtă, plăcere, mândrie şi ceva mult mai terifiant se dezlănţuiră înăuntrul Seraphinei.

Amintirea lui Malcolm, bărbatul pe care îl iubise.

Dar, înainte ca el să îşi exprime furia, vorbi domnişoara Mary, propria ei mânie cu totul descătuşată:

— Mi-ar plăcea să-ţi dai seama c-ai distrus totul, mamă, spuse ea, ridicând vocea şi îndreptând un deget spre mama ei. Eram dispusă să joc jocul tău prostesc, să vin aici şi să mă bat pentru titlul bărbatului ăstuia pentru c-am făcut mereu ce-aţi crezut tu şi tata că trebuie să fac. Dar femeile astea sunt diferite, interesante şi curajoase, aşa că şi eu cred c-ar trebui să fiu la fel. Nu mă mărit cu ducele – deşi nu cred că eram în atenţia lui, din moment ce n-aş înţelege nici în ruptul capului de ce un bărbat ca el s-ar lega la cap cu o soacră ca tine. Eu plec acasă. Să mă mărit cu Gerald.

Sera făcu ochii mari.

— Cine e Gerald? întrebă Felicity Faircloth.

— Felicity! Nu ne băgăm în problemele personale ale altora! zise marchiza de Bumble, găsindu-şi glasul matern.

— Să ştii că n-am înţeles niciodată regula asta, îi spuse Lady Lilith prietenei ei. Adică, problemele astea personale sunt teribil de publice, nu-i aşa?

Mary le ignoră pe celelalte fete şi se întoarse spre Sera.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin. Am un iubit acasă. Gerald. E minunat.

Sera nu putu să îşi reţină zâmbetul. Fata avea aşa o *voce… Era* remarcabilă.

— Îmi închipui că e dacă ţi-a câştigat inima.

— E *avocat!* urlă doamna Mayhew.

— Aşa era şi tata înainte să ajungă în parlament! sublinie Mary.

Doamna Mayhew începu să se facă neagră de supărare.

— Dar acum… ai putea să ai un duce!

— Dar nu vreau un duce! apoi îi zâmbi lui Malcolm. Iertare. Excelenţă!

Mal scutură din cap.

— Nicio problemă.

— Sunt sigură că n-o să înţelegi, dar nu-mi pasă că eşti duce. Şi nu-mi pasă că el e avocat. L-aş alege orice ar fi.

Privirea lui Malcolm se aţinti dincolo de Mary, spre Sera.

— Prinzător de şobolani.

Seraphinei i se tăie răsuflarea.

Mary zâmbi.

— Înţelegi.

— Da, chiar da, spuse el, şi continuă să se uite la Sera, părând să înţeleagă cât de mult se lupta cu ecourile trecutului lor. Când, în cele din urmă, reveni cu privirea spre Mary, îi spuse: îmi pare rău că n-am apucat să vorbim mai mult.

Tânăra zâmbi.

— Oricum, cred că nu m-ai fi plăcut.

— Aici te înşeli, domnişoară Mayhew. O să urmăresc ziarele ca să găsesc anunţul de nuntă. Şi, pentru că o iei pe mama ta de pe moşia mea, o să-i trimit lui Gerald un cadou foarte generos ca să vă sărbătoriţi nunta.

Mary îşi plecă adânc capul ca să îşi ascundă zâmbetul şi făcu o reverenţă scurtă.

— Pare o înţelegere extraordinară. Cu scuzele de rigoare, Excelenţă.

Seraphinei nu îi scăpă faptul că „Excelenţă” nu fusese rostit către Haven, ci către ea.

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare, spuse Sera, dornică să uite adevărul din cuvintele doamnei Mayhew. Să dea uitării

întreaga întâmplare.

— Ba există toate motivele din lume, spuse Haven, iar furia rece îi adânci vocea de tenor pe care Sera o cunoştea prea bine. Zări teama care se desenă pe chipul doamnei Mayhew. Nimeni nu vorbeşte cu soţia mea cum aţi vorbit dumneavoastră, doamnă Mayhew. O să părăsiţi imediat conacul şi n-o să vă mai întoarceţi niciodată. Luaţi aminte, n-o să mai fiţi niciodată bine-venită sub acoperişul familiei Haven. Femeia se făcu străvezie, în vreme ce el încheie: A fost o vreme când mi-aş fi propus să vă distrug. M-aş fi luptat pentru răzbunare. Ar trebui să urcaţi în trăsură şi să îi mulţumiţi Domnului c-a trecut timpul şi că mi se pare foarte plăcută compania fiicei dumneavoastră.

Femeia dădu să deschidă gura ca să vorbească – poate ca să se apere, dar Malcolm ridică o mână şi spuse:

— Nu. N-aţi respectat-o pe ducesa mea. Afară din casa mea!

Şi apoi le întoarse spatele femeilor şi le concedie scurt. Pentru că ştia cum era să fii concediat cu răceală, Sera înţelegea cât de tare durea, mai bine ca oricare dintre ele.

Mai ales când ducele se întoarse spre celălalt grup şi spuse:

— Lady Lilith, trebuie să recunosc că tehnica aruncării tale a fost absolut remarcabilă.

Lilith zâmbi şi răspunse:

— Mi-aş dori să-mi asum meritul, Excelenţă. A fost doar un mare noroc.

Era o minciună; toată lumea îşi dăduse seama că Lilith se luptase pentru prietena ei. Lilith era o partidă bună. Urma să fie norocoasă să îl aibă pe Haven.

Adică, Haven urma să fie norocos să o aibă pe ea.

Şi totuşi, ecoul cuvintele lui o copleşi pe Sera. „Ducesa mea”.

Fireşte, se referise la soţia lui cu cel mai vag şi vast termen. Nu se referea la Sera. De câte ori nu spusese clar că nu o voia? De câte ori nu spusese ea că nu îl voia?

Şi nu îl voise. Nu de îndată ce încetase să îl vrea.

Nu de îndată ce plecase.

Îşi petrecuse aproape trei ani fără să îl vrea. Cu mândrie, fără să îl vrea. Cu mândrie, plănuind un viitor din care el nu făcea parte. Iar acum… cu câteva cuvinte – cuvinte precum „ducesa mea” şi „prinzător de şobolani” –, îi amintea de visurile avute demult. De aşteptări, extraordinar de exagerate.

Femeile nu câştigau iubirea şi fericirea.

Cel puţin, nu Sera. Premiile acelea nu erau la îndemâna ei. Atât de inaccesibile, încât se concentrase asupra altora, scopuri mult mai uşor de atins. Precum libertatea. Şi banii. Şi un viitor.

Lăsa iubirea în seama celorlalţi.

De parcă ar fi vorbit cu voce tare, Malcolm acţionă în consecinţă.

— Lady Lilith, s-ar spune că aproape meriţi să câştigi premiul pentru că ai reuşit într-o asemenea misiune valoroasă. Nu c-aş fi vreun fel de premiu, după cum sunt convins că marchiza poate confirma.

Sophie zâmbi afectat.

— Cu plăcere, duce.

Lilith se adânci într-o reverenţă.

— Sunt sigură că nu e adevărat, Excelenţă.

În clipa aceea, Sera o detestă pe frumoasa tânără. O detestă pentru încrederea ei, pentru hotărâre şi pentru afurisitul de talent pe care îl avea la popicele pe iarbă. Şi îl detestă pe Haven pentru cum se concentră asupra ei, pentru felul în care îi zâmbi cu amabilitate aristocratică, de parcă nu i-ar fi plăcut nimic mai mult pe lume decât să o laude pe Lady Lilith Ballard fiindcă aproape îi rupsese glezna unei bătrâne îngrozitoare care o meritase cu vârf şi îndesat. Nu conta că însăşi Sera îşi dorise să o ridice triumfătoare pe Lilith pe umeri când se întâmplase asta.

Dar, mai presus de toate, Sera se detestă pe sine pentru că îi păsa dacă Malcolm o plăcea pe Lilith în vreun fel.

Caleb îşi drese glasul şi atrase atenţia Seraphinei. O privi prelung, înainte să le mai dea o bucată de gâscă

câinilor care aşteptau, şi ridică trufaş dintr-o sprânceană într-un moment de fanfaronadă masculină, parcă pentru a-i spune „Văd ce se întâmplă”.

La naiba, se înşela. Nu se întâmpla nimic. Sera venise acolo pentru divorţ şi avea să îl obţină. Era pe cale să îşi şteargă trecutul. Şi să îşi scrie viitorul.

O viaţă pe care Malcolm nu i-o putea oferi.

O viaţă pe care trebuia să şi-o construiască singură.

Capitolul 17

Şiretlicurile femeilor continuă! Bărbaţi, aveţi grijă!

— O iubeşti pe sora mea?

Caleb Calhoun se întoarse dinspre locul în care verifica ultimul troliu care cupla trăsura de cei patru cai, care, în câteva minute, aveau să îl ducă spre Covent Garden. Sesily Talbot se sprijini de trăsură, cu braţele încrucişate la piept – un piept încadrat minunat de rochia aurie uluitoare care strălucea ca focul în lumina apusului.

Probabil rochia era gândită intenţionat mai joasă şi mai strâmtă, dar Sesily Talbot nu părea genul de femeie căreia să îi pese de ce se credea. Şi, sincer, chiar nu conta, căci nu focul din materialul rochiei o făcea periculoasă pe fată, ci mai degrabă focul din ochii ei.

Nu, *periculoasă* nu era cuvântul potrivit pentru Sesily. *Periculoasă* părea un cuvânt prea blând. Era cu desăvârşire nimicitoare. Şi asta era problema, căci lui Caleb îi plăcuse dintotdeauna ideea de a fi nimicit. Şi să fie nimicit de sora celei mai dragi prietene nu era o opţiune viabilă.

Ignorând fiorul de plăcere care îl cuprinse la vederea ei, îşi întoarse atenţia spre cal, care făcea nazuri cu hamul perfect fixat.

— Lady Sesily, pot să-ţi fiu de ajutor?

— Nu-mi răspunzi pentru că ai impresia c-o să te judec? N-o s-o fac. Oamenii au iubit-o dintotdeauna pe

Sera. Este atât de uşor de iubit. Negreşit cea mai frumoasă dintre Fiicele Periculoase.

La drept vorbind, Caleb nu era deloc sigur.

— Te întreb doar pentru că, dacă o iubeşti, ai o problemă.

Avea perfectă dreptate. În mod evident, Haven o dorea pe Sera cu o intensitate nemaivăzută de Caleb. Când erau aproape unul de celălalt, ducele era incapabil să îşi îndrepte atenţia spre altcineva decât soţia lui. Iar Sera – ei bine, nu încetase niciodată să-şi iubească ducele, oricât era de groaznic trecutul lor şi de imposibil viitorul lor.

Iar Caleb se pricepea de minune la tot ce însemna un trecut groaznic şi un viitor imposibil.

Avea unul şi vorbea de un altul.

— Bineînţeles că o iubesc, spuse el. Dar nu în felul în care crezi tu. N-am niciun interes să o seduc.

— Atunci, iubeşti pe altcineva?

Aparent, nimeni nu o învăţase pe Sesily Talbot diplomaţia.

— Nu văd de ce ar fi asta treaba ta.

— Ah, deci ăsta e un „da”.

— Dragostea e o treabă zadarnică. Nu e nevoie decât să arunci o privire la Sera şi la ducele ei ca să-ţi dai seama.

Ea păru să nu îl audă.

— E neîmpărtăşită?

Enervarea se dezlănţui înăuntrul lui. Caleb se întoarse să îi întâlnească privirea, calmă, directă şi… Dumnezeule, avea cei mai frumoşi ochi pe care îi văzuse în viaţa lui, albaştri cu un inel negru splendid în jurul lor. Atât de frumoşi, încât să se simtă nevoit să îşi reamintească sieşi de ce parte stătea loialitatea lui şi să spună cu voce tare:

— Sora ta e cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. El se opri. Ceea ce înseamnă că nu mă interesează nici să te seduc pe tine.

Îşi dori ca spusele lui să doară, atât cât să o îndepărteze de el, dar nu părură să aibă efectul dorit. Părură să treacă pe lângă ea. Ba chiar zâmbi.

— Nu cred că ţi-am cerut să mă seduci, domnule

Calhoun.

El era un taur, iar ea era un steag roşu uluitor. Nu reuşi nicidecum să nu se apropie de ea.

— Ba bineînţeles că da, spuse el. Mi-o ceri de fiecare dată când te uiţi la mine.

— Confunzi flirtul cu dorinţa, domnule.

— Nu-ţi confund flirtul îndrăzneţ cu nimic din ce nu e, Sesily Talbot.

Ea îşi înălţă bărbia, dezvăluind încă un centimetru de piele. Ispitindu-l cu el.

— Şi ce e? O diversiune?

El aşteptă o secundă câtă vreme o privi pe fata aceea, care nu se confruntase niciodată în viaţă cu un bărbat adevărat.

— O aparenţă înşelătoare.

O şocă. Ea încrucişă braţele la piept şi coborî din trăsură, tulburată de el. Tulburată de abilitatea lui de a vedea adevărul.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun că flirtezi, Sesily, şi o faci şi foarte bine. Cei mai mulţi oameni nu-şi dau seama de cine eşti atunci când n-o faci pe grozava.

— Şi tu da?

— Eu da, spuse el. Eu îmi dau seama.

Ea clipi. Râse, destul de îndrăzneţ pentru ca un bărbat mai slab de înger să nu îi audă agitaţia.

— Ce recunoşti, Caleb Calhoun? Că nu vreau să fac un compromis?

— Că nu vrei să rişti.

Ea miji ochii.

— Nu ştii prea multe despre mine dacă ai impresia că nu risc. N-am făcut decât să risc de la prima mea ieşire în societate. De secole, sunt un scandal ambulant.

— Nici gând! Eşti un scandal doar pentru că ei nu-şi dau seama că eşti cea mai puţin scandaloasă din grup.

Ea ridică din sprâncene.

— Să nu-i spui niciodată unei surori Talbot că nu e scandaloasă, domnule. Rişti să o jigneşti.

El zâmbi.

— Mi-am petrecut trei ani cu Seraphina, scumpo. Ştiu adevărul, îţi porţi hainele frumoase şi eşti iute la vorbă, dar, când tragi linie, vrei un singur lucru. Şi nu e vorba despre ceea ce vrei să mă faci să cred că e.

Buzele ei se strânseră într-o linie subţire.

— Fac asta când un bărbat îmi vorbeşte despre mine. E peste măsură de antrenant.

— Sunt american, milady. Nu mă-nnebuni cu vorbele tale mari.

Ochii ei scânteiară cu amuzament.

— Atunci, să-ţi spun ce cred despre tine, Calhoun? Nu-ţi fie teamă. O să folosesc vorbe simple, ca să înţelegi.

— Nu”.

Nu voia să îi spună nimic. Deja merseseră prea departe cu toată povestea. Sera l-ar omorî dacă ar atinge-o vreodată. Ar arde The Singing Sparrow din temelii numai ca să îl împiedice. Şi, după aceea, şi-ar închiria o corabie care să o ducă la Boston şi ar face la fel cu fiecare dintre proprietăţile lui.

Problema era că părea să merite efortul.

Se lăsă atât de tare atras de ideea că merita riscul de a pierde totul pentru o clipă cu Sesily Talbot, că uită să o oprească din vorbit.

— Cred că eşti aici cu sora mea – aş adăuga, la ţară, unde e al naibii de plictisitor, ceea ce ştii deja, pentru că fugi la Londra în fiecare noapte ca să inspiri aerul ăla extraordinar al aventurii – pentru că Sera te face să te simţi în siguranţă.

Inima lui începu să bată cu putere.

— Să fiu cu sora ta presupune să stau mereu sub ameninţarea că o să capăt un pumn în nas de la cumnatul tău.

— Poate o fi adevărat, spuse Sesily. Dar mai bine să iei nenumăraţi pumni în faţă decât să simţi ceva cu adevărat periculos.

Gata, se săturase de ea.

— Şi tu eşti expertă în asta?

— În evitarea emoţiilor? Cam sunt.

El nu ştiu ce să spună.

— Şi ştiu şi cum e să te trezeşti şi să descoperi că viitorul a fost stabilit.

— Te rog, o luă el în râs. Eşti o copilă.

— Am douăzeci şi şapte de ani. Sunt de nemăritat din mai multe motive, cel mai nesemnificativ dintre ele fiind scandalul şi cel mai rău fiind tragica mea înaintare în vârstă.

Dacă asta nu era o aiureală englezească, el nu ştia ce era. Sesily Talbot nu ar fi putut să facă un pas pe o stradă din Boston fără ca vreo şase bărbaţi să nu îi facă ochi dulci. Simplul gând îl făcu să ia foc.

Gata, era sătul de povestea asta!

— Foarte bine. A fost amuzant, Sesily, dar…

— Tu şi Sera faceţi o pereche pe cinste. Amândoi sunteţi îngroziţi de ce-ar ieşi dacă chiar v-aţi da silinţa să faceţi ceva.

El se încruntă.

— Nu ştii nimic despre mine.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Ştiu că eşti un laş, Americanule!

Îl ispitea, o ştia. O ştia, şi totuşi voia să îşi arate valoarea. Voia să facă mai mult de atât. Voia să o vâre în trăsură şi să îi arate cam cât de puţin laş era.

În schimb, deschise portiera şi îşi aruncă valiza în trăsură. Doar ca să se vadă atacat de un proiectil alb.

— Ce Dumne… Sări înapoi, aparent fără ca bestia îmblănită să îşi dea seama că îi cedase trăsura, căci se agăţă de haina lui cu un mieunat fioros.

Clipă în care îşi dădu seama că Sesily râdea. Iar râsul ei răsuna ca însuşi păcatul. Până în clipa aceea, Caleb nu îşi imaginase vreodată că era posibil să fii atacat de o pisică şi, în acelaşi timp, să te faci tare ca piatra.

Dar, în mod evident, Sesily Talbot era genul de femeie care dădea lecţii unui bărbat. Inclusiv despre cât de mult putea să se înfurie.

Apucă pisica chiar când aceasta începu să se caţăre

pe el ca pe un trunchi de copac, iar Sesily rosti deodată pe nerăsuflate:

— Nu! Nu-i face rău!

Şi atunci, se apropie atât cât să îl atingă. Şi apoi îl *atinse.* Dacă puteai să zici că îndepărtarea ghearelor era o atingere. Ceea ce se văzu nevoit Caleb să creadă, din moment ce mişcările delicate şi exclamaţiile blânde pe care i le oferea micii bestii îl făcură să îşi dorească să se agaţe cu ghearele de ceva.

Trebuia să scape de ea.

Lucru greu de făcut, căci avea o pisică prinsă de el.

În cele din urmă, ea luă animalul în braţe şi, peste gelozia resimţită pe afurisita creatură, Caleb auzi zâmbetul din vocea ei.

— Te place.

El îi întâlni privirea.

„Mie îmi place de tine”.

Ei bine, sigur nu avea să îi spună *aşa ceva.* Aşa că se mulţumi cu un:

— Hmm. Şi ce căuta în trăsura mea?

Ea ridică un umăr, apoi îl coborî şi îşi arcui amuzată buzele.

— La vârsta mea înaintată, mai uit uneori pe unde-mi pun lucrurile.

Femeia era o pacoste. Genul de pacoste pentru care nu avea nici timp, nici înclinaţie.

— Deci ăsta a fost planul tău? Să-ţi asmuţi pisica asupra mea şi să speri să iasă ce-i mai bun din asta?

Ea clipi, cu ochii mari şi albaştri care îl făcură să îşi dorească să o sărute fără să se mai gândească la consecinţe. Totuşi, tocmai aceea era problema. Că sigur existau consecinţe.

— Merge?

— Nu. „Prea multe consecinţe”. Îşi puse valiza în trăsură şi închise portiera. Fată bătrână sau nu, Lady Sesily, tu vrei iubire. Şi am destulă experienţă cât să nu mă apropii de aşa ceva. Cu sau fără pisica ta de atac.

Se aşteptă ca ea să nege, dar se părea că Sesily

Talbot nu făcea nimic din cele aşteptate, cu atât mai puţin când venea vorba despre nimicit bărbaţi.

— Ştii, Caleb, îi spuse ea încet, şi numele lui răsună ca o armă deosebită pe buzele ei. Dacă te-ai hotărî să mă seduci…

El se întoarse cu spatele, incapabil să rămână nemişcat câtă vreme îi vorbi, de parcă vorbele gravară imagini pe trupul lui – imagini la care ştia că nu trebuia să se gândească şi cărora nu putea să le reziste. Ea îşi termină fraza cu un râs atotcunoscător.

— Ei bine, îţi dai seama la fel de bine ca mine.

Se întoarse de parcă se afla sub influenţa unei vrăji, doar ca să descopere că ea se sprijini din nou insolent de trăsura lui. Distrugând-o pentru totdeauna, după câte se părea. Pentru că nu avea să mai fie niciodată în stare să se uite la acea uşă fără să se gândească la clipa în care Sesily Talbot, învăluită în lumina asfinţitului, îl ademeni cu atâta desăvârşire, chiar dacă rămase perfect relaxată, sprijinită de o parte a trăsurii, de parcă era interesată în clipa aceea doar să se joace cu el.

— De ce anume să-mi dau seama?

Şi apoi, zâmbi, şi nu era zâmbetul pe care îl schiţa atunci când flirta. Nu era felul în care zâmbea la cină sau când juca popice. Era intim. Personal. De parcă nu zâmbea decât pentru el. De parcă era ca un afurisit de soare care îi aparţinea. Şi, când îi vorbi, o făcu cu o simplitate desăvârşită.

— Îţi dai seama de cât de bine ar fi.

Rămase cu gura căscată şi nu se putu opri, nici chiar atunci când, fără să şovăie în privinţa pisicii pe care o ţinea în braţe, se aplecă într-o reverenţă perfectă şi cuviincioasă care îl făcu să se gândească la lucruri imperfecte şi necuviincioase. Când se îndreptă la loc cu totul, îi spuse:

— Călătorie plăcută, domnule Calhoun! apoi o luă spre casă, cu paşi prelungi şi alene, fără să îi pese, de parcă nu nimicise un bărbat între timp.

Doamne! Avea să îşi petreacă restul nopţii închipuindu-şi cât de bine putea să fie. Şi urma să simtă o

dorinţă ce nu avea să se domolească până când nu urma să se întoarcă la ea şi să o scoată naibii din mintea lui.

Ceea ce nu avea să se întâmple niciodată.

*

În seara aceea, după ce restul femeilor merseră la culcare, Haven o găsi pe Sera pe terasa de la bibliotecă. Stătea în capul scărilor din piatră care duceau în grădină, unde popicele şi revelaţiile dramatice dominaseră ziua întreagă, cu un pahar într-o mână, un felinar şi o sticlă de whisky într-o parte.

Femeia pe care o întâlnise cu ani în urmă băuse şampanie şi scandalizase bucuroasă lumea bună cu poveştile ei despre sânul Mariei Antoaneta modelat într-un pahar. Băuse vin şi la fel de des vin de Xeres, deşi putea să îşi amintească nu doar o dată când strâmbase din nas când înghiţise băutura mult prea dulce.

Totuşi, nu fusese niciodată whisky.

Whisky-ul apăruse după ce se despărţiseră. Şi cumva acum, în vreme ce ea bea în întuneric, totul avea sens. Şi ea devenise mai bună odată cu trecerea anilor. Mai bogată, mai întunecată, mai deplină. Mai îmbătătoare.

Minutele deveniră ore, şi Malcolm o privi, evitând tentaţia apropierii, alegând, în schimb, să se lase fermecat de ea, de soţia lui frumoasă – cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată – în vreme ce înfrunta întunericul peisajului de ţară, îmbrăcată în mătasea de un violet-închis care strălucise în lumina lumânărilor mai devreme, la cină, şi acum devenise negru la lumina lunii.

I se strânse inima în piept la vederea ei, uluitoare şi neclintită, pierdură în gânduri.

Fusese o vreme când s-ar fi dus la ea, şi ea l-ar fi întâmpinat cu inima deschisă. O vreme când n-ar fi şovăit să îi întrerupă reveria. Să şi-o însuşească. Dar acum, şovăi.

Ea îi vorbi fără să se întoarcă:

— Ai un pahar?

Întrebarea îl făcu să se mişte. Se apropie şi se aşeză lângă ea, pe treptele de piatră, de parcă nu îşi purta haina de seară. De parcă ea nu purta mătase.

— N-am. Îi privi chipul luminat de lună. Trebuie să-l împărţi pe al tău.

Ea coborî privirea spre paharul care se legăna între degetele ei lungi şi graţioase, apoi i-l întinse.

— Păstrează-l!

El bău, incapabil să îşi înăbuşe tresărirea de plăcere pe care i-o provocă familiaritatea acelei clipe.

— Nu credeam să te găsesc singură.

Ea îl privi pentru o clipă, apoi îşi întoarse privirea, şi atenţia îi reveni spre pământurile cufundate în întuneric.

— Nu credeam că o să mă cauţi.

— Că altfel ţi-ai fi chemat americanul să te apere?

Ea scoase un chicot sec.

— Americanul meu e în drum spre Londra.

Fără îndoială, ca să se ocupe de cârciuma lui. Caleb Calhoun era în multe feluri, dar nu era un om de afaceri rău.

— Trebuia să rămână aici.

Ea rămase tăcută multă vreme, astfel că Mai se gândi că nu avea să îi mai răspundă. Dar îi răspunse:

— Crede că nu simt în stare să mă descurc aici.

El îşi arcui sprâncenele.

— Să te descurci cu ce?

— Cu tine, îmi închipui.

— E nevoie să te descurci cu mine?

Ea pufni, uşor amuzată de spusele lui.

— Sincer, nici prin vis n-aş îndrăzni să încerc.

— Cred c-ai reuşi, fără mari probleme.

Ea se uită multă vreme în întuneric, apoi spuse:

— Caleb e dispus să se dea drept iubitul meu pentru cererea de divorţ, adăugă ea.

Mai târziu, Mal urma să se urască pentru că îi răspunse:

— E un prieten bun.

În loc să spună: „N-o să fie niciun divorţ”.

— Este, răspunse ea. E dispus să facă o mulţime de lucruri ca să fiu fericită.

— Nu e singurul. Atunci, ea se uită la el, îi întâlni privirea, căutând ceva. În cele din urmă, îşi întoarse privirea.

— Ce vrei, Excelenţă?

Voia atât de multe şi atât de tare, că propriul răspuns îl şocă şi pe el:

— Vreau să nu-mi mai spui Excelenţă.

Ea se întoarse la auzul cuvintelor lui, cu ochii ei albaştri deveniţi cenuşii în întuneric.

— Tot duce rămâi, nu?

— Nu m-ai tratat niciodată ca pe un duce.

Ea îşi arcui colţul gurii într-un zâmbet.

— Prostuţul de Haven! Nu m-ai părăsit pentru că-ţi cunoşteam mult prea bine titlul?

El detestă cuvintele auzite. Detestă ideea că, în întunericul acela liniştit şi intim, rămâneau învăluiţi în trecut. Dar, mai ales, le detestă adevărul. O părăsise pentru că atunci crezuse că ei îi păsase mai mult de ducatul lui decât de el.

În clipa în care el descoperise că nu conta nici cât negru sub unghie motivul pentru care pusese mâna pe el – doar că pusese cu totul mâna pe el –, ea se făcuse nevăzută.

Şi, odată cu ea, viitorul lui.

Într-un final, ea îi vorbi, de parcă i-ar fi auzit gândurile:

— Să ştii că n-aveam de gând să-ţi întind o cursă. Nu de la început. Trase adânc aer în piept şi ridică privirea spre cer. Asta e adevărul, dacă mai contează.

El îşi lăsă paharul jos şi apucă felinarul, apoi se ridică şi îi întinse o mână.

— Vino!

Răspunsul ei fu la fel de prudent ca privirea care alunecă spre mâna lui.

— Unde?

— La o plimbare.

— E miezul nopţii.

— E zece.

— Suntem la ţară, i-o întoarse ea. Dacă e noapte, e miezul nopţii.

El izbucni în râs.

— Credeam că-ţi place la ţară.

— Oraşul are avantajele lui. Îmi place să văd lucrurile care ar putea să mă omoare în întuneric, spuse ea cu o siguranţă seacă.

Mal îşi amintea cum era să se tachineze unul pe celălalt. De parcă nu mai existaseră niciodată un bărbat şi o femeie care să se potrivească atât de bine.

— Ţi-e teamă că o să ne atace ceva pe furiş în întunericul ăsta?

— Ar putea să fie orice.

— Ca de exemplu?

— Urşi.

El se încruntă.

— Ai petrecut prea mult timp în America dacă ai impresia că vin urşii după tine.

— E posibil să se întâmple.

El oftă.

— Nu. Nu e posibil să se întâmple. Nu în Essex. Spune-mi un lucru care ar putea să te ucidă în întunericul din Essex.

— O vulpe furioasă.

Răspunsul veni atât de repede, că Mai nu putu să nu râdă.

— Cred că eşti în siguranţă. N-am mai organizat o vânătoare de vulpi de câţiva ani.

— Asta nu înseamnă că vulpile nu caută să-şi răzbune strămoşii.

— Vulpile sunt prea îmbuibate cu potârnichi ca să mai fie furioase. Şi, dacă vin după tine, Sera, jur să te apăr!

— Jurămintele tale nu s-au prea susţinut în trecut, îi răspunse, iar el o auzi cum încercă să evite sfârşitul frazei, de parcă nu dorea să o spună mai mult decât îşi dorea el să o audă.

Desigur, merita să o audă. Nu luă în seamă împunsătura din cuvintele ei şi îi înfruntă vorbele cu capul sus.

— Astă-seară, o rup cu trecutul.

Îi întinse din nou mâna, şi ea se gândi o clipă înainte să ofteze, să îşi ia sticla şi să se ridice în toată splendoarea ei. El coborî mâna pe care ea nu o luă.

— N-am pantofii potriviţi.

— N-am de gând să-ţi propun o plimbare prin mlaştini, spuse el, şi coborî treptele. Nu-ţi face griji. Te apăr eu de creaturi păcătoase.

— Cine o să mă apere de tine? întrebă ea repede, înainte să adauge: Şi unde mă duci?

— Vezi? Nu trebuia să vorbeşti de rău vulpile. Ar putea să fie singura ta salvare.

— Deci despre asta e vorba? întrebă ea, în vreme ce o luară la pas spre destinaţia lor. Tu o să mă răpui în inima nopţii?

El îi ignoră comentariul şi încetini pasul ca să o lase să îl ajungă din urmă.

— Mergem la lac.

— Pe întuneric?

El se întinse să ia sticla pe care Sera o ţinea în mână. Ea îi dădu drumul, şi el bău cu nesaţ, apoi se şterse la gură şi spuse:

— Iau taurul de coarne.

Ea luă sticla înapoi.

— Unul din noi trebuie să fie taurul în povestea asta?

— Ştiai că Lady Emily nu mănâncă supă?

Sera îi aruncă o privire.

— Poftim?

El zâmbi superior. Acum, chiar că îi atrăsese atenţia. Sera nu fusese interesată de altcineva.

— Ai aşezat-o lângă mine la cină. Am fost serviţi cu supă. A fost un prilej de discuţie interesantă.

Sera clipi nedumerită.

— Nu pot să-mi dau seama de…

— Crede-mă, şi eu am fost surprins. Credeam că o să

pier de pe urma unei eschivări ciudate odată cu dispariţia domnişoarei Mayhew. De fapt, n-am discutat despre cele întâmplate după-amiază. Mulţumită supei.

— Malcolm, iartă-mă! Dar eşti bine?

— Chiar sunt. Doamna pare uşor… ciudată.

— Pentru că n-a mâncat supa?

— Nu *supa.* Orice fel de supă.

Ea se opri. *Chiar că îi atrăsese atenţia.*

— Nu mănâncă supă?

— Asta încercam să-ţi explic. Femeia nu mănâncă supă.

— Nu mănâncă supă? Sau nu-i place? Sau ambele?

— Asta e ce nu înţeleg. Nu ştie dacă îi place, Seraphina. N-a încercat niciodată.

Ea clipi nedumerită.

— Asta e un soi de glumă? Îmi iei whisky-ul, mă târăşti prin întuneric şi-mi spui poveşti ridicole despre oameni care n-au mâncat niciodată supă?

El ridică o mână.

— Pe onoarea mea, Sera – din dramul care credeţi tu şi surorile tale că mi-a mai rămas –, Lady Emily n-a mâncat niciodată supă.

Urmă o pauză, apoi Sera spuse:

— Cum se poate aşa ceva?

— Fix asta mă-ntreb şi eu.

O fracţiune de secundă. Şi apoi, ca prin minune, ea izbucni în râs. Ca raiul pe pământ, sunetul răsună între ei, înainte să se răspândească în întuneric, Malcolm aproape aşteptându-se ca soarele să răsară.

Pentru că se simţea ca şi cum soarele stătea să apară.

Şi nu îşi mai dori decât să se încălzească în lumina ei, chiar când râsul se stinse, disipat în chicoteli scurte şi întretăiate. Ea o luă din nou din loc, şi el i se alătură, amândoi fiind cufundaţi într-o tăcere prietenoasă pentru prima dată în… poate pentru prima oară şi atât. Şi era grozav.

Poate că, la urma urmei, mai exista o speranţă.

Urcară un deluşor. Malcolm se întoarse ca să o ajute să se strecoare pe o alee pietruită. Sera îl luă de mână, de parcă era cel mai firesc lucru din lume, şi el se simţi cuprins de o înflăcărare dublată de dorinţă. Şi speranţă, o promisiune primejdioasă.

Ea îşi retrase mâna chiar când ajunseră în vârf, iar dezamăgirea care urmă gestului el fu cruntă. După un moment îndelungat, ea se întoarse spre el, şi el îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se ce avea să îi spună.

— Crezi că se teme de mâncarea lichidă?

Revenirea la trăsătura ciudată a lui Lady Emily îl făcu să râdă, la rându-i, tare şi nefamiliar.

— Nu ştiu.

— N-ai întrebat?

Ea clătină din cap cu o dezamăgire prefăcută.

— Nu.

— Bănuiesc c-ai crezut că e nepoliticos să-ţi bagi nasul.

— *Ştiu* că e nepoliticos să-mi bag nasul.

Ea încuviinţă din cap.

— Fireşte, ai dreptate. Dar ar trebui să existe o excepţie specială în cazul ăsta.

Mal nu se mai simţise atât de liber de ani întregi. De la ultima ocazie când râseseră împreună. De dinainte de logodnă. Se simţi cuprins de vină. Luase atât de multe de la ea – atâta viaţă. Nu era de mirare că îl părăsise. Nu era de mirare că nu îl mai voia înapoi. Ar fi trebuit să o lase în pace.

Fireşte, nu putea să o facă.

Inconştientă de gândurile lui, Sera adăugă:

— Între supă şi popice, a fost o zi cam proastă pentru celibatarele tale, duce.

— Ai dreptate, îi spuse el, incapabil să îşi ascundă frustrarea. Hai să le trimitem acasă!

— De ce faci să pară c-aş fi responsabilă pentru fetele astea? Tu ai plănuit o petrecere la ţară ca să-mi găseşti o înlocuitoare. Le-ai chemat fără să mă-ntrebi. Oricum ai fi fost aici, în căutarea viitoarei tale neveste. Eu sunt pur şi

simplu prinsă aici cu ele.

Nu putea să îi spună că fetele fuseseră chemate în douăzeci şi patru de ore absolut nebuneşti, imediat după ce se hotărâse să o recucerească. Nu avea să reacţioneze bine la mărturisirea lui – măcar atâta lucru ştia.

— Se poate să fi judecat greşit.

Ea chicoti.

— Sunt nişte femei minunate, Malcolm. Partide bune.

El o privi.

— Una dintre ele n-a mâncat niciodată supă.

Ea zâmbi.

— Gândeşte-te numai cum ai putea să îi schimbi viziunea despre lume! Nu ţi-ai dorit dintotdeauna ca eu să fiu mai puţin trecută prin viaţă?

„Niciodată. Nici măcar o dată”.

— Ah, da, spuse el, fără să dea atenţie gândului. Ce temelie extraordinară ar fi asta pentru o căsnicie bazată pe supă.

Ea râse la auzul cuvintelor lui, apoi spuse:

— Oricum, nu e ea alegerea ta. N-ar avea niciodată cum să fie.

Bineînţeles că nu era. Niciuna dintre ele nu era.

— Sunt foarte convins că Felicity Faircloth l-ar prefera pe americanul tău în locul meu.

Sera nu şovăi.

— Nu e americanul meu, şi ştii asta.

O ştia. Sera nu i-ar fi permis în veci să o atingă dacă ar fi fost cu Calhoun. Dar asta nu însemna că…

Înainte să se poată opri, Malcolm întrebă:

— A fost vreodată?

— Contează? întrebă ea, privind cum picioarele lor se mişcau prin iarbă. Contează dacă au mai fost zece? Nu îi lăsă timp să răspundă. Sigur c-ar conta. Asta e lumea în care trăim, în care eu trebuie să rămân neprihănită ca o măicuţă, iar tu… tu eşti bine-venit să încerci lumea întreagă. Ea se opri şi îşi recăpătă calmul. Apoi, încet: N-a fost niciodată al meu. Chiar dacă aş fi putut să-l iubesc,

merită să aibă copii.

Mal nu şovăi.

— Iubirea ta ar fi de ajuns.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată, cât timp el căută în zadar cuvintele potrivite. Şi atunci, ea ridică sticla şi bău.

— Nu contează.

Ba conta. Conta mai mult decât orice altceva, şi, cumva, ca în cazul tuturor lucrurilor care contau peste măsură, nu putea să găsească cuvintele potrivite care să o exprime.

— Şi tu? întrebă ea. Câte americance ai avut?

El îi spuse adevărul:

— Una. Cea pe care ai văzut-o.

Ea izbucni în râs, atât de sec şi de diferit de fericirea de mai devreme, că el resimţi sunetul ca pe o lovitură.

— Şi se presupune că trebuie să cred asta?

— Nu mă aştept să crezi, spuse el. Dar este adevărul.

— Asta e problema cu adevărul; de atâtea ori trebuie să te bizui pe încredere ca să-l accepţi.

— Iar tu n-ai încredere în mine.

Îşi regretă cuvintele de îndată ce le rosti, dorindu-şi pe moment să fi fost în stare să le retragă. Nu voia ca ea să îi răspundă. Tăcerea care se aşternu între ei, ca urmare a cuvintelor rostite, fu mai mult decât limpede, fără un răspuns din partea ei. Şi deloc surprinzătoare.

Şi atunci ea spuse, atât de încet, că ai fi zis că vorbea cu altcineva:

— Numai Dumnezeu ştie cât aş vrea să n-am.

— A fost o dată, Sera. O singură dată.

— Scopul a fost să mă pedepseşti, îi răspunse ea, cu cuvinte simple şi golite de emoţie, în vreme ce coborî privirea spre lacul care se întindea ca o cerneală neagră.

Mal se simţi cuprins de regrete şi de ruşine. De câte ori se simţise aşa? De câte ori cele două senzaţii nu îl nimiciseră în întuneric, în vreme ce o căuta? Dar nu le simţise niciodată aşa. Fără ea, fuseseră o emoţie vagă şi constantă, prezentă, dar parcă niciodată cu adevărat acolo.

Iar acum, confruntate cu ea, cu acceptarea ei tacită a trecutului lor, a acţiunilor lui, a greşelilor lui, deveneau o lovitură grea şi furioasă.

Ce nemernic fusese!

— Nu pot să şterg ce am făcut. Dacă ar fi ceva ce aş putea să şterg…

Ea oftă frustrată.

— Spune-mi, ţi-e ruşine pentru actul în sine? Sau pentru consecinţele lui?

El se întoarse spre ea, incapabil să găsească vreun cuvânt cu care să îi răspundă.

— Consecinţele?

— Sora mea te-a trântit în fund în faţa întregului oraş, Malcolm. Nu ţi-a păsat de asta. După aia, ne-ai pedepsit pe toţi.

Din nou jenă, fierbinte şi furioasă, însoţită de un instinct aprig de a se apăra. De a-şi apăra acţiunile. Dar nu exista apărare. Niciuna care să fie demnă de lovitura cu care se confruntase. Niciuna care să fi şters vreodată regretele.

„Îmi pare rău”. Cuvintele erau o scăpare ieftină.

— Aş mai trece prin atacul lui Sophie de o sută de ori. De o mie de ori. Dacă aş putea să şterg restul după-amiezii ăleia.

Ea deveni tăcută, iar Mal ar fi dat orice ca să ştie ce gânduri îi treceau prin minte. Şi, în cele din urmă, ea îi spuse:

— Aşa cum aş face şi eu, în mod ironic.

El închise ochii în întuneric. O rănise îngrozitor de tare. Rămaseră tăcuţi mult timp, câtă vreme el se gândi la ce avea să îi spună în continuare. Dar, înainte să îşi găsească cuvintele, ea îi spuse:

— Şi anii care s-au scurs de atunci?

El o privi, întunericul eliberându-l cumva. Făcându-l sincer.

— Şi pe ei i-aş şterge.

Ea se întoarse cu faţa spre el, încet şi simplu, de parcă vorbeau despre vreme.

— Eu nu. Durerea provocată de mărturisirea ei era copleşitoare, întunecată ca apa care se întindea înaintea lor, încărcată pentru totdeauna asemenea tăcerii care o dubla. În cele din urmă, Sera se uită spre cerul înstelat şi continuă: Deci ăsta a fost planul tău? Să mă aduci aici în toiul nopţii ca să revedem declinul căsniciei noastre?

El răsuflă, privind spre apa neagră şi strălucitoare în lumina lunii.

— De fapt, nu ăsta era planul. Începu să coboare spre lac şi îi spuse: Plănuisem să-ţi arăt ceva.

Curiozitatea ieşi învingătoare – aşa cum se întâmpla mereu.

— Ce?

Putea oare să îi distragă atenţia de la trecut? Spre ceva mai promiţător? Merita să îşi încerce norocul

— Vino să vezi!

Vreme îndelungată, nu o auzi în spatele lui şi se pregăti pentru ce era cel mai rău. Pentru ideea că nu mai exista nicio speranţă pentru ei.

Şi apoi fustele ei începură să foşnească prin iarbă.

Capitolul 18

Minune arhitecturală scufundată:
refugiul ascuns de la Highley

— E minunat.

Sera se afla într-o structură micuţă şi uluitoare din piatră, având şase ferestre cu vitralii înfăţişând o serie de femei în stadii diferite de celebrare, cu stele încrustate în jurul lor, de parcă dansau pe cerul nopţii.

Malcolm rămase într-o parte, cu felinarul ridicat în mână, dezvăluind impresionanta sculptură în piatră a stelelor şi a cerului, care urcau pe pereţi, printre ferestre, şi se împrăştiau pe tavanul sub formă de dom. Sera lăsă capul pe spate ca să cuprindă luna şi soarele scoase în evidenţă

deasupra, când el spuse:

— Evident, ferestrele sunt mai frumoase la lumina zilei.

Ea se uită la el.

— Cred.

Sera nu ştiuse la ce să se aştepte când îl urmase, cu felinarul în mână, pe măsură ce el coborâse povârnişul spre marginea lacului. Nici nu ar fi trebuit să meargă după el, căci ce rost avea? Să îşi petreacă timp cu el doar ca să reînvie trecutul în feluri în care nu îşi dorea să o mai facă vreodată.

Timpul petrecut cu el îi reamintea doar că fusese o vreme când îşi dorise să îşi petreacă viaţa alături de el.

Şi totuşi, îl urmase în noapte, atrasă ca o molie de focul lui. Şi, tot ca o molie, focul lui ameninţa să o nimicească. La fel ca întotdeauna.

Nu îşi petrecuse niciodată timpul pe moşia Highley; el îi vorbise despre lac de zeci de ori – ocupa un loc important în poveştile lui din copilărie –, dar nu avusese niciodată ocazia să îl vadă.

Şi acum, când se uita de la o femeie la alta – fiecare atât de frumos modelată, că păreau toate parcă prinse în sticlă –, Sera se întrebă de ce nu o mai dusese în locul acela, în încăperea aceea frumoasă, care dădea spre lac. Se uită la el.

— Ele cine sunt?

El şovăi, aproape imperceptibil – nimeni altcineva n-ar fi observat.

— Pleiadele.

Cele şapte surori, fiicele lui Atlas. Ea întoarse privirea spre ferestre şi începu să numere.

— Sunt doar şase.

El încuviinţă şi se întoarse spre cercul din fier forjat, aflat în centrul încăperii. Deschise o poartă înserată în grilaj şi flutură felinarul spre cercul întunecat de dedesubt.

— A şaptea e sub lac.

Sera se îndreptă spre el, convinsă că nu auzise bine, privirea fiindu-i atrasă de scara în spirală cufundată în

întuneric.

— Nu cobor acolo.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, pentru că „sub lac” sună foarte ameninţător şi, în al doilea, pentru că acolo e mai întuneric decât în toiul nopţii, iar eu nu sunt o netoată.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet uşor.

— Aveam de gând să o iau eu înainte.

Ea scutură din cap.

— Nu, mulţumesc. Eu o să fiu bine aici.

Fără a o lua în seamă, el se întoarse spre perete şi apucă o torţă neaprinsă, apoi deschise felinarul pe care îl ţinea în mână şi o aprinse cu o iscusinţă impresionantă. Sera făcu un pas înapoi când el o ridică deasupra capului, iar chipul lui fu învăluit într-o lumină strălucitoare amestecată cu umbre ascuţite.

— Dacă ai impresia că un incendiu o să mă facă să mă răzgândesc în privinţa ideii de a coborî acolo, te înşeli.

El chicoti.

— N-ai încredere în mine.

— Nu, chiar n-am.

El deveni deodată serios. Sau poate era o farsă a luminii care pâlpâia pe chipul lui, făcându-l să pară de parcă nu mai fusese niciodată mai sincer ca în clipa aceea.

— O să am grijă de tine, Sera.

Înainte ca ea să apuce să răspundă – înainte să potolească bătăile panicate ale inimii el se făcu nevăzut, luând-o pe scări spre întuneric. Ea ajunse la marginea grilajului şi privi cum lumina lui cobora în cercuri pe treptele înguste.

— Cât de adânc se ajunge?

— Nu-ţi face griji, îngerul meu, nu te duc în iad.

— Chiar şi aşa, prefer să nu te urmez, strigă ea.

— Gândeşte-te că eşti Persefona.

— E vară, i-o întoarse ea când se mai aprinse o lumină, care dezvălui capătul scărilor. Persefona e sub pământ în septembrie.

El ridică privirea – ochii lui frumoşi deveniră negri în

întuneric –, cu un zâmbet mare pe chip.

— O să mă urmezi.

Ea pufni.

— Nu pot să înţeleg de ce-ai crede una ca asta.

— Pentru că asta facem noi, spuse el. Ne urmăm unul pe celălalt în întuneric.

Şi apoi trecu de o uşă întunecată şi nu se mai văzu.

Şi la naiba dacă nu avea dreptate.

Ea îl urmă: îşi ridică fustele şi înaintă pas cu pas pe scara în spirală, bombănind pe tot drumul despre decizii proaste şi duci enervanţi. În capul scărilor, ridică privirea, deschiderea în formă de cerc de deasupra, la mare distanţă, piatra şi vitraliile părând, deodată, de parcă erau o friză pictată pe tavan, nu întreaga cameră de mai sus.

Era absolut splendid – o perspectivă desăvârşită, aşa cum nu mai văzuse vreodată.

Aerul îi flutură fustele, un răgaz rece şi bine-venit de la căldura siropoasă de deasupra. O alină pentru o clipă, înainte ca ea să îşi dea seama de motivul pentru temperatura plăcută. Era sub pământ.

Gândul o făcu să se uite la uşa în formă de lacrimă pe care dispăruse Haven şi unde el se afla acum, la niciun metru depărtare, cu torţa în mână şi cu un zâmbet larg pe chipul frumos.

— Ţi-am spus c-o să vii.

Sera se încruntă.

— Pot să plec la fel de uşor.

El scutură din cap.

— Nu şi dacă vrei să vezi. El îşi flutură lumina după uşă, dezvăluind ceea ce părea să fie un tunel îngust, în formă de lacrimă, pictat cu aceleaşi motive ca ferestrele de deasupra: un cer negru şi înstelat care se întrecea cu văzduhul nopţii.

Ea făcu ochii mari.

— Cât înaintează?

— Nu mult, spuse el. Ia-mă de mână!

N-ar fi trebuit.

— Nu.

El păru gata să se certe cu ea, dar nu făcu decât să încuviinţeze din cap şi o luă înainte, aprinzând încă o torţă, apoi o alta, fiecare dezvăluind încă vreo câţiva metri din tunel.

— Suntem sub lac?

Altă torţă.

— Practic, suntem în lac, dar da.

Şi o alta.

— Ştii povestea Pleiadelor?

Erau momente când putea să uite că Haven era un duce şi momente în care trecutul lui, al omului crescut într-un stil aristocratic, ieşea cu perseverenţă la iveală. Fără îndoială, la fel se întâmpla şi acum, când el ignora unele întrebări şi schimba subiectul, fără vreo scuză.

Sera nu îşi ascunse enervarea.

— Ştiu că erau surori. Ştiu că erau fiicele lui Atlas.

Altă flacără prinse viaţă.

— Şi, de îndată ce Atlas a fost pedepsit, obligat să susţină pe umerii lui cerul, au rămas singure, fără cineva care să le apere de zei şi de bărbaţi. Şapte surori. Care se aveau doar una pe cealaltă.

Nu îi plăcu fiorul pe care-l resimţi înăuntrul ei. Aerul familiar al poveştii – tatăl ei, devenit aristocrat peste noapte, ea şi surorile ei aruncate în lumea aristocraţiei londoneze, fără vreun ajutor. Niciodată acceptate pentru originile lor modeste, niciodată admirate pentru cum se ridicaseră.

Bravă cu falsitate.

— Fiicele Periculoase trebuie să rămână unite.

— Una mai mult decât celelalte. O flăcăruie portocalie care îi desenă chipul serios în unghiuri şi umbre. El continuă, cu voce scăzută şi întunecată, precum coridorul nesfârşit, în formă de tunel: Cele şase Pleiade mai mari erau frumoase, şi fiecare în parte a ispitit câte un zeu. Merope – cea mai frumoasă dintre ele, cea mai graţioasă, cea mai apreciată – a pus ochii pe un peţitor periculos: un pământean.

— Nu aşa se întâmplă mereu? Surorile tale îşi văd

dorinţele inimii împlinite, şi tu primeşti un simplu muritor. Altă făclie. Tunelul era nesfârşit. Traversăm tot lacul pe sub pământ?

Era ca şi cum nici nu ar fi vorbit.

— Nu era un simplu muritor. Orion era cel mai iscusit vânător cunoscut vreodată lumii şi a curtat-o fără încetare pe Merope. Iar ea a fost ademenită.

— Bineînţeles c-a fost. Sunt sigură că era peste măsură de frumos.

— Chiar era.

Ah! Deci o asculta.

— Ea a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să se ascundă de el, ştiind că nu exista speranţă pentru ei.

Şi ea asculta, iar cuvintele „nu exista speranţă” se aşternură ca o durere în pieptul ei.

— S-a dus la surorile ei, care s-au aliat şi au luptat, aşa cum numai surorile pot, ca să îşi apere sora mai mică de vânătorul pământean, care nu avea să se ridice niciodată la înălţimea ei. Au început prin a-l orbi…

— Şi tu credeai că surorile *mele* au fost rele. Aprinse o ultimă făclie, care dezvălui încă un portal întunecat, ce dădea de înţeles că dincolo se mai afla o încăpere.

El îşi arcui un colţ al gurii, chiar dacă rămase încadrat în întuneric, privind-o. Arăta ca un fel de zeu – unul modern. Înalt şi frumos, cu un chip parcă sculptat în marmură, aducând şi mai mult a zeu în lumina pâlpâitoare a torţei pe care o ţinea în mână, de parcă putea să aprindă focul după bunul-plac.

— Orbirea lui n-a fost un impediment. Era un maestru vânător, făcut întocmai de zeii înşişi. Aşa că a continuat să o urmărească pe Merope, cu atât mai disperat după ceea ce puteau să aibă împreună. După posibilitatea viitorului lor.

— Şi ai fi zis că avea să renunţe, ea fiind clar neinteresată.

Cuvintele lui răsunară mai degrabă a mormăit:

— Ah, dar nu era dezinteres. Era frică. Frică de ce-ar fi putut să fie. Şi, cum el era un muritor, frică pentru ce sigur

ar fi pierdut dacă ceda.

„Inima ei. Pe el”.

Sera rămase tăcută, iar el continuă, cuvintele lui dulci şi lichide în locul acela intim şi nebătătorit. Erau atât de ascunşi ca locul în sine.

— Lui Orion nu îi era frică de orbire. Se temea doar că nu avea s-o mai găsească vreodată. Că nu urma să mai aibă niciodată şansa de-a o convinge că erau făcuţi unul pentru altul. Că, muritor sau nu, putea să îi ofere ceva. Soarele, luna, stelele.

— Doar că nu putea, şopti ea.

El şovăi la cuvintele ei, iar ea înţelese că pumnul lui se încleştă pe mânerul torţei, după felul în care lumina tremură acolo, pe coridorul difuz, de parcă vorbele puteau să o manevreze.

— Surorile s-au dus la Artemis, zeiţa vânătorii, gândindu-se că, dacă ea îi interzicea lui Orion să o mai caute, el avea să o asculte. Ele i-au jurat loialitate. Iar ea s-a dus la el.

— El a refuzat, spuse ea, ştiind deodată povestea, fără să o fi auzit vreodată.

Se apropie mai mult de el, disperată să afle finalul. Conştientă de faptul că era unul tragic.

Dorindu-şi să fie unul fericit.

— Bineînţeles c-a refuzat, spuse Malcolm, şi o privi de la distanţă. Şi asta a fost greşeala lui.

— Să nu superi niciodată o zeiţă, şopti ea.

El izbucni în râs atunci, şi anii dispărură odată cu liniile verticale din colţul ochilor lui. Zâmbetul lui o atrase, făcând-o să se minuneze de felul în care ochii aceia vedeau, ştiau şi dezvăluiau.

— De parcă n-am învăţat lecţia pe propria piele.

Ea îi urmări cuvintele pe buze. Amintirea dulceţii şi a puterii lor o luă cu asalt. Dacă îl săruta? Nu aşa cum o făcuse ultima dată, cu furie şi frustrare, ci cu plăcere? Dacă săruta zâmbetul acela? Putea să îl prindă? Să îl păstreze la ea, pentru toate momentele în care era singură şi îşi dorea să şi-l amintească?

„Nu”.

— Spune-mi continuarea poveştii!

El ridică mâna, iar nerăbdarea o copleşi, în vreme ce privirea lui se întoarse spre locul în care degetele lui zăboveau peste pielea ei, ca o promisiune neîndeplinită.

— Artemis s-a dus la Zeus.

Nu putea să aibă un final fericit.

Malcolm trase adânc aer în piept şi răsuflă. Sera simţi adierea caldă la tâmple. Atingerea o înfioră.

— S-a dus la Zeus şi i-a cerut s-o ascundă pe Merope. Ca să-l pedepsească pe bărbat.

„Ca să îi pedepsească pe amândoi”.

— Cum?

Privirea îi rămase aţintită spre degetele lui, aflate mai sus de obrazul ei.

— Mai întâi, i-a transformat în porumbei.

Ei i se tăie răsuflarea, iar el îşi întoarse privirea spre ea, de parcă ştia ce gândea. Şi ea se transformase într-un porumbel. Şi nu fusese de ajuns ca să se ascundă de el. Dar el nu ştia că ea fusese un porumbel la un moment dat.

— Însă pentru Orion nu era o provocare să găsească un porumbel, chiar aşa orb cum era. Şi deznădăjduit. Îi cunoştea cântecul.

Nu însemna nimic. Era o poveste.

— Ba, mai mult, ca porumbel, Merope suferea teribil. Vezi tu, porumbeii au o singură pereche în viaţă. Şi astfel, când a cerut ca fata să fie scutită de o viaţă alături de un muritor, Artemis şi-a supus protejata la cea mai groaznică durere – durerea de a tânji după perechea ei. Orion ştia asta şi nu a încetat să o caute. A colindat până la capătul pământului ca să o găsească. Ca să o iubească. El o privi în tăcere, şi trecu ceva vreme până când spuse: Şi a găsit-o.

Răsuflarea ei era întretăiată şi stânjenitoare. Malcolm nu o găsise niciodată. Nu o căutase niciodată. Ea îl găsise pe el. Ea se dusese în parlament, nu ca o porumbiţă care îşi căuta perechea, ci ca o vrabie în căutarea libertăţii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Aproape c-a avut-o. Aproape s-au regăsit.

Sera fu copleşită de tristeţe.

— N-a fost de ajuns.

Într-un final, degetele lui se aşezară ca un sărut pe obrazul ei. Uşor, perfect, apoi se îndepărtară.

— Să nu superi niciodată o zeiţă. Artemis s-a întors la Zeus.

Sera răsuflă, urând felul în care simţi lipsa acelei atingeri ca o adiere.

— La naiba cu Zeus!

— Zeus a îndeplinit dorinţa lui Artemis.

— Dar nu aşa cum şi-a dorit toată lumea.

El se întoarse.

— Sigur nu aşa cum şi-au dorit ei.

El intră în camera întunecată de alături, iar Sera îl urmă, de parcă era atrasă de un fir nevăzut, disperată să audă finalul poveştii. El traversă încăperea, cu torţa în mână, lumina ce se revărsa apărându-l de întunericul de dincolo. Întunericul care o consuma pe ea.

— Merope n-a fost menită să se mărite cu un zeu, dar Zeus a dus-o totuşi în văzduh, împreună cu surorile ei. Cuvintele răsunară în încăpere, şi Sera se simţi brusc tulburată de ecoul lor măreţ care se izbi de pereţi. Se răsuci şi ridică privirea, tulburată de neputinţa de a se plasa în spaţiu.

— A ţintuit-o pe bolta cerească.

Ea se uită spre el şi văzu două siluete – el stând cu spatele la ea şi reflexia lui pe peretele aflat de partea cealaltă. Era o oglindă impresionantă. Un dom de oglinzi. Se uită în sus. Îl privi în oglindă, îi văzu ochii întunecaţi în clipa când ridică flacăra ca să aprindă altă torţă, în cealaltă parte a încăperii.

— Iar Orion, disperat să fie aproape de ea, a implorat să i se alăture.

El aprinse altă torţă. Nu oglinzi. Sticlă. Alta. Şi o alta, până când, în cele din urmă, îşi aşeză torţa la locul ei, aproape de uşă, reflexii de lumină fiind reflectate înainte şi înapoi prin toată încăperea, învăluindu-i în strălucirea aurie a fiecărei piese grele şi bine plasate de sticlă, întretăiate de

modele metalice cum Sera nu mai văzuse niciodată. Pe podea, sora care lipsea din foişorul de deasupra – Merope, măreaţă şi splendidă, reprezentată în lespezi uimitoare de mozaic.

Şi, deasupra sticlei, apa, aprinsă de focul soţului ei.

Cuvintele lui Haven o smulseră din uluială.

— Aşa se face că Orion aleargă după ea. Pentru totdeauna.

Sera era consumată în clipa aceea de toate lucrurile pe care nu ar trebui să le facă. Nu ar fi trebuit să rămână, dar cum să poată altfel?
În centrul unei săli de bal subacvatice, care semăna cu ceva scos din mitul pe care el tocmai i-l şoptise?

Totuşi, una era să rămână. Să se îndrepte spre el era ceva cu totul diferit. Nici asta nu ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să se ţină tare pe poziţie, într-un capăt al spaţiului măreţ, să se adune şi să îi spună, foarte hotărâtă, că trebuia să le invite acolo pe candidatele dornice să o înlocuiască, să le cucerească inimile şi minţile. Dar, sigur, locul acela era destul de magic ca să aibă acelaşi efect asupra oricui.

Motiv pentru care Sera se îndreptă spre el, ademenită de locul acela pe care nu şi-l închipuise niciodată. Pe care abia dacă putea să şi-l închipuie acum, când se afla înăuntru, copleşită de măreţia lui.

Se împotrivi dorinţei de a le arăta celorlalte locul acela, urând ideea că ele ar putea să îl împartă cu el, urând gândul ca ele să vadă acea versiune a lui, manevrând aerul şi apa cu puterea şi hotărârea de care dădea dovadă. Putere şi hotărâre care o copleşiseră cândva. Care o copleşeau şi acum.

Se opri la câţiva centimetri de el. Atât de aproape, că, dacă el îşi dorea, putea să o atingă şi să o cuprindă în braţe. Dacă ea îşi dorea, putea să îl atingă. Să îl ia. Nu că şi-o dorea.

„Mincinoaso!”

Ea scutură din cap.

— Locul ăsta…

Nu găsi cuvintele care să descrie efectul pe care locul acela îl avea asupra ei. Să descrie ce îi făcuseră cuvintele lui. Încăperea era mitul transformat în realitate, ţintuind-o pe bolta cerească, de parcă el era Zeus însuşi. Desigur, nu era.

— L-am făcut pentru tine. Mărturisirea fu rostită atât de încet, că abia de se auzi, urmată de un iureş de cuvinte ce păru să iasă înainte ca el să se poată împotrivi. L-am construit ca să fie ceva pentru tine când te întorceai. Ceva… nou.

Ceva ce nu purta povara trecutului. Povara lucrurilor pierdute. A copilului lor. A viitorului lor. Suferinţa se dezlănţui ca o lovitură, şi Sera închise ochii, lăsându-se cuprinsă de ea, înainte să tragă adânc aer în piept şi să ridice privirea spre măreţul dom, unde sute de pătrate întunecate de sticlă îi reflectau silueta. O transformau în stea.

Şi pe el, creştetul lui reflectat de zeci de ori, buclele lui castanii fiind singurul lucru vizibil din el atunci când vorbi, cuvintele şoptite răsunând în jurul lor într-o acustică perfectă:

— În ziua în care a fost terminat, am stat aici, singur, şi m-am gândit la tine. Atunci, el ridică privirea, spre oglinda neagră perfectă a domului, şi o găsi imediat pe a ei. Te-am visat pe tine aici. Cântând.

Ea îşi întoarse brusc privirea spre a lui, lipsită acum de protecţia oglinzii.

— Mi-ai făcut o scenă.

El ridică un umăr, apoi îl coborî.

— Îţi plăcea la nebunie să cânţi, spuse el simplu, de parcă era de ajuns. Şi mie îmi plăcea la nebunie să te ascult.

Ştia ce îşi dorea. Putea să audă în gând ecoul cântecului pe care i-l cântase cu secole în urmă. Înainte ca mamele lor să ajungă şi el să descopere planul ei stupid – unul care nu fusese atât infam, cât nechibzuit.

Şi la naiba dacă nu voia şi ea să cânte.

— Mi-e dor de asta.

— De cântat.

„De cântat pentru tine”.

Gândul o luă prin surprindere, şi încercă să găsească alt răspuns.

— Cântatul dă dependenţă. Te trezeşti că râvneşti după aplauze ca după afecţiune. Cântecul e ca aerul.

Inima ei începu să bată nebuneşte, şi îşi regretă imediat cuvintele. Cunoştea prea bine ce însemna să tânjeşti după afecţiune. Cât de mult visase să o primească de la acel bărbat?

— Şi aşa s-a născut Vrabia.

Ea încuviinţă din cap.

— Cântecul e libertate.

— Te simţi atât de încătuşată. Eşti aici doar de trei săptămâni.

„Sunt aici de trei ani”.

Nu îşi rosti cuvintele, dar spuse:

— Fără consimţământ, trei săptămâni sunt o veşnicie, Excelenţă.

Pentru o clipă, crezu că avea să o contrazică – să insiste să fie serioasă. În schimb, el făcu un pas înapoi dinspre ea.

— Atunci, trebuie să cânţi.

— Şi o să îmi oferi aprobarea?

— Vedem.

Era nemaipomenit în aroganţa lui – dintotdeauna fusese în stare să o câştige cu ea. Ea zâmbi ştrengăreşte şi îşi ridică fustele, dezvăluindu-şi gleznele în vreme ce mimă o reverenţă.

— *Să trăiască doamnele, cu picioare frumoase pe podea. Să trăiască ducesa, Vrabia…*

El închise ochii înainte ca ea să îşi încheie cântecelul, iar ea se opri, cu ultimul cuvânt suspendat în aer, la început o glumă, apoi o lovitură bruscă, regretând că invocase acel cuvânt, care rămăsese şi înainte suspendat de mai multe ori între ei.

Îşi lăsă fustele jos. Malcolm deschise ochii când ecoul nu se mai auzi în jurul lor.

— Şi? Locul e potrivit?

Susţinea că făcuse locul acela pentru ea. Pentru viitor, nu pentru trecut. Şi, chiar dacă Sera ştia că era imposibil să dea uitării trecutul care stătea între ei, îşi dădu seama că era incapabilă să încerce.

Ea încuviinţă.

— E perfect.

— Ai cânta pentru mine?

Ştia ce îşi dorea el.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Sigur nu, spuse el. Dar asta nu-mi schimbă dorinţa.

Şi aşa îşi dădu seama că şi ea şi-o dorea, de parcă, dacă îi cânta cântecul pe care i-l cântase cu ani în urmă, reuşea cumva să se elibereze. Să îi elibereze. Pentru ceva nou şi proaspăt. Nu îl mai cântase de trei ani. De când i-l cântase lui.

Dar îşi amintea fiecare notă, fiecare cuvânt; sunetele răsunau în domul perfect.

— *Aici se află inima, zâmbetul şi iubirea, aici se află lupul, îngerul, porumbelul. Ea a lăsat deoparte visarea şi a lăsat deoparte jucăriile şi a renăscut în ziua aceea, în inima unui băiat.*

Când deschise ochii, el o privea cu o plăcere scânteietoare, cu obrajii aprinşi şi cu răsuflarea întretăiată. Se apropie de ea, ultimele note vibrând în jurul lor. Ajunse la ea şi îi dădu o buclă în spatele urechii. Ea ar fi trebuit să facă un pas înapoi, dar se trezi atrasă spre el, aflat atât de aproape. Atât de prezent.

— Spune-mi, Seraphina! Dacă n-ar mai exista nimeni – nici surorile, nici vreun zeu sau vreo zeiţă care să te apere, nici vreun american, nici aristocraţia care să te examineze şi să te judece? Ce-ai face dacă te-aş curta?

Ochii lui se întunecară, şi ea nu putu să îşi întoarcă privirea. De câte ori îi vorbise aşa? De parcă ar fi rostit o poezie senzuală şi delicată? De câte ori visase la asta?

El insistă.

— Dacă ţi-aş promite soarele, luna, stelele? Dacă ţi-aş jura să te vânez mereu, ai zbura? Sau ai alege să fii prinsă?

Era destul de aproape încât să se poată lăsa prinsă. Să se ridice şi să îşi apese buzele pe ale lui. Să uite de prudenţă şi să accepte ce îi oferea el. Destul de aproape încât el să o poată prinde.

Dar el nu avea să o facă, nu fără consimţământul ei.

— Dacă am putea să recuperăm totul, Sera? Şoapta o distruse, durerea din cuvintele rostite fiind pe măsura durerii din pieptul ei. Dacă am putea să o luăm de la capăt?

Ea scutură din cap.

— N-ar fi trebuit să mă aduci niciodată aici.

El făcu un pas spre ea. Fără să îi ia în seamă cuvintele.

— Ai accepta?

Ea înghiţi în sec, ştiind că nu trebuia să accepte.

El îi sesiză şovăiala. Se aplecă, şi doar puterea voinţei îl împiedică să o sărute. Cum de se opri când tot ce îşi dorea ea era să se dezlănţuie?

El se opri de dragul ei.

— Acceptă, îngerul meu.

O dată. Doar de data asta, apoi avea să încheie totul. Să renunţe la el. Să îl lase să îşi găsească altă soţie. Să se lase să îşi urmeze libertatea.

Dar, de data asta, doar de data asta, voia să accepte ce îi oferea el. Ce îşi dorea ea.

Urma să îl scoată pentru totdeauna din mintea ei.

O dată.

Se ridică pe vârfuri şi elimină distanţa dintre ei, când el şopti – mai curând răsuflare decât sunet – două cuvinte devastatoare ce răsunară în inima ei:

— Te rog.

Capitolul 19

Haven prins de femeia vânător

Nu era nimic delicat în felul în care se întâlniră, nimic

liniştit sau nesigur. Se ciocniră unul de altul, de parcă domul din jurul lor stătea să se prăbuşească şi să îi ucidă, iar dacă acela era să fie ultimul lor moment împreună, de ce să nu fie unul dominat de forţă şi de pasiune şi lipsit de păreri de rău?

De ce să nu aibă un singur moment când nimic nu se interpunea între ei – nici intrigi, nici furie sau frustrare, nici alte revendicări –, nimic altceva decât dorinţa care îi stăpânise întotdeauna? Plăcerea pe care o creaseră întotdeauna între ei?

Mâinile Seraphinei ajunseră deodată în părul lui Mal, se împletiră în buclele lui. Ea îl trase spre ea, cu buzele deja întredeschise pentru el. În timp ce el îi scoase agrafele, părul îi alunecă în valuri peste umeri, înainte să o cuprindă în braţe, ridicând-o spre el, când îi fură răsuflarea.

Când ea i-o fură pe a lui şi îi revendică întreaga făptură.

Fusese o vreme, demult, când l-ar fi urmat oriunde ar fi condus-o. Dar nu acum, după ce visase la el atât de mult şi se schimbase atât de tare. Acum, era egala lui. Fiecare conducea, fiecare se supunea.

Şi era extraordinar.

Mâinile lui ajunseră la panglicile corsajului, dezvăluind-o, în vreme ce ea se apucă să îi descheie haina şi să i-o tragă peste umeri. El abandonă rochia şi îşi aruncă haina deoparte, chiar dacă refuză să întrerupă sărutul. Mâinile ei alunecară peste pieptul acoperit de cămaşă, ea se desfătă cu muşchii tari şi calzi ascunşi dedesubt, iar el trase de panglicile de mătase care o mai despărţeau de el.

După un moment îndelungat, Malcolm îşi ridică buzele de pe ale ei. Ea deschise ochii, ameţită de sărutul lor şi disperată să fie atinsă din nou. Era rândul ei să implore. Să simtă cum dorinţa îl înfioră când o atinse.

Cu o înjurătură nesăbuită, el apucă marginile materialului, acolo unde legăturile păreau să îl înnebunească, şi trase, tare şi iute, făcând panglicile de mătase să pară inutile, când materialul se rupse în două, dezgolind-o în faţa lui.

Altă înjurătură. A lui. Poate a ei, pierdută printre gemetele lor, în timp ce căldura intensă se apăsă pe ea, şi se sărutară din nou, prelung, aspru şi plin de tot ce îşi refuzaseră ani în şir.

Şi apoi îşi îndepărtă buzele de ale ei şi le apăsă pe obraz. Coborî pe linia gâtului şi îi spuse toate cuvintele păcătoase şi minunate la care Sera visase.

— Tânjesc după tine de atâta vreme, mărturisi el pe pielea ei, buzele lui jucând pe locuri secrete la care poate mai ajunsese vreodată. Mereu ai fost tu, în fiecare noapte, îngerul meu.

Scoase limba şi desenă un cerc micuţ pe locul în care gâtul şi umărul se întâlneau, iar, când ei i se tăie răsuflarea, el spuse:

— Am stat de veghe în fiecare noapte, bântuit de imaginea ta, până când n-am mai avut de ales…

El nu îşi încheie fraza. Buzele acelea alunecară pe linia pieptului, spre locul în care sânii se încordau sub corset.

— Imagini cu pielea ta – o adevărată perfecţiune –, cu buzele tale frumoase. Cu ochii tăi, ca un păcat. Cu sânii tăi. Şi, imediat după aceea, el ajunse acolo, îi scoase din corset, iar buzele lui alunecară peste pielea lor delicată şi disperată, desenând cercuri micuţe şi chinuitoare în jurul sfârcurilor. Îţi plăcea când îţi sugeam locul de aici, şopti el, cuvintele necuviincioase învolburând înăuntrul ei înflăcărare şi dorinţă aprigă.

— Fă-o, îi şopti ea.

— Tot ce vrei tu, şopti el, şi limba lui găsi vârful întărit al unui sân. Orice vrei tu, dragoste.

„Dragoste”.

Mângâierea se învolbură înăuntrul ei, dar ea o ignoră. În schimb, îşi afundă mâinile în buclele lui incredibil de fine şi îi arătă exact ce îşi dorea.

— Vreau asta, îi spuse, şi buzele lui îi prinseră sfârcul în gura lui caldă şi minunată. El fremătă sub atingerea ei – sau poate ea tremura. El se opri până când ea însăşi îi zise cuvântul: Suge.

Şi o făcu, oferindu-i ce îşi dorise cu patimă în nopţile petrecute singură. În propriul întuneric. Plăcerea o copleşi la atingerea lui, la început un sân, apoi celălalt, până când i se tăiară genunchii, iar el o prinse şi o coborî pe lespezile podelei.

El desfăcu iute legăturile corsetului, ea îi săltă cămaşa de pe mijloc şi găsi pielea caldă de dedesubt, lacrimile ameninţând să izbucnească la senzaţia pe care o simţea sub degete.

Uitase. Trecuse o veşnicie şi îi fusese atât de dor de el, atât de aprig, şi totuşi uitase cum era să îl simtă. Iar acum, amintirile reveneau, şi ea nu putea să ţină în frâu splendoarea, dorul, încântarea.

Nu voia să o facă.

Nici el.

— De câte ori n-am visat la asta, şopti el, trăgându-şi cămaşa peste cap şi azvârlind-o pe podea, acolo unde se afla deja haina, înainte să îi deschidă larg corsetul şi să îşi apese săruturile pe sânii ei, coborând pe pielea fină de dedesubt, vorbind cu trupul ei în feluri în care poate nu îi vorbise niciodată în faţă. De câte ori nu m-am satisfăcut singur, cu gândul la asta, continuă el, iar cuvintele răsunară în jurul lor, în domul înstelat, şocul adevărului lui înflăcărând-o peste măsură. Câte nopţi n-am fost singur, ruşinat, disperat după tine?

— Nu mai multe ca mine, şopti ea şi îşi regretă imediat mărturisirea.

El înălţă brusc capul. Ochii lui îi găsiră pe ai ei, în întuneric.

Refuzară să o lase să plece.

— M-ai visat?

Era o noapte. O noapte a adevărului. O noapte în care să alunge trecutul şi să croiască drumul unui viitor în care amândoi să fie eliberaţi de demonii lor. Mâna ei alunecă peste chipul lui, spre umbra bărbii de pe maxilarul puternic şi ferm.

— În fiecare zi.

El închise ochii la auzul mărturisirii, de parcă l-ar fi

destabilizat ca o lovitură.

— Sera, şopti el.

— Mă bântui, spuse ea, în cuvinte dezlănţuite. M-ai bântuit în fiecare zi de când am plecat.

— Aş fi vrut eu, replică el. Cu bucurie m-aş fi transformat în stafie ca să am grijă de tine. Doamne, ce dor mi-a fost de tine! Ce dor mi-a fost de asta!

Îi împinse rochia peste şolduri, apoi i-o luă pe urme cu săruturi, iar ea îşi aminti semnele de acolo, din locul în care fusese odată tare, neted şi ideal. Îşi acoperi cu mâinile rotunjimea moale a pântecului.

Tăcut, el îi sărută buricele degetelor, limba lui rătăci peste tivul sub care se ascundea, gâdilând-o, destul pentru ca ea să se mişte, destul pentru ca el să ajungă în acel loc intim şi secret. Şi apoi îi spuse:

— Eşti atât de frumoasă aici, mai mult ca niciodată.

Lacrimile ameninţară din nou să izbucnească în clipa când îşi aminti că, într-un fel, îi aparţinea lui acolo, că nu avea să se elibereze niciodată de el, acolo unde era însemnată cu liniile alburii şi încreţite ale trecutului lor.

El se opri, iar ea se uită la el, îi găsi privirea, plină de aceleaşi emoţii care o copleşeau şi pe ea – prea multe ca să le numească şi mult prea marcate de o conştientizare intensă pe care nu se gândise niciodată că avea să o găsească la altcineva. Dar, fireşte, o găsise la el. Mereu trebuia să fie el.

El se ridică deasupra ei, sprijinit în braţele puternice. Muşchii încordaţi ai umerilor îi amintiră de forţa lui extraordinară. Şi o sărută din nou, prelung, delicat şi încântător, până când i se tăie răsuflarea şi se trezi zdruncinată de agonie şi extaz.

Ea îşi ridică mâna spre chipul lui. Atingerea ei delicată îi opri sărutul, îl făcu să se retragă ca să se uite la ea, cu ochii întunecaţi şi plini de păcat.

— Eşti perfectă.

Ea închise ochii la durerea provocată de cuvintele lui.

— Sunt profund imperfectă.

El rămase nemişcat şi tăcut până când ea deschise

din nou ochii.

— Imperfecţiunile tale sunt perfecte. O hartă a locurilor prin care am fost noi doi.

Ea rămase fără suflu când auzi „noi”. Cât de mult îşi dorea să fie adevărat! El continuă:

— Am visat să fii aici. Uită-te la noi! Uită-te la cât eşti de frumoasă! Uită-te la cum te venerez!

Privirea ei se aţinti dincolo de umărul lui, spre tavanul domnului, întunecat şi luminat de imaginea lor, când el începu să venereze din nou – să o venereze din nou. Zgârieturile dinţilor lui, mătasea limbii lui pe pielea aceea imperfectă trimiseră un iureş de înflăcărare, agonie şi plăcere, regrete şi promisiune, emoţii ce se ciocniră în ea, în timp ce îl privi în tavanul domului, copleşită de reflexia lor – părul împrăştiat sălbatic sub ea, sânii şi trupul ei dezgolit, o mână apăsată pe coastele ei, care o ţinu pe loc, câtă vreme el coborî, iar spatele lui lat şi musculos îi ascunse pântecul, apoi coapsele.

— Vezi, Sera? întrebă el, cuvintele răsunând înfundat şi întunecat. Vezi cum suntem împreună?

Ea trase adânc aer în piept; aerul se cutremură înăuntrul ei. Îşi muşcă buza. Cuvintele lui promiteau atâtea – o ispiteau cu veşnicia. Dar nu avea să dureze o veşnicie. Ci o noapte.

El o muşcă uşor de pielea fină de pe pântec şi îşi îmblânzi muşcătura cu limba când ea gemu.

— Vezi? repetă el.

— Da, şopti ea.

El coborî mai mult, vorbind cu părul negru care acoperea locul acela văzut doar de el.

— Ce vezi?

— Mal.

Cuvântul se auzi de parcă îl implora. Şi poate că îl implora. Pur şi simplu, nu ştia ce implora. Totuşi, el îi despărţi coapsele şi se aşeză între ele.

— Ce vezi, îngerul meu?

— Văd…

Degetele lui se opriră pe centrul feminităţii ei, calde şi

ferme, iar ea gemu din nou.

— Mal.

El se opri.

— Spune-mi!

Ea ridică privirea spre tavan.

— Văd… te văd pe tine.

Atunci, el despărţi faldurile fine ale feminităţii, ca o recompensă pentru sinceritate.

— Da, spuse el, cuvântul răsunând ca o flacără pe pielea ei. Nu putu să nu se arcuiască spre el. Şi ce altceva?

Se dezlănţui dorinţa grea şi disperată.

— Şi pe mine.

El îşi puse două degete pe centrul ei, le mişcă în sus şi în jos pe feminitatea ei, sus şi jos, la nesfârşit, până când ea simţi că avea să moară de plăcere. De la atingerile lui chinuitoare. Se zvârcoli sub atingerea lui, disperată ca el să îşi găsească un punct de sprijin – să rămână într-un singur loc să îi ofere ce îşi dorea.

Ce avea nevoie.

— Mal…

El îşi retrase mâna.

— Spune-mi ce vezi!

— La naiba, ţi-am spus deja.

Afurisitul râse când o auzi. Sunetul aproape o nimici.

— Spune-mi mai multe!

— Te văd pe tine, zise ea tăios, cu enervare şi dorinţă în cuvinte. Văd că mă atingi.

Şi, ca prin minune, o atinse. Un deget, încercuind locul acela magnific, care era disperat după el. Ea gemu de plăcere.

— Doamne sfinte!

Degetul îşi încetini ritmul, şi ea vorbi deodată, disperată ca el să continue.

— Văd că mă atingi, repetă ea. Mă explorezi. Găseşti toate locurile în care te doresc.

Şi el o făcu, lăsându-şi degetul să alunece spre centrul ei fierbinte şi umed; senzaţia o făcu să se arcuiască spre el, chiar când deschise larg ochii, fascinată de imaginea

deşănţată şi necuviincioasă de deasupra lor.

Atunci, deveni conştientă de ceea ce făcea el.

— Merope, oftă ea.

Geamătul lui fu punctat de încă o alunecare prelungă şi senzuală, de data asta cu două degete, cu un sunet adânc şi întunecat, care îi cerea să spună mai multe.

— O văd şi pe ea, spuse Sera pe nerăsuflate. Asta ai pus la cale.

— Da, zise el, şoptind cuvinte în locul în care ea avea cea mai mare nevoie de el. Te-am vrut aici. La fel de frumoasă ca ea.

— Şi m-ai vrut dezgolită cu ea.

— Te vreau mereu dezgolită, dragoste.

Cuvintele declanşară un val de căldură înăuntrul ei şi o cutremurară.

— Văd asta, spuse ea, şi privirea îi alunecă peste nimfa din mozaic, cu sânii goi că ai ei, răsucindu-se şi întorcându-se pe lespezi, de parcă Malcolm le atinsese pe amândouă. De parcă, atunci când o ducea pe Sera pe culmile plăcerii, o satisfăcea şi pe Merope.

Pe măsură ce degetele lui îşi continuară magia, Sera chiar crezu că era în stare să satisfacă o zeiţă.

— Mal, şopti ea, incapabilă să nu se arcuiască sub atingerea lui atunci când el o mai dezmierdă adânc o dată, de două ori, de trei ori. Incapabilă să nu spună mai mult. Să nu ia tot ce îi oferea el. Văd că te uiţi la mine, zise ea, iar el încremeni, se retrase şi ridică privirea spre ea, găsind-o într-o clipită pe a ei, aşteptând ca ea să spună mai multe.

Încântarea mişcării era de netăgăduit. Puterea ei, negreşită. Putea să îi ceară orice şi i-ar fi dat.

— Văd că mă doreşti, şopti ea.

Fără să îşi ia ochii de la ea, el apăsă un sărut pe buclele negre.

— Mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată.

Sera înţelegea ce simţea – simţea aceeaşi dorinţă dezlănţuită înăuntrul ei, tânjind după el. Îşi arcui şoldurile spre el. Mal continuă să aştepte, de parcă ar fi aşteptat o veşnicie ca ea să îi ceară să o atingă. Ca ea să îi permită să

o posede. Ea îşi şopti numele, dar el rămase tot încremenit, paralizat într-o atenţie devastatoare, aşteptându-i porunca.

— Văd că mă săruţi, spuse ea, cuvintele fiind rostite mai ferm decât şi-ar fi închipuit.

Din nou, geamătul lui adânc, de parcă i-ar fi dat singurul lucru pe care şi-l dorise vreodată. Şi apoi îşi mişcă mâna, o desfăcu pe Sera, dezvăluind centrul rozaliu al feminităţii ei. Ei i se tăie răsuflarea, copleşită de o nerăbdare insuportabilă.

— Mai spune-mi asta, zise el. Vreau să fiu sigur.

Tot corpul ei se încordă ca un arc la auzul cuvintelor lui. La promisiunea pe care o făceau. La semnificaţia lor – că el nu urma să ia niciodată ceva ce ea să nu îi ofere. Că avea să o urmărească, la fel cum o urmărise Orion pe Merope, dar doar dacă ea îşi dorea să fie urmărită.

Gândul nu se asemăna cu nicio libertate pe care să o fi cunoscut vreodată.

Ea nu şovăi.

— Sărută-mă!

El o recompensă cu gura lui minunată, desfăcându-i şoldurile şi ridicând-o spre el. Buzele şi limba lui o posedară cu o siguranţă desăvârşită şi fără şovăială. Ea ţipă când îi simţi dezmierdările, felul în care îi descoperea fiecare linie, limba lui explorând, pe măsură ce degetele lui o mângâiau şi ea se deschidea mai tare, oferindu-i-se fără tăgadă.

El primi ce îi oferea, îşi strânse buzele peste cel mai sensibil loc al ei şi supse, trăgând-o spre el cu o iscusinţă extraordinară, până când numele lui răsună prin încăpere, în timp ce ea se abandonă în braţele plăcerii, zvârcolindu-se sub el, arcuindu-se spre el. Degetele ei se încolăciră în părul lui ca să îl ţină aproape de ea, să îi arate unde avea cea mai mare nevoie de el.

Limba lui se răsuci peste ea, oferindu-i tot ce îi cerea, iar ea închise ochii, abia conştientă de lacrimile provocate de plăcerea pură şi sălbatică pe care el o crea înăuntrul ei. Întregul ei corp se arcui şi se zvârcoli sub el, în vreme ce el continuă să o venereze neîncetat, iar ea rămase fără suflare, la nesfârşit, emoţiile învolburându-se înăuntrul ei

până când se linişti sub el şi se lăsă purtată de senzaţie, fără să vrea să îi dea drumul.

Acelui bărbat, pe care îl iubise atât de mult pe vremuri, care ştiuse întotdeauna să o trimită pe culmile plăcerii.

Şi, nici printre lacrimi, el nu se opri; cercurile lente deveniră mai rapide, dezmierdând-o, lingând şi sugând în mişcări senzuale, când mâinile lui alunecară sub ea şi o ridică spre el, de parcă era un deliciu.

Ea gemu la acea senzaţie care se cuibări înăuntrul ei, aproape speriată de ce avea să urmeze – de cum putea să o posede dacă i-o permitea. Totuşi, el insistă, nu îi lăsă de ales, îi veneră centrul feminităţii, magnificul loc în care îl dorea cel mai mult, până când ea îi strigă extaziată numele – singurul cuvânt pe care mai putea să îl rostească.

El o ţinu strâns câtă vreme reveni în prezent, în locul acela măreţ, cu domul subacvatic înălţându-se deasupra lor asemenea cerului. Şi, când înălţă capul, cu chipul înflăcărat, cu ochii frumoşi şi sălbatici, dorinţa aprigă şi insuportabilă pe care o ţinuse la distanţă ameninţă să o nimicească.

„Nu”. Nu avea să-l dorească.

Nu putea să fie al ei.

Ştia ea mai bine.

Se adună sub el şi îl împinse într-o parte, iar el se îndepărtă într-o clipită, dându-i drumul, de parcă singurul scop în viaţa lui era să îi facă pe plac. Conştientizarea o ameninţă cu nimicirea, la fel precum atingerea lui.

Aşa că Seraphina făcu ce îi stătea în putinţă: se întinse după rochie şi se trase îndărăt, cu rochia lipită de corp.

— Nu putem să continuăm.

El rămase nemişcat la locul lui, dezgolit de la talie în sus, cu un braţ sprijinit pe piciorul întins, învăluit în întuneric cu piele moale de căprioară.

— N-am cerut să continuăm.

— Dar îţi doreşti să continuăm.

— Sunt bărbat, Sera, şi-am aşteptat asta – te-am aşteptat – ani în şir. Bineînţeles că-mi doresc să continuăm.

Privirea lui era înflăcărată şi sinceră. Dar o să te aştept. Până când vei fi gata.

Sera detestă cuvintele auzite. Detestă felul în care o ispiteau. Felul în care îi şopteau o promisiune pe care el o înţelegea. Desigur, nu putea.

— N-o să fiu niciodată pregătită.

— Poate că nu. Sau poate că o să fii. Şi, când o să fii, o să te aştept aici. O spuse de parcă nu avea nimic altceva de făcut decât să stea să sufere acolo, în refugiul lui subacvatic, aşteptând ca ea să intre şi să îi ceară să facă dragoste cu ea.

Şi ceva din atitudinea lui, din siguranţa resimţită în cuvintele lui, de parcă avea să o aştepte pentru totdeauna, o tulbură mai mult decât orice altceva.

— Chestia asta, în mod special, nu ne-a fost niciodată prea benefică, spuse ea încet. Sau nu-ţi mai aminteşti? Îşi detestă cuvintele, detestă faptul că vorbi – chiar dacă vag şi succint – despre trecutul lor. Despre copilul pe care nu îl plănuiseră. Pe care el nu îl voise. Şi despre toţi ceilalţi pe care nu urma să îi aibă niciodată.

Ea se ridică, prea dezgolită şi expusă ca să stea nemişcată, se întoarse cu spatele la el, îşi îmbrăcă rochia şi strânse cele două margini ale corsajului într-o încercare zadarnică de a şterge ultima oră din viaţa ei.

— Ia asta!

Aproape îi sări inima din piept. El era în spatele ei, destul de aproape încât să o atingă, întinzându-i haina, de parcă era perfect firesc.

Ea luă haina şi încercă să se liniştească, în vreme ce o trase pe ea, umerii lui laţi micşorându-i şi mai mult pe ai ei. Îşi acoperi pieptul şi îşi încrucişă braţele, ca o armură. El se retrase, cu braţele larg desfăcute, de parcă îi arăta că nu era înarmat. Fireşte, nu era adevărat.

Mereu fuseseră înarmaţi în prezenţa celuilalt.

— Îmi amintesc, Sera, spuse el, iar cuvintele părură a ieşi cu forţa şi răsunară ucigător. Sera încă îl putea auzi cum jura că nu urma să aibă niciodată un copil. Putea şi acum să simtă lovitura, după ani întregi, şi durerea

cuvintelor lui după ce descoperise că totuşi urma să aibă unul.

Aşa cum putea să simtă fericirea mută care o copleşise când aflase că nu avea să mai fie niciodată singură, chiar dacă nu urma să îl aibă niciodată pe el.

Apoi devastarea când îşi dăduse seama că urma să fie singură pentru totdeauna.

— Dă-mi drumul, şopti ea, în cuvinte răguşite, rostite brusc cu teama că el avea a se împotrivi.

Că avea să încerce să o ţină acolo. Că ea putea să aleagă să rămână.

El mai făcu un pas înapoi. Apoi un altul, până când ieşirea se deschise înaintea ei.

— Eşti liberă, spuse el.

— Niciunul din noi nu e liber, replică ea. Dar putem să fim.

„Minciună”.

El o privi, nemişcat, cu pieptul lui lat şi frumos învăluit în auriul flăcărilor, cu chipul numai lumini şi umbre. Şi apoi îşi lansă lovitura.

— Eu n-am cerut niciodată să fiu liber.

Din fericire, ţinta lui era clară, alungând tristeţea de la ea şi umplând-o cu furie, reamintindu-i de planurile ei. De The Singing Sparrow. De viitorul ei. Fără el. Fără trecut. Fără amintirile de care nu putea să scape aici.

— Ce minciună sfruntată! Ea îl privi cu ochii mijiţi şi îşi lăsă mânia să se dezlănţuie asupra lui. Tu ai pus punct poveştii noastre, duce. Nu eu.

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea o luă la fugă.

Capitolul 20

Surpriza şocantă a îmbroboditului Haven

Cu trei ani în urmă
Londra

O simţi înainte să o vadă.

Ar fi trebuit să se aştepte ca Lady Liverpool să îi invite pe amândoi la serata ei celebră. Trebuia să îşi fi imaginat că Soioasele S aveau să fie bine-venite la petrecerea nebunească a femeii, cu decorul cu tematică de China şi amfitrioana îmbrăcată ca unul dintre peştii din faimosul ei iaz. Lady Liverpool nu fugise niciodată de lucrurile teatrale, iar Soioasele S erau cu precădere teatrale.

„Nu Sera”.

Malcolm nu se întoarse cu faţa spre Sera, ştiind că toată lumea se uita şi şoptea pe sub mustăţi şi în spatele evantaielor. În schimb, se împotrivi dorinţei să îşi mai slăbească lavaliera, prea strânsă în jurul gâtului, în adierile fierbinţi şi umede ale verii, ştiind că şi aşa era deja în vizorul tuturor.

Îmbroboditul Haven prins de una dintre Fiicele Periculoase, batjocura ziarelor de scandal, dat exemplu pentru ceilalţi domni buni de însurătoare din lumea bună. Să nu te laşi niciodată orbit de frumuseţe.

Dumnezeu ştia că fusese orbit. Ca un Orion blestemat.

Condamnat.

Trecuseră mai bine de două luni de când nu o mai văzuse – o părăsise, practic, după nunta lor, care durase câteva secunde, şi se concentrase cu totul asupra muncii lui, făcând tot ce era cu putinţă ca să uite că avea o soţie.

O soţie a cărei apropiere îi distrugea calmul şi pe care ştia că avea să o găsească mai frumoasă ca niciodată dacă se întorcea cu faţa la ea.

„Laşule!”

Gândul îl îndemnă să treacă la acţiune şi, întărindu-se, se întoarse; privirea lui o găsi imediat pe a ei, ca de obicei. Era la câţiva metri depărtare, într-o grămadă de rochii în culori aprinse – surorile ei erau adunate împrejur, ca un paravan de protecţie. Iar Sera în roşu cu fire de aur. Bineînţeles că purta roşu. Nimic nu era mai ademenitor pe lume decât Seraphina Talbot – nu, Seraphina Bevingstoke,

ducesă de Haven, soţia lui, ducesa lui – în roşu.

Nu conta că era în stare să renunţe la totul ca să nu o mai dorească.

Era în stare să îşi vândă şi sufletul ca să o uite.

Şi atunci, găinuşele care se agitau în jurul ei se îndepărtară, iar el văzu rochia cu totul, urmărind liniile sânilor şi ale şoldurilor ei, alunecând în valuri senzuale spre verdele ierbii. O scrută, o sorbi din priviri, în vântul răcoros al zilei de vară. Şi atunci simţi lovitura grea şi neaşteptată.

Aştepta un copil.

Aştepta un copil şi nu îi spusese.

Mii de emoţii se dezlănţuiră înăuntrul lui. Neîncredere. Plăcere. Speranţă. Şi furie. O mânie pură şi tulburătoare pentru că îi ascunsese din nou adevărul.

Urma să fie tată. Urma să aibă un copil.

Şi ea îi ascunsese asta, ca o pedeapsă pentru păcatele trecute, îşi recăpătă sângele-rece, refuzând să îi arate cum îl copleşise adevărul. Cum îl lovise din plin. O pedeapsă devastatoare. Şi atunci se întoarse pe loc şi se duse să găsească o cale prin care să o pedepsească şi el.

Septembrie 1836

A doua zi dimineaţă, Malcolm primi veste de la soţia lui peţitoare că urma să facă o plimbare călare cu Lady Lilith şi Lady Felicity Fairdoth. Fără îndoială, Seraphina se gândea că era vremea ca el să le cunoască pe ultimele două candidate la titlul de ducesă de Haven – cum domnişoara Mary îl părăsise pentru îmbrăţişarea caldă a lui Gerald, iar aversiunea lui Lady Emily faţă de supă era o trăsătură mult prea copleşitoare.

Nu că avea vreo intenţie să se însoare cu vreuna din ele. În schimb, bileţelul soţiei lui – indiferent şi fără nici cea mai mică referire la noaptea de dinainte – îl făcu imediat să se gândească să dea năvală în încăpere şi să îşi expedieze scurt toţi musafirii, să renunţe la planul stupid pe care îl pusese la cale ca să o aibă pe Seraphina în apropiere, în

vreme ce îi făcea din nou curte.

Se săturase de intrigi. Era pregătit să îşi ia soţia înapoi. Era gata să o recâştige cu totul. Şi asta însemna să fie singur cu ea, la naiba! Avea nevoie de timp, spaţiu şi sinceritate ca să o facă să îl creadă. Să o facă să creadă în el. În *ei.*

Femeile acelea îi stăteau pur şi simplu în cale. Fără îndoială, din cvartetul iniţial de patru femei nemăritate pe care le chemase ca să o convingă pe Sera că era interesat de o nouă soţie, Lady Lilith şi Lady Felicity i se potriveau cel mai bine. Lilith era deşteaptă şi amuzantă, pasionată de călătorii, iar Felicity avea minte şi putea să îşi facă din orice aristocrat inteligent un partener decent. Dar Haven nu voia o parteneră decentă. O voia pe soţia lui. Femeia pe care şi-o dorise din prima clipă în care o întâlnise pe balconul acela, cu ani în urmă. Şi pur şi simplu aşa stăteau treburile.

Şi totuşi, nu putea să scape de ele – nu fără să fie clar că întregul plan fusese doar un şiretlic insipid care urma să înfurie jumătate din aristocraţia Londrei şi să se lovească de furia soţiei lui când ea avea să îşi dea seama de intenţiile lui ascunse, sau de lipsa lor, căci nu intenţiona nici în ruptul capului să îi ofere divorţul pe care şi-l dorea atât de limpede.

Un divorţ despre care urma să îşi dea cât de curând seama că nu şi-l dorea – asta dacă reuşea să îi demonstreze că trecutul lor nu avea nimic de-a face cu viitorul lor.

Şi aşa, singurul lucru pe care putu să îl facă atunci când primi bileţelul Seraphinei despre însoţitoarele lui la plimbarea de dimineaţă fu să răspundă, insistând ca ea să le fie doamnă de companie.

Nici pentru o clipă Sera nu se gândise că el avea să răspundă, într-adevăr, se aşteptase să se ducă după ea – o posibilitate care îi făcuse inima să bată nebuneşte, cu o plăcere nerăbdătoare –, motiv pentru care probabil Sera nu se împotrivi insistenţei lui.

Când ea ieşi din conac, la unsprezece fără cinci minute, înveşmântată în haine de călărie violacee, cu o

pălărie aşezată nepăsător pe cap şi – Doamne sfinte – un bici în mână, lui Mal i se tăie răsuflarea la imaginea ei, puternică şi impresionantă, de parcă noaptea de dinainte nu avusese loc sau, mai curând, de parcă noaptea îi accentuase scopul.

Putea să vadă hotărârea în ochii ei frumoşi şi albaştri, iar el conştientiză ce urmărea ea; voia să îl însoare. Cât mai repede.

Se abţinu să nu râdă de planul ei inutil.

Şi apoi râsul dispăru, căci trioul ei de însoţitoare îşi făcu apariţia, chiar dacă nu fuseseră invitate. Desigur. Seraphina veni înarmată până-n dinţi, cu propriul ei batalion de războinice. Minus una, căci Sophie, marchiza de Eversley, aştepta un copil şi, astfel, nu putea să călărească.

Slavă Cerului pentru micile îngăduinţe.

Refuză să îşi arate frustrarea. În schimb, întoarse spatele grupului de surori şi se duse să le ajute pe Lady Lilith şi pe Lady Felicity să încalece. Niciuna nu părea să aibă nevoie de ajutorul lui, ambele părând să călărească excelent, şi se gândi că poate într-o bună zi putea să iasă la o plimbare cu ele.

În schimb, se îngrozea de ce avea să urmeze.

După ce îşi ajută musafireler se întoarse să îşi ajute soţia, care – desigur – se aşezase deja în şa. Nu îi scăpă faptul că Sera călărea una dintre cele mai apreciate iepe – pe care el o înşeuase special pentru ea.

Ridică privirea spre ea, degetele îl furnicau să o atingă, să se strecoare pe sub tivul rochiei şi să găsească pielea delicată de deasupra cizmelor.

— Câinele tău de pază american nu ni se alătură azi?

Ea ridică dintr-o sprânceană şi îi aruncă o privire tăioasă.

— Domnul Calhoun s-a întors la Londra de tot, spuse ea. Pot doar să-mi închipui că a făcut asta la insistenţele tale.

Fu surprins, apoi imediat cuprins de o uşurare pentru că protectorul soţiei lui dispăruse.

— La drept vorbind, eu n-am avut nimic de-a face cu

asta, deşi bunul Dumnezeu ştie cât sunt de recunoscător.

— Al naibii laş, îi întrerupse Sesily, şi toată lumea se întoarse cu faţa spre ea. Ce vreţi? Chiar este.

Haven îşi ignoră cumnata nebună şi se îndreptă spre calul lui.

— Mergem spre ciudăţenia aia din est.

— Nu aşa îi spune lumea şi mariajului tău, Sera? spuse sec una dintre surorile ei, chicoteli însoţind întrebarea.

Sera răspunse sec:

— Nicio grijă, doamnelor, Haven aproape sigur o să prefere căsnicia cu una din voi decât cu mine şi îmi închipui că o să fie un soţ pe cinste.

Malcolm scrâşni din dinţi la auzul cuvintelor pe care ea le rostise cu atâta uşurinţă, deşi cu o noapte în urmă el îşi deschisese inima în faţa ei şi ea atinsese culmile plăcerii în braţele lui. De frustrare, îşi mână calul înainte. Grupul îl urmă, dar destul de departe pentru ca el să nu le audă. Le ducea pe fete la o plimbare, le aducea acasă, apoi avea să găsească o cale să le facă pe fete să plece.

După o jumătate de oră de plimbare călare, încetini lângă construcţia ciudată din piatră, de la graniţa estică a moşiei – un turn medieval construit cu generaţii în urmă. Descălecă şi se duse să le ajute pe doamne să descalece. Totuşi, nu pe Sera. Sera descălecă singură. Îndepărtându-se repede de doamne, le trase pe surorile ei deoparte, de parcă erau marionetele ei.

Îl lăsă singur cu Lady Lilith şi Lady Felicity, ambele cu îmbujorări frumoase în obraji, de la călărie. Te-ai fi gândit că ar fi putut să i se pară frumoase dacă s-ar fi chinuit să le observe, ceea ce nu făcea. Era prea ocupat să se uite la soţia lui.

Totuşi, nu era un monstru, nici nu era interesat să îşi croiască drumul prin linia de apărare formată din cumnatele lui, aşa că îşi conduse peţitoarele spre intrarea în construcţia ciudată, apoi le făcu semn să intre. Apoi arătă spre scara din piatră, în spirală, care ducea sus, spre turn.

— Se vede o priveliște superbă de sus, dacă vreți să urcați.

Lady Lilith era deja pe scări, iar Lady Felicity o urmă îndeaproape. Haven porni în urma lor. Când ajunseră în vârful turnului, ieșind în lumina soarelui, ambele se îndreptară imediat și se aplecară peste balustrada din piatră, urmărind pământul care se întindea pe kilometri întregi în cele patru zări.

Haven se îndreptă spre cel mai îndepărtat colț al turnului și se uită de sus ca să le găsească pe Sera și pe surorile ei de dedesubt, prinse într-o conversație aprinsă. Rămase acolo, cu privirea ațintită spre ele, dorind să le poată auzi cuvintele, în vreme ce partenerele lui își descriau una alteia priveliștea, cu lux de amănunte.

— Doamne, ce frumos este, spuse Lady Felicity după un oftat prelung.

— E cea mai frumoasă parte din toată petrecerea, nu crezi? răspunse Lilith, cu încântare în glas.

— A fost construit prin 1750, interveni el, spunându-și că, dacă intervenea în discuția fetelor, măcar nu mai stătea cu ochii pe soția lui ca un nătâng. Un cadou de la stră-străbunicul meu pentru femeia iubită.

Lilith se întoarse.

— Bănuiesc că nu pentru stră-străbunica ta?

El zâmbi sec la replica ei.

— Nu.

Ducii de Haven nu se însurau din dragoste.

„Până la el”.

Și, chiar și așa, stricase totul.

Doamnele se întoarseră să se uite spre moșie.

— Uite și casa văduvei! Știai că există o casă a văduvei?

— Nu știam! Și uită-te la lac! Ce frumos! urmă o pauză. Doamne, aia din centru e o statuie? Cu ciudat! Se înalță pur și simplu din apă. E Orion, Excelență?

Felicity Fairdoth se uită la el pentru un răspuns.

Malcolm nu luă în seamă valul de dezamăgire la gândul că femeile acelea descopereau statuia care marca

salonul de bal de sub apă înaintea Seraphinei. Privirea lui se îndreptă spre soţia lui, apoi răspunse la întrebare.

— Aşa este.

„Dacă jur că o să umblu mereu după tine, o să-ţi iei zborul?”

Îşi luase zborul cu o noapte în urmă şi o făcea şi acum, în depărtare, legată de cele lumeşti, de parcă putea să o facă la modul cel mai serios în orice clipă – să se transforme în porumbel şi să îl părăsească pentru totdeauna.

Dacă ea nu îl voia? Dacă nu avea să fie niciodată a lui?

Ura întrebările pe care le iscau amintirile dure din noaptea de dinainte, când zăbovise asupra trecutului, invocând fără cuvinte copilul pe care îl pierduseră. Povestea pe care nu fuseseră niciodată în stare să o construiască.

Totuşi, puteau să îşi facă un viitor. Credea cu tărie asta.

Mai aveau o şansă, nu?

Să dea Domnul să aibă o şansă.

Atunci, ea ridică privirea, de parcă ar fi auzit gândul nerostit la trei etaje deasupra. El îi întâlni privirea şi o ţintui; nu îşi dorea să îi dea drumul. Ea întoarse privirea.

Lady Felicity arătă spre conacul din depărtare.

— Şi acolo ce e?

Mal îşi întoarse privirea de la soţia lui şi urmări linia privirii ei.

— Este reşedinţa ducelui de Montcliff.

Felicity încuviinţă din cap.

— Nu mi-a plăcut niciodată omul acesta.

El ridică din sprâncene la auzul afirmaţiei sincere despre vecinul lui solitar.

— Nu, nu multă lume îl place.

— Nici pe tine nu te place multă lume, spuse Lilith.

Sinceritatea cuvintelor îl făcură să tresară, apoi se întoarse spre fete – Lilith, cu un zâmbet atotcunoscător pe buze, iar Felicity cu ochii mari în semn de uluială voioasă.

Lăsă să se aştearnă tăcerea înainte să încuviinţeze din cap.

— Şi asta e adevărat.

— De ce? întrebă Felicity.

— Voi două v-aţi unit? Ele se uitară una la alta şi îşi zâmbiră larg, iar Haven hotărî că le plăcea. Ăsta este momentul în care sunt judecat?

— Bună întrebare, nu? sublinie Lilith. Ar trebui să ştim exact ce marfă cumpărăm.

— Dacă vrem să cumpărăm.

Ignorând metafora ciudată, Haven desfăcu larg braţele.

— Neapărat. Puneţi-vă întrebările.

Nu mai văzuse niciodată asemenea voioşie. Lady Lilith chiar începu să îşi frece mâinile.

Felicity se ridică şi se aşeză pe zidul jos de piatră, în spaţiile goale din parapet, apoi se aplecă în faţă, cu coatele pe coapse, cu părul în vânt, de parcă erau prieteni de o viaţă.

— Se spune că eşti un soţ groaznic.

El ridică bărbia la auzul şocantei afirmaţii.

— Doamne sfinte, Felicity, spuse Lilith, pe un ton scăzut şi uluit. Mama ta îşi dădea duhul pe loc dacă te auzea.

— Nu mama trebuie să se mărite cu el, spuse Felicity, fără să îşi întoarcă privirea de la Malcolm.

— Se pare că trecem imediat la asta, spuse sec Lilith.

Nimeni nu putea să spună că Felicity Faircloth nu era o adversară pe măsură. El se sprijini de parapet şi mărturisi, cu o uşurinţă uluitoare:

— N-am fost cel mai bun dintre soţi.

— Se spune c-ai fost infidel. Buzele lui desenară o linie lungă şi subţire, dar nu voia să o sperie pe tânăra curajoasă. În schimb, Felicity Faircloth continuă:

— Şi de aia te-a trântit Lady Eversley într-un iaz.

— Corect.

Lilith strâmbă din nas, iar el nu putu să o condamne.

— S-a întâmplat o dată. Abia descoperisem că Sera… El nu îşi încheie fraza. Nu era treaba lor. Eram supărat. N-

am mai făcut asta niciodată.

Rămaseră tăcuţi vreme îndelungată, apoi Lilith spuse:

— Ştii, eu îl cred.

Felicity încuviinţă.

— Ciudat, dar şi eu.

Mare minune. Acum, dacă şi reuşeau să o convingă pe Seraphina de acelaşi lucru…

Felicity continuă:

— Să-ţi spun ce-mi place la soţia ta?

Nu avea nevoie să audă o listă cu calităţile Seraphinei. Le cunoştea prea bine. Le trecuse în revistă de nenumărate ori. De mai bine de o mie de ori. Şi totuşi, voia să le audă. Voia să vorbească despre ea cu altcineva, de parcă, dacă o invoca, putea să o aducă aproape de el.

— Nu-mi închipui că te-aş putea opri, milady.

Ea zâmbi strengăreşte.

— Asta e foarte adevărat. Sunt groaznică atunci când vine vorba să-mi ţin gura. De aia a fost mama atât de încântată când am primit invitaţia dumitale.

— Nu mă interesează să fiu menajat, spuse el. Şi aşa ducii sunt prea cocoloşiţi.

Feliei îl încuviinţă.

— Foarte bine, o să spun direct. Îmi place că Seraphina ştie ce vrea. Şi-mi place că nu îi e frică să lupte pentru asta. Chiar şi atunci când clar nu se face aşa ceva.

Adică divorţul. El încuviinţă din cap.

— Mereu a fost aşa.

— Femeile nu reuşesc întotdeauna să obţină ce vor, spuse ea, cu o notă de melancolie în glas. Suntem adesea condamnate pentru că ne căutăm fericirea.

Cuvintele se răspândiră înăuntrul lui cu un fior. El făcuse asta. O pedepsise exact pentru acest lucru. Şi apoi, în cele din urmă, o pedepsise pentru că refuzase să îl caute pe el.

— Ea pusese ochii pe dumneata? întrebă Lilith.

— Chiar da, spuse el, urând lovitura pe care o simţi în plex la auzul cuvintelor.

Felul în care se răsuciră înăuntrul lui.

— Se spune că te-a luat cam pe nepusă masă. Îmbroboditul Haven şi toate alea.

Celor două nu le era frică de nimeni, iar Haven nu putu să nu le admire pentru asta.

— Aşa se spune.

— Dar sigur n-a fost pentru titlu, sublinie Felicity. Altfel, de ce să fugă? De ce să nu rămână şi să se fălească?

De câte ori nu se întrebase acelaşi lucru?

— După toată povestea asta, nu pare să te mai placă foarte mult acum, Excelenţă, adăugă Lilith.

— Nu, nu mă mai place, spuse el. Lucru foarte clar pentru toată lumea.

— Îmi place asta la ea, spuse Felicity încet. Îmi place că, atunci când i-a fost dar că nu o voiai, ea n-a rămas.

Doar că o voise.

Încă o voia.

Nu că i-ar fi spus asta. În schimb, o pângărise pentru pasiunea ei. Pentru că se ţinea tare pe poziţii. Pentru că obţinea ce voia. O împiedica să obţină ce voia. Ce voiau amândoi.

— Îmi place că se cunoaşte. Că are încredere în ea. Că nu a permis să fie mai puţin decât merită, adăugă Felicity. Mi-ar plăcea să fiu mai degrabă ca ea.

— Atunci, poate n-ar trebui să te măriţi cu ducele de Haven, spuse Lilith, pe cel mai sec ton din lume. Istoria ne spune că nu este cel mai grijuliu dintre bărbaţi când vine vorba să-şi ajute soţia să-şi atingă scopurile.

Cuvintele nu îi erau deloc adresate lui. Şi totuşi, răsunară dureros ca nişte ghimpi.

— Mmm, spuse Felicity gânditoare. Cred că ar fi cazul.

Doamne! De ce era nevoie de două femei nemăritate ca să îl înveţe ce ar fi trebuit să vadă cu ani în urmă?

— Şi asta a fost înainte de *cealaltă* problemă, continuă Lilith şi îl readuse pe Malcolm în prezent.

— Care e cealaltă problemă? întrebă el, cu mai multă vigoare decât şi-ar fi dorit.

Femeile continuară, de parcă Mal nici nu era acolo. De parcă vorbeau despre moşie. Sau despre vreme. Şi nu

despre propriile lui slăbiciuni.

— Oh, sigur, asta e limpede ca bună ziua.

— Care *asta?* întrebă el.

Lilith se întoarse spre el şi îl privi lung.

— Cum scenariul ăsta este cât se poate de neobişnuit, Excelenţă, mă întreb dacă ai vrea să răspunzi la o întrebare… mai degrabă… necuviincioasă.

Nu reuşi să înăbuşe şocul care îi marcă trăsăturile.

— Mai necuviincioasă decât întreaga discuţie?

Ambele doamne izbucniră în râs, iar Lilith zâmbi.

— Probabil nu, la drept vorbind. El aşteptă ca tânăra să îşi găsească vorbele potrivite. Îţi doreşti altă soţie?

Iată ieşirea lui din încurcătură.

— La drept vorbind, nu.

Ea încuviinţă din cap şi se uită la Felicity.

— Ei, acuma-i acum.

— Într-adevăr. Felicity sări de la locul ei de pe parapet. Mulţumesc, Excelenţă. Asta este o construcţie splendidă. Cea mai bună din ce am văzut.

— Şi moşia, se grăbi Lilith să completeze politicos. Statuia lui Orion, de pe lac, e deosebit de frumoasă.

Se simţi cuprins de confuzie şi cam lipsit de speranţă. Toate femeile din lumea întreagă erau atât de tulburătoare? Sau era ceva tipic pentru femeile pe care le cunoştea el?

— Plecaţi? întrebă el nerăbdător.

— Plecăm, spuse Felicity şi se aplecă într-o reverenţă scurtă. Sunt convinsă că înţelegi.

— De fapt, nu prea, sublinie el. N-am mai întâlnit niciodată femei atât de dornice să spună asemenea adevăruri.

Lilith zâmbi afectată.

— Poate ar trebui să cunoşti mai multe femei. Nu suntem chiar atât de neobişnuite.

— Sigur nu aici. Mai sunt cinci femei pe moşia mea care par să nu aibă nici ele vreo problemă să-ţi spună adevărul, Excelenţă, zise Felicity. Şi asta, fără să o punem la socoteală pe domnişoara Mary Mayhew, care a spus aşa

un adevăr care a făcut-o să-l caute pe Gerald al ei.

Lilith zâmbi.

— Mă întreb ce fel de bărbat o fi Gerald.

Şi aşa, Malcolm fu concediat; cele două plecară, cufundate într-o discuţie voioasă, fustele lor alunecând uşor pe podeaua de piatră, în timp ce ele îşi croiră drum spre scări.

— Aşteptaţi, strigă el, întreaga după-amiază părând să îi scape printre degete.

Ele se întoarseră.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji, Excelenţă, spuse Lilith. Ne descurcăm singure. Tu rămâi aici şi fă ce fac bărbaţii atunci când nu li se cere s-o facă pe pretendentul interesat.

— Nu mi-aţi spus care e cealaltă problemă.

Ele se întoarseră din nou, cu zâmbete curioase asemănătoare pe chipurile lor foarte diferite. El preciză:

— Cea care e limpede ca bună ziua.

— Ah, spuse Lilith.

— Hmm, adăugă Felicity.

— Doamnelor. Cuvintele răsunară mai ameninţător decât şi-ar fi dorit. Îmi închipui că e ceva legat de faptul că sunt un soţ groaznic?

— Ştii, nu sunt deloc sigură c-ai fi un soţ groaznic, spuse Lilith gânditoare.

— Oh, nu. N-o să fie, se grăbi Felicity să răspundă. Adică, nu imediat după ce descoperă cât de mult o iubeşte.

Mal ar fi putut să se simtă stânjenit. Ar fi putut să intre în defensivă. În schimb, cuvintele lui Felicity, pline de adevăr, îl făcură să se simtă uşurat. „În sfârşit”, îşi spuse în gând. În sfârşit cineva îşi dădea seama. Cineva care credea. Doi oameni. Doi oameni care îl auziră când spuse:

— *Ştiu* cât de mult o iubesc. Ştiu de ani întregi.

Fetele se priviră, apoi se uitară la el. Era limpede ce le trecea prin minte. Îl considerau un imbecil.

— Atunci, ar trebui să îi spui.

Mal se simţi cuprins de frustrare. Chiar credeau că nu îşi dorea să facă întocmai? Credeau că era atât de simplu?

O pată de culoare, de un violaceu aprins, se ivi în

spatele lor.

„Sera”.

La naiba, ar fi făcut-o chiar atunci dacă ar fi crezut că asta ar fi schimbat lucrurile.

El încremeni.

„Ar schimba lucrurile?”

Inima începu să îi bată cu putere când ea apăru în pragul uşii, cu interes în ochi şi curiozitate pe chip.

— Ce construcţie splendidă, spuse ea.

Mal avea să o facă acum. Aici, în locul acela pe care strămoşul lui îl construise pentru femeia pe care o iubise fără măsură. Avea să o facă în faţa acelor femei şi avea să pună punct planului său idiot. Nu îşi spusese de dimineaţă că se săturase de intrigi?

Conştiinţa, plăcerea, încântarea şi dorinţa îl făcură să rostească, de parcă era un şcolar mult prea înflăcărat:

— Ar trebui s-o fac acum.

Nu observă surpriza bruscă şi îndoiala evidentă din ochii lui Lilith şi ai lui Felicity. Era prea ocupat să se uite la soţia lui, care trecu pragul şi interveni în discuţie, vădit interesată.

Nu o văzu pe Lilith cum scutură din cap.

Nu o văzu pe Felicity cum dă să deschidă gura ca să vorbească şi nu văzu felul în care fruntea Seraphinei se încruntă când întrebă:

— Ce să faci?

Dacă ar fi văzut vreunul dintre detaliile acelea, poate nu ar fi spus asta în faţa a ceea ce părea, dintr-odată, lumea întreagă.

Poate nu s-ar fi uitat în ochii ei şi nu i-ar fi spus, fără să se gândească la consecinţe, de parcă era cel mai obişnuit lucru din lume:

— Să-ţi spun că te iubesc.

Capitolul 21

Sincer, îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală.

Şi, în mod surprinzător, nu atunci când soţia lui dădu bir cu fugiţii şi coborî iute scările pe care venise.

Nici când Lady Lilith scoase un uşor:

— Oh, nu!

Nici nu băgă în seamă reacţia foarte sinceră a lui Felicity Fairdoth:

— Ei bine… Foarte prost făcut.

Îşi dădu seama că făcuse o greşeală în clipa în care se auzi rostind acele cuvinte – atât de necunoscute – şi înţelese că nu le mai spusese niciodată. Desigur, le spusese de mii de ori în gând. În întuneric, când tânjea după ea.

Dar niciodată direct.

Şi acum, în vreme ce o urma pe pajiştile de la Highley, regreta teribil că le rostise de faţă cu Lilith şi Felicity, la câţiva metri de Sesily, pe care Sera aproape o răsturnase pe scări când trecuse pe lângă ea, şi cu Seleste, care se lipise de peretele turnului când Haven ieşise valvârtej după soţia lui. Şi cu Seline, a cărei exclamaţie rostită cu voce tare – „Hei! Haven, cu ce-ai mai greşit acum?” – fusese subliniată de Sera, care sărise în şa, înainte să îi spună calului un „Dii!” puternic şi să lase animalul să o ia la goană.

— *La naiba, Sera,* strigă Mal în urma ei. Aşteaptă!

Fireşte, ea nu aşteptă, iar el se îndreptă spre calul lui, şi aproape că ajunse la el, când un obiect greu îi ateriză chiar între umeri. Se întoarse cu faţa spre cumnata lui, care îşi îndrepta spatele, verificând greutatea altui proiectil.

— Ce Dumnezeu? Ai aruncat cu un bolovan în mine?

Seline păru să calculeze distanţa dintre ei.

— Nu ştiu dacă aş folosi cuvântul *bolovan.*

— O piatră, mai curând! strigă Sesily Talbot din vârful turnului, de unde trei capete cu bonete se aplecau peste parapet.

— Abia dacă a fost o pietricică, zise Seleste şi apăru la

intrarea construcţiei ciudate, cu mâinile în şold, gata de luptă ca o afurisită de amazoană.

El scutură din cap spre cumnata lui.

— Îţi dai seama că e periculos să arunci cu pietre.

Seline aruncă în sus piatra pe care o ţinea în mână şi o prinse.

— Nu pentru mine, spuse ea. Am ţintă bună.

El scutură din cap.

— Eşti nebună.

— Nu, sunt loială. Ceea ce tu n-ai fost niciodată.

O împotrivire instinctivă i se oprise pe buze, în vreme ce contesa Clare strigă de la locul ei:

— Şi slavă Cerului pentru asta! Dă-i în cap de data asta!

Pentru o clipă, Mal se întrebă dacă Seline ar fi făcut-o. Îşi desfăcu larg braţele.

— Toate sunteţi nebune. Iar eu plec după sora voastră.

— Ba nu, nu încă. Seleste apăru lângă braţul surorii ei. Mie mi se pare c-ai făcut-o foarte nefericită. Suficient cât să nu vrea să te vadă.

— I-a spus c-o iubeşte! anunţă Sesily de la locul ei de deasupra, pe acelaşi ton pe care puteai să îl foloseşti ca să vorbeşti despre faptul că ai găsit un şobolan într-un canal de scurgere, pe undeva pe moşie.

Toate celelalte femei schiţară câte o grimasă.

— Meriţi încă o piatră pentru asta, sublinie Seline. Şi încă patru pentru fetele cu care te-ai tot jucat, în vreme ce o curtai pe sora noastră.

— Nu e nicio problemă, duce! strigă Lady Lilith spre ei.

— Ba sigur că e o problemă! Sunteţi pe piaţă de atâta vreme! spuse Sesily. Şi acum Haven vă trece cu vederea.

— Ceea ce nu e chiar cel mai groaznic lucru de pe lume, sublinie Seleste. Din moment ce el e groaznic.

Malcolm scrâşni din dinţi.

— O iubesc pe sora voastră, spuse el. Poate nu trebuia să o spun, deşi numai Dumnezeu ştie de ce, pentru

că e adevărat. Şi să fiu al naibii dacă o să vă las pe voi, scorpiilor, să mă împiedicaţi să i-o spun cum trebuie.

— Ha! Vă daţi seama că asta înseamnă că eu câştig, nu? Sesily ţipă de bucurie din locul în care rămăsese atârnată peste zidul turnului. Mal chiar se gândi că poate se apleca prea mult peste margine, dar nu găsi destulă energie ca să îi spună să aibă grijă.

— Ştim, Sesily.

— Zece lire de căciulă! strigă ea. Sophie o să *moară* de ciudă.

— S-a pus un pariu? întrebă Felicity.

— Fireşte! Mereu se pun pariuri. Să ne vezi în sezon! Sesily se opri, apoi se întoarse spre Lilith şi spre Felicity. *Trebuie* să ne vedeţi în sezon, cât de curând! Registrul nostru de pariuri rivalizează cu cel de la White! Şi e *mult* mai interesant.

— Mă bucur că vă împrieteniţi şi vă îmbogăţiţi, în vreme ce mă împiedicaţi să mă duc după soţia mea, dar am terminat-o cu povestea asta. El se uită la Seline. Trag nădejde că n-o să îmi dai una de să mă laşi inconştient când mă duc s-o prind pe sora ta.

— N-am s-o fac, răspunse Seline, pentru că, dacă foloseşti cuvântul „a prinde”, duce, o să te facă ea să leşini. Nu te vrea, indiferent de pariurile lui Sesily. Cuvintele lui Seleste răsunară reci, lipsite de sentimente şi tulburătoare prin felul în care adevărul răsună deodată. Ai stricat totul cu ani în urmă, când ai refuzat să recunoşti că ea exista şi dincolo de tine.

El încremeni.

— N-am refuzat niciodată asta.

— Oh? urlă Sesily de deasupra. Trebuie să fi ratat toate zilele în care ai venit la masă şi la ceai.

— Şi ziua în care i-ai cerut mâna de la tata, spuse Seleste.

— Şi zilele în care ai curtat-o în public, adăugă Sesily. Şi, iată-ne aici, crezând că ţi-era ruşine de jucărioara ta.

Sângele îi năvăli spre urechi.

— N-a fost niciodată jucărioara mea.

Dar cuvintele Seraphinei îi răsunară în minte: „Nu mă vrei, dar nici nu vrei să mă aibă altcineva. Niciodată n-ai vrut asta”.

Doamne! Ce făcuse? El se uită spre surorile soţiei lui.

— Pur şi simplu, am iubit-o întotdeauna.

— Dar nu tot ce era, spuse Seleste.

— Nu destul, adăugă Seline.

Într-o altă viaţă, Malcolm s-ar fi împotrivit ideii. Putea să îşi lase mânia şi frustrarea să acapareze ce era mai bun în el. În schimb, în clipa aceea, privirea lui se îndreptă de la o soră la alta, apoi spuse hotărât:

— O iubesc. Cu totul. Ducesă sau Porumbiţă. Cu sau fără scorpii după ea.

Seline se uită la el vreme îndelungată, înainte să arunce piatra pe jos.

— Atunci, te rog chiar. Du-te şi convinge-o!

Malcolm înţelese ce voia să spună, îşi exprima neîncrederea că avea să poată să îşi convingă soţia de aşa ceva.

Şi totuşi, urcă în aşa şi i-o luă pe urme, cu viteza vântului, inima bătându-i nebuneşte când îşi dădu seama de direcţia în care ea se îndrepta, disperat să ajungă la ea înainte să descopere că…

Ea coborâse deja de pe cal şi se îndrepta spre pâlcul de copaci din centrul frontierei nordice a moşiei, iar el îi strigă numele în bătaia vântului şi îşi îndemnă calul înainte, în clipa în care ea se întoarse spre el, cu umerii încremeniţi şi spatele drept. Ea se opri, îl aşteptă, adierea vântului de vară ademenindu-i fustele într-o mişcare prelungă şi senzuală, chiar dacă Sera rămase încremenită în iarba verde şi luxuriantă.

Calul lui se îndreptă la galop spre ea, iar ea nu se mişcă din loc, râmând neclintită, de parcă nu se îndrepta spre ea un animal de cinci sute de kilograme. El se simţi cuprins de frică în clipa în care trase de frâie, calul oprindu-se la câţiva metri de ea, de parcă ea l-ar fi oprit doar prin forţa voinţei.

Descălecă înainte măcar ca animalul să se oprească,

fără să îi pese că pălăria îi căzuse de pe cap, şi parcurse în câteva clipe distanţa dintre ei, dorindu-şi să ajungă la ea, să o atingă şi – la naiba – să o iubească.

Era ca un câine de vânătoare pe urmele unei vulpi şi se aştepta ca ea să se prăbuşească la pământ.

Numai că nu fu aşa. În schimb, ea îi permise să se apropie. Iar Mal se gândi că poate el era, de fapt, vulpea.

Pentru că, atunci când ajunse la ea, când degetele lui o atinseră, învăluindu-i ceafa, ea înălţă chipul spre el, aşezându-şi mâna peste a lui. Degetele ei se strânseră. Şi, Doamne sfinte, buzele lui se apăsară peste ale ei, şi ea era a lui – numai răsuflare, atingere şi un sărut prelung şi minunat.

El nu se putu opri, chiar dacă ştia că aşa ar trebui. Pentru că trebuia. Pentru că nu erau nici timpul, nici locul pentru acel sărut – nu când ea fugise de el şi el i-o luase pe urme şi aveau nevoie doar să vorbească.

Era timpul să pună totul la punct.

Ea se retrase, suficient cât să îi şoptească numele, iar cuvântul, „Mal”, scurt şi dulce, fu de ajuns ca să îl copleşească, să îl ademenească şi să îl apropie din nou de ea. Doar pentru o clipă. Doar până când o gustă şi o atinse. Doar până când prezenţa ei îl făcu din nou puternic.

Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese puternic.

Şi apoi ea se retrase, cu roşu în obraji, cu buzele colorate de sărutul lui, şi puse distanţă între ei. Ea clătină din cap, iar el întredeschise gura ca să îi spună cuvintele – o dată, o singură dată, singur cu ea. *Acolo.*

Sera nu îl lăsă să vorbească primul. Nici nu avea de gând să îl lase să aibă ultimul cuvânt. Înălţă capul.

— Şi ce, trebuia să cad în genunchi şi să-ţi mulţumesc că binevoieşti să-mi oferi iubirea ta?

El încremeni, cu gura întredeschisă, fără cuvinte. Părea că niciodată nu reuşea să îi spună lucrurile potrivite. Cel mai adesea, erau minciuni, iar când reprezentau adevărul… nu erau niciodată de ajuns.

— Sau ce? continuă ea. Să-mi destăinui propriile

sentimente?

— N-ar fi fost rău. Şi aş putea să-ţi reamintesc că în urmă cu câteva secunde, sărutul tău şi-a făcut singur destăinuirea.

— Săruturile n-au fost niciodată punctul nostru slab.

— Atunci ce? El o împinse, ştiind însă că nu trebuia să o facă. Ştiind că trebuia. Care a fost punctul nostru slab?

— Care n-a fost? Ea îşi desfăcu larg braţele. Sinceritatea? Încrederea? Cuvintele răsunară ca o arsură rece şi i se implântară în inimă cu o înţepătură pe măsură. Şi totuşi, ea se îndreptă spre el. Când le-ai invitat aici? Şovăiala lui fu de ajuns pentru ca ea să ştie adevărul, şi totuşi insistă. Când, Malcolm?

— În ziua în care ai venit la parlament.

Ea întoarse privirea spre conac, care se înălţa ca o minciună în depărtare.

— N-ai avut niciodată de gând să-mi acorzi divorţul, nu?

Bineînţeles că nu. O urmărise prin lumea întreagă. Nu mai fusese niciodată mai încântat decât atunci când ea dăduse buzna în parlament şi locul izbucnise în flăcări. Era a lui.

— Nu.

— De ce să minţi? Să mă minţi pe mine? Pe femeile astea? Pe familiile lor? Înainte ca el să apuce să răspundă, ea continuă: A fost o pedeapsă?

— Nu.

— Ba bineînţeles c-a fost, spuse ea. Tu rămâi pisica, iar eu şoarecele. Şi tot ce poţi să faci e să te joci cu mine.

— Nu, spuse el, venind spre ea, cu un braţ întins, de parcă voia să o prindă.

Ea făcu un pas înapoi, ferindu-se de atingerea lui, şi îşi înfăşură mâinile în jurul mijlocului, de parcă putea să se apere astfel de el – de parcă trebuia să se apere de el –, iar Mal coborî mâna, ca şi cum s-ar fi ars, fără să îşi dorească să îi ofere vreodată ceva ce ea nu îşi dorea. Căută cuvintele potrivite – cele care puteau să schimbe totul. Simplu. Perfect.

Desigur, nimic între ei nu era vreodată simplu.

— Să-ţi spun cum mă simt, Malcolm? El aşteptă, iar ea continuă: Mă simt furioasă. Mă simt trădată. Mă simt minţită şi păcălită. Îţi aminteşti foarte bine de sentimentele astea, nu-i aşa? În mod cert, mi le-ai aruncat în faţă cu vârf şi îndesat.

El făcu un pas spre ea.

— Nu mai e aşa acum.

Ea ridică o mână şi îi opri defensiva.

— Bag seama că e ironic, nu? Iată-ne aici, în exact aceeaşi situaţie de la început – unul din noi e prins într-o căsnicie pe care nu şi-o doreşte. Nu era adevărat. Nu chiar. Nu se putea să fie. Doar că ea continuă, iar trecutul se revărsă asemenea unor săgeţi. Numai că, de data asta, nu tu-mi pui la îndoială sinceritatea, ci eu ţie.

— Cât de sincer să mai fiu? întrebă el, cu glasul încărcat de frustrare. Te iubesc.

Ea închise ochii şi întoarse privirea.

— Îmi închipui că m-ai iubit şi atunci.

— Da, mărturisi el. Te-am iubit de la bun început şi nu m-ai crezut niciodată.

— Când a fost asta? Când mi-ai furat sărutul şi mi-ai ameninţat reputaţia departe de Londra?

Un pumn îl izbi în măruntaie.

— Da, spuse el.

— Şi când ai făcut dragoste cu mine acolo? La Highley?

— Da… Sera…

— Şi când ţi-am forţat mâna?

El fusese atât de mânios atunci. Dar nu schimbase cu nimic situaţia. Nu chiar.

— Da.

— Nu m-ai crezut atunci. Că te iubeam. Că mi-era frică pentru mine şi surorile mele. Tot ce am făcut vreodată noi doi a fost pe ascuns. Şi mi-a plăcut la nebunie. Dar ce s-ar întâmpla la lumina zilei? Ea scutură din cap. Am regretat-o în fiecare secundă în care am făcut-o. Ţi-am spus o dată că aş face-o din nou dacă s-ar ivi ocazia. N-aş face-o. Dacă

aş putea să şterg o zi din viaţă, ziua aceea ar fi. Cea de la Highley. Ea întoarse privirea, spre cai, pajişte şi conac, în perfecţiunea verii târzii. O regret.

El încuviinţă din cap.

— Ştiu.

Ea întoarse privirea spre a lui, limpede şi sinceră.

— Atunci, mi-am spus că o făceam pentru surorile mele. Aşa mi-am păstrat minţile. Dar am făcut-o şi pentru mine. Am făcut-o pentru mine, punct. Pentru că te iubeam, şi mi-a fost teamă că nu puteam să te am în alt fel.

— Puteai, spuse el, şi se apropie din nou de ea. Mâinile îi alunecară peste braţele ei, îi cuprinse mâinile într-ale ei. Erai mai mult decât aş fi putut să visez vreodată. Îmi petrecusem atâta vreme din viaţă crezând că iubirea era imposibilă, încât, atunci când am avut-o la îndemână, mi-am dorit fiecare părticică din ea doar pentru mine. Şi lăcomia aia a însemnat căderea mea. El scutură din cap. Te iubeam.

N-am încetat niciodată să te iubesc.

Ea întoarse privirea, spre pajiştea ce foşnea în adierea verii.

— Atunci, se pare că iubirea nu e de ajuns.

El detestă cuvintele rostite, pentru că îşi dădea seama spre ce înclina ea. O fugă cu trăsura, imposibil de oprit.

— Este.

Sera scoase un râset lipsit de umor şi se uită la conacul din depărtare, care se înălţa la orizont ca o minciună.

— Totuşi, nu este. Tot nu mă cunoşti destul de bine încât să vezi adevărul. O să vezi aceeaşi fată şi peste o mie de ani. Cea care a crezut că te iubeşte destul cât să te câştige înapoi. A crezut că putea să te convingă să o ierţi.

— Te-am iertat, spuse el.

— Nu, m-ai pedepsit, replică ea. M-ai pedepsit pentru că te-am prins în capcană – şi nu m-ai crezut nici măcar o dată că te-am prins pentru *tine,* la naiba, şi niciodată pentru titlu, idiotul ăsta de titlu care a plutit între noi ca un jug afurisit la gâtul meu. Cuvântul dur îl frânse în bucăţi,

căci era dovada vieţii pe care ea o avusese fără el. A anilor în care fusese liberă. Ai refuzat să mă eliberezi, chiar şi atunci când am venit la tine şi ţi-am oferit propria libertate. Ţi-am oferit un viitor. Chiar şi atunci când m-am oferit să cad în genunchi şi *să implor pentru asta.*

Dintre toate lucrurile pe care i le făcuse, acela era cel mai ruşinos.

— Şi toate astea înainte să pui la cale cea mai cruntă dintre pedepsele tale.

Nu avea să se poată ierta niciodată pentru clipa aceea – pentru că apelase la altă femeie ca să se răzbune pe soţia lui.

— Nu pot să iau înapoi asta. Pot doar să-ţi spun că…

— Ştiu, îl întrerupse ea. Erai furios.

— Eram mai mult decât furios.

El se apropie de ea. Ea făcu un pas înapoi, spre copaci, iar el încremeni. Dacă nu îşi dorea atingerea lui, nu avea să i-o ofere.

— Eram distrus. Nu mi-ai spus… Doamne, Sera. Urma să fiu tată.

Ea scutură din cap.

— Nu o voiai.

Cuvintele îi tăiară răsuflarea.

— N-am spus asta niciodată.

— Ba da! Acuzaţia se dezlănţui ca un iureş de suferinţă. Ai spus că nu vrei o viaţă cu mine. Nu voiai o familie. Nu voiai copii.

— M-am înşelat. Eram mânios, şi m-am înşelat. El se grăbi să îndrepte lucrurile. Mi-am dorit viaţa aia. Mi-am dorit copilul.

Doamne, cum se distruseseră unul pe celălalt.

El insistă:

— Am vrut copilul, te-am vrut pe tine. Dar eram prea furios, prea laş, prea nesăbuit ca să văd asta. N-am vrut niciodată să rănesc pe cineva atât de mult cât mi-am dorit în ziua aia. Credeam că totul între noi era… o minciună.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu era.

— Nu. Nu era.

— Nici ea nu era o minciună.

— Nu. Nu era. El îşi trecu o mână prin păr, singurul gest care îl mai ţinea ca să nu o atingă pe ea. Sera, dacă aş putea să iau totul înapoi…

Ea scutură din cap.

— Nu face asta. Nu poţi să iei nimic înapoi, şi, chiar dacă ai putea… Dacă am fi rămas împreună, altceva ne-ar fi despărţit. Nu-ţi dai seama?

Nu. La naiba, el chiar nu îşi dădea seama.

— Asta e ideea, continuă ea. Mi-am dorit dintotdeauna să te sărut, Mal. Mi-am dorit dintotdeauna să implor pentru atingerile tale. Şi n-a fost niciodată de ajuns.

Mal nu avea să înţeleagă niciodată de ce alesese tocmai clipa aceea ca să îi spună totul.

— Am fost la Boston.

Cuvintele răsunară atât de neaşteptat, că o făcuseră să se dea înapoi, spre copaci.

— Ce?

— Am venit după tine, spuse el.

Ea scutură din cap.

— Când?

— Imediat, zise el, iute şi ascuţit, de parcă îi era ruşine. În ziua în care ai plecat. Dar ai plecat fără să laşi vreun semn.

Ea nu îl contrazise, dar Mai ştia că era totuşi adevărul. Ea nu se întorsese la Londra. Nici măcar nu îşi luase rămas-bun de la surorile ei.

— Am fost la Bristol.

El încuviinţă.

— Şi apoi în America.

Neîncredere şi nesiguranţă răsunară în răspunsul ei:

— Dacă ştiai – dacă ai venit la Bristol –, de ce nu m-ai găsit?

— La naiba, te-am găsit. El întoarse privirea, cu răsuflarea întretăiată de frustrare, furie şi ani de regrete. Te-am găsit. Mi-a luat un an să ajung acolo. Am început în Europa. Mi-am petrecut mai multe luni verificând sugestii

nebuneşti – multe dintre ele venite din partea scorpiilor de surori ale tale – că erai în vreo şase locuri diferite. Am ajuns până la Constantinopol înainte să fac cale întoarsă. Şi apoi, după ce am ajuns la Londra, copleşit de mizerie şi extenuare, am auzit povestea unei englezoaice frumoase din Boston. O cântăreaţă. *Porumbiţa.*

Buzele ei se întredeschiseră, iar el îi zări surprinderea – ultima confirmare că americanul nu îi povestise despre sosirea lui.

— Am ştiut înainte să fac rezervarea pe nenorocita aia de corabie că erai tu. Şi am dat de tine chiar când am acostat – m-am dus în cârciuma aia a lui Calhoun şi m-am făcut de râs tot căutându-te. La naiba, *te-am auzit.* Te-am auzit cântând şi *am ştiut* că erai tu. Şi totuşi, eram prea dezamăgit că ai fugit de mine şi de viaţa noastră, aşa că i-am crezut când mi-au spus că nu eşti tu, i-am crezut. El întoarse din nou privirea. N-a fost dezamăgire. A fost frică. Frică de ideea că puteai să nu te întorci. Frică de gândul că poate nu-ţi doreai asta. Frică de momentul în care suntem noi acum.

Se aşternu tăcerea, apoi se întrebă:

— Caleb ştia cine eşti?

— Ştia că eram pe urmele tale. Te-a ascuns de mine… Nu înainte să-i rup nasul, adăugă el, evocând singura clipă de lumină în întunericul poveştii.

Ea făcu ochii mari.

— Tu erai filfizonul.

— El nu ţi-a povestit niciodată.

— Nu. Ea scutură din cap, iar Mal îi zări şocul din privire când adăugă uşor: Nu m-am gândit niciodată că ai putea fi tu. Aveam… admiratori. Veneau tot felul de semnale din partea lor. Ea se opri, căzută pe gânduri. Plecam de pe scenă când bărbaţii deveneau mult prea… mult prea interesaţi.

Mal îşi dori să omoare pe cineva la auzul cuvintelor acelora, dar îşi înăbuşi mânia.

— Nu ai ştiut că eu am fost.

Ea scutură din cap.

— Nu mi-a spus niciodată. Dacă aş fi ştiut, aş fi…

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar cuvintele se pierdură în aer.

— Ce-ai fi făcut?

Adierea verii se simţea în jurul lor, făcându-i fustele să i se încolăcească în jurul picioarelor şi să se agaţe de ele. Şi de ale lui, de parcă hainele ei ştiau adevărul pe care ea îl nega. El acceptă atingerea, o parte din ea pe care putea să o fure.

— Nu ştiu ce aş fi făcut, spuse ea, iar el se agăţă de nesiguranţa ei sinceră. Nu îi spuse că l-ar fi ignorat. Nu îi spuse că l-ar fi trimis la plimbare. Erai trecutul, şi nu voiam să am nimic de-a face cu trecutul.

— M-ai părăsit, spuse el, şi îşi desfăcu larg braţele. M-ai părăsit acolo, ca să trăiesc în trecut, încremenit în timp, copleşit de păreri de rău, şi te-ai îndreptat spre viitor.

— Copleşit de păreri de rău pentru că n-ai putut să mă câştigi înapoi, spuse ea încet. Am fost mereu un premiu, Mal. Chiar şi atunci când am fost o pedeapsă.

Era adevărat. Era în stare să accepte o viaţă plină de suferinţă pentru o singură clipă de plăcere alături de ea. El insistă:

— Dar nu ţi-ai găsit viitorul, nu?

Poate că amintirea îl făcu să o spună. Poate amintirea felului în care suferise după ea. Disperarea pe care o simţise. Dorinţa să o găsească. Să o recucerească. Nu conta.

— Pentru fiecare clipă în care nu te eliberez, Sera, există câte o clipă în care nici tu nu te eliberezi. Crezi că nu te văd? Te-am văzut *dintotdeauna.* Ai fost mereu pictată în culori aprinse pentru mine. Safir strălucitor în prima seară în care m-ai găsit. Smaralde, aur, nuanţe de argintiu şi de roşu… Doamne, roşul. Sunt obsedat de roşul acela. Roşul din după-amiaza în care ai venit la mine. Roşul de la petrecerea din Liverpool, când erai ca o regină şi mă priveai cum ne distrugeam ca un prost de zile mari.

El se opri, înjurând când îşi coborî capul la amintirea aceea.

— Nu eram distruşi atunci, spuse ea.

— Nu, nu eram. Am fost distruşi cu mult timp înainte.

— Înainte să ne cunoaştem.

Un muşchi se încordă în maxilarul lui, în vreme ce o privi, de parcă se gândea la cele spuse.

— Să nu crezi pentru o secundă că nu te-am văzut de când te-ai întors… că nu te-am văzut în culori la fel de vii. În cenuşiu, ametist, lavandă şi, azi, în violaceu.

Seraphinei i se tăie răsuflarea.

— Nu.

— Azi-noapte, mi-ai spus că te copleşesc. Crezi că nu sunt şi eu copleşit? De trecutul nostru? Crezi că nu văd că tânjeşti după el? După ce ne-am promis mai demult? El se opri şi privi spre copaci, apoi încet, ca adierea mătăsii, zise: Crezi că mie nu-mi pare rău?

Atunci el se îndreptă spre ea, o apucă hotărât de mână, stăpân pe sine, şi o trase spre copaci. În poieniţa aflată dimprejurul lor, unde în lumina aurie se ascundea o grădină mică şi frumoasă.

Îi dădu drumul când ea se mişcă spre centrul poieniţei. Spre îngerul de piatră de acolo, aşezat pe un postament pe care erau scrijelite două cuvinte simple. „Fiică iubită”.

Tăcerea păru să se aştearnă o veşnicie, până când el nu o mai suportă. Ea se aplecă şi atinse literele cu degetele.

— Tu ai făcut asta.

— Am venit la tine după ce-am făcut-o, spuse el. Mâinile îmi erau încă îngheţate. Cizmele acoperite de zăpadă şi de noroi. Am venit să-ţi spun că voiam s-o luăm de la capăt. Tu dormeai, căci nu mai erai în pericol. Mi-am spus că aveam timp să te recuceresc. Să te iubesc.

Ea se uită peste umăr, îndemnându-l să continue.

— Ai dormit aproape toată ziua următoare. Şi, a doua zi, ai dispărut.

Ea încuviinţă din cap, lacrimile înăbuşindu-i cuvintele, oprindu-i-le înainte să le rostească.

— Trebuia să plec.

— Ştiu, spuse el. Cred că, pe jumătate, mă şi aşteptam să fii plecată la revenirea mea. Dar când am descoperit asta – că mama îţi dăduse bani să pleci –, am înnebunit. Am gonit-o din casă; nu m-am mai văzut niciodată cu ea. El se apropie şi îngenunche lângă ea. Poate c-a fost mai bine că nu te-am găsit în zilele alea. Nu ştiu dacă puteam să te recuceresc. Surorile tale şi-au dat seama. M-au trimis în est, când trebuia să fi plecat spre vest. Şi Calhoun, care te-a ascuns de mine cum ascunzi osul de un câine. Şi poate au avut cu toţii dreptate. El se întoarse spre ea. O mână mare şi caldă îşi croi drum spre obrazul ei. Te voiam. Cu disperare. Mi-am dorit asta.

Lacrimile ei curgeau cu toată seriozitatea acum. Închise ochii, durerea amintirilor şi a momentului gravându-se în ea ca în piatră.

— Sunt bântuită de lunile de ianuarie.

— Ştiu, spuse Mal.

Şi el era.

— Trebuia să plec.

Femeia aceea frumoasă suferea. Iar el îşi dorea doar să îi aline suferinţa. O trase mai aproape de el.

— Ştiu.

— N-o să o am niciodată. Şi nici vreun alt copil.

Cuvintele îl distruseră.

— Ştiu.

Sera încremeni în îmbrăţişarea lui o veşnicie, cu obrazul lipit de umărul lui, cu mâinile de-o parte şi de alta, singurele mişcări fiind răsuflările scurte care păreau să se smulgă din ea. Să se smulgă şi din el.

Şi atunci i se oferi lui, prăbuşindu-se spre el, dându-i greutatea, durerea, puterea şi suferinţa ei. Iar el o prinse şi o strânse tare, o lăsă să jelească trecutul – trecutul pentru care şi el suferea.

Lacrimile lui curseră precum ale ei, dintr-un loc adânc şi tăcut, plin de regrete, frustrare şi înţelegerea faptului că trecutul nu se putea şterge. Că singura şansă pentru viitorul lor era iertarea.

Dacă ea putea vreodată să îl ierte.

Dacă el putea vreodată să se ierte pe sine.

Aşa că făcu ce putu: o ţinu în braţe vreme îndelungată, minute pline de durere, până când ea se linişti, lacrimile li se potoliră, iar între ei mai rămaseră doar soarele, vântul şi trecutul. El se retrase atât cât să se uite la ea, atât cât să îi cuprindă faţa între mâini – mai frumoasă decât o văzuse vreodată, cu urmele lacrimilor şi chinuită de durere –, şi se uită adânc în ochii ei.

— Am ajuns târziu, îngerul meu, îi spuse el, cuvintele rostite aproape ca o rugăciune. Am ajuns mereu prea târziu. Mi-a fost mereu dor de tine. N-aveam planuri să vin la Highley peste vară, Sera. Urma să te caut din nou. O să-mi fie mereu dor de tine.

El îi cuprinse buzele într-un sărut uşor şi ademenitor, ca un leac. Ea fusese mereu leacul lui.

Mal întrerupse sărutul şi îşi apăsă fruntea pe a ei, iubind răsuflarea prelungă pe care o scoase, de parcă aşteptase ani în şir clipa aceea. Şi nu o aşteptase şi el?

— Nu mă face să-mi fie dor şi azi de tine, şopti el.

Ea închise ochii la auzul cuvintelor lui, şi, pentru o clipă, Mal se gândi că ea nu simţea la fel. Nevoia pură şi de nesuportat, de parcă existau doar aer, mâncare şi ei, acolo. Acum.

Şi apoi Sera deschise ochii, iar el zări nevoia din privirea ei. Şi ea avea nevoie de el.

Aveau nevoie unul de celălalt.

El o ridică în braţe şi o duse în casă.

Capitolul 22

Căsnicie în curs de însănătoşire? Posibil!

Nu vorbiră pe drumul de întoarcere, iar Sera fu recunoscătoare pentru asta, pentru ocazia de a sta în poala lui Malcolm, copleşită de parfumul lui, cuibărită în braţele lui puternice, ca o promisiune. Ştia că nu era posibil ca el să

se ţină de promisiune.

La ei, promisiunile nu fuseseră niciodată respectate.

Nici măcar acum, unul în braţele celuilalt, cu mişcările calului reprezentând singurul element care să le aducă aminte de lumea dimprejur.

Îşi întoarse faţa spre pieptul lui, spre puterea caldă de acolo, iubind felul în care el o trase mai aproape, cum îşi apăsă buzele pe tâmplele ei, şoptind ceva care se pierdu în bătaia vântului. Şi poate l-ar fi iubit. Dar nu era loc pentru asta. Tot ce iubise vreodată pierise. Aşa că ştia că nu trebuia să se lase cuprinsă de emoţie. Se iubiseră la început, şi tot fusese o luptă continuă. Între ei avea să fie mereu o luptă.
Mereu un joc. Şi niciodată îndeajuns.

Dar, în după-amiaza aceea, cum îşi descătuşaseră trecutul şi îşi mărturisiseră păcatele şi regretele, nu părea să conteze că iubirea nu era viitorul lor. În schimb, tot ce conta era că fiecare în parte îl înţelegea oarecum pe celălalt.

Înţelegerea aceea îi însoţi până la Highley. Malcolm alese intrarea din spate a conacului, ajutând-o să coboare de pe cal şi luându-i-o pe urme în tăcere şi fără şovăială, prinzând-o de mână şi îndrumând-o prin bucătărie, fără să ia în seamă slujitorii care se prefăceau că nu îi observau cum urcau scările din spate şi îşi croiau drum pe coridorul lung, lat şi întunecat, spre apartamentele lui. Apartamentele lor.

Fără să îşi spună vreun cuvânt, de parcă, dacă rosteau ceva, aveau să divulge totul – incertitudinea, frica, lupta, lumea înconjurătoare. Dar acolo, în tăcere, după ce ea intră în dormitorul lui, şi el închise uşa în urma ei, rămaseră doar ei doi. Singuri, în sfârşit. Împreună, în sfârşit.

O singură dată.

Ea se îndreptă spre centrul încăperii, cu inima bătându-i nebuneşte, ştiind că avea să vorbească. Ştiind că trebuia să reamintească pentru amândoi cine şi unde se aflau şi ce viitor îi aştepta.

Doar că, atunci când se întoarse cu faţa spre el şi-l

văzu sprijinit cu spatele de uşa închisă, cu privirea neclintită, nu voi să spună nimic. Îşi dori doar să atingă. Îşi dori doar să iubească.

O singură dată.

Aşa că se îndreptă spre el.

El era deja în drum spre ea, dar nu făcu ce se aşteptase Sera să facă. Nu luă iniţiativa, nu o înflăcără cu săruturile lui şi nu îi tăie răsuflarea cu pasiunea care îi copleşea pe amândoi mult prea adesea, în schimb, îngenunche şi lăsă capul în mâinile împreunate – un cavaler care jura credinţă reginei lui.

Şi acolo, în genunchi, îşi apăsă săruturile pe degetele lor împreunate şi îi şopti numele până când Sera nu îl mai auzi, ci doar îi cuprinse chipul în mâini, i-l ridică spre ea şi se uită fix în ochii lui, înainte să i se alăture, să îngenuncheze în faţa lui. Atunci, el o sărută, degetele încolăcindu-i-se în părul ei, împrăştiindu-i agrafele, în timp ce îi sărută obrazul, maxilarul, buzele, uşor şi înnebunit după ea, apăsând un sărut după altul, până când ea îi răspunse la fiecare atingere cu o atingere, atrasă spre el, înnebunită după el.

Sărutul fu frumos şi sincer – nimic nebunesc sau mânios. O Întâlnire a buzelor, o alunecare de mătase a răsuflării. Numele ei. Al lui. Oftatul ei. Al lui. El îşi ridică buzele de pe buzele ei, atât cât să îi şoptească:

— Te iubesc.

Şi, pentru prima dată de când erau împreună, ea se lăsă în voia acelei declaraţii, îi permise lui Mal să o învăluie în declaraţia lui. Împărtăşiră durerile îngemănate ale suferinţei şi ale plăcerii lor, ale trecutului şi ale prezentului, iar ea se bucură de tot ce visase vreodată. Şi el îi oferi totul, de parcă nu mai împărtăşiseră niciodată altă viaţă.

Şi era extraordinar.

Degetele lui se strânseră pe talia ei, trăgând-o spre el. Sau poate ea îl trăgea pe el. După toate zilele şi săptămânile de fugă, de luptă, în care pretinsese că nu îl dorea, în care el pretinsese că nu o dorea, era un dar să se

întâlnească la mijloc, acolo, în genunchi, în apartamentele lor.

„O singură dată”.

El îi ridică bărbia şi îşi apăsă buzele pe obrazul ei, spre ureche, urmărind linia maxilarului, spre conturul gâtului, îşi continuă coborârea, spre locul în care îi întâlnea umărul, lăsând în urmă sărutări dulci. Gura lui îi cutreieră pielea până când ea oftă, îşi aşeză mâna pe capul lui, îi găsi părul fin şi îl trase mai aproape de ea.

El îşi înălţă capul şi îi răvăşi din nou buzele, prelung, încet şi păcătos, de parcă îşi petrecuseră o viaţă sărutându-se şi mai aveau o viaţă la dispoziţie să continue. Ea îi răspunse la fiecare sărut, la fiecare răsuflare, până când el îi prinse buza de jos între dinţi, muşcând uşor, înainte să însoţească mica înţepătură a durerii cu o atingere devastatoare de plăcere.

Senzaţia îi tăie respiraţia, şi el îi dădu drumul, sărutând-o de pe obraz spre ureche, unde îi apucă lobul între dinţi şi trimise fiori de plăcere înăuntrul ei.

— Mal, şopti ea, primul cuvânt rostit de când o ridicase pe cal şi o adusese acolo, acasă.

El încremeni, apoi – Doamne sfinte – începu să tremure, de parcă numele lui în clipa aceea, pe buzele ei, îi oferi o plăcere nemăsurată.

Ceea ce, desigur, era foarte posibil, pentru că şi ei îi provoca exact aceeaşi plăcere.

— Mai spune-o o dată, zise el.

Ea făcu întocmai, îi rosti numele aproape de buzele lui, înainte să se piardă în alt sărut nebunesc. Acum mâinile lui se chinuiau cu legăturile din faţă ale hainelor ei de călărie, pe care le aruncă pe podea, în vreme ce o copleşea cu atingerile lui. O ridică odată cu el, o întoarse dintr-o singură mişcare dibace, eliberându-i buzele doar ca să le aşeze pe ale lui pe ceafa ei, trimiţând fiori de plăcere înăuntrul ei, în vreme ce degetele lui găsiră linia lungă a nasturilor, la spatele rochiei.

Se apucă să o dezbrace. Numele ei era o litanie pe buzele lui, în vreme ce îi desfăcu rochia cu mişcări rapide şi

eficiente, până când aceasta se revărsă într-o eliberare splendidă – o mare de pânză şi batist. Începu să îi desfacă apoi corsetul, trăgând de panglici cu mişcări prelungi şi abile, în vreme ce limba lui desena forme pe pielea ei, şi apoi şi corsetul dispăru, urmat de lenjerie, până când rămase doar în dresuri şi nimic altceva.

Ar fi trebuit să se simtă stingherită când se întoarse cu faţa spre el, dar plăcerea supremă de pe chipul lui nu se compara cu nimic din ce mai experimentase, şi nu îşi dori decât să se delecteze cu reacţia lui. Să se delecteze cu prezenţa lui.

El se îndreptă spre ea, mâna pluti peste pielea ei, privirea lui rămase aţintită spre corpul ei parcă pentru o veşnicie. În cele din urmă, ea îi şopti numele, incapabilă să nu îşi rostească plăcerea, mândria, mulţumirea.

Ochii lui se aţintiră iute spre ai ei.

Ea zâmbi.

— Ai de gând să mă atingi?

El înjură, aspru şi deşănţat, în încăperea cufundată în tăcere, apoi se mişcă într-un ritm impresionant, ducând-o în pat şi aşezând-o acolo, intuindu-i intenţiile păcătoase şi destrăbălate, în vreme ce se eliberă într-o clipită de haină şi lavalieră şi îşi scoase cămaşa, aruncând-o pe undeva prin cameră.

După aceea, i se alătură, apăsând-o pe salteaua moale, pieptul lui cald şi minunat pe al ei, părul încâlcit şi aspru de acolo tachinând-o în toate locurile care fuseseră încorsetate peste zi. Pentru o veşnicie.

Ea îşi deschise larg picioarele, dornică să îl simtă din nou între coapsele ei. Trecuse atâta vreme. El îşi făcu loc acolo, tare şi perfect în adâncitura dintre coapsele ei, apoi senzaţia îl făcu să geamă, iar ochii lui se închiseră la plăcerea resimţită. Şi Sera închise ochii şi îşi ridică şoldurile ca să îl întâlnească, trupul ei tânjind după al lui. Revendicându-l. De parcă ştia unde era locul lui.

El o întâlni la fiecare mişcare. Îşi potrivi ritmul cu al ei. O dată. De două ori. Începură să vibreze împreună. Se împerecheau. Cuvântul, murdar şi erotic, răsună când

mişcarea o făcu să resimtă aprig nevoia, iar ea se văzu incapabilă să nu îşi desfacă şi mai mult picioarele.

— Mal, îi şopti.

El îi prinse cuvintele cu buzele.

— Orice îţi doreşte. Cere-mi!

Ea îşi arcui şoldurile spre el.

El înţelese. Se împinse în ea. O pătrunse, mădularul lui tare făcându-i promisiuni minunate.

Sera nu putu să nu se ridice şi să îi prindă buza de jos între dinţi. O supse până când el gemu de plăcere. Îi dădu drumul şi se retrase, atât cât îi permitea apropierea lor, apoi îi ceru singurul lucru pe care şi-l dorise din clipa în care se întâlniseră:

— Îmi vreau noaptea nunţii.

Îşi rosti cuvintele înainte să conştientizeze efectul pe care aveau să îl aibă asupra amândurora. El încremeni deasupra ei, adevărul afirmaţiei, promisiunea momentului, amintirea trecutului, totul era acolo, între ei, plutind.

Nu putu să nu continue.

— Ne-am căsătorit, dar n-am fost niciodată mireasa ta, Mal.

Desigur, era prea târziu acum. Nu mai era o fecioară neprihănită şi nici în noaptea aceea nu fusese. Totuşi, îl dorea. Îşi dorea noaptea aceea, cu speranţa, promisiunile şi tot ce se putea să primească.

Îşi dorea iluzia.

El întredeschise gura ca să vorbească, iar ea se simţi brusc îngrozită de ce putea să îi spună. Aşa că, pentru a-l împiedica, mâna îi alunecă în părul lui, se jucă la ceafa lui, în vreme ce îşi arcui şoldurile spre ale lui, se legănă în acelaşi ritm cu el o dată, de două ori, de trei ori până când el gemu de dorinţă.

— Dă-mi noaptea aia, îi şopti ea.

Poate că, dacă primea noaptea aceea, găsea apoi curajul să plece.

Goni gândul din minte, în vreme ce ea îi apucă din nou buza, oglindind săruturile lui prelungi şi domoale, cele care o făceau să îşi dorească să facă orice pentru el. Era un

sentiment minunat şi năvalnic, ştiind că şi el ar fi făcut acelaşi lucru pentru ea… până când el se îndepărtă brusc, se puse pe marginea patului şi se aşeză, cu spatele la ea. Coastele se ridicau şi coborau de la efort.

„Nu”.

Nu avea să plece. Nu în după-amiaza aceea. Nu după mărturisirile lui. Nu după ce o dezbrăcase şi o aşezase pe cuvertură, făcând-o să îl dorească peste măsură. Îşi strânse genunchii în spatele lui.

— Mal?

El coborî capul şi îl sprijini între mâini, străduindu-se să îşi recapete suflul.

— Mal…

— O să conteze asta?

Nu se uita la ea când o întrebă, iar, pentru o clipă, Sera nu înţelese ce voia să spună.

— Nu…

El se întoarse cu faţa spre el, cu ochii lui frumoşi aproape negri de emoţie.

— Nu vreau doar să facem sex. Vreau să te iubesc.

Ea întredeschise buzele la auzul cuvântului, a felului în care răsună în jurul lor. A felului în care răspândi o plăcere nărăvaşă înăuntrul ei. Trebuia să o şocheze, nu să o întărâte.

Dar nu făcu decât să îl dorească mai mult.

— Nu pot să le am pe ambele? întrebă ea.

— Doamne fereşte! Nu cred că sunt în stare să mă opresc, spuse el, iar Sera auzi dispreţul de sine din cuvintele lui. Cred c-ai putea să-mi spui că nu merită. Cred c-ai putea să-mi spui că n-a contat absolut deloc, dar oricum aş face-o. N-am fost niciodată în stare să îţi rezist.

Ea scutură din cap.

— Nu trebuie.

Nu mai continuă restul. „Tu contezi. Asta contează”.

Nimic din toate astea nu fuseseră discutate.

Pentru un moment îndelungat, ea se gândi că Mai avea să se oprească până la urmă. Şi apoi el se mişcă, se aplecă să îşi scoată cizmele, înainte să se ridice, îşi coborî

mâinile spre pantaloni, descheie nasturii, iar pantalonii alunecară pe picioare. Se întoarse spre ea, tare şi perfect.

Când îl văzu, plăcerea se dezlănţui înăuntrul ei.

— Eşti frumos, spuse ea. Întotdeauna ai fost. Din prima clipă în care te-am văzut.

La auzul cuvintelor, obrajii lui luară foc, de parcă nimeni nu mai spusese vreodată că ducele de Haven era frumos. El întinse mâna spre ea. Sera scutură din cap, dorindu-şi să îl privească mai mult, voind să exploreze.

Voind să ofere părţi din ea.

— Aşteaptă, şopti ea, iar măreţul bărbat făcu întocmai, un muşchi zvâcnind nebuneşte în obrazul lui. Liniile braţelor şi ale coapselor lui se încordară când ea se lăsă pe spate, îşi desfăcu coapsele, punându-i la încercare hotărârea, iubind felul în care privirea lui se opri pe locul acela pe care ea îl dezvăluia cu atâta neobrăzare.

Îşi întoarse privirea pentru o clipă, de parcă era ruşinat că fusese prins uitându-se prelung, dar Sera văzu cum se încordă. Ştia ce îşi dorea el.

Aproape îşi ieşi din minţi când ea îl atinse, degetele ei alunecând peste muşchii de pe pieptul lui, explorând adânciturile şi proeminenţele de pe trupul lui cald, desfătându-se cu felul în care el se chinuia să respire sub atingerea ei.

Îşi lăsă degetele să danseze peste linia pieptului, iar el îi prinse mâna înainte ca ea să apuce să îl atingă acolo unde era încordat, mândru şi uluitor.

— Nu, spuse el.

Ea ridică privirea spre el şi îşi scoase mâna din prinsoarea lui.

— Ba da.

El scutură din cap, un gest care reprezenta durerea provocată de căutarea ei. Ea se ridică pe genunchi şi îl sărută, prelung, încet şi excitant.

— Mi-ai spus că pot să cer orice.

El mormăi.

— Eşti prea bună pentru jocul nostru.

Veni rândul ei să scuture din cap.

— Nu e jocul nostru, Mal. E datoria noastră. Mâna ei alunecă mai jos, îl găsi fierbinte ca focul şi tare ca piatra, amândoi tresărind la atingere. Arată-mi, şopti ea.

Şi îi arătă, fără ruşine, îi luă mâna într-a lui, arătându-i exact cum îi plăcea să fie atins. Ea se aplecă în faţă, iar buzele îi alunecară peste pieptul lui, mâinile învăţându-i plăcerea. Lăsându-se învăluită în plăcerea lui, până când el îi dădu drumul cu un geamăt.

— Gata!

Ea nu se opri, ci ridică privirea şi o întâlni pe a lui.

— Nu vrei asta?

El râse, scoţând un sunet de neîncredere.

— Am vrut asta timp de trei ani, dragoste. Mai mult de atât.

Ea îl atinse, prelung şi senzual, iubind felul în care el reacţiona, felul în care îl controla.

— La fel ca mine. Îşi privi mâna mişcându-se deasupra lui, fascinată de puterea lui frumoasă, de catifelare, de felul în care putea să îi controleze răsuflarea. Mi-am dorit mai mult de atât.

Se aplecă în faţă şi apăsă un sărut pe vârful mădularului lui, fără să se fi simţit vreodată mai puternică decât în clipa când el înjură, aspru, înfuriat şi plin de dorinţă, mâinile lui coborând să o atingă, alunecând în părul ei.

— N-ar trebui…

Dar nu o opri, şi, dacă ar fi încercat, ea nu i-ar fi permis. Fireşte că trebuia. Dacă era singura dată când se bucura de o asemenea plăcere cu el – de o asemenea putere –, bineînţeles că voia.

Nu putu să se oprească. Îl linse, îl adulmecă, iar el era tare ca piatra, mâinile lui tremurând, în vreme ce pluteau în aer, aproape atingând-o, de parcă îi era teamă să se manifeste în voie.

Sera adora stăpânirea lui de sine abia ţinută în frâu, se desfătă cu ea, o jucă între degete, între buze, alunecând peste mădularul lui cu atingeri delicate, revendicându-i mărimea, puterea, dorinţa. Făcându-l al ei.

Atât de mult, că şopti acolo:

— Al meu.

— Întotdeauna, îi răspunse el fără şovăială. Pentru totdeauna.

Ea nu luă în seamă ultima parte, ştiind că nu era adevărată, dar îşi dori să creadă totul în clipa aceea. Îl linse, gustând sarea şi dulceaţa lui, deodată înnebunită după mădularul lui, după el, iar el gemu şi o cuprinse între mâini ca să o ţină mai ferm, chiar dacă refuză să o mişte, să ia ce îşi dorea.

Ea zâmbi.

— Arată-mi ce-ţi place, soţule.

Şi cuvântul îl descătuşă cu totul, la fel cum o descătuşă şi pe ea, trimiţând un iureş fierbinte şi greu de plăcere spre centrul feminităţii ei, în vreme ce îşi întredeschise buzele şi îl cuprinse lung, încet şi adânc, tare şi fierbinte, în vreme ce el pierdu controlul asupra cuvintelor lui, înjurând şi rugând în egală măsură, în vreme ce ea linse, supse şi îl cuprinse mai adânc, dorindu-şi doar să îi ofere şi să primească plăcere.

Fuseseră situaţii când se închipuise aşa cu el, când îşi închipuise cum ar fi fost să îl înnebunească, să îl trimită pe culmile extazului, îşi închipuise cum ar fi găsit toate felurile prin care să se frângă unul pe celălalt şi apoi să se recompună împreună. Noapte de noapte. Aşa cum îi spusese el. Pentru totdeauna.

Dar nu avea la dispoziţie veşnicia. Avea doar prezentul.

Mâinile lui se prinseră strâns în părul ei, în vreme ce mai scoase un geamăt, mai tare şi mai sălbatic decât înainte, iar un iureş de plăcere explodă înăuntrul ei.

— Sera, îngerul meu… nu pot… El se opri şi trase adânc aer în piept când ea îl îmblânzi, îl linse, îl gustă. Vibrând de pasiune. Dragoste, am aşteptat prea mult. Vreau să fiu cu tine când se întâmplă.

Cuvintele, sincere şi frumoase, o încremeniră, şi îi dădu drumul, aţintindu-şi privirea spre frumuseţea lui puternică şi netedă – îl sorbi din priviri, vrând să îşi

amintească fiecare centimetru al lui.

— Şi eu vreau să fiu cu tine, şopti ea, apoi se ridică în genunchi şi îl sărută lung şi adânc. Vreau fiecare bucăţică din tine pe fiecare bucăţică din mine. Fără şovăială. Fără teamă. Fără suferinţă.

— Da. El o prinse în braţe şi îi cuprinse sânii, jucându-se cu sfârcurile tari până când ea oftă şi începu să tremure de plăcere, făcându-l să geamă.

— Doamne, da. Orice vrei.

Din nou cuvintele acelea. Atât de diferite de ce îi oferise cu atâta vreme în urmă. Atât de diferite de ce îi ceruse.

— Te vreau.

Mâinile lui se ridicară, îi cuprinseră faţa, iar el o ţinu pe loc pentru a se uita la ea.

— Mă ai. Atât de simplu. Atât de sincer. Atât de târziu.

Lacrimile îi înţepară ochii cu amintirea trecutului. Cu şoapta dulce şi tulburătoare a unei întrebări – dacă i s-ar fi oferit cu ani în urmă? Dacă ar fi avut încă o şansă?

— Te iubesc, îi şopti el.

Dacă aveau încă o şansă acum?

Dar nu aveau. Nu aveau cum să depăşească tot ce fusese în trecut. Să lase deoparte felul în care se avântaseră cu armele înainte, unul asupra celuilalt. Şi nu aveau cum să şteargă cele mai elementare dintre adevăruri – viaţa pe care nu putea să o aibă niciodată pentru că singura lor şansă dispăruse în zăpada rece de ianuarie, cu trei ani în urmă.

Ea îl sărută, pentru că nu reuşi să găsească alt răspuns.

Pentru că nu voia să se gândească la un răspuns.

El se retrase aproape imediat, buzele lui se lipiră de ale ei, chiar când o împinse departe, de parcă ştia la ce se gândea şi voia să discute despre asta.

— Sera, spuse el, iar ea auzi intenţia care răsună în numele ei.

Ea scutură din cap.

— Nu acum, Mal. Nu aici. Nu după ce am aşteptat

atâta timp. Şi tu la fel.

Şi atunci, ea se lăsă pe spate, întinzându-se pe pat, cu un genunchi ridicat şi cu braţele larg deschise şi primitoare. Plină de dorinţă.

Ochii lui se înflăcărară de dorinţă şi buzele se desenară într-o linie dreaptă.

— După.

Ea încuviinţă.

— După.

I-ar fi promis orice în clipa aceea. Orice ca să se asigure că el avea să se ţină de promisiune.

În mod minunat, el se aşează peste ea, exact aşa cum îi ceruse. Fiecare bucăţică din el pe fiecare bucăţică din ea, mădularul lui splendid şi vibrant găzduit în căldura ei umedă, apăsându-se perfect pe ea, tachinând-o. Ridică braţele ca să o prindă în strânsoarea lor, mâinile ei mângâindu-i umerii frumoşi şi laţi, când se apăsă pe ea, în locul acela în care îl dorea mai mult ca orice pe lume. Plăcerea o cuprinse, şi i se tăie răsuflarea la dorinţa bruscă şi disperată pe care i-o provocă.

Îl voia. Acum.

El repetă mişcarea, tachinând-o, vârful lui tare şi ferm pe locul în care atingerile lui o înnebuniseră întotdeauna.

— Îţi place, nu, îngerul meu?

— Da.

Rosti cuvintele cu un geamăt de care refuză să se ruşineze.

El o sărută adânc şi o făcu din nou. O recompensă pentru sinceritatea ei.

— Spune-mi cum, şopti el. Spune-mi ce vrei.

Şi ea îi spuse.

— Mai tare, insistă ea. Din nou.

El făcu întocmai, şi era perfect.

— Mal…

Se apăsă ferm în ea, până când atinse marginile feminităţii ei, se jucă acolo, zăbovi, o împinse aproape dincolo de culmile plăcerii, apoi o aduse înapoi, până când ea îşi muşcă buza şi se zvârcoli în pat, implorând să o ducă

spre punctul culminant.

— Mal, în mine.

El nu se supuse.

— Nu. Vreau să mă uit.

Ea deschise ochii şi îi întâlni privirea.

— La naiba, poţi să te uiţi când eşti în mine!

Nemernicul izbucni în râs, o pătrunse, aspru şi perfect, de parcă ea nu murea de dorinţă să îl simtă acolo unde avea nevoie de el. Acum.

— Acum… Ea începu să răsufle întretăiat. Mal, nu vrei să mă simţi în jurul tău?

El închise ochii şi încremeni deasupra ei.

— Doamne, da.

Ea îşi desfăcu mai mult coapsele şi spuse:

— Şi eu vreau asta. Mi-o *doresc.*

ŞI minunatul şi extraordinarul bărbat făcu întocmai, apăsându-se înăuntrul ei, încet şi perfect, o alunecare strâmtă de plăcere care îi făcu pe amândoi să ofteze înainte ca el să se oprească.

— Sera?

Îngrijorarea din cuvântul lui o distrugea. Îşi întoarse buzele spre ale lui, limba ei se avântă adânc, îi zgârie spatele cu unghiile, îşi ridică şoldurile spre el, făcându-l să o pătrundă mai adânc. Mişcarea îl făcu să geamă, iar el o revendică în toate felurile posibile, cufundându-se tot mai adânc, până când se simţi plină de plăcerea lui.

Îşi dezlipi buzele de ale lui.

— Tot timpul cât am fost despărţiţi…

El încuviinţă din cap.

— Ştiu.

Totuşi, nu ştia.

— Tot ce mi-am închipuit vreodată c-ar putea să fie asta…

— Ştiu.

El o sărută din nou, întinse mâna între ei, găsi punctul de deasupra locului în care erau împreunaţi.

Ea se arcui pe pat, iar el o prinse în braţe, trăgând-o spre el, în poziţie verticală, ca să aibă mai mult acces la

corpul ei, apoi se aplecă în faţă, îi cuprinse sfârcul în gură, îl supse prelung şi încet, în vreme ce degetele lui făceau minuni, în perfectă armonie cu ritmul care se dovedea a fi nimicirea ei înceată şi perfectă.

Şi atunci ea se zvârcoli, spre el, se apucă de mijlocul lui şi îi arătă toate felurile în care putea să o atingă, toate căile plăcerii ei.

— Mai repede, şopti ea. Mai tare.

Deşi nu ştia dacă îi vorbea lui sau dacă vorbea cu ea, pentru că şi ea se mişca mai repede. Şi ea venea spre el mai tare şi cu mai multă putere, de parcă putea să îşi întipărească acea clipă în memorie.

Pentru totdeauna.

Şi apoi se uită în ochii lui, disperată să atingă plăcerea, şi recunoscu negreşit culmea plăcerii la el, văzu felul în care se avântară împreună într-acolo.

— Uită-te la mine, îi şopti. Arată-mi!

Şi el o făcu, iar ea privi cum el îşi găseşte descătuşarea înainte să o atingă şi ea pe a ei, aruncându-se cu braţele larg deschise spre ea, fără să îi pese dacă mai revenea vreodată, pentru că, pentru nimic în lume, nu avea să îşi mai dorească ceva atât de mult precum acea eliberare extraordinară şi copleşitoare.

Şi, pentru prima dată de când îl părăsise, Sera îşi găsi liniştea.

Se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, cu răsuflarea întretăiată de gemete care nu lăsau să se înţeleagă unde se sfârşea ea şi unde începea el, şi poate că nici nu conta. Nu conta. Sera nu putea să nu se desfete de plăcere în clipa aceea, când nu mai erau doar suferinţa trecutului şi promisiunea imperfectă a prezentului, ci toate momentele extraordinare dintre cele două.

Trecură minute bune până când răsuflarea lor îşi reluă ritmul normal, şi Sera reveni în încăpere, în prezent şi în viaţa pe care şi-o construiseră. Şi la promisiunea pe care şi-o făcuse – că, după aceea, avea să plece.

Pentru că nu se schimbase nimic.

Continua să fie prea copleşită de el, de senzaţia pe

care i-o transmitea, de promisiunile lui nespuse. Chiar şi acum, în vreme ce se ţineau unul pe celălalt ca parteneri, iubiţi, de parcă viitorul era al lor şi îi aştepta, se chinui să se regăsească pe sine.

„Te iubesc”.

El se îndepărtă de ea, o trase apoi spre pat, o sărută, prelung şi senzual pe păr.

— Vreau să fii a mea. Te vreau pentru totdeauna. Şi, la naiba, te am. Te-am avut dintotdeauna. N-ar fi trebuit să ezit niciodată. Ar fi trebuit să-ţi ofer totul. Titlul, căsnicia, totul. Am vrut să fac asta. Încă vreau. Vreau să o luăm de la capăt.

Sera nu îşi închipuise niciodată că putea să iubească şi să urască vreodată ceva aşa cum iubi şi urî cuvintele lui. Deodată, îşi dori tot ce îi oferea el, fără şovăială. Îşi dori promisiunea unui început nou, proaspăt şi neîntinat de trecut. Şi totuşi, nu putea să aibă încredere. Nimic frumos nu rezistase în viaţa ei.

Nu exista niciun nou început. Nu putea să şteargă trecutul şi nu puteau să schimbe viitorul. Nu puteau să se ţină de promisiunea care îi amăgise. Dar putea să închidă uşa. Şi să le ofere amândurora o şansă la un nou început.

Nu putea să aibă The Singing Sparrow şi libertatea pe care o presupunea aceasta. Iar el nu putea să aibă o familie – una care să îl iubească atât cât merita. Lacrimile i se iviră în ochi, şi nu avu de ales decât să îşi îngroape faţa în pieptul lui şi să se ascundă de el.

Ca de obicei, se ascunse de el.

Pentru că el fusese întotdeauna în stare să o vadă.

El oftă, prelung în lumina înserării care pătrundea în încăpere, şi Sera îşi dădu seama că săriseră peste cină. Că mamele şi fiicele ce erau parte din planul lui elaborat fuseseră din nou neglijate.

Îşi apăsă urechea pe pieptul lui şi ascultă cum i se potoleau bătăile inimii. Cum deveneau regulate. Până când el adormi.

Şi totuşi, rămase întinsă acolo, zguduită de dragostea pentru el. De felul în care o revendicase, aşa cum se

întâmplase cu ani în urmă. De amintirea întâmplărilor de atunci. De frica a ce putea să se întâmple dacă îşi permitea să îl iubească.

De ispita sentimentului.

Abia atunci îi răspunse, şoptind spre pielea lui caldă şi primitoare, spre braţul lui, strâns tare în jurul ei. Spre patul acela care ar fi trebuit să fie al lor în casa aceea care ar fi trebuit să fie căminul lor – o familie ce nu avea să existe niciodată.

— Nu mă iubi, Mal. Nu există un viitor pentru noi.

Faptul că înţelesese acel adevăr o făcuse să traverseze oceanul şi să se înfăţişeze în parlament. Pierduse tot ce iubise vreodată – copilul, familia, viaţa. Pe el.

Mai întâi, pentru că alergase după el, apoi când fugise de el. Şi poate că exista o urmă de laşitate în faptul că aşteptă până ce el adormi ca să spună adevărul cu voce tare. Nu „poate”. Era laşitate. Furioasă şi insuportabilă. Dar cine era dacă nu suma tuturor slăbiciunilor ei?

Măcar, dacă fugea, aveau amândoi o şansă să fie liberi.

Capitolul 23

Déjà vu? Ducesa dispare (partea a doua)

Mal fu trezit de o bătaie ascuţită în uşa dormitorului.

Se ridică, nedumerit de întuneric – fără a fi conştient de oră, dată sau de orice altceva, în afara acelui somn profund şi liniştitor care îl copleşise. Trecuse o veşnicie de când nu mai dormise atât de adânc. Trei ani. Mai mult.

Era posibil să nu mai fi dormit niciodată atât de bine.

Se întinse din instinct spre Sera, nemulţumit să descopere că era din nou singur în pat, iar aşternuturile se simţeau reci sub atingerea lui.

Cu un mormăit scurt, se uită spre ferestre, întunericul

greu de afară dându-i de înţeles că dormise câteva ore bune. Îşi trecu picioarele peste marginea patului, vrând să se ridice pentru un singur lucru – să o caute şi să o târască înapoi în pat. Să facă din nou dragoste cu ea şi să adoarmă din nou cu ea în braţe până la răsărit. La răsăritul de peste o săptămână, dacă reuşea.

Bătaia se auzi din nou, iute şi urgentă.

Mal îşi trase halatul pe el, apoi se îndreptă spre uşă. O încuiase când intraseră, vrând să evite riscul de a fi întrerupţi, şi, cel mai probabil, Sera scăpase prin uşa comună a dormitoarelor lor. Era la jumătatea încăperii, când sunetul se auzi din nou.

— Da. În regulă! spuse aproape zbierat, un strigăt pe care încercă să îl înfrâneze, ştiind că enervarea că se trezise singur şi tulburat nu era vina celui care se afla de cealaltă parte a uşii.

Şi, la naiba, chiar părea să fie urgent.

Deschise iute uşa, iar întrebarea „Ce e?” i se opri în gât când observă realitatea oarecum ciudată de pe coridor. Ultimele trei candidate pentru mâna lui ocupată erau împrăştiate în lumina difuză de pe coridor, fiecare arătând mai îngrozită decât cealaltă, spre deosebire de mamele lor, care păreau concentrate asupra planului pus la cale, care aparent îi includea pe Lord Brunswick, pe cei doi câini ai lui Lady Bumble şi – cumva – pisica lui Sesily.

Când se ivi un Mal parţial îmbrăcat, grămada adunată acolo oferi răspunsuri variate: două mame se mişcară imediat ca să protejeze privirile fiicelor de gradul de nuditate al lui Mal; fiicele în cauză încercau din răsputeri să pară inocente şi să se uite în altă parte; iar ultima fată – Lady Felicity Faircloth, desigur – privi cu un amuzament arogant, în ciuda afirmaţiei clare a mamei ei: „Doamne sfinte.
Felicity, întoarce privirea!”

Felicity nu întoarse privirea, iar Mal observă că ea ţinea motanul, care clipi la el şi îi oferi un mieunat scăzut.

El şi pisica nu se înţeleseseră niciodată prea bine.

Cât despre baronul Brunswick, se părea că el fusese

trimis să bată la uşă, dar era foarte puţin interesat de ce se presupunea că urma a se întâmpla de îndată ce uşa se deschidea. Celălalt bărbat clipi, făcu un pas înapoi, îl privi pe Mal de sus în jos, apoi spuse:

— Deci, Haven? Te-am deranjat?

— Da, cam da.

Mal se gândi că unul dintre cele mai bune lucruri pe care le făcea aristocraţia era să îi mintă atât de mult pe oameni despre cum se simţeau, încât acum, când răspunse direct la întrebare, nimeni dintre cei adunaţi acolo nu prea ştiu cum să reacţioneze. Ei bine, aproape nimeni. După o fracţiune de secundă de tăcere, Lady Lilith şi Lady Felicity izbucniră în râs.

Mal îşi propuse să îşi dea silinţa să le găsească fetelor partide cât mai bune, de îndată ce reveneau la oraş. El şi Sera aveau să le invite la o cină. Aveau să le prezinte fiecare nobil bogat din oraş.

Se pierdu pentru o clipă în familiaritatea călduroasă a gândului. A ideii de a-şi petrece restul vieţii la oraş şi la ţară, construind o viaţă minunată, dominată de râsete şi lâncezeală, ocupându-se de musafiri înainte să se retragă în dormitor şi să facă dragoste până în zori.

Ceea ce îi reaminti că trebuia să scape de acea adunătură de oameni.

— Ei bine, spuse baronul, de parcă totul era perfect în ordine, ai vrea – adică – ai putea să-ţi pui nişte pantaloni?

Mal nu se clinti.

— Cum îmi închipui că lucrul care a adus musafirii la uşa stăpânului conacului trebuie să fie groaznic de important, spuse el tărăgănat, n-aş îndrăzni să amân subiectul.

Pentru o clipă, se părea că nimeni nu îndrăznea să îi vorbească sau să răspundă la cuvintele lui. Apoi mama lui Felicity făcu un pas în faţă, dispusă să îşi sacrifice propria bunăvoinţă în favoarea fiicei ei.

— Deci s-a terminat?

Mal clipi nedumerit.

— Somnul meu? Da.

Cu toţii se împotriviră zgomotos, dar marchiza de Bumble nu se lăsă intimidată. Într-adevăr, nu era greu să vezi de unde venea sinceritatea directă a fiicei.

— Competiţia. Aţi ales o soţie.

— La drept vorbind, da. Nu că putea să îşi dea seama de ce o asemenea situaţie era atât de urgentă. Putea doar să presupună că Lilith şi Felicity îi informaseră pe toţi ceilalţi despre ce se întâmplase între el şi Sera la turn.

Lady Brunswick pufni nemulţumită.

— Vezi? Ţi-am spus eu, îi zise tăios fiicei ei. Ţi-am spus că era rece cu tine. Puteai să-ţi dai mai mult silinţa.

Lui Mal nu îi păsă de cuvintele baronesei, nici de faptul că părea să o acuze pe Lady Emily pentru că Mai alesese să îşi iubească soţia şi să renunţe la a găsi pe cineva care să o înlocuiască. Desigur, era ciudat că fata nu mânca supă, dar nu era un motiv întemeiat pentru cruzime. Aveau să o invite şi pe ea la cină, alături de Lilith şi Felicity. Era sigur că putea să găsească un bărbat căruia să nu îi pese deloc de supă.

— Te asigur, Lady Emily, c-a fost o plăcere să te cunosc.

Lady Brunswick continuă, de parcă el nu ar fi vorbit:

— Nu este de mirare că Soioasele s-au fugit aşa iute, dar era de aşteptat să ne anunţe cineva că v-aţi ales înlocuitoarea, ca să nu rămânem cu toţii singuri la cină, aşteptând anunţarea deciziei. El încremeni, în timp ce ea continuă: în schimb, v-aţi dus la culcare în miezul zilei! Călătorie sprâncenată dumitale şi Fiicelor Periculoase! Familia noastră merită ceva mai bun de atât. O apucă pe Emily de braţ. Hai, Emily!

Emily arătă de parcă voia să se deschidă pământul sub picioarele ei şi să fie înghiţită cu totul, dar nu asta îl îngrijora pe Haven. El ridică mâna ca să oprească discuţia.

— Ce-aţi spus? Celelalte au plecat?

— Ca nişte hoaţe! Au plecat pe furiş în toiul nopţii! răspunse tăios baroneasa.

Cuvintele le făcură pe celelalte mame să se dezlănţuie.

— Acum o oră. Toate surorile Talbot s-au urcat în trăsură şi au dat bir cu fugiţii.

— Sesily şi-a lăsat pisica, adăugă atunci Lady Felicity, de parcă mai conta.

Pentru o clipă, nu contă. Apoi Lilith adăugă, încet şi serios, de parcă înţelegea implicaţiile cuvintelor ei:

— Se cam grăbeau.

Ele plecaseră.

Sigur Sera nu. Nu după tot ce trăiseră în după-amiaza aceea. Nu după ce îşi promiseseră să discute despre tot. „După”, îi spusese ea.

El scutură din cap, uitându-se când la Felicity, când la Lilith.

— Toate?

— Bineînţeles că toate! zbieră baroneasa. Au obţinut ce-au vrut, nebunele astea! Se întoarse spre fiica ei. Hai, Emily, trebuie şi *noi* să mergem la culcare, că de mâine ne apucăm din nou de căutat. Îl lovi uşor pe soţul ei pe umăr. Şi tu la fel, baroane.

Brunswick schiţă o grimasă la auzul poruncilor soţiei, dar o ascultă; cel puţin, aşa i se păru lui Malcolm. El nu mai zăbovi în pragul uşii, ci se răsuci şi se îndreptă spre uşa care îi unea dormitorul de al Seraphinei.

Dădu buzna înăuntru, aproape aşteptându-se să fie acolo, în pat, adormită. Sau la masa de toaletă, mânuindu-şi dispozitivul pentru încheiat nasturi. Ori pe scaunul de lângă şemineul gol, citind. Râzând cu surorile ei. Cumva.

Dar nu era. Camera era întunecată şi goală.

Îl părăsise.

Se duse să verifice dulapul, plin cu lucrurile ei, rochii în zeci de nuanţe, cu pantofii aranjaţi dedesubt. Pe masa de toaletă, pudră, pieptene, agrafe şi mărunţişuri, o brăţară pe care o purtase la jocul de popice pe iarbă. Cerceii pe care el îi recunoştea de la una dintre cine.

Îl părăsise, în grabă.

La naiba, îi spusese că îl iubea şi o luase la sănătoasa de parcă însuşi necuratul era pe urmele ei. Ca Merope şi Pleiadele care îşi luaseră zborul ca porumbiţe. Şi Malcolm,

un Orion orb şi disperat, era forţat să o caute din nou. Ca un nebun.

Îşi înăbuşi urletul de mânie care stătea să răsune în camera întunecată şi se îndreptă spre fereastră, apoi o deschise în adierea nopţii de vară. Camera dădea spre aleea din faţă, o cărare lungă şi unduitoare care dădea în drumul principal, apoi spre drumul mare care ducea la Londra.

Nu se vedea nici urmă de trăsură, de lumini de felinare licărind în depărtare, niciun semn că ea trecuse vreodată pe acolo.

Îşi sprijini mâinile de pervaz, strângând până când piatra şi lemnul i se înfipseră în palme, apoi îi şopti numele cu toată furia, disperarea şi iubirea pe care le simţea.

Îl părăsise, ca o laşă blestemată.

Şi apoi i se năzări gândul rece, aspru şi terifiant. Dacă fugise din nou?

Îşi îndreptă brusc spatele. Nu ar fugi din nou. Nu aşa cum făcuse înainte. Plecase cu surorile ei de data asta. Nu aveau să o lase să dispară, nu?

Cuvintele răsunară, amintirile zilei în care apăruse în parlament şi ceruse divorţul pe care el nu avea de gând să i-l dea. „N-am niciun motiv să nu pun capăt legăturii noastre nefericite. N-am nimic de pierdut”.

Niciun motiv să nu fugă. Nimic de pierdut.

Şi chiar nu avea nimic de pierdut. Ea se asigurase de asta. Se întorcea la Londra, la braţul acelui american, cu care era prietenă şi nimic altceva. Cânta într-o cârciumă. Avea bani – ai tatălui şi ai mamei ei – şi nimic care să o lege de Londra.

La naiba, dar exista ceva.

— A spus că mă iubeşte! Şoapta lui aspră şi îndurerată frânse întunericul. Închise ochii, îşi încleştă pumnii. Cum a putut să mă părăsească?

„Iubirea nu e de ajuns”.

— Excelenţă?

El se întoarse, cu o strângere de inimă, spre Lady Felicity, aflată în cadrul uşii, cu un felinar într-o mână şi

afurisita de pisică a lui Sesily în cealaltă. Mal scutură din cap ca să îşi limpezească mintea. Nu avea timp de fetele astea.

— N-a fost niciodată adevărat, Lady Felicity, spuse el. A fost o farsă.

Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu. Orice om zdravăn la cap putea să vadă că tu şi ducesa sunteţi făcuţi unul pentru altul şi pentru nimeni altcineva.

— Cred că vrei să spui toată lumea mai puţin ducesa.

Nu reuşi să îşi înlăture frustrarea din glas.

— Cred că şi ea vede asta, spuse Felicity. Dar departe de mine gândul de a-mi băga nasul.

— Stai în dormitorul meu, cu motanul cumnatei mele, aşa că am impresia că eşti deja destul de implicată, sublinie el.

Ea încuviinţă din cap, cu un zâmbet strengăresc pe buze.

— *Se* prea poate.

— La drept vorbind, nu pot să mă gândesc la un loc mai necuviincios pentru tine decât camera mea, ţinând în braţe pisica surorii soţiei mele.

Ea zâmbi mai larg.

— Ai de gând să mă răvăşeşti în vreun fel?

— Nu.

— Ei bine, atunci cred că sunt în siguranţă. În plus, pisica pare să nu te placă.

Mal se uită la animalul alb, care părea perfect mulţumit în braţele lui Felicity Faircloth.

— Sincer, credeam c-am căzut cumva la pace.

Pisica mieună fioros.

— Oh, da, aşa pare. Ea se opri. Ideea e că eu cred că sunt foarte în siguranţă cu tine.

— A fost o vreme când m-ar fi dezamăgit o asemenea afirmaţie.

Felicity zâmbi strengăreşte.

— Îmi închipui că erai mai tânăr atunci. Şi mai puţin îndrăgostit de soţia ta, lucru care potoleşte serios primejdia

pe care o reprezintă un bărbat.

— Clar mai tânăr, probabil deloc mai puţin îndrăgostit de soţia mea.

— Asta pare să fie o problemă pentru tine.

— Având în vedere că o pierd în mod regulat, aş fi de acord, răspunse el, incapabil să se amuze de întreaga situaţie.

Lui Felicity Faircloth i se făcu milă de el.

— Mă tem că am să-ţi spun ceva, Excelenţă, şi nu cred c-o să-ţi placă să auzi asta.

El se aplecă spre raftul de jos, de lângă fereastră, luă o cutie cu cremene şi aprinse lumânarea. Imediat încăperea deveni mai primitoare pentru tânără şi mai devastatoare pentru el. La capul patului Seraphinei, era cutia unei pălării, deschisă şi goală, de parcă ea nu avusese nici timp, nici chef să o umple sau să o ia cu ea.

Iar lângă ea, o bucată de hârtie. Împăturită la întâmplare, cu un singur M mâzgălit pe ea. O deschise cu inima bătându-i gata să îi sară din piept.

Nu pot să rămân.
Aştept veşti de la parlament.
S

El înjură aspru şi mototoli hârtia. Se uită la Felicity.

— E mai mult sau mai puţin plăcut decât să aud că soţia mea m-a părăsit… din nou?

Văzu că tânăra se opri stingherită. Şi apoi:

— Ei bine, ca să fiu sinceră, e mai puţin plăcut. Îmi închipui. Date fiind întâmplările din dimineaţa asta. Ea se opri şi se grăbi să îl lămurească. Adică toate cele la care am fost martoră.

Mal simţi un gol în stomac.

— Spune atunci!

Ea oftă şi se aplecă, apoi lăsă pisica jos. Fără şovăială, animalul sări în cutia pentru pălărie şi se aşeză meticulos înăuntru, uitându-se le cei doi cu ochi serioşi şi neclintiţi.

Mal încercă din răsputeri să nu bage creatura în

seamă. Se întoarse spre Felicity, care luase o hârtie de undeva şi acum o despăturea.

— Ţi-ai pregătit vreun discurs? întrebă el, ştiind că era dificil în mod intenţionat.

Ea îi aruncă o privire, dar ignoră întrebarea.

— Am primit asta acum o oră, prin slujnica mea.

Lui Mal nu îi plăcură cuvintele ei. Privi cu ochii mijiţi spre masa de scris din colţ, unde se aflau împrăştiate o sugativă şi un toc, de parcă soţia lui scrisese în grabă o scrisoare înainte să dispară.

Dintr-un anume motiv, o scrisoare pentru femeia aceea.

— Continuă!

Felicity încuviinţă din cap, apoi se apucă să o citească tare.

— „Dragă Felicity, trebuie să ştii că ţin foarte mult la tine. Eşti deşteaptă şi directă, dar mai ales puternică. Ştii ce vrei şi nu-ţi e frică s-o spui, toate fiind lucruri care-ţi vor fi de folos”.

Ea se opri şi se uită la Mal, iar el citi nervozitatea de pe chipul ei. O recunoscu. O simţi în propria fiinţă, urând dorinţa de a auzi continuarea. Urând cuvintele chiar înainte ca tânăra să le citească. Dorindu-şi să o oprească. Ştiind că tot ce spunea trebuia să fie spus. Ea continuă:

— „Toate aceste lucruri îi vor fi de folos şi lui Malcolm”.

— Nu, spuse el, incapabil să se oprească.

Felicity Faircloth se uită la el teribil de sfidător.

— Sigur că nu.

— Atunci de ce…?

Ea ridică un umăr, apoi îl coborî. După aceea, zise pur şi simplu:

— Nu pare să-i pese de ce simţim noi, Excelenţă.

Asta părea să fie adevărat. Felicity continuă:

— „E un om bun, Lady Felicity – unul care ştie despre viaţă şi despre iubire. Unul care i-a arătat o loialitate extraordinară soţiei lui”. Felicity se opri. Apoi se corectează. „Soţiilor lui”.

— La naiba!

— Exact ce gândesc şi eu, răspunse Felicity. „Va fi un soţ bun…”

Frustrarea se transformă în neîncredere.

— Mă face *cadou*?

Felicity îşi arcui o sprânceană, în timp ce se uită atentă la scrisoarea din mâna ei.

— Sincer, mi-e neclar, căci mă tem că mă face pe *mine* cadou *ţie.* Ea se opri şi trase adânc aer în piept, de parcă trebuia să se încordeze din răsputeri ca să spună restul. „Câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii: în primul rând, urăşte sparanghelul”. Ea se opri. Excelenţă, îţi spun sincer că habar n-am de ce atracţia ta, sau lipsa ei, pentru sparanghel este în vreun fel relevantă într-o căsnicie – darămite atât de relevantă încât să fie prima pe lista elementelor importante.

— Nu e, spuse el.

— Ei bine, celelalte sunt la fel de ciudate… Felicity îşi întoarse atenţia spre scrisoare. „E fascinat de miturile greceşti. Citeşte-le şi învaţă despre el. O să fie recunoscător să aibă cu cine să discute despre asta”.

Cuvintele răsunară ca o trădare a încrederii. Mal rămase tăcut.

Felicity continuă:

— Iar asta e cea mai ciudată. „Găseşte-ţi o rochie roşie şi fă tot posibilul să îl prinzi singur atunci când o porţi. Dacă poţi să faci asta în biroul lui, cu atât mai bine”.

Atunci, se dezlănţui furia. El se îndreptă spre scrisoare, de parcă putea să o folosească în vreun fel să dea timpul înapoi şi să oprească nebunia care clar pusese stăpânire pe ea.

— Ce dracului?

Felicity ridică privirea, cu ochii mari.

— Sunt de acord, spuse ea. Nu înţeleg ce încearcă să facă.

— Eu da, spuse el, amintirea ultimei dăţi când purtase roşu în casa aceea – în biroul lui – fiind bine înrădăcinată în mintea lui. De câte ori nu recrease în minte acel moment?

De câte ori nu o dezbrăcase de corsaj? Îi ridicase fustele? făcuse dragoste cu ea? De câte ori nu îşi închipuise că o făcea din nou?

Smulse scrisoarea din mâna lui Felicity Fairdoth, bucurându-se de dezlănţuirea furiei pe care o simţi când o despături şi se apucă să o facă bucăţele.

— Vrea să mă seduci.

Ea clipi nedumerită.

— Ei bine, eu nu vreau.

— Ceea ce pică numai bine, căci n-am de gând să mă las sedus de altcineva decât de soţia mea.

Şi, în clipa aceea, brusc, nu se mai simţi furios pe soţia lui. Felicity încuviinţă din cap.

— Sună perfect logic. Deşi, pot să…?

El încuviinţă din cap.

— Te rog.

— Îmi pare că soţia ta nu este interesată să-ţi rămână soţie, Excelenţă.

Cuvintele nu ar fi trebuit să îl facă praf. Nu ar fi trebuit să aibă un efect atât de devastator asupra lui. Şi totuşi, o făcură. Mal se întoarse cu spatele la Felicity Faircloth, detestând că ea înţelesese interacţiunea din căsnicia lor mai bine decât el.

Nu. Nu putea să o înţeleagă mai bine. Pur şi simplu, era mult mai dispusă să o accepte. Dar nu Felicity Faircloth se însurase cu Sera.

Nu putu să nu se îndrepte spre patul unde se aflase cu aproape trei ani în urmă şi îi poruncise soţiei lui să trăiască. Unde o readusese la viaţă. Unde venise, jurând să lupte pentru ea. Să o iubească. Să o urmărească până în cer, dacă era nevoie…

Doar ca să afle că fugise deja.

Mal îşi dădu seama atunci că Sera fugise întotdeauna de el. De iubire. De promisiunea unui viitor. Şi că el avea să o urmărească întotdeauna.

Orb şi distrus.

Pedeapsa lui era să nu fie niciodată demn de ea.

La naiba, ea nu avea să vadă niciun divorţ

Capitolul 24

Surorile Talbot stătuseră înghesuite în trăsură mai bine de două ore, noaptea fiind nevoie de mai mult timp pentru a parcurge drumul spre Londra. Dar nu înghesuiala din trăsură era demnă de atenţie. La urma urmei, îşi petrecuseră cea mai mare parte din călătoriile lor înghesuite una lângă cealaltă.

Tăcerea lor era demnă de atenţie. Cele cinci surori nu îşi petrecuseră niciodată prea mult timp în tăcere. Nici măcar slujbele de la biserică nu erau scutite.

Aşa că, până când Seleste rupse, în cele din urmă, tăcerea cu un simplu şi sincer „Ei, bine”, surorile fuseseră mai tăcute ca oricând în viaţa lor – lucru pe care Seraphina îl aprecie, chiar dacă luă sfârşit.

— A fost interesant, nu? vorbi Sesily.

— Eu, cel puţin, nu m-am aşteptat la asta, răspunse Seleste. M-aş fi gândit că Haven o să încerce mai mult să o convingă să rămână.

— Era în stare să primească şi o piatră în cap pentru ea, sublinie Seline.

Dacă n-ar fi fost atât de disperată să scape afară din trăsură, poate că Sera ar fi găsit puterea să ridice privirea la replica surorii ei. În schimb, rămase concentrată asupra degetelor ei, împreunate strâns în poală, fără mănuşi, încă pătate de cerneala cu care scrisese grăbită bileţelul pentru Lady Felicity.

Bileţelul menit să o încurajeze pe viitoarea soţie a lui Mal.

Dacă el ar fi putut să îşi dea seama că mariajul lor era sortit eşecului, putea să fie fericit cu altă femeie. Gândul provocă un junghi de durere înăuntrul ei, numai se strânse în piept şi începu să îi fie greu să răsufle. Îşi impuse să se liniştească, inspirând adânc, şi îşi îndreptă atenţia spre surorile ei.

— E bine c-am pus pariul pe intenţiile lui Haven, Ses, nu pe acţiunile Seraphinei, că altfel ne-ai fi datorat o sumă frumuşică, sublinie Seleste.

Sesily clătină din cap.

— Oh, n-aş fi pariat niciodată că Sera ar vrea să îl recucerească.

— Eu da.

Sera ridică brusc capul, şi privirea ei o găsi imediat pe a lui Sophie. Sophie, care o privise de când urcaseră în trăsură cu îngrijorarea şi interesul întipărite pe chipul ei frumos.

— Ce ai spus?

— N-aş fi pariat niciodată că nu-l vrei înapoi pe Haven.

— De ce nu? întrebă Sera.

Sophie ridică un umăr, apoi îl coborî.

— Nu cu multă vreme în urmă, m-ai învăţat o lecţie despre dragoste, surioară.

Amintirea se ivi de undeva, de departe: Sera, însărcinată, la frontiera cu Scoţia, Sophie, nefericită în dragoste şi disperată după un bărbat care avea, în cele din urmă, să îi devină soţ. Dar, în noaptea aceea, marchizul de Eversley fusese o partidă imposibilă – până când Sophie se dusese după el şi îi spusese adevărul. La insistenţele Seraphinei.

Şi Sophie părea să îşi amintească de noaptea aceea.

— I-ai spus?

— Ce să-i spună? interveni Sesily, dar nimeni nu îi răspunse.

„Nu i-am spus niciodată lui Haven că îl iubesc”, spusese atunci Sera, încercând să o convingă pe Sophie să nu facă acelaşi lucru. „Şi uite ce harababură a ieşit”.

Se uită afară, pe geam, în întunericul de nepătruns.

Sophie nu avea să accepte tăcerea.

— Sera, insistă ea. I-ai spus?

„Te iubesc”.

Ea încuviinţă din cap; sora ei mai mică se întinse spre ea şi o apucă strâns de mână, fără şovăială. Sera se uită la ea.

— Şi?

Sera scutură din cap. Nu conta. Nu schimba cu nimic lucrurile. Tot o harababură rămânea. Îşi retrase mâna din strânsoarea lui

Sophie. Şi îşi îngheţă inima.

— Iubirea nu e de ajuns.

Se aşternu tăcerea, până când Seleste scoase un oftat scurt şi spuse:

— Poate nu e de ajuns, dar chiar e ceva, dacă am fost nevoite să fugim din acea casă în toiul nopţii. Îşi flutură mâna în aer. Eu mi-am petrecut jumătate din căsnicie tot fugind de Clare. Asta face lucrurile interesante.

Seline dădu ochii peste cap.

— Ştii că tu şi Clare nu sunteţi o comparaţie potrivită pentru alţii.

— Şi tu şi crescătorul tău de cai? îşi apără Seleste căsnicia. Nimeni pe lumea asta n-ar trebui să împărtăşească în asemenea hal interese comune cum faceţi voi doi. E îngrozitor de plictisitor.

Seline ridică uşor din umeri.

— Nu e plictisitor pentru noi. Se aplecă înainte ca să se uite pe geam. Aproape am ajuns acasă.

Sera nu rată nota de încântare din vocea surorii ei. Era fericită să revină acasă, la căsnicia ei plictisitoare şi la soţul la fel de plictisitor.

— Mark o să fie atât de surprins.

Seleste oftă fericită şi îşi lăsă capul într-o parte.

— La fel şi Clare, spuse ea. Ar face bine să nu fie pe la clubul lui. Am să-i dau ceva de făcut astă-seară.

Toate surorile suspinară la auzul cuvintelor, iar Sesily, zâmbind larg, o lovi iute.

— Te rog. Nu câtă vreme sunt eu ocupată să-mi ţin în frâu pornirile.

— Ce? râse Seleste. Te surprinde că abia aştept să-mi petrec noaptea cu soţul meu?

— Nu, replică Sesily. Dar ai putea să fii o idee mai discretă în legătura cu asta.

— Ei, na, spuse Seleste. Şi femeile participă la actul în

sine, Sesily. E corect să ne bucurăm şi noi.

— Al naibii de corect, adăugă Sesily.

— Ştim toate că te bucuri, spuse Seline. Îmi amintesc de o operă de la care a trebuit să plecăm pentru că mama v-a descoperit, pe tine şi pe Mark, *în flagrant,* în spatele unei cortine.

Seline zâmbi.

— Măcar eram *în spatele* cortinei. În plus... tu vorbeşti! Toată lumea ştie ce s*e* întâmplă în librăria aia a ta când vine King şi tu încui uşa ore întregi pentru pauz*a de masă.*

Obrajii lui Sophie luară foc, iar Sera nu putu să îşi înăbuşe zâmbetul care i se desenă pe buze. De aceea se întorsese la Londra. Nu pentru Malcolm sau pentru familia pe care şi-o promiseseră cândva, ori pentru titlu sau viaţa pe care o dusese pe vremuri. Ci pentru femeile acelea, loiale, dragi, îndrăzneţe şi mai bune decât toate celelalte. Şi care erau ale ei.

Aşa că avea să insiste să îşi obţină divorţul. Ca să se elibereze de trecut, pentru ca Mai să se însoare cu Felicity – care era o alegere excelentă. Avea să fie o soţie bună şi să îi facă mulţi copii frumoşi.

Ideea nu îi provocă niciun rău.

Greaţa pe care o simţea era de la călătoria cu trăsura. În mod evident, starea lui Sesily era molipsitoare.

Într-adevăr, greaţa nu era provocată de dorul copleşitor pentru soţul ei. Nu îi era dor de el. Avea un plan şi voia să se ţină de el. Urma să aibă cârciuma ei. Avea să cânte. Şi urma să-i fie de ajuns.

Trebuia să-i fie de ajuns. Ceva trebuia să fie de ajuns în viaţa ei.

— Nu mi se pare corect c-a trebuit să fim trimise toate la ţară pentru o lună, iar Sera să fie singura căreia să i se permită să... ştiţi voi ce, spuse Seline.

Patru perechi de ochi o căutară în întuneric pe Sera, iar ea se chinui din răsputeri să îşi păstreze privirea aţintită pe fereastră, atrasă deodată cu disperare de clădirile care se înlănţuiau pe lângă ele.

— Ei bine, nu ştim ce i s-a permis, sublinie Seleste.

— Nu? se auzi răspunsul. Ce altceva să se fi întâmplat ca să fugă de el în toiul nopţii?

— Eu n-am vrut niciodată să fug de asta, tu da? întrebă Seline.

— Ei bine, spuse Seleste, cu amuzament, deci ne întoarcem la teoria iniţială despre Haven.

— Care e asta?

Sera nu putu să nu întrebe.

— Că e groaznic la asta.

Toată lumea izbucni în râs. Toate, cu excepţia Seraphinei, care ridică mâna şi desenă, încet şi hotărât, un cerc pe geam.

— Nu e groaznic la asta.

Tăcerea se aşternu în trăsură până când Sophie oftă şi spuse:

— Sera… de ce suntem noi aici?

Enervarea se dezlănţui, înfierbântată şi iraţională, dar Seraphinei nu îi păsă.

— Pentru că, în ciuda părerilor voastre, faptul că soţul meu este un iubit iscusit nu face ca o căsnicie să fie perfectă. Patru perechi de sprâncene se arcuiră deodată, iar răspunsul o mânie şi mai tare pe Sera. Nu e nevoie să păreţi atât de şocate. Nici măcar una dintre voi n-are nici cea mai vagă idee ce înseamnă să fii în situaţia mea.

— Ai vrea să ne spui?

Sophie erau mereu atât de bună. Atât de calmă.

Şi nu mai fusese niciodată mai exasperantă decât i se părea acum Seraphinei.

— Ce-aţi vrea să vă spun? Nu e nimic *de zis!* exclamă ea şi ridică vocea. Vieţile voastre sunt perfecte. Căsniciile voastre? Perfecte. Copiii voştri… Se opri brusc, cu inima strânsă în piept, apoi înghiţi în sec şi îşi înăbuşi reacţia. Refuză să se lase copleşită de tristeţe. Sunt perfecţi. Şi eu n-o să am niciodată nimic din toate astea.

— Sera… Nu o mai auzise niciodată pe Seline vorbind cu glas atât de blând.

— Nu. Se întoarse brusc spre sora ei, cu un deget

ridicat. Să nu îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine. Eu mi-am făcut alegerile. Poate c-am fugit de ele, dar m-am întors, mai puternică decât am fost vreodată. N-am nevoie de milă.

— Eşti sigură? o întrerupse Sophie, şi toate se întoarseră să se uite la sora cea mai mică, la cea mai tăcută dintre surorile Talbot – cea pe care toată lumea o considera cea mai puţin interesantă. Adică toţi cei care nu o cunoşteau pe Sophie.

Sera se aplecă spre sora ei.

— Ce vrea să însemne asta?

— Doar că mi se pare c-ai nevoie de sprijinul nostru – de protecţia noastră – când îţi convine. Şi ţi l-am oferit. Loialitatea noastră desăvârşită, pentru că Soioasele S rămân unite. Dar nu ne-ai oferit niciodată sinceritatea ta. Aşa că întrebarea mea este… Trăsura începu să încetinească, pe măsură ce se apropia de reşedinţa Eversley, locul în care urma să coboare Sophie. Dar nu înainte să încheie ce avea de zis. E doar pentru că refuzi pur şi simplu să fii sinceră cu noi? Sau pentru că refuzi să fii sinceră cu tine?

Multe erau lucrurile pe care doar o soră putea să ţi le spună. În feluri în care doar o soră putea să mânie o femeie.

— N-a existat niciun moment în care să nu fiu sinceră cu voi.

— Ce gogomănie, o sfidă Sophie. Ne-ai părăsit. Fără să spui un *cuvânt.* Ce a fost sincer în asta? Te-ai pierdut, Sera. Jeleai bărbatul iubit şi copilul pierdut. Şi ai aruncat totul pe fereastră. Inclusiv pe noi. Şi te-am înţeles. Dar acum… e timpul să vezi că-ţi faci rău. Dumnezeu ştie că nu l-am plăcut niciodată prea mult pe Haven, dar omul acela te adoră şi e dispus să-ţi ofere orice vrei. Orice îi ceri. Deşi, în clipa asta, nici nu pot să-mi închipui de ce.

Sera se aşeză la loc pe banchetă.

— Of! Asta a fost un pic cam dură, spuse încet Seline.

— Ei bine, poate că avea nevoie s-o audă, i-o întoarse aspru Sophie.

— De fapt, n-aveam nevoie s-o aud. Pentru că nu e adevărat. Sophie ridică o sprânceană, în timp ce Sera continuă: I-am cerut un singur lucru. Un divorţ. Libertatea mea. Şi a lui, aş adăuga, dar nu mi-a dat asta.

— Poate că nu ţi-a dat asta pentru că ai o imagine ciudată despre ce înseamnă libertatea.

Sera îşi privi sora cu ochii mijiţi.

— Şi-mi închipui că tu ştii?

— De fapt, da, chiar ştiu, spuse Sophie când trăsura se opri. Îşi netezi fustele şi părul, în vreme ce un lacheu se apropie ca să deschidă portiera. Se uită la Sera înainte să îl apuce de mână şi să coboare din trăsură. Apoi se întoarse şi spuse: Ştii că te iubesc. Lacrimile se iviră, neîntârziate şi nepoftite, iar Sera întoarse privirea, şi fu cel mai bine aşa, pentru că începură să i se prelingă pe obraji când Sophie adăugă: Îmi doresc numai să ajungi să te iubeşti şi tu pe tine.

Copleşită de furie, tristeţe şi frustrare, pe care nu le putea exprima în cuvinte, Sera nu se uită înspre locul unde fusese sora ei până când portiera trăsurii nu se închise cu un clic delicat.

Cu o mână apăsată la spate, Sophie se îndreptă încet spre uşa reşedinţei sale de oraş, care era deschisă, o pată portocalie, caldă şi strălucitoare, care îi ura bun venit. Sera fu cuprinsă de vină. Sora ei aştepta un copil, şi sigur ar fi fost cu mult mai fericită într-un pat decât înghesuită într-o trăsură, în toiul nopţii.

Dar Sophie era acasă acum, şi silueta soţului ei apăru în curând în pragul uşii. Se opri o fracţiune de secundă înainte să se îndrepte spre soţia lui, să o ridice în braţe şi să o sărute apăsat. Slujitorii care zăboveau prin preajmă erau fie instruiţi excepţional, fie atât de obişnuiţi cu afecţiunea de care dădeau dovadă marchizul şi soţia lui, încât erau imuni la etalările lor scandaloase de afecţiune. Sera îşi imagina că a doua variantă era cea corectă.

Şi apoi King o purtă în braţe pe Sophie în casă, oprindu-se doar ca să dea un ghiont uşii care se închise în urma lor.

Trăsura îşi reluă cursul, iar Sera îşi sprijini capul de speteaza banchetei, cu un frustrat „La naiba”.

Surorile ei nu răspunseră, şi ştia de ce. Erau de acord cu Sophie. Sera deschise ochii şi le privi.

— Îmi închipui că şi voi vreţi să-mi cer iertare.

Ştia că era nesuferită.

— Sincer, mie nici nu prea-mi pasă, răspunse Seline. Dar, dacă ar fi să aleg între tine aici şi tine în altă parte, te prefer în Londra. Aşa că, dacă ai de gând să repeţi acţiuni din trecut şi părerea mea contează, te rog să te abţii.

— Asta ai de gând? Plănuieşti să pleci din Londra? întrebă Sesily din colţul ei din trăsură.

Sera rămase tăcută vreme îndelungată. Clătină din cap.

— Nu ştiu. Îmi făceam planuri să am o viaţă a mea. Afacerea mea. Îşi întoarse privirea şi continuă să vorbească spre geam: Asta e tot ce-am vrut.

Seleste şi Seline nu răspunseră, iar Sera le luă tăcerea ca pe o încuviinţare tacită. Poate că era simplă loialitate, dar avea să se mulţumească doar cu tăcerea. Era mai bine decât adevărul. Dar, de îndată de trăsura le duse şi pe ele la casele lor, la soţii lor, lăsând-o încă o dată singură cu Sesily, Sera deveni din ce în ce mai nervoasă.

Sesily era cea mai directă dintre surorile Talbot, şi, în lumină celor întâmplate în trăsură, acela putea să fie un adevăr deosebit de neliniştitor.

— Eu aş prefera să nu pleci, spuse Sesily, pe măsură ce întunericul din trăsură le învălui în braţele lui, iar roţile începură să huruie pe caldarâm, în vreme ce trăsura îşi croi greoi drum prin Mayfair spre Covent Garden.

Sera trase adânc aer în piept.

— N-aveam de gând să fac asta.

— Şi apoi a apărut Haven?

Ea încuviinţă.

— Nu vrea să ne despărţim.

— Tu vrei?

„Da. Nu”. Sera ignoră întrebarea, detestând răspunsul ciudat şi vag pe care îl atrase de la sine.

— Îmi permiţi să-mi dau cu părerea?

— Nici nu-mi închipui c-aş putea să te opresc.

— Nu, sigur nu, spuse Sesily, deloc impresionată de răspunsul aspru. Dar Sophie nu se înşală, Sera. Libertatea îmbracă multe forme. Şi chiar şi Vrăbiile trebuie să se odihnească.

Sera se uită pe geam.

— Trăsura o să te ducă acasă, la mama şi la tata, după ce mă lasă pe mine.

— Vrei să ni te alături? Mama o să fie absolut încântată să te vadă.

Subiectul ar fi trebuit să fie sigur şi uşor. Dar, în schimb, trezi amintiri cu mama lor care, în ciuda intrigilor ei groaznice, îşi iubea fiicele peste măsură.

Ea scutură din cap.

— Să ştii că şi-a învăţat lecţia, îi spuse Sophie. Abia dacă se uită vreodată la mine cu milă plină de dezamăgire. Bănuiesc că ţie ar trebui să-ţi mulţumesc.

Sera se chinui să zâmbească.

— Cu plăcere. O să vin să îi văd în altă zi, dar astă-seară trebuie să mă întorc la mine acasă.

La ea însăşi.

La femeia care fusese când ajunsese la Londra, cu săptămâni în urmă, înainte ca Malcolm să fi schimbat totul. Înainte să o fi ispitit cu un viitor diferit de cel căruia i se dedicase.

Aşa că trebuia să revină la cârciumă, să îşi înghită amarul, să îşi cânte cântecele şi să spere că noaptea avea să lase loc zilei.

— Vin cu tine, spuse Sesily.

Sera se uită la sora ei.

— Nu, nu vii cu mine.

Era prea întuneric ca să vadă chipul surorii ei, dar Sera ştia că nimic pe lume nu putea să o împiedice pe Sesily să obţină ce îşi dorea.

— De ce, doar pentru că, la urma urmei, ai de gând să pleci? Sau n-ai chef de cineva de la care să-ţi iei rămas-bun?

— Nu plec, Sesily. Nu astă-seară.

— Nu sunt sigură că te cred, îi răspunse Sesily. Fuga asta de la Highley mi se pare molipsitoare.

Sera observă enervarea din cuvintele surorii ei.

— Fuga de la Highley?

— A fost un fel de sport săptămâna asta.

Sera făcu ochii mari în întuneric.

— Te referi la Caleb?

— Caleb, pufni Sesily cu dispreţ.

Doamne sfinte! Ce îi scăpase?

— Ses… s-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse Sesily. Îmi doresc pur şi simplu să văd şi eu cârciuma asta legendară.

Evident, era o minciună.

— Ştii că e a lui Caleb.

— Oh, spuse Sesily, asta înseamnă că el o să fie acolo?

Sera nu putu să îşi înăbuşe râsul în faţa îngrozitoarei prestaţii.

— Nu vii cu mine.

— De ce nu?

— Ei bine, mai ales pentru că eşti o doamnă nemăritată şi uşor de recunoscut.

Sera sesiză îmbufnarea din glasul surorii ei când aceasta îi răspunse:

— O grămadă de lume din Londra n-ar fi de acord cu partea de *doamnă* din fraza ta. Sunt ultima dintre Surorile Periculoase. Fosta iubită a celui mai cunoscut actor de la Drury Lane.

— Oricum, nu te las eu să fii compromisă. Nici măcar de Caleb.

— Asta n-are nimic de-a face cu Caleb.

— Vorbeşti cu cineva care s-a ţinut ani în şir de un bărbat.

Sesily îi aruncă o privire pătrunzătoare în lumina difuză care venea de la cârciumile şi teatrele pe lângă care treceau.

— Ei, şi? I-ai fi permis să te compromită fără nicio

problemă?

— De fapt, exact asta am şi făcut.

„Şi în după-amiaza asta din nou”. Nu mai rosti ultima frază.

— N-am niciun gând să fiu compromisă.

— Asta e minunat, din moment ce eu n-am de gând să permit aşa ceva.

— Nu poţi să te întorci pur şi simplu la Londra şi să-ţi iei rolul de gardian cuviincios.

Sera îşi ieşi din fire.

— Pentru numele Domnului, Sesily. Una din noi trebuie să aibă o viaţă fericită!

— Da, şi, la cum stau lucrurile, tu o să fii aia, pentru că măcar tu ai un bărbat care e dispus să te ciufulească un pic!

Cuvintele răsunară voios pe buzele lui Sesily şi atraseră de la sine un răspuns neaşteptat din partea Seraphinei.

— Să ştii că ciufulelile nu sunt mereu o soluţie.

Se aşternu tăcerea, iar Sera se simţi cuprinsă de curiozitate. Aşteptă, ştiind că Sesily nu avea să fie în stare să lase lucrurile aşa. Avu dreptate. În cele din urmă, sora ei vorbi, cu toată sinceritatea:

— Am planuri.

— Care îl includ pe Caleb?

— Da.

— A pus la cale vreun fel de întâlnire?

Îi era greu să nu pară şocată.

— Nu. Mai rău de atât.

Doamne sfinte! îl omora pe Caleb cu mâinile ei.

— Ce-a făcut? Sera se simţi brusc teribil de dezamăgită de bărbatul pe care îl numise prieten atâta amar de vreme. Una era să îşi bage nasul în viaţa ei şi cu totul alta era să îi seducă sora.

— *Nimic.* Un oftat scurt. Asta e problema. A fugit de la Highley când i-am cerut să facă ceva.

Doamne sfinte!

— Sesily… el…

— Mi-ai spus că n-ai flirtat cu el. Mi-ai spus că nu te interesează.

— Şi e foarte adevărat. Voiam să spun că e prea bătrân.

Sesily zâmbi afectat.

— Nu e chiar aşa bătrân.

— Nu bătrân la corp. E bătrân la fire. Şi e un ticălos.

Unul care merita să primească un pumn în faţă, se pare.

— Da, mi-am dat seama de ultimul lucru.

— Aşa că?

Sesily îşi sprijini spatele de speteaza banchetei, iar strălucirea zâmbetului ei alb abia se zări în lumina difuză din trăsură.

— Aşa că sunt de părere că merită să dea, la rândul lui, de un ticălos, tu nu crezi la fel?

Blestemaţi să fie toţi bărbaţii pentru că stârneau sentimente în femei.

Sera aprecie răzbunarea simplă şi ideală de moment… şi pedeapsa care ar face dreptate pentru modul cum Caleb intervenise în viaţa ei… pentru că nu îi spusese că Mai fusese la Boston. Chiar merita să dea peste un ticălos, iar Sesily era femeia mai mult decât perfectă care să joace un asemenea rol. Dar sora ei nu merita un bărbat care avea aşa o viziune rece despre iubire.

— Caleb… Sesily, Caleb nu e genul de bărbat care să fie pentru totdeauna.

Vreme îndelungată, Sesily privi spre întunericul din afara trăsurii – destul de mult timp încât Sera să îşi închipuie că se putea ca sora ei să nu mai spună nimic. În cele din urmă, zise:

— Nimeni nu este pentru totdeauna până nu rămâne pentru totdeauna.

Simplitatea afirmaţiei o afectă pe Sera mai mult decât şi-ar fi închipuit. Dăinui în aerul dintre ele, provocând ravagii tainice, până când Sesily se uită la ea şi spuse:

— Tu eşti pentru totdeauna? Haven este?

Întrebările o zdrobiră… şi se trezi incapabilă să

răspundă.

În schimb, se uită la sora ei – cea care luase Londra cu asalt, iar acum stătea înaintea ei curajoasă, înaltă, frumoasă şi îndrăzneaţă, dispusă să accepte viaţa care i se pregătea, atâta vreme cât ea o alesese. O eroină printre femei.

Sesily merita să guste o secundă din viaţa pe care şi-o dorea, la naiba cu toate scandalurile!

Nu meritau cu toţii asta?

Poate că Sera nu avea să se poată bucura de viitorul la care visase cândva, dar putea să îşi ajute surorile să se bucure de el. Dacă acela era rolul ei – să le ajute să aibă viitorul pe care şi-l doreau –, atunci îi era de ajuns.

Trebuia să-i fie de ajuns.

— Atunci, mergem la The Singing Sparrow.

Cineva trebuia să îşi găsească viitorul acolo.

Capitolul 25

Cele mai fierbinţi cârciumi din oraş!

— Americanule, sunt nişte doamne…

Caleb nu ridică privirea de la whisky-ul pe care şi-l turna în pahar.

— Spune-le să-şi găsească alt loc. Ăsta nu e bordel.

Paznicul angajat cu câteva săptămâni în urmă ca să stea de veghe la intrarea în The Singing Sparrow încercă din nou:

— Nu par să fie femei uşoare, Americanule.

Caleb scrâşni din dinţi la auzul cuvântului, pe care părea incapabil să îl evite. Într-adevăr, părea incapabil să convingă pe cineva în ţara asta să îi spună altfel decât „Americanule” – inclusiv pe bărbatul în cauză, un bărbat din Samoa, angajat de pe cargoul lui pe docurile din Londra, alături de vreo alţi şase bărbaţi, decenţi şi în putere.

— Ei bine, lasă-le să intre, îi spuse el. Banii femeilor

sunt la fel de bine-veniţi că ai bărbaţilor.

Fetu rânji, dinţii lui albi strălucind în umbrele încăperii.

— Ele au intrat deja. N-am crezut că pot s-o refuz pe Vrabia însăşi.

Cuvintele îi atraseră atenţia. Caleb se uită spre uşă, incapabil să vadă prea multe în învălmăşeala de trupuri din depărtare, cărora nu părea să le pese de căldura verii – nu atunci când era vorba despre distracţie şi băuturică. În schimb, puse sticla deoparte şi se aplecă peste tejghea.

— S-a întors?

— Frumoasă, înaltă şi mânioasă ca o vulpe când am întrebat-o cine e.

Caleb n-avea nicio îndoială că aşa reacţionase. Ce naiba căuta la Londra? Îşi alesese ducele o nevastă? Abia atunci Caleb se gândi mai bine. *Ele.* Sera n-ar fi făcut-o nici în ruptul capului. N-ar fi riscat niciodată reputaţia surorilor ei.

Reputaţia *surorii* ei.

Lovi cu mâna în tejghea.

— Ai spus *ele.*

La naiba! Sera o adusese acolo.

— Sunt două.

— Cum arată cealaltă? Simplă şi cu un aer savant? „Poate e Sophie”. Înaltă rău? „Sau Seleste”. Cu foarte multe bijuterii?

„Poate Seline”.

— Ca o femeie.

— Ce înseamnă asta?

Fetu rânji din nou, de data asta ajutându-se de două mâini imense care desenară în aer o siluetă cu forme scandaloase.

— Ca o femeie.

Caleb îl apucă de guler şi îl trase suficient de aproape ca să vadă tatuajul care acoperea creştetul chel al bărbatului.

— Nu trebuie să observi tu asta. Nu e o femeie pentru tine.

Sprâncenele celuilalt bărbat se arcuiră spre capul

chel, dar fu întrerupt înainte să apuce să răspundă.

— Şi sunt o femeie pentru *tine?*

Caleb îi dădu drumul lui Fetu şi se întoarse spre locul din care se auziră cuvintele. Spre femeia de acolo.

La naiba, nu voia să fie o femeie.

— Nu. Eşti o pacoste.

Ea râse. Sunetul răsună a păcat şi a sex, bine-venit ca un soare blestemat.

Dar ea nu era bine-venită. Nu şi-o dorea acolo.

Chiar dacă era ca o adiere rece în încăperea încălzită şi plină de fum, cu părul prins în agrafe care fuseseră prea solicitate şi din care se revărsau bucle lungi şi rătăcitoare ce se răsuceau şi se agăţau de gâtul şi de umărul ei, vârful uneia dintre ele croindu-şi drum spre decolteul rochiei. Obrajii ei erau coloraţi într-un roşu aprins, un luciu înrourat pe pielea frumoasă de acolo şi buzele acelea, rozalii, pline şi perfecte.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Nu poţi să scapi. Nu dacă nu eşti dispus să sari peste tejghea şi să te arunci printre câteva zeci de oameni, urlând că vrei să prinzi un loc decent din care să te uiţi cum cântă Vrabia.

El îi făcu semn lui Fetu.

— Întoarce-te la intrare!

Fetu făcu o plecăciune scurtă spre Sesily.

— A fost o plăcere să te cunosc, soră de Vrabie.

Ea îi zâmbi şi se adânci într-o reverenţă discretă.

— Şi pentru mine, gardianule de American.

Caleb îşi dori să distrugă ceva.

— Nu e gardianul meu, zise el şi se detestă pentru că simţi nevoia să spună ceva. Nu îi păsa de ceea ce credea ea. Nu era treaba lui să îi pese de ce credea ea. N-am nevoie de un gardian.

Ea se întoarse spre el.

— Oh? Atunci de ce l-ai angajat?

— Pentru că are nevoie de un gardian, spuse Fetu cu un zâmbet compătimitor.

— Întoarce-te la intrare, insistă Caleb, apoi ridică

sticla şi se prefăcu a turna whisky pentru bărbaţii care nu aşteptau nicio băutură. De îndată ce Fetu o luă din loc, încercă să pară nepăsător şi se mai uită o dată la Sesily. Nu era uşor, din moment ce era mult prea frumoasă ca să te uiţi la ea fără să-ţi fie frică de repercusiuni. N-ar trebui să fii aici.

— N-aş fi fost nevoită să vin dacă ai fi fost mai puţin laş.

Luă foc de frustrare.

— Un bărbat ar face cunoştinţă cu pumnii mei după o asemenea afirmaţie.

Ea zâmbi afectat.

— Ei bine, după cum am stabilit deja, nu sunt bărbat. Aşa că am impresia c-o să-mi încerc norocul.

Aproape mârâind, el trânti sticla pe o măsuţă şi ieşi de după tejghea, o apucă de braţ şi o conduse prin îmbulzeala de oameni, spre camera din spatele cârciumii, unde doar sticlele de whisky şi de gin puteau să le fie martori. Îi dădu drumul şi închise uşa în urma lui.

Sesily era prea sigură pe ea şi dădu să facă un pas mare spre el, iar Caleb se ţinu tare ca să nu se dea înapoi. Ea era o adevărată primejdie. Şi era aşa înainte să spună, cu voce scăzută şi senzuală, de parcă punea la încercare profunzimea sălbăticiei lui:

— Poate că, la urma urmei, nu eşti chiar aşa laş. Ce-ai de gând să faci cu mine aici?

Întrebarea provocă atâtea răspunsuri intense, uluitoare şi devastator de neruşinate, că avu nevoie de o clipă ca să le înţeleagă. Fireşte, nu avea de gând să pună în practică niciunul dintre răspunsuri, chiar dacă şi-o dorea cu disperare.

Era, la urma urmei, un bărbat în carne şi oase.

Îşi limpezi mintea şi căută un subiect mai sigur de discuţie. Găsi unul.

— Unde e sora ta?

Ea se apropie mai mult; fustele ei de un azuriu aprins atingeau acum picioarele lui. Nu că le simţea. Nu că îl tulburau.

— A plecat când am ajuns. S-a certat cu domnul Fetu, a reuşit să intre în sala principală şi s-a dus pe scenă, mormăind ceva despre un spectacol.

— Nu trebuia să te aducă aici.

— Ţi-e teamă c-aş putea să fiu compromisă?

— Cuiva trebuie să-i fie.

Ea îşi înălţă capul.

— Sera nu ţi-a spus că eu şi surorile mele suntem compromise chiar înainte să se fi întâmplat ceva? Suntem Fiicele Periculoase. Soioasele S. Interesant, dar suntem atât de compromise, că nici nu mai putem să şocăm lumea bună. Putem să fugim de bărbaţii noştri. Să azvârlim duci în iazuri cu peştişori. Să participăm la curse de cai. Să zburăm cu trăsura spre Scoţia, cu bărbaţi pe care nu-i cunoaştem. Şi nu facem decât să le dovedim oamenilor c-au dreptate. Una dintre surorile mele e ducesă. Alta e marchiză. Alta e contesă. Iar ultima e mai bogată decât toate celelalte trei la un loc. Compromiterea ne-a ajutat de minune.

El miji ochii.

— Totuşi, pe tine nu.

Ceva licări în ochii ei albaştri ca materialul sclipitor al rochiei. Ceva ce ar putea fi numit tristeţe, dacă ar vrea să îi dea atenţie. Dar nu voia asta.

— Nu, pe mine nu. Dar poate că pur şi simplu nu mi-am dat silinţa.

Şi, în clipa aceea, ea îşi puse mâinile pe el, una dintre palme sus, pe piept, pe vesta de in pe care o purta peste cămaşă atunci când muncea. Atingerea era fierbinte ca focul. El apucă mâna aceea păcătoasă şi minunată, convins că avea să o înlăture de pe corpul lui. Era o cochetă – cea mai primejdioasă dintre ele –, tipul de femeie care îl făcea pe un bărbat să se ridice şi să implore.

Nu mişcă mâna. În schimb, o apăsă mai tare pe pieptul lui. Ochii ei albaştri îi surprinseră pe ai lui.

— Îţi bate inima tare, Americanule!

— O pură întâmplare, spuse el. Credeam c-am fost clar când am zis că nu e de joacă cu mine.

— Spune-mi de ce şi îţi dau voie.

Nu putu să nu râdă când auzi „îţi dau voie”. De parcă lumea întreagă se supunea voinţei ei. De parcă ea şi surorile ei domneau ca nişte regine. Şi poate că aşa era.

— Pentru că am încheiat-o cu femeile ca tine.

Vocea ei deveni dulce şi blândă.

— Femeile ca mine?

— Cele primejdioase.

Se apleca înspre ea?

— Nu suntem toate aşa?

Poate că ea se întindea spre el.

— Dumnezeu ştie că majoritatea sunteţi aşa.

Aici, ea avea dreptate, cu buzele ei întredeschise ca o promisiune. Ca un secret.

— Pari un bărbat căruia îi place puţină primejdie.

Cuvintele răsunară ca o adiere pe pielea lui. Mâna alunecă spre umărul lui, spre gâtul lui. El îşi încleştă pumnii de-o parte şi de alta.

— Nu genul care să-şi pună pirostriile.

Ea se uită la el, cu o sfidare frumoasă în privire.

— N-am zis niciodată că vreau să mă mărit cu tine.

Merita o afurisită de medalie pentru că nu o sărută atunci. Că nu acceptă oferta tacită pe care o rostea – sărutul. Atingerea. Şi orice altceva îşi dorea Sesily Talbot, cea mai primejdioasă dintre Fiicele Periculoase.

Merita ca preşedintele Jackson să intre în amărâta aceea de încăpere şi să îi ofere o funcţie în consiliul de miniştri. Merita să fie făcut cavaler de afurisitul de rege. Să primească bogăţii şi putere nemaivisate. Totul. Pentru că, sigur, să se îndepărteze de ea era singurul şi cel mai nobil lucru pe care îl făcuse vreodată cineva.

Vorbele rostite îl făcură şi mai nobil:

— Du-te acasă la pisoiul tău, pisicuţo!

Buzele lui Sesily se desenară în ceva ce semăna cu dezamăgirea, apoi oftă.

— Pisoiul meu e încă la Highley.

— De ce? Ai hotărât că nu mai ai nevoie de un aghiotant sălbatic?

Ea îi răspunse peste măsură de sec:

— Brummell s-a ascuns după ce ai dat bir cu fugiţii.

— N-am dat bir cu fugiţii.

Ea nu îl luă în seamă.

— Îi era dor de locul lui american de zgâriat.

El se încruntă.

— Atunci, poate ar trebui să te duci să-l cauţi. Sincer, nu prea mă interesează ce faci, atâta vreme cât îţi găseşti altă lună la care să latri.

— Talentul tău la amestecat metafore chiar este fără pereche, spuse ea.

— Pare un motiv suficient de bun ca să-ţi găseşti alt bărbat cu care să te joci, Sesily, îi spuse el. Nu sunt atât de nepriceput încât să mă las atras în jocul tău.

O supărase, dacă nuanţa care îi coloră obrajii era un semn. Dar, înainte să apuce să răspundă, atmosfera se schimbă. De la o distanţă care părea imensă, peste camera de dincolo se aşternu tăcerea, delicată şi încărcată de anticipare.

Sesily se uită spre uşă, sesizând tăcerea.

— Ce se întâmplă?

— Sora ta stă să cânte.

Ea se întoarse spre el.

— Nu plec fără să o ascult.

— Rămâi dacă vrei, spuse el, arătându-se neinteresat. Sperând să pară aşa. Dar să nu te aştepţi să rămân cu tine.

Ea ridică dintr-o sprânceană şi îşi îndreptă spatele.

— Deci am avut dreptate.

— Te-ai înşelat foarte tare. Nu sunt un bărbat care să se lase fermecat de tine.

Poate că, dacă i-o spunea, avea să-l creadă. Poate că el însuşi ajungea să creadă.

Nu îl crezu. Într-adevăr, păru complet nemişcată de cuvintele lui. De insulta pe care îşi dori s-o transmită prin ele. În loc să o ia la sănătoasa şi să îşi facă ieşirea, ea zâmbi, mai cutezătoare ca oricând.

— Nu, Caleb, am avut dreptate. Eşti un laş. Care nu vrea să vadă adevărul.

Îi mai spusese acelaşi lucru şi înainte. La ţară. Nu

trebuia să o roage să fie mai clară, căci îi rămăsese întipărit în memorie.

„Cât de bine ar putea să fie”.

El scutură din cap.

— Du-te acasă, fetiţo, înainte să dai de belele!

Ea se uită la el suficient de mult încât să îl tulbure, apoi îi zâmbi afectat.

— Nu cred că sunt în vreun pericol să dau de belele, Americanule.

— Lumea o să creadă că te-am compromis dacă n-ai grijă.

— Şi n-o să creadă deloc asta dacă tu ai grijă.

El detesta felul în care reacţiona la cutezanţa ei îndrăzneaţă. La cuvintele ei, atât de şocante şi atât de al naibii de bine-venite. Nu se mai simţise aşa – atât de treaz, de înflăcărat, de *tare* – de ani întregi.

— Ce vrei, Sesily? Trebuie să mă întorc în cârciumă.

— Vreau să mă săruţi.

El scutură din cap.

— Nu.

Ea se îndreptă spre el.

— De ce nu?

— Pentru că nu sărut fete.

— După cum ţi-am spus, nu sunt o fată.

Se agăţă cu ghearele de emoţia aceea, sperând să o îndepărteze – atât de mult, încât să nu se întoarcă.

— Dar eşti tânără şi răsfăţată, nu? Întotdeauna ai fost.

— Atunci, ar trebui să primesc ce-mi doresc, nu?

— Nu mă interesează.

— Să mă răsfeţi?

— Să te sărut.

Cuvintele fură rostite şi provocară durere. O văzu în ochii ei frumoşi şi albaştri pentru o fracţiune de secundă, înainte să nimicească orice urmă de emoţie şi să încuviinţeze din cap.

— Atunci, o să găsesc pe altcineva.

— Ca să te răsfeţe? E un plan excelent.

Nu îi păsa. Ea nu era problema lui.

Ea se întoarse fără să mai spună un cuvânt şi se îndreptă spre uşă, o deschise şi îi întoarse spatele înainte să răspundă.

— Nu. Să mă sărute.

Ea ajunse în îmbulzeala de oameni înainte ca el să apuce să o prindă din urmă.

Se uită lung după ea vreme îndelungată, mult timp după ce ea dispăru în mulţime. Ea era în siguranţă, şi asta nu îl privea pe el.

Nu avea să plece fără Sera. Într-adevăr, probabil avea să îşi croiască drum în spatele scenei ca să o găsească. Ea era în siguranţă, şi asta nu îl privea pe el.

Existau în încăperea aceea vreo şase bărbaţi care fuseseră angajaţi să păstreze ordinea. Ea era în siguranţă, şi asta nu îl privea pe el.

Se convinsese de asta chiar în clipa în care începu încăierarea.

*

Mal se duse direct în Covent Garden, încercând să recupereze cât mai mult din avansul Seraphinei. Ajunse la The Singing Sparrow şi găsi felinarele aprinse. O mulţime de oameni răguşiţi blocau strada dincolo, înjurând, urlând de plăcere şi fiind ameţiţi de băutură.

Îşi legă calul afară şi îi azvârli un bănuţ băiatului din apropiere ca să se asigure că avea să se îngrijească de animal, apoi se îndreptă spre uşă, disperat să ajungă la Sera, despre care ştia fără urmă de îndoială că se afla înăuntru. Mal trecu în grabă pe lângă uşier – recunoscător pentru evidenta înţelepciune a americanului când îl angajase pe acesta ca să asigure liniştea, căci puţini ar fi riscat să înfurie o asemenea forţă – şi intră în sala principală, întunecată, plină de fum şi încărcată de mirosul Londrei vara. Încăperea era ciudat de tăcută; lumânările lungi licăreau, de parcă şi ele vibrau de entuziasmul sălii.

— Am auzit că s-a întors, anunţă un bărbat spre un grup care stătea la o masă chiar în stânga lui.

— Tare, se auzi răspunsul dispreţuitor. Asta se spune în fiecare noapte de când a plecat. Am auzit c-a fugit înapoi în America. Vrăbiuţei nu i-au plăcut firimiturile de pe aici.

Un altul se băgă în seamă:

— Da, da, se spune c-a venit să se angajeze amantă la vreun filfizon bogătaş şi că nimeni n-a vrut-o.

— Tu ai vrea s-o ai? Nu e ca şi cum ar fi o doamnă.

Haven scrâşni din dinţi, scârbit de bărbaţii aceia, de locul acela şi de tot ce reprezenta – viaţa pe care ea o alesese în defavoarea lui. Cât trebuia să îl şi detestat ca să aleagă o asemenea viaţă! Trebuia să ajungă la ea.

Înainte să apuce să plece, primul bărbat vorbi din nou, subliniindu-şi cuvintele cu o mişcare grosolană din mână.

— Un motiv în plus să o ai. Fetiţa ştie meserie.

Bărbaţii izbucniră într-un râs zgomotos, chiar când Haven se întoarse spre ei, luând notă de halbele mari de bere de pe masă, în timp ce se aplecă şi puse mâna pe un umăr.

— Mai spune o dată!

Cuvintele răsunară joase şi ameninţătoare, iar bărbaţii băuseră suficient încât să nu îşi dea seama de primejdia dinaintea lor.

— Ce, că Vrăbiuţa pare o bucăţică de toată frumuseţea?

Era din cauza orelor de frustrări, călărind singur în întuneric, disperat după ea. Era din cauza săptămânilor de frustrări în care îşi dorise ca ea să fie cu el, chiar când se afla la câţiva centimetri depărtare, dar totuşi inaccesibilă. Era din cauza anilor de frustrări, ştiind că făcuse orice greşeală posibilă. Temându-se că putea să nu o mai găsească niciodată.

Fără toate acelea, poate că n-ar fi răsturnat masa, trimiţându-i pe cei patru să zboare înapoi, afară din calea mobilei şi a furiei.

Poate că n-ar fi apucat o halbă de bere aproape din aer şi nu ar fi trântit-o în capul celui mai vocal dintre ei, bucurându-se mai mult decât ar fi trebuit de pocnitura

înăbuşită ce îi însoţi lovitura.

Bărbatul se prăbuşi la pământ cu o înjurătură fioroasă; mulţimea care păruse îngrămădită şi de nemişcat se împrăştie ca să facă loc, cineva urlând „Bătaie!”

Încăperea explodă într-o forfotă nebunească. Nerăbdarea grea, provocată de revenirea Seraphinei, se traduse într-o curiozitate sălbatică pentru bătaia care izbucnise. Femeile începură să ţipe şi îşi strânseră brusc fustele în jurul corpului, în timp ce bărbaţii se apucară să facă pariuri.

Totuşi, Mal nu se opri ca să audă cele mai mici şi cele mai mari sume pentru succesul lui. Era prea ocupat să se bată, pumnii lui zburând iute şi cu putere, pedepsindu-i cu furia lui pe cei trei membri rămaşi din grupul cu gura spurcată.

— Nu vorbiţi voi aşa despre ea, le spuse, şi îi rupse nasul unuia dintre bărbaţi, înainte să se întoarcă şi să blocheze un scaun pe care îl mânuia altul.

Scaunul se sfărâmă de braţul lui, iar el se întoarse dinspre ploaia de aşchii, înainte să îl lovească puternic în maxilar pe cel care îl atacase.

— Nu vorbiţi aşa despre femei, răcni el.

— Dispari de aici! se auzi răspunsul primului bărbat care se prăbuşise la pământ, acum iar pe picioare, cu sânge pe obraz. Spun ce vreau, unde vreau!

Mal se îndreptă din nou spre el, îl apucă de cămaşa murdară. Şi îl zvârli, cu putere, spre paznicul imens, care păru mai puţin interesat de refuzul dezgustător al unui bărbat aflat la picioarele lui şi mai interesat să pună mâna pe Mal, fără îndoială ca să îi oprească accesul de furie.

Mal îşi ridică braţele în semn că se preda. Nu era pe urmele bărbaţilor care o apărau pe Sera.

— Nu sunt aici ca să…

Totuşi, nu mai apucă să îşi termine gândul, când un ţipăt de femeie răsună în spatele lui. El se întoarse, nesigur la ce să se aştepte.

Sigur nu se aşteptă să îl găsească pe ultimul bărbat din grup atât de aproape de el, cu braţele mişcându-se

energic, cu pumnii masivi deja îndreptaţi spre Mal, înainte să fi fost atacat de la spate. De Sesily, care se uită direct la el şi îi spuse:

— Hai, dă lovitura!

O făcu. O lovitură teribilă, care l-ar fi făcut foarte mândru pe instructorul lui de box de la Eton. Bărbatul se prăbuşi ca un copac, cu Sesily peste el.

Ea se ridică uimitor de repede şi, cu o înfloritură impresionantă, de parcă să pună bestii la pământ, ea fiind îmbrăcată în fustă, era un talent deosebit. Zâmbi larg spre el.

— Cred că avem o mică problemă.

Ca de obicei, Sesily era iscusită când venea vorba despre eufemisme.

În încăpere era o zarvă de nedescris: strigăte, vâjâieli, urale şi fluierături dominau mulţimea adunată acolo, se dădeau bani dintr-o mână în alta şi un agent de pariuri întreprinzător urla în stânga şi în dreapta:

— Cum nimeni n-a pariat că intră şi o fată la bătaie, nimeni n-a câştigat!

Fireşte, cei adunaţi să îşi recupereze câştigurile fură foarte nemulţumiţi.

Pe măsură ce începură să se certe între ei, mai mulţi bărbaţi masivi apărură dinspre mobila făcură praf ca să îi înlăture pe cei patru căzuţi pe podea. Mal se aplecă, îi întinse mâna cumnatei lui şi o ajută să se ridice.

Ea zâmbi afectat.

— Ştiam eu c-o să vii, dar mărturisesc că nu mă aşteptam la o intrare atât de impresionantă.

El se încruntă.

— Nu cred că ea o să fie de aceeaşi părere.

Ea scutură din cap.

— Nu fi prostuţ! Femeile iubesc gesturile măreţe.

Mal nu era sigur că distrugerea unei cârciumi şi faptul că bătuse măr patru bărbaţi era acelaşi lucru cu o cameră plină de trandafiri de seră, dar paznicul ajunse la el înainte să îşi mai apere punctul de vedere; mâini puternice se aşezară pe umerii lui şi îl traseră spre intrare.

— A venit vremea să te cari, bogătaşule.

— Stai! spuse Sesily şi se îndreptă spre ei. El e…

— Ce Dumnezeu ai avut în cap? Mal uitase cumva de american, ceea ce era un şoc, realmente, dat fiind cât de mânios era bărbatul în clipa aceea, provocând-o pe Sesily să îl înfrunte.

— Tocmai te-ai băgat într-o mizerabilă încăierare dintr-o crâşmă?

Nu se observă nici măcar o fărâmă de şovăială la Sesily. Într-adevăr, cumnata lui părea peste măsură de încântată de furia lui Caleb Calhoun. Lucrurile deveniră mai clare când ea se întoarse spre el cu un calm desăvârşit.

— Ce treabă ai tu?

Se părea că surorile Talbot dăduseră din nou lovitura şi, pentru prima dată de când se sculase, cu câteva ore în urmă, şi îşi dăduse seama că Sera plecase, Mal se trezi gândindu-se la altceva decât la cum să îşi recucerească soţia.

Calhoun se răsuci spre el.

— Tu la ce rânjeşti acolo, Tunică Roşie?

Mal zâmbi compătimitor.

— Mi se pare pur şi simplu minunat să te văd şi pe tine răpus de una dintre ele.

— Pleacă, spuse Caleb şi îşi îndreptă brusc degetul spre el, înainte să arate spre Sesily. Şi ia-o şi pe ea cu tine.

Ea făcu ochii mari.

— Pe ea?

— Mi-ai distrus cârciuma, scorpie!

— N-am făcut nicidecum aşa ceva! Abia dacă a fost zgâriat ceva.

Mal aruncă o privire spre resturile din jur.

— Şi, în plus, continuă ea, nu e cârciuma ta. E a Seraphinei.

Mal încremeni.

— Ce-ai zis?

Caleb înjură, iar Sesily făcu ochii mari, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceea ce spusese. Implicaţiile afirmaţiei. Bătu imediat în retragere.

— Hmm… adică…

— Nu e a Seraphinei, spuse Caleb.

— Nu e, minţi Sesily.

Prea repede.

Mal încercă să înţeleagă ce se întâmpla în lumina evenimentelor din ultimele zece minute, ultimele douăsprezece ore, ultimele patru săptămâni. Dincolo de durerea din braţul în care fusese lovit cu un scaun, cea din falca în care primise un pumn şi cea din piept, în care îl lovise adevărul.

Şi apoi tăcerea se aşternu peste încăpere, aproape ireal, având în vedere bătaia, băutura, căldura şi mulţimea de suflete, căci toţi ochii se îndreptară spre femeia care se afla acum în centrul scenei micuţe şi luminate, mascată şi frumoasă. Bătaia fusese dată uitării.

Ea rămase perfect nemişcată, de parcă se întrupase pur şi simplu acolo, într-o aură de lumină, ca o zeiţă.

— Ea e, spuse cineva pe nerăsuflate, cu glasul plin de adoraţie.

Mal înţelegea adoraţia, pentru că acolo, pe scenă, se afla femeia pe care o iubea.

Ar fi recunoscut-o oriunde, mascată sau nu, machiată sau nu. l-ar fi recunoscut liniile lungi ale trupului, formele siluetei, parfumul. Ca lumina, aerul, păcatul şi iubirea.

Era îmbrăcată într-o rochie uluitoare de un purpuriu aprins, strălucind asemenea metalului măştii pe care o purta, filigran delicat răsucit într-un model extraordinar de elaborat, un ecou al numelui ei de scenă, care îi cobora peste nas, abia mai lăsând spaţiu între marginea măştii şi buzele ei perfect rujate, pline şi uluitoare.

Rochia avea un corsaj prea strâmt, prea decoltat şi perfect.

Şi apoi ea ridică braţele în tăcerea ce se aşternuse în încăpere, îşi îndreptă mâinile spre public, cu toată graţia, de parcă îi invita pe cei prezenţi să intre în stare, ca să le spună cele mai ascunse secrete, de parcă aşa meritau.

Ca să o iubească, aşa cum ea îi iubea pe ei.

Întreaga încăpere păru să se cutremure, să se aplece

spre ea, şi Mal făcu la fel, parcă tras de un fir nevăzut. Nimic nu ar fi putut să îl mişte din sală în clipa aceea. Nimic nu putea să îl îndepărteze de femeia aceea.

Era extraordinară.

— Bine aţi venit, dragilor, le spuse ea, cu un glas scăzut şi ademenitor. Familiar şi totuşi complet străin. E minunat să fiu liberă alături de voi astă-seară.

Şi atunci, Mal înţelese întregul adevăr.

Da, putea să fie un rol pe care îl juca. Şi poate că era ceva ce nu mai văzuse şi nici nu mai cunoscuse, dar era *ea.* O parte din ea. Şi nu era nimic prefăcut. Se lăsa cu totul cuprinsă de rol. Se lăsa purtată de rolul ei. Şi atunci, când ea deschise gura şi începu să cânte, el îşi dădu seama că se lăsaseră cu toţii purtaţi de ea.

Nu era deloc surprinzător atunci când ea cânta. Chiar aici, în întuneric, unde ştia că ea nu putea să îl vadă, ştia că avea să cânte pentru el cântecul acela care răsunase în mintea lui ani întregi.

— Aici se află inima, zâmbetul şi iubirea, aici se află lupul, îngerul, porumbelul. Ea a lăsat deoparte visarea şi a lăsat deoparte jucăriile şi a renăscut în ziua aceea, în inima unui băiat.

Dar nu ştia că mai exista o continuare, mai multe versuri care erau melancolie şi frumuseţe pură şi care îi provocară o durere teribilă în piept.

— Dusă este floarea şi dusă e cioara; dus e viitorul ce avea să vie. Rămas-bun trecut, prezent, moment de acum; rămas-bun corabie, ancoră, provă.

Şi atunci, ea îl găsi în întunericul încăperii, se întoarse spre el, mai legată de el ca niciodată. Aşa cum fuseseră încă din prima noapte, cu o sută de ani în urmă, cu o mie, pe balconul acela cufundat în întuneric, meniţi unul pentru celălalt. În noaptea asta. Pentru totdeauna.

— Aşa că ne-am întins şi ne-am pus capetele pe pernă; aşa că ne-am aşezat în frigul din paturile noastre. Ne-am lăsat deoparte visurile şi ne-am lăsat deoparte jucăriile; şi ne amintim de zilele noastre în inima unui băiat.

Cârciuma rămase neclintită şi mută ca o ninsoare;

notele umplură fiecare colţişor al încăperii, toată lumea fiind fascinată de vocea ei frumoasă. Dar numai Mal se simţi devastat de cântec.

Pentru că înţelese, în cele din urmă.

Vrabia nu era o vrabie. Era o pasăre Phoenix. Renăscută din cenuşa trecutului. A trecutului *lor.* Nimic din ce distruseseră nu se afla acolo. Nimic din ce pierduseră. Cât de des îi vorbise ea despre libertate? Acolo, în încăperea aceea, era liberă.

El înţelese, în sfârşit.

Când muzica se termină şi ea făcu o plecăciune adâncă, încăperea izbucni în aplauze asurzitoare şi în aclamaţii care cutremurară pereţii cârciumii. Totuşi, ea nu zăbovi în strălucirea aplauzelor. În schimb, se întoarse şi dădu la o parte o cortină mică dintr-o parte a scenei, care abia se vedea dacă nu erai interesat să vezi.

Desigur, toţi bărbaţii adunaţi înăuntru – şi câteva dintre femei – erau interesaţi. El se puse în mişcare ca să îi împiedice să o urmeze, când o mână îl opri.

— Avem paznici, spuse Calhoun. E în siguranţă.

Doi bărbaţi falnici îşi ocupară locul în dreptul cortinei, gata să se lupte pentru Vrabie, regina lor.

Lui nu îi păsa. El voia să o apere.

— Poate ar trebui să aştepţi, adăugă Sesily.

Mal auzi subînţelesul cuvintelor: „Ea nu te vrea”. Se întoarse spre cei doi.

— Asta *încă* nu e cârciuma ei. Asta vrei să-mi spui?

— N-am vrut să spun *nimic.*

Americanul se uită urât spre Sesily. Sesily ridică un umăr, apoi îl coborî.

— M-ai supărat. Şi, în plus, e timpul să se amestece careva.

— Să se amestece în ce? mormăi Caleb.

— El nu divorţează de ea, Americanule, spuse Sesily. O iubeşte foarte tare.

Ea nu se înşela, dar nimic din discuţia lor nu era de ajutor. Mal îşi înăbuşi dorinţa de a le spune amândurora să tacă şi le zise:

— Am dreptate, nu? Cârciuma o să fie a ei.

Răspunsul veni de la Caleb.

— O să fie a ei când o să se poată.

Mal scuturǎ din cap. Femeile măritate nu puteau să aibă proprietăţi. Şi nu puteau să deţină afaceri.

— Ceea ce n-o să se întâmple niciodată. Nu atâta vreme cât este măritată cu mine.

Americanul nu trebui să răspundă.

Pentru viitorul ei, Sera trebuia să îşi uite trecutul. Ceea ce era imposibil, dacă el era cu ea. Se uită la Sesily, singura soră care părea oarecum dornică să îl ierte.

— De ce nu mi-a spus?

Nici de data asta, Calhoun nu trebui să răspundă. Mal îşi răspunse singur:

— N-a avut încredere să-mi spună adevărul.

Nu avea încredere în el, punct. Şi el nu făcuse nimic altceva decât să îi arate că avea dreptate, făcând intrigi, plănuind şi organizând o afurisită de petrecere ca să o atragă spre el, în loc să îi spună adevărul. Şi să rişte totul.

Tot ceea ce oricum pierduse.

Nu îi dăduse niciodată vreun motiv ca să aibă încredere în el.

Cuvintele ei din dimineaţa aceea – totul se întâmplase în dimineaţa aceea? Doamne, părea că trecuseră secole –, cuvintele ei răsunară înăuntrul lui ca un cântec, dulce, sincer şi melancolic. Hotărâtor.

„Iubirea nu e de ajuns”.

Fusese o vreme când ar fi fost de ajuns. Când el fusese tot ce îşi dorise ea pe lume. Tot ce avusese vreodată nevoie. Dar fusese prea orbit ca să vadă că fiecare lucru pe care îl făcuse era pentru el. Pentru familia lor. Pentru viitorul lor. Iar, în clipa în care înţelesese, ea îşi alesese deja calea.

El încuviinţă din cap, ştiind ce avea să urmeze. Ştiind că, dacă nu mergea aşa, urma să o piardă pentru totdeauna. Şi ştiind că nu avea de ales.

Se întoarse să plece, dar Sesily îl opri.

— Stai! Haven! Ce să-i spunem?

El răspunse fără să se mai întoarcă:

— Spune-i că nu mă însor cu Felicity Fairdoth.

Odată ajuns afară, traversă strada, căci avea nevoie de aer şi de un moment de linişte ca să se gândească. Se întoarse cu spatele la peretele din piatră, închise ochii şi trase adânc aer în piept, de câteva ori, căci durerea încordată din pieptul lui risca să îl distrugă.

Când îi deschise, se trezi cu doi bărbaţi violenţi în faţa ochilor. Unul înalt şi subţire, cu o cicatrice urâtă pe obraz şi cu un baston care părea să nu fi fost făcut pentru echilibru, ci ca să folosească într-o încăierare. Celălalt era mai scund, mai lat în umeri şi cu o faţă care semăna cu o sculptură romană, dacă n-ar fi fost o întruchipare a cruzimii.

Păreau mult prea fioroşi ca să fie hoţi de buzunare sau nişte tovarăşi beţi, dar se aflau în Covent Garden, aşa că spuse:

— Dacă aveţi chef de o bătaie, domnilor, trebuie să vă spun că sunt mai mult decât dispus să vă ofer ocazia. Găsiţi-vă altă victimă!

Bărbatul înalt nu şovăi când răspunse:

— Nu suntem aici pentru tine, duce. Mal nu fu surprins că îl cunoşteau. Păreau genul de bărbaţi care ştiau multe lucruri. Barem, n-am venit pentru tine. Dar acum c-am văzut cum te baţi… Bărbatul cu cicatrice îşi ţâţâi consimţământul. Bănuiesc că nu eşti interesat să te baţi cu noi. Şi bine faci.

— Nu sunt.

Atunci, celălalt – cel cu chipul frumos pe care se citea cruzimea – vorbi, cu voce joasă şi răguşită, pentru că nu fusese folosită de mult.

— Neah. Ai fi praf la asta.

— De ce?

Vorbi din nou cel înalt:

— Fratele meu vrea să spună că există două feluri de luptători: cei care excelează la bătaie, în orice situaţie, şi cei care excelează doar atunci când este în joc ceva ce iubesc. Tu faci parte din ultima categorie.

Şi aşa, Mal îşi dădu seama cine erau.

— Voi sunteţi cei care l-aţi bătut pe Calhoun.

Cel înalt îşi atinse uşor bereta, cu un rânjet pe chip.

— Doar l-am scuturat puţin, de bun venit în cartier. Calhoun a ripostat, şi asta a fost. Acum, suntem prieteni.

Mal încuviinţă din cap, deşi se îndoi de fiecare cuvinţel. Se opri, cercetându-i atent cei doi bărbaţi şi gândindu-se la toate modurile în care putea să îi nenorocească dacă îndrăzneau numai să arunce o privire spre soţia lui. În cele din urmă, scoase un bombănit şi se aplecă în faţă.

— Să ştiţi că aveţi dreptate. Sunt de neclintit când e în joc ceva ce iubesc. Şi-mi închipui că vă daţi seama de asta pentru că păreţi făcuţi din aceeaşi plămadă.

Cei doi îl priviră atent, dar nu spuseră nimic. Mal se aplecă înainte, ţinându-şi sub control mânia şi frustrarea.

— Ascultaţi la mine! Tot ce iubesc pe lume se află înăuntru acolo. Dacă i se întâmplă ceva, vin pe urmele voastre.

Urmă o clipă de tăcere, după care bărbatul tăcut gemu, iar cel înalt spuse:

— Doamne, ce mi-aş dori să te băgăm în ring. Gândeşte-te numai la câţi bani ne-ar aduce!

— Are altele pe cap.

Numai Dumnezeu ştia câtă dreptate avea omul. Până în clipa aceea, Mal se luptase doar pentru el.

Era timpul să înceapă să lupte pentru ea.

Capitolul 26

Divorţul ducal: Ziua deciziei!

12 octombrie 1836
Camera Lorzilor, parlament

— Nu-l văd.

Sesily se aplecă peste balustrada balconului pentru

public şi privi atent în jos la ritualul membrilor din parlament, care intrau în Camera Lorzilor, iar Sera ignoră junghiul de dezamăgire provocat de afirmaţie, care era validată de o privire mai lungă şi plină de suspans.

— Ei bine, toată lumea poate să te vadă, şi asta contează, sublinie sec Seline când Sesily se îndreptă şi întoarse spatele spre platforma purtătorului de cuvânt.

— Să ştii că n-am de gând să-mi arăt respectul faţă de o adunare de bărbaţi respectabili şi în vârstă. Nu dacă nu îi oferă Seraphinei ce-şi doreşte.

— Ceea ce n-o să se întâmple, răspunse Seleste, aşezându-şi posteriorul perfect pe balustradă şi încrucişând mâinile la piept. Poziţia îi făcea posteriorul perfect vizibil de jos, nu că dădea semne că i-ar fi păsat. Clare zice că ştie din sursă sigură că nu ai voturile, Sera, ceea ce ştii. Totuşi, firește, îl ai pe al lui Clare.

— Şi pe al lui King, interveni Sophie.

Sera ştia că nu avea să-şi obţină divorţul. Într-adevăr, era încă surprinsă că se vota în privinţa asta. La urma urmei, Mal petrecuse săptămâni întregi făcând planuri pentru dizolvarea mariajului lor, stricând vara a vreo şase femei şi a Seraphinei.

Minciună.

Nu luă în seamă şoapta şi adevărul care veneau cu ea. Era mai uşor dacă îşi închipuia vara stricată. Dacă se prefăcea că nu îi păsa de el. Aşa, poate, nu ar mai durea atât când el făcea întocmai ce promisese întotdeauna – păstra căsnicia şi se ţinea la distanţă.

Trei săptămâni se ţinuse la distanţă, fără să ia legătura şi fără vreun mesaj, altul decât cel pe care îl trimisese lui Sesily la The Singing Sparrow, după ce aproape distrusese locul acela. Nu se însura cu Felicity Faircloth.

Se părea că nu se însura nici cu Lady Lilith, dat fiind că ambele femei reveniseră la Londra şi pe piaţa căsătoriilor odată cu noua sesiune parlamentară, împreună cu Lady Emily. În mod surprinzător, coloana cu ştirile de scandal din *The News Of London* le declarase deja drept trei

dintre cele mai strălucitoare bijuterii ale sezonului de baluri.

Deci se părea că Mai nu se însura cu nimeni altcineva şi, prin urmare, nu avea niciun gând să divorţeze de ea.

La trei zile după ce Mal plecase de la The Singing Sparrow fără vreun cuvânt, Sera primi de veste de la lordul cancelar, care o anunţa că „chestiunea dizolvării mariajului cu ducele de Haven, prin divorţ" avea să fie tratată de Camera Lorzilor. Nu i se cerea să facă vreo declaraţie despre cererea ei şi nici nu i se permisese să angajeze un avocat pentru proces. Soţiile nu erau entităţi legale, astfel că i se comunică pur şi simplu o dată şi o oră.

7 octombrie 1836, la unsprezece şi jumătate dimineaţa.

— Ei bine, spusese Seline când Sera le povestise surorilor ei despre scrisoarea primită, măcar nu ne ratăm plimbarea călare de dimineaţă.

Şi iată cum de se regăseau aici, fiecăreia dintre Fiicele Periculoase fiindu-i permis accesul în loja publicului ca să stea alături de sora lor, în vreme ce soarta ei era decisă dedesubt, de aproape două sute de bărbaţi născuţi în fast şi cu privilegii. Ei bine, aproape două sute şi tatăl lor, care îşi câştigase titlul la cărţi, lucru care, dacă stăteai să te gândeşti bine la situaţia actuală, putea cu uşurinţă să fie motivul pentru care li se permisese să se afle acolo.

Bărbaţii de dedesubt leneveau, aparent fără să îşi dea seama de vieţile care depindeau de acţiunile lor legislative, intrau şi ieşeau pe cele două uşi, una de fiecare parte a încăperii. Uşa din stânga ducea spre locul în care se vota pentru – unde lorzii care susţineau divorţul ducelui şi ducesei de Haven votau „pentru". La dreapta, locul pentru voturile împotrivă.

— Totuşi, ai cel puţin două voturi în favoarea divorţului, sublinie Seleste. King şi Clare sunt de partea ta. Problema e că nici măcar unul dintre bătrânii ăştia ursuzi nu e interesat de soţiile nefericite în stare să ceară nimic altceva decât încheierea mariajului lor. Însă soţii noştri sunt exagerat de credincioşi.

— Nu mi s-a părut niciodată exagerat, zâmbi Sophie şi

privi peste balustrada de la loja publicului. Şi, în plus, nu mă interesează deloc să-mi închei mariajul. Se opri, apoi spuse cu sufletul la gură: Nu l-am văzut niciodată pe King cu perucă. E foarte…

— Tulburător? se oferi să completeze Sesily.

— Voiam să spun ciudat. Dar tulburător este o alegere interesantă, înălţă capul. Sunt *tulburată*? Se poate.

— Perucile fac asta, spuse sec Seline. Păr de cal, pudrat şi transmis de-a lungul generaţiilor. Foarte frumos. Şi înmiresmat.

Surorile izbucniră în râs. Toate surorile cu excepţia Seraphinei, care nu putea să ignore problema apăsătoare a zilei. Ceea ce avea sens, dat fiind că problema avea să îi afecteze direct viitorul şi libertatea.

Nu mai conta că, deodată, cu Mal dispărut de peste tot, mai puţin din gândurile ei, era mult mai interesată de una din chestiuni decât de cealaltă.

— Eşti sigură că nu e acolo jos?

Sesily se întoarse şi se mai uită o dată atent la bărbaţii de dedesubt.

— Mi-e greu să zic, cu toate perucile şi robele alea, dar aşa cred. Îşi întoarse privirea spre Sera. Nu crezi că s-ar uita în sus? Sau, şi mai bine, ar veni să te ia? Adică toată procedura asta pare menită să te expună. Nu-ţi dă divorţul, deci ce sens are totul?

— Mi-a promis un vot.

— Ţi-a promis şi iubire, şi onoare, şi povestea nu a ieşit prea bine.

— Seline, spuse tăios Sophie. N-are nevoie de aluzii la trecutul lor.

— Şi eu i-am promis aceleaşi lucruri, sublinie Sera.

— Ptiu! Seleste flutură o mână. Şi noi am promis supunere, şi a urmat vreuna dintre noi asta întocmai? Ideea e că toată povestea asta e umilitoare. Dacă tot insistă să te păstreze de soţie, atunci trebuia să anuleze votarea, în loc să lase pe toată lumea să vadă cum pierzi.

Sera nu putea să nu fie de acord cu asta, dar puţin conta dacă el avea de gând să îşi petreacă ziua jubilând pe

tema victoriei lui dacă nu apărea aici pentru a face asta.

— Ei bine, în orice caz, ai crede că e pe aici, răspunse Seleste şi i se alătură lui Sesily ca să se uite spre zona în care se aflau membrii parlamentului. În mod surprinzător, Sera, se pare că nu ai primit doar voturile onorabililor noştri cumnaţi... Oh! Tata iese din foaierul pentru voturile favorabile divorţului. Bravo, tată! strigă în jos, cu o fluturare din mână, atrăgând atenţia şi dezaprobarea limpede a majorităţii membrilor din Camera Lorzilor. Tata a votat pentru tine, Sera.

Sesily spori spectacolul şi urlă în jos:

— Votaţi Seraphina! Se întoarse spre ele. Trebuia să ne facem pălării. Să purtăm însemne. Să mărşăluim.

Sera se abţinu să nu îşi ascundă faţa în mâini când Seline adăugă:

— Nu cred că un marş ar fi ajutat.

— Nu se ştie niciodată, spuse Sophie optimistă.

— Se ştie, spuse Seline, cu o voce din cale afară de seacă. Nimănui nu-i place o femeie neînfricată.

— Ei bine, atunci iată-ne reputaţiile duse pe apa sâmbetei şi a Tamisei. Sesily vorbi sec şi nostim, aşezându-se pe locul de lângă Sera şi adăugând cu blândeţe: Ce ne om face?

Fiicele Periculoase râseră pe înfundate.

— Cu tot înhăţatul ce-l caracterizează pe Apucă-Tot[9], ai zice că ar fi un pic mai în favoarea divorţului, spuse Seleste, un pic cam prea tare, căci atrase o serie de proteste de dedesubt pentru afirmaţia necuviincioasă şi extrem de nimerită la adresa lui Lord Grabeham. Îşi atrase şi un zâmbet drăgăstos de la chipeşul ei soţ. Oh, da, chiar îmi place peruca asta.

— Seleste!

Seleste începu să vorbească în şoaptă:

— Păi, e adevărat.

— Ce anume? întrebă Sera.

Pentru o fracţiune de secundă, surorile ei îşi

9 Joc de cuvinte pornind de la numele Grabeham; „to grab" înseamnă „a apuca, a înhăţa". (n.red.)

întoarseră surprinse privirea spre ea, înainte ca Seleste să răspundă cu toată sinceritatea din lume:

— Ambele.

Râsul lor la unison răsună prin încăpere, iar Sera îşi dădu seama că nu îi păsa. Dacă Malcolm nu îşi făcea apariţia pentru afurisitul de vot, ea putea măcar să îşi petreacă dimineaţa bucurându-se. La urma urmei, oricum el avea să câştige, nu?

„Şi tu ai putea să câştigi”.

Îşi înăbuşi gândul din minte, căci nu îi plăcu felul în care împrăştie o tulburare nebunească înăuntrul ei.

— Lordule cancelar!

— Oh! Uite! Heiferbetter are ceva de spus! afirmă Sesily, cu voce joasă. Odios om!

Sera nu o contrazise.

— Cancelarul îi dă cuvântul lui Lord Hoffenbetten, rosti cu intonaţie bărbatul care conducea sesiunea.

— Cu umilinţă, cer ca persoanelor din public să li se reamintească faptul că ne aflăm într-un loc de o importanţă solemnă, în care decidem asupra unei chestiuni care îl afectează grav pe unul dintre membrii noştri şi care ne poate influenţa pe restul într-un fel care ar putea să fie descris doar ca…

— Grav? întrebă Seline, cuvântul ajungând iute până la ele.

Lord Hoffenbetten ridică privirea spre Seline, vizibil enervat, şi spuse:

— *Serios.*

Lordul cancelar răspunse peste măsură de plictisit:

— Linişte în lojă, vă rog!

Cele patru surori făcură întocmai, în mod remarcabil; se aşezară la loc pe scaunele lor, într-o linişte surprinzătoare, şi se uitară cum membrii Camerei Lorzilor intrau şi ieşeau din sală ca să îşi exprime votul şi, poate, să pună punct speranţei surorii lor la un viitor care să nu fie trăit în umbrele trecutului.

După minute lungi de observare mută, Sesily spuse încet:

— Sera… sunt mult mai mulţi care votează „pentru” decât m-aş fi aşteptat.

Seleste se aplecă în faţă şi şopti:

— Am numărat şi… Ei bine, nu vreau să-ţi dau speranţe inutile… dar cred că se poate să ai o şansă, Sera.

Sera încuviinţă din cap, incapabilă să îşi ia ochii de la uşa care ducea spre locul unde o suită aparent interminabilă de nobili – majoritatea suficient de tineri pentru ca ea să şi-i amintească din primele ei sezoane – se întorceau în Camera Lorzilor, după ce votaseră pentru divorţul ei.

Inima începu să îi bată nebuneşte.

— S-ar putea să se întâmple, spuse ea încet, mai degrabă pentru sine decât pentru celelalte, dar între surorile Talbot existase dintotdeauna o conexiune puternică în asemenea momente.

Sophie îi luă o mână şi i-o strânse tare.

— Sera.

Şi, chiar în clipa aceea, îl văzu pe marchizul de Mayweather. Amintirile se dezlănţuiră înăuntrul ei – erau atât de îndepărtate, că parcă se întâmplase totul cu decenii în urmă, nu doar cu trei ani. În noaptea în care îl cunoscuse pe Mal, pe balconul reşedinţei Wothington, el era însoţit de Mayweather, deplângând starea domnişoarelor care voiau cu orice preţ să se mărite, mustrându-l aspru pe marchiz pentru că se îndrăgostise.

Sera se uită la surorile ei.

— Marchizul de Mayweather e însurat?

Chipurile lor fură cuprinse de nedumerire, înainte ca Sesily să spună, la fel de delicat cum numai Sesily putea s-o facă:

— Poate ar trebui să aştepţi până după ce divorţezi cu adevărat pentru a te – flutură o mână în aer – arăta interesată de altcineva.

Sera scutură din cap.

— Nu vreau să mă mărit cu el, Sesily. Sunt doar curioasă.

— Oh. Bine atunci.

— E însurat, răspunse Sophie. Marchiza vine des pe la librărie.

— Helen, spuse Sera. O cheamă Helen.

— Ei bine, întotdeauna i-am spus Lady Mayweather, dar da, aşa cred c-o cheamă. O cunoşti? De dinainte?

Ea scutură din cap, abia şoptind răspunsul, atrasă de bărbatul aflat în depărtare:

— O cunoşteam. Ştiu că era îndrăgostit până peste urechi. Atenţia îi fu distrasă, pentru că el intră în foaierul pentru voturile favorabile. Marchizul Mayweather votă în favoarea divorţului. De ce? Nu era firesc să fie de partea prietenului său? Îi plac pisicile, spuse ea absentă.

Dacă Malcolm îşi dorea divorţul, nu i-ar fi cerut prietenului său să voteze în favoarea lui?

— Şi mie-mi plac pisicile, spuse Sesily. A mai văzut-o cineva pe Lady Felicity de când s-a întors în oraş? Am fost aşa fericită că mi l-a adus pe Brummell. Cineva ar trebui să o invite la cină.

— Tu ai putea să o inviţi la cină, spuse Seleste.

Sesily scutură din cap.

— Nimeni n-o să-i permită fiicei nemăritate să devină prietena mea.

După cele întâmplate la The Singing Sparrow, numele lui Sesily apăruse în toate ziarele, iar părinţii ei o ameninţau că o trimit din Londra ca să îi repare reputaţia. De parcă era posibil aşa ceva.

— Sophie ar trebui să o invite. Ea este cea mai respectabilă dintre noi.

— Oh, da, zise Seleste şi zâmbi afectată. N-a făcut niciodată nimic scandalos.

— Ei bine, scandalul ei s-a încheiat la reşedinţa unui marchiz.

Pe măsură ce Sera continuă să se uite în jos, alt bărbat ieşi din foaierul pentru voturile favorabile şi se opri să stea de vorbă cu alţi câţiva, adunaţi în grup compact. Nu îşi dădea seama de partea cui se situau, dar îi păreau groaznic de cunoscuţi.

— Sera? spuse Sophie, încet, de parcă simţi ce

gândea Sera.

— Cine e bărbatul ăla?

Sophie îşi întoarse privirea şi se uită la ei.

— Cel mai solid e ducele de Lamont. Cel înalt şi roşcat e contele de Arlesley. Iar cel chipeş e marchizul de Bourne. Deţin un club.

Nu orice club. Ci clubul lui Haven.

Se întâmpla ceva. Începu să răsufle iute şi întretăiat. Ceva nu era în regulă, şi nu reuşea să îşi dea seama ce anume. Unde era Mal?

Nu avea să voteze? De ce nu? De ce să o lase să stea în public şi să aştepte rezultatele, de parcă îşi aştepta condamnarea la moarte?

Trecuseră trei săptămâni de când îl părăsise, dormind la Highley, iar el venise apoi la The Singing Sparrow. Îl văzuse acolo, în public. Fusese imposibil să nu îl zărească, şi nu doar pentru că el şi sora ei se uniseră ca să distrugă o masă şi mai multe scaune din cârciumă, punând la pământ trei oameni.

Îl văzuse în clipa în care intrase.

Dar Mai dispăruse, de parcă noaptea aceea nici nu existase. Ceea ce era, bănuia Sera, lucrul pe care sperase dintotdeauna ca el să-l facă. Doar că, de îndată ce se întâmplase, părea că nu îşi dorea sub nicio formă asta. El se făcuse nevăzut, şi, cumva, tot ce îşi dorea ea acum era să-l vadă.

De ce nu era acolo?

— Sera! Sophie îi repetă numele a treia oară. Când Sera se uită la ea, descoperi că sora ei mai mică o cerceta atent. Mai vrei divorţul?

Întrebarea aproape că era prea mult. Bineînţeles că îşi dorea divorţul, nu? Şi-l dorise ani în şir. Fusese promisiunea pe care şi-o făcuse în anii în care nu avusese nimic de care să se agaţe. Şi pierduse totul – căsnicia la care visase, soţul pe care îl iubise, copilul căruia îi dăduse viaţă, viitorul pe care şi-l închipuise. Iar când fugise departe, le pierduse şi pe femeile acelea, pe surorile ei.

Divorţul aştepta după colţ, după toate cele pierdute,

şi era şansa ei să o ia de la capăt.

— S-a ales praful de tot ce-am iubit în viaţa mea. De tot mai puţin de The Singing Sparrow.

Vreme de aproape patru ani, Sera nu fusese fericită altundeva decât pe scenă – mai întâi, la Boston, când era Porumbiţa, apoi aici, ca Vrabie. Se regăsise întotdeauna în cântat.

Şi, dacă nu îi mai rămânea nimic, măcar avea cântatul.

— Nu pot să fiu şi Vrabia, şi ducesa. N-am vrut niciodată să fiu. Dar acum…

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer.

— Dar acum…?

Dintotdeauna Sophie văzuse adevărul înaintea tuturor.

Sera se uită spre nivelul de dedesubt, de unde Mal lipsea. Unde era? Hotărâse să nu vină acolo? Să nu mai umble după ea? Îşi petrecuse ultimii trei ani umblând după ea. Călătorise pe continent. Se dusese la Boston. O căutase.

O iubise.

Chiar atunci când Sera crezuse că pierduse totul, el continuase să o iubească.

Iar acum, el nu mai era nicăieri.

Ea simţea că parcă, într-un fel, pierdea din nou totul, iar de data asta nu mai era sigură că The Singing Sparrow avea să o salveze.

— Domnii mei, s-a votat, anunţă apăsat lordul cancelar de la locul lui, aflat în cel mai îndepărtat colţ al Camerei Lorzilor. Şi sunt surprins şi de-a dreptul uluit că avem egalitate. Optzeci dintre lorzi au votat pentru, optzeci împotrivă.

Seraphinei i se tăie răsuflarea, în timp ce aristocraţii adunaţi în sală începură să îşi dreagă glasurile, să hăhăie şi să protesteze vehement, mai mulţi dintre ei exprimându-şi apăsat nemulţumirea la aflarea veştii.

— O afurisită de egalitate?

— De parcă nu e de ajuns că ne-am pierdut ziua ca să

votăm pentru un afurisit de divorţ!

— Omul ar trebui să pună mâna pe nevastă-sa, asta ar trebui să facă!

— Cine a spus asta? Seline se aplecă peste balustradă. Vreau să mă asigur c-o invit pe sărmana dumitale soţie la cină – poate reuşim s-o convingem că merită să lupţi pentru separarea conjugală!

Bărbaţii de sub ele începură să pufnească şi să protesteze, nemulţumiţi de femeile neobrăzate de la etaj.

— Nu poţi să nu te-ntrebi de ce Haven şi-ar dori să aibă ceva de-a face cu şleahta asta! Cum de un bărbat s-ar alătura la o asemenea grămadă odioasă.

Soţul lui Sophie se avântă în cearta zgomotoasă, marchizul de Eversley se ridică brusc, în robă, cu perucă şi absolut deloc intimidat.

— Mai spune-o o dată! zise el mânios.

Urletele se dezlănţuiră în nebunia încordată care nu putea fi provocată decât de o sesiune parlamentară.

Şi în tot acel răstimp, Sera fu mistuită de rezultatul votului.

— Cum de e *egalitate*? Se uită la surorile ei. Am fost asigurate că n-o să obţin voturile!

Privirea i se opri asupra marchizului de Mayweather, care părea de un calm desăvârşit. La fel ca proprietarii clubului lui Mal şi ca alţi membri care votaseră pentru.

Totuşi, Sesily Talbot nu era deloc calmă. Se ridică şi apucă strâns balustrada care o împiedica să cadă peste îmbulzeala de lorzi adunaţi la parter.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, lord cancelar. Continuaţi! Ce se întâmplă acum?

„Se întâmplă că vine Mal”.

Şi, de parcă Sera îl invocase cu gândul, uşile enorme din celălalt capăt al sălii se deschiseră. Sunetul provocat de ele răsună în liniştea încăperii şi amuţi flecăreala. Şi iată-l pe Malcolm, calm şi relaxat, de parcă ar fi fost o zi oarecare, iar soţia lui nu s-ar fi aflat în public, aşteptând să afle care le era viitorul.

— Dacă mi se permite, lord cancelar!

Sera îl sorbi din priviri, uimită că reuşise să trăiască ani întregi fără să îl vadă, în timp ce aceste trei săptămâni o făcuseră să fie disperată după el.

— Aţi întârziat, duce Haven, spuse purtătorul de cuvânt. Ceea ce este foarte ciudat, având în vedere subiectul discuţiei de azi. În plus, ţinuta dumneavoastră nepotrivită aduce ofensă Camerei Lorzilor.

El nu îşi purta roba. Nici peruca.

— Îmi cer iertare, spuse el, adunam voturi.

Sera încremeni la auzul cuvintelor lui, apoi se înfurie.

— Ei bine, aţi făcut o treabă care lasă de dorit, din moment ce avem egalitate.

Zări un zâmbet pe buzele lui? Nu putea să îşi ia ochii de la expresia de pe chipul lui – nici fericit, nici trist. Ce se întâmpla?

— Ah. Ei bine… Poate, dacă tot mă aflu aici, aş putea să-mi exprim verbal votul?

Purtătorul de cuvânt se opri.

— Nu se face aşa ceva.

Încăperea vui într-un haos de lovituri de pumni şi şuierături.

— Lăsaţi-l pe om să vorbească, urlă cineva de dedesubt.

Apoi interveni Mayweather:

— Are dreptul să voteze în legătură cu propria căsnicie, nu?

— Are, spuse ea încet.

Surorile ei o auziră. Sophie se întoarse şi o privi.

— Vrei să voteze.

Dacă vota, avea să fie ca să păstreze căsnicia lor.

„Da”.

Fu cuprinsă de uluială şi încuviinţă din cap, cu o mişcare abia vizibilă, atât de discretă, că nimeni nu trebuia să o fi văzut. Desigur, surorile ei o văzură şi începură să huiduie şi să urle, lovind cu palmele în balustradă şi atrăgând atenţia lui Mal spre etajul parlamentului. Când o găsi, îi întâlni privirea fără să şovăie, iar Sera văzu totul în ochii lui. Iubire. Pasiune. Convingere. O voia şi avea să facă

totul ca să o aibă.

Iar, în clipa aceea, îşi dădu seama că şi ea simţea acelaşi lucru.

— Nu cred c-o să-ţi obţii divorţul azi, îi spuse Sophie şi o strânse de mână.

— Dar se pare că o să obţii un gest mare, spuse fericită Sesily. I-am spus eu că ne plac gesturile mari.

— Bine, Haven, hai să încheiem odată povestea asta, spuse lordul cancelar, cu o notă de enervare în glas imposibil de ratat.

Părea că renunţase la formalităţile parlamentare.

Haven se îndreptă spre centrul încăperii, cu privirea aţintită spre ea, şi, cumva, tot parlamentul dispăru ca prin minune, de parcă nu mai rămăseseră decât ei doi, într-un loc intim şi perfect. Sala de bal de sub apă de la Highley. Scena de la The Singing Sparrow dimineaţa devreme. Un loc unde lumea nu putea să îi vadă. I se tăie răsuflarea în aşteptarea cuvintelor lui.

— Te iubesc.

Un cor de proteste iritate răsună prin încăpere, pe măsură ce lorzii din toată Anglia îşi dădură seama de ceea ce urma, dar Seraphinei nu îi păsa nici măcar un pic. Se ridică, prinse între mâini balustrada din galeria publicului ca să se sprijine, dorindu-şi să fie cât mai aproape de el, pregătită pentru orice avea să urmeze.

Mai ales când el continuă:

— Ştiu că mi-am dorit să mă însor cu tine din prima clipă în care te-am cunoscut, când m-ai scuturat zdravăn pentru că insultasem motivele pentru care vor femeile să se mărite. Ai fost extraordinară. El ridică un deget. Mayweather era acolo. Şi el ar fi crezut aceleaşi lucruri ca mine, doar că era deja îndrăgostit de Helen.

Toate surorile ei scoaseră un oftat de plăcere, aşa că Sera se gândi că marchizul făcu vreun gest drăguţ la spusele prietenului lui, dar Sera era prea ocupată să se uite la soţul ei, care se îndrepta spre ea, de parcă nu se afla la şase metri deasupra.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus în noaptea aia?

— Mi-ai spus că iubirea e o mare aberaţie.

Mai mulţi bărbaţi părură să fie în asentimentul lui. Mal încuviinţă din cap.

— Asta am spus. Şi, la mai puţin de zece minute după, m-am îndrăgostit.

Inima ei bătea cu putere. Şi ea se îndrăgostise. Făcuse planuri să îl caute pe legendarul duce numai bun de însurătoare, şi apoi dăduse nas în nas cu el, şi el fusese perfect. Şi aproape că se simţise dezamăgită că era acelaşi bărbat pe care se gândise să pună mâna.

— Mai ţii minte primul cântec pe care mi l-ai cântat?

Bineînţeles că ţinea minte. Şi el o ştia. Îl cântase în noaptea aceea la The Singing Sparrow.

— Da.

Mal ajunse la primul rând de scaune care îi despărţeau, toate ocupate de lorzi cu robă şi perucă.

— Ai grijă, Haven, mormăi unul dintre ei.

El păru să nu audă.

— *Ea s-a născut în ziua aceea, în inima unui băiat.* Am crezut dintotdeauna că era vorba despre tine. Că te-ai găsit în mine. Lacrimile începură să îi înţepe ochii. Dar, pe măsură ce anii au trecut, mi-am dat seama că era o nebunie să cred asta. Căci cum rămânea cu el? Cu băiatul care s-a născut în aceeaşi zi, în inima unei fete?

Cuvintele erau încărcate de emoţie, iar încheieturile Seraphinei se albiră de la forţa cu care se agăţa de balustradă.

— Cum rămâne cu povestea băiatului care n-a văzut soarele până n-a întâlnit-o pe ea? Luna? Stelele?

El încremeni, cu privirea aţintită spre ea, scrutând fiecare bucăţică din chipul ei, pe măsură ce ea făcea acelaşi lucru şi îşi dorea ca Mai să fi fost mai aproape.

Probabil îşi dorea şi el acelaşi lucru, pentru că se mişcă atunci, se urcă pe băncile grele de dedesubt, fără să îi pese nici de mobilierul străvechi, nici de aristocraţii venerabili care fură nevoiţi să se îndepărteze din calea lui pentru a nu fi călcaţi în picioare de ducele de Haven. Părea interesat doar să ajungă mai aproape de ea.

— Acum începe, şopti Sesily.

Sera se aplecă mai tare ca să se uite cum el se îndreptă spre pilonii încastraţi în peretele de sub ea şi, fără şovăială, începu să escaladeze peretele.

Încăperea răsună sub greutatea unui geamăt colectiv, vreo zece bărbaţi de la parter izbucniră în critici mânioase, iar doi, chiar sub el, se apucară de robe, de parcă puteau astfel să îl oprească.

Nu puteau. Era prea rapid, prea puternic şi mult prea al naibii de perfect, trecând un picior peste balustradă, chiar când Seleste şi Sophie se dădură înapoi ca să îi facă loc, în vreme ce Sesily ţipă încântată de la câţiva metri depărtare.

Sau aşa se gândi Sera… că era Sesily. Nu avea de gând să întoarcă privirea de la Mal ca să se asigure. Şi, imediat după aceea, el ajunse înaintea ei, cu răsuflarea întretăiată de efortul… Doamne sfinte! Escaladase peretele.

Se întinse spre ea, cu degete tremurătoare care îi prinseră o buclă în spatele urechii. Atingerea lui îi lăsă urme de foc pe piele. Când vorbi, vocea lui era sugrumată de emoţie:

— Cum rămâne cu băiatul care nu putea să o lase să plece?

Sera izbucni în lacrimi fierbinţi şi neaşteptate.

— De fapt, asta a fost mereu problema, îi spuse ea. Nu m-ai fi lăsat să plec.

Sau poate problema era că el nu ar fi păstrat-o aproape. Nimic nu mai avea sens. Doar ce se întâmpla acum. El, aici, atingând-o.

El scutură din cap.

— Am fost un nemernic. Nu mi-am dat seama că, cu cât te ţineam mai aproape, cu atât mai departe puteai să zbori. Nu mi-am dat seama că puteai să-ţi iei zborul. Şi eram tânăr şi prost. Doar Dumnezeu ştie c-am făcut lucruri tinereşti şi prosteşti, printre care şi să jur că n-o să te las să pleci niciodată.

El se opri, iar ea tânji după oamenii care fuseseră odată, după oamenii tineri, frumoşi şi neliniştiţi care

făcuseră totul greşit.

— Chiar după ce te-ai întors, mi-am jurat că n-o să te las să mai pleci vreodată, Sera, pentru că n-am încetat nici măcar o clipă să-mi doresc să rămâi.

Dar ea fusese nevoită să plece. Distrusese atâtea lucruri.

Era de parcă putea să îi audă gândurile.

— Ştiu că tu crezi că noi doi am eşuat, dragostea mea, dar nu e aşa. Eu am eşuat. Eu te-am dezamăgit.

Ea scutură din cap, şi lacrimile îi curgeau şiroaie.

— Nu.

Desigur, nu era adevărat. Amândoi eşuaseră şi amândoi reuşiseră. Erau mai buni tocmai graţie pierderilor, riscurilor, lumii pe care o lăsaseră în urmă şi lumilor noi pe care le construiseră după aceea.

Nu eşuaseră.

Iubiseră.

Chiar iubeau.

El ridică cealaltă mână, îi cuprinse ferm chipul în palmă şi îi vorbi, de parcă nu se uita la ei o lume întreagă:

— Am crezut că dacă alerg după tine destul de mult şi destul de departe şi dacă te ţin destul de aproape, aş putea să te conving că m-am schimbat. Că am putea să o luăm de la capăt. Dar nu pot să fac asta şi să-ţi ofer totodată şi libertatea, singurul lucru pe care mi l-ai cerut vreodată şi singurul lucru pe care ţi l-am refuzat vreodată. Pentru că am fost un nemernic de la bun început. Nu te-am meritat nici măcar o clipă.

— Nu! Mal…

— Ba da, dragostea mea. Gata cu umblatul după tine. Va trebui să mă mulţumesc să te găsesc noaptea în stele. El se opri, iar ei i se tăie răsuflarea, conştientizând ceea ce urma să facă. Pentru mine n-o să mai existe niciodată altă femeie. Dar nu alegerea mea contează, ci a ta. Iar dacă tu nu vrei asta, atunci prefer să-ţi dau drumul, aşa cum ţi-ai dorit de la bun început. Alături… El se opri şi o luă de la capăt…

Alături de altcineva. Cineva în care să ai încredere. Cineva

în care să crezi.

O lăsă fără suflare; lacrimile curgeau de-a binelea acum, îi alunecau pe obraji, şi nu se putea opri, aşa cum nu se putea opri din a-i repeta numele.

„Te cred. Asta e de ajuns. Tu eşti de ajuns”.

— Încă suntem căsătoriţi, îi şopti el şi o sărută, în faţa surorilor ei şi a parlamentului, printre urale şi urlete dezaprobatoare care se pierdură în atingerea prelungă, plină de dor şi extraordinar de delicată.

Şi tristă. Pentru că părea ca un ultim sărut.

Părea un rămas-bun.

După ce se încheie, el îşi apăsă fruntea pe a ei.

— Nu-mi doresc decât să fii liberă, dragoste. Nu-mi doresc decât să fii fericită. Nu-mi doresc decât să-ţi alegi propriul drum şi să ştii că o să te iubesc şi mai mult pentru asta, îi spuse el, încet, de parcă putea să îi dea drumul, ca unei păsări, spre văzduh. O să te iubesc.

Ce făcea?

Şi atunci îi dădu drumul, se întoarse cu o convingere desăvârşită şi ridică vocea spre Camera Lorzilor.

— Lord cancelar, votez pentru.

Şi aşa, într-o clipită, erau divorţaţi.

Capitolul 27

Fiecare ducesă are ziua ei de glorie

La două ore după aceea, Mal intră în birourile lui de la parlament şi o găsi pe fosta lui soţie înăuntru.

Se opri chiar în pragul uşii, cu mâna pe mâner, şi o sorbi din priviri, cum stătea cocoţată pe pervazul prelung al ferestrei, care dădea spre catedrala St. Paul, cu genunchii la piept, nemişcată şi frumoasă, în lumina zilei perfecte de octombrie.

„Şi aici”.

Slavă Cerului, era aici.

Nu îşi întoarse privirea când îi vorbi, cu chipul rămas într-un profil perfect şi aurit.

— Îmi închipui că membrii Camerei Lorzilor nu sunt încântaţi de tine azi, duce.

El închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea, de teamă că, dacă se apropia mai mult, ea avea să dispară şi el urma să rămână din nou singur. La urma urmelor, nu mai era legată de el. Putea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— Mulţi dintre ei nu sunt, nu. Mal îşi petrecuse ultimele două ore făcându-şi drum prin mânia şi dezaprobarea celor optzeci de membri ai aristocraţiei care votaseră împotriva dizolvării mariajului lui. Cred că nu am respectat instituţia.

— Instituţia căsătoriei? Sau instituţia parlamentului?

— Un pic din amândouă.

Răsuflarea ei uşoară ar fi putut să fie un râs.

— Doar un pic? Te-ai îmbrăcat ruşinos şi nepermis de nepotrivit pentru Camera Lorzilor, Excelenţă.

— Interesant, dar nimeni nu pare să fi fost nici măcar vag interesat de asta.

— Cred că au fost mai îngrijoraţi că ai escaladat peretele şi m-ai sărutat.

— Da, răspunse el. Dar erai soţia mea atunci, deci cred că au fost enervaţi că, de îndată ce se află veştile, vor trebui să facă şi ei ceva asemănător pentru soţiile lor.

— Eu n-aş recomanda asta, spuse ea. Asemenea gesturi măreţe se termină mult prea adesea cu un divorţ.

— Mult prea adesea?

Ar fi dat orice ca să se uite la el. Să se întoarcă spre el şi să îi spună fiecare lucru la care se gândea.

Şi apoi se uită la el şi îl prinse în mreje. Aşa cum făcuse întotdeauna.

— În sută la sută dintre cazuri.

Mal avu nevoie de toată puterea de care era în stare ca să nu se ducă la ea. Îşi jurase că avea să înceteze să mai alerge după ea. Îşi jurase că urma să o lase să îşi facă propriile alegeri.

— Groaznică soartă!

Atunci, ea zâmbi uşor şi perfect.

— Eşti nebun.

— Nu eşti prima care să-mi spună asta pe ziua de azi.

Ea se întoarse, ridică o mână spre fereastră şi desenă un cerc pe geam. Rămase tăcută pentru multă vreme, astfel că el nu era sigur că urma să mai vorbească din nou, şi îşi dădu seama că nu îi păsa dacă aveau să trăiască acolo, pentru totdeauna, în tăcere, atâta timp cât erau împreună.

Şi apoi…

— Marinarii de pe nava care merge la Boston îmi spuneau Porumbiţa. El inspiră brusc la auzul cuvintelor dulci şi încântătoare, pline de amintiri. Ea zâmbi, visătoare în razele soarelui. Mă plăceau.

— De asta nu mă îndoiesc, spuse el, urându-i pe bărbaţii aceia pentru că se bucuraseră de ea într-o vreme în care el era atât de disperat să o găsească.

Ea clătină din cap.

— Nu aşa. Eram… Cuvintele i se stinseră treptat, în căutarea încheierii potrivite. Apoi: Eram tristă.

Nu ar fi putut să reziste nevoii de a se duce spre ea nici dacă ar fi avut puterea a zece bărbaţi. Dar, ca prin minune, când ajunse la fereastră, reuşi cumva să nu o atingă; în schimb, se aşeză pe locul de lângă ea, vrând să o revendice, ştiind că nu trebuia să facă asta. Ştiind că, dacă o făcea, ea se putea opri, dorindu-şi să facă orice ca să împiedice un asemenea lucru.

Ea nu îşi întoarse privirea de la oraşul aflat dincolo de fereastră.

— Eram tristă şi abia dacă dormeam, aşa că mă plimbam. În primele nopţi, mi-au spus că nu pot sta pe punte, că era mult prea primejdios.

— Era o traversare a Atlanticului în februarie.

Simpla rostire a cuvintelor îl făcu să se simtă nervos. Ea ar fi putut să se îmbolnăvească teribil. Ba mai rău. Detesta ideea unei călătorii îngrozitoare, azvârlită încolo şi încoace de mare, ameninţată de starea vremii. Singură.

El ar fi trebuit să fie cu ea.

De la bun început, nu ar fi trebuit să se găsească acolo.

Dacă ar fi fost mai puţin prost.

— Vorbeşti ca ei. Ea zâmbi. Nu sunt atât de fragilă.

— Nu, încuviinţă el. Eşti frumuseţe şi oţel.

Ea îşi reluă povestea:

— În principal, nu mă voiau pe punte pentru că eram femeie, iar femeile aduc ghinion marinarilor.

— Îmi închipui că tu nu credeai o asemenea superstiţie.

Ea râse încet şi delicat, iar sunetul vibră în măruntaiele lui.

— Chiar nu. Voiam să stau la aer. Îmi plăcea vântul îngheţat. Aşa că am insistat.

La auzul cuvintelor ei, Mal fu cuprins de plăcere. Bineînţeles că insistase. Ca întotdeauna, curajoasă şi puternică.

— Nici de asta nu mă-ndoiesc.

— Şi cântam.

— Porumbiţa.

Numele pe care i-l dăduseră marinarii.

— Spuneau că mi-au zis aşa doar pentru că de fiecare dată cântam ca o tânguire.

El închise ochii, urând cuvintele şi ceea ce implicau. Amintirea şi regretul. El ar fi trebuit să stea alături de ea ca să o ţină în braţe când se tânguia. Să o ajute să treacă peste toate, cu iubirea lui.

Ar fi trebuit să treacă peste asta prin iubire.

Ea continuă:

— Când am ajuns la Boston… când l-am întâlnit pe Caleb – la insistenţa unora dintre marinari, care îl cunoşteau şi erau convinşi că aveam să facem o echipă minunată…

El deschise ochii şi îi găsi privirea aţintită spre el, uluitoare şi albastră, strălucind ştiutoare şi transmiţând şi altceva. Ceva ca o promisiune.

— Vrei să ştii de ce am păstrat numele?

— Da. Mai mult ca orice pe lume.

— Pentru că porumbeii se împerechează o singură dată în viaţă, şi am ştiut că pentru mine nu avea să mai existe niciodată altcineva.

Cuvintele ei îl slăbiră, îl făcură să se aplece înainte, spre ea, disperat să îi fie mai aproape, şi totuşi încă temător să o atingă. Temător să o grăbească. Îşi strânse pumnii. Putea să aştepte. Putea să aştepte o viaţă întreagă dacă era nevoie.

Ea nu întoarse privirea, părând să capete putere din adevăr. Libertate din adevăr.

— Când am făcut călătoria înapoi, spre Londra, eram… mai fericită. Mai încrezătoare. Mai puternică. Şi când am revenit pe puntea aia – ignorând din nou superstiţia – şi am cântat, cântecele meu nu mai erau chiar atât de melancolice. Marinarii m-au învăţat cântecele lor marinăreşti, unele de-a dreptul îndrăzneţe.

— Mi-ar plăcea să le ascult pe astea. Era adevărat. Voia să stea pe iarbă la Highley, să lase adierea vântului de vară să îi învăluie şi să poarte cântecele ei indecente spre toate colţurile lumii.

— Ştiu unul despre un flăcău din Glasgow, care o să te facă să roşeşti. Ea zâmbi visătoare şi privi pe fereastră. După o pauză, spuse: Mi-au pus un nume şi la întoarcere.

— Vrabia.

— Mi-au spus că îi făceam să viseze la fetele de acasă. Dar vrăbiile nu reprezintă doar ideea de acasă. Întoarse privirea spre el. Tinerii marinari îşi tatuează adesea vrăbii pe braţe. Pentru libertate. Lui Mal i se tăie răsuflarea. Libertatea de a se duce unde vor şi de a fi ce vor. Libertatea de a închide o uşă şi de a deschide una nouă pentru a transforma în *acasă* locul în care acostezi. Ea se opri. Apoi adăugă încet: Libertatea de a uita.

El aşteptă, muşcându-şi limba, refuzând să vorbească, disperat ca ea să continue.

În cele din urmă, vorbi:

— Doamne, Dumnezeule, Mal! Nu-ţi dai seama? N-am ales Vrabia în defavoarea ta. Sau America, sau pe Caleb,

sau orice altceva. Le-am ales pe toate astea pentru că nu te aveam pe tine. Pentru că nu m-am gândit că te voi mai avea vreodată. El îi auzi lacrimile în voce când adăugă: Pentru că nu m-am gândit că o să mă ierţi vreodată, aşa că am încercat să uit. Ea oftă, prelung şi tremurător, în vreme ce se lupta cu amintirile. Am încercat din răsputeri să uit totul. Şi nu puteam să-mi amintesc decât de tine. Mi-am spus că Porumbiţa era rămăşiţa trecutului meu. Şi mi-am promis că Vrabia era promisiunea viitorului meu. Atunci, ea se uită la el, cu ochii strălucind înlăcrimaţi. Când, de fapt, am fost ambele tot timpul.

El nu mai putu să se abţină. Se apropie de ea, o trase spre el şi o cuprinse în braţe. Iar ea se supuse, fără şovăială.

— Mal, şopti în pieptul lui când o trase mai aproape, sărutându-i părul. Îmi pare aşa rău, spuse ea. Pentru atâtea lucruri.

Ea plângea, şi el nu putea să suporte. Îi înălţă chipul spre al lui, îi sărută obrajii, îi sorbi lacrimile când şopti:

— Nu, îngerul meu. Suferinţa e de partea mea. Regretul. Nu ţi-am spus niciodată cât de mult te iubeam. Nu ţi-am arătat niciodată cât de mult îmi doream să te cunosc. Nici măcar nu am stat vreodată la masă cu surorile tale – care, apropo, îmi plac poate mai mult decât ar trebui.

Ea râse printre lacrimi la spusele lui.

— Te cuceresc treptat.

El se retrase şi îi întâlni privirea serioasă.

— Au fost atât de multe lucruri pe care nu le-am spus niciodată. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le spun acum. Pentru totdeauna. Şi îi spuse, şoptindu-i toate lucrurile pe care voia să i le spună. Cât era de frumoasă, de perfectă, cât de mult o iubea. O sărută printre cuvinte, delicat şi dulce, ştergându-i lacrimile cu buzele şi cu degetele, acoperind-o cu sărutări, până când îi găsi din nou buzele delicate, dulci şi perfecte.

Dăinui acolo, apăsând săruturi lungi şi duioase pe buzele ei, printre jurămintele care îl copleşeau.

— Te iubesc, îi şopti ca o rugăciune. Un sărut. Am

nevoie de tine. Alt sărut. Rămâi. Altul şi un altul, şi un altul, până ce lacrimile Seraphinei dispărură, şi ea se agăţă de el, obligându-i săruturile să fie mai apăsate, mai lungi, mai înflăcărate.

Totuşi, înainte să se consume unul pe celălalt, Sera îl opri, răsuflând greoi, retrăgându-se – atâta cât îi permitea el.

— Ai divorţat de mine.

El încuviinţă din cap.

— Am vrut…

Ea îi opri cuvintele cu un sărut.

— Ştiu ce ai vrut. Ai vrut să-mi oferi libertatea. Ai vrut să mă laşi să aleg.

— Şi acum vreau să cad în genunchi şi să te implor să mă alegi pe mine.

Ea se uită ţintă în ochii lui şi zâmbi, nevinovată şi sinceră, trimiţând bucurie şi plăcere înăuntrul lui.

— Este o ofertă frumoasă şi ademenitoare. Dar mă tem că nu vreau să aleg. Vreau totul.

— Poţi să ai The Singing Sparrow, Sera. Acum este a ta. Calhoun are hârtiile. Nu mai trebuie decât să le semnezi.

Ea *clătină din* cap.

— Şi cu tine cum rămâne?

— N-ai nevoie de hârtii ca să mă deţii pe mine. Locul meu e lângă tine. O sărută din nou, prelung şi domol, până ce buzele ei se întredeschiseră şi se lipiră de ale lui. Mă ai. Aici. Acum. Pentru totdeauna. Oricum vrei.

— E foarte greu pentru o fată să alerge după tine.

Cuvintele – implicaţiile lor – vibrară înăuntrul lui.

— Vrei să alergi după mine?

— Dacă nu te deranjează foarte tare, duce.

— Chiar deloc, ducesă.

Ea se retrase imediat şi ţâţâi cu falsă dezaprobare.

— *Fostă* ducesă. Acum, o simplă lady. Şi până şi asta e o titulatură discutabilă. Începu să vorbească în şoaptă: Vezi tu, sunt divorţată acum. Şi deţin o cârciumă.

— Ah, spuse el, apropiindu-se de ea, sărutându-i bărbia când ea îl luă de gât. Sună teribil de scandalos.

— Oh, absolut. Ce să vezi, chiar în dimineaţa asta am scandalizat Camera Lorzilor.

— Ce coincidenţă, şi eu am făcut la fel.

Ea zâmbi larg.

— Ai fi uimit să afli ce face divorţul dintr-un om integru şi de bună-credinţă.

— Sunt convins că aş fi, o tachină el, iubind zâmbetul de pe buzele ei. De ce nu-mi arăţi chiar acum?

— La momentul potrivit. Dar, mai întâi, trebuie să-ţi spun că am citit câte ceva de când m-ai părăsit.

— Tu m-ai părăsit prima, spuse el.

— Da, dar tu mi-ai distrus cârciuma şi apoi m-ai părăsit.

— Am fost nevoit să conving optzeci de membri ai parlamentului să se plaseze de partea unei ducese în procedura de divorţ. Nu este cea mai uşoară dintre sarcini. Numărul de dispoziţii scrise pe care le-am împărţit în stânga şi în dreapta este uimitor.

Ea râse.

— Şi o să discutăm despre toate astea pe îndelete în curând. Dar, mai întâi, vreau să-ţi spun ce am aflat.

Câtă vreme rămânea în braţele lui, putea la fel de bine să citească procesul verbal al ultimei sesiuni parlamentare.

— Chiar te rog.

— M-am torturat citind despre Pleiade.

Şi, astfel, el fu fascinat. Degetele ei se jucară în părul lui câtă vreme continuă:

— Vezi tu, Merope este singura dintre cele şapte surori care nu poate să fie văzută fără un telescop. Ştiai?

Inima lui începu să bată cu putere.

— Da.

— Bineînţeles că ştiai. Şi, mai întâi, mi-ar plăcea foarte mult să-mi iau un telescop şi să arunc o privire la ea.

Avea să-i cumpere un telescop chiar azi. Avea să-i construiască un afurisit de observator.

— Se spune că îşi ascunde chipul de ruşine pentru că toate surorile ei s-au măritat cu zei, iar ea a iubit un

muritor.

El încuviinţă din cap.

— Da.

— Eu cred că se înşală. Eu cred că stă cu spatele pentru că îşi caută fericirea în direcţia greşită. Cred că e în căutarea cerului, aşteptând ca iubirea să o găsească. Şi... Ea se opri, cu cuvintele suspendate în aer... Dacă s-ar întoarce numai, ar vedea că Orion a fost acolo tot timpul, aşteptând să o facă fericită.

El încuviinţă din cap, apoi îşi rosti cuvintele cu greutate:

— El îşi doreşte doar fericirea ei.

Ochii ei albaştri îl găsiră. Rămaseră aţintiţi în ai lui.

— Şi iubirea ei, sper.

— Doamne, da. Iubirea ei.

Lacrimile licăriră în ochii ei.

— Trebuie să-ţi spun că sunt aici pentru mai mult de atât.

Orice. Avea să îi dea orice.

Ea se ridică din poala lui, iar el regretă mişcarea, până ce ea rămase în picioare înaintea lui, şi el văzu ce purta. Roba lui. Cum de nu observase înainte? Şi cum de acum, că observă, era convins că nu mai văzuse niciodată în viaţa lui ceva atât de uluitor?

— N-am vrut să mă duc acasă pentru a găsi ceva de îmbrăcat.

— Îmi amintesc că purtai o rochie perfect respectabilă mai devreme, spuse el, şi înălţă capul.

Ce avea de gând?

Un zâmbet sfios se jucă pe buzele ei câtă vreme pipăi legăturile robei.

— Da, dar m-am gândit că roşul se potriveşte mai bine.

Şi aşa, Mal deveni disperat după ea; se întoarse cu faţa spre ea, se întinse după ea, o prinse de mijloc şi o trase mai aproape, între picioarele lui, furându-i încă o dată buzele câtă vreme deschise roba. Iar apoi mormăi:

— Mi-am amintit că sunt foarte supărat că i-ai spus

altei femei despre atracţia mea pentru roşu. Va trebui să-ţi ceri iertare pentru asta mai târziu.

Ea răsuflă întretăiat la auzul cuvintelor lui. Sau poate era senzaţia mâinilor lui, care alunecau peste catifeaua robei, trăgând-o spre el.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Mâinile ei îi cuprinseră bărbia, şi ea îi înălţă chipul spre ea, apoi îl sărută. Mal îşi luă revanşa şi lăsă mâna să-i alunece prelung şi lent peste catifeaua moale a robei.

— Are vreo importanţă dacă spun că vreau să fiu singura femeie care să mai poarte vreodată roşu pentru tine?

Lui i se tăie răsuflarea.

— Da, are.

— Este adevărat, spuse ea. Vreau să fiu singura femeie. Pentru totdeauna.

Cuvintele vuiră în urechile lui.

— Pentru totdeauna cum?

— Pentru totdeauna, ca parteneră. Pentru totdeauna, ca de la egal la egal. Ea se opri. Pentru totdeauna, îndrăgostiţi. Pentru totdeauna, căsătoriţi.

El nu reuşi să se abţină.

— Eşti sigură?

— Sunt, spuse ea cu un râset. Am fost în dimineaţa asta, dar ai divorţat de mine înainte să apuc să-ţi spun. Dar… totul se leagă numai bine. Dacă o să mă vrei înapoi.

Şi el râse, incapabil să se abţină. Ideea că putea să nu o vrea înapoi era ridicolă.

— O să te vreau, cred.

Ea schiţă un zâmbet care dispăru înainte ca Mai să se bucure de căldura lui.

— Eşti sigur? Nu o să… nu o să… Ea trase adânc aer în piept şi oftă, iar el ghici lacrimile din sunetul pe care îl scoase. Nu o să ai un moştenitor.

El îi cuprinse chipul în mâini.

— O să te am pe tine. O să te iubesc pe tine. Şi o să îmbătrânesc în braţele tale.

Ea închise ochii, şi o lacrimă îi alunecă pe obraz. Mal o

şterse cu degetul. Se sărutară încet şi perfect, iar el îşi dori ca ea să îl creadă. Să înţeleagă că nu era nimic fără ea, şi că ea era tot ce avea să îşi dorească vreodată.

Trebuie să îl fi crezut, căci, după ce termină, ea se îndepărtă, cu degetele apropiindu-se de închizătoarea robei din catifea roşie. Desfăcu funda, şi catifeaua alunecă la picioarele ei, tăindu-i răsuflarea lui Mal.

Era goală pe dedesubt.

Era goală, şi într-o clipită ajunse în braţele lui.

O trase în poala lui, fără şovăială, iubind felul în care îl încălecă, iubind senzaţia pielii ei şi sunetul oftatului ei de plăcere. Iubind-o pe ea.

— Lady Seraphina, scandalizezi acest loc.

— Ce mi-ai spus ultima dată când am fost aici? Că ăsta este un loc pentru bărbaţii hotărâţi?

O săruta pe gât, desenând cerculeţe cu limba în locul în care gâtul îi întâlnea umărul, unde era suficient de sensibilă încât putea să o facă să ofteze cu o simplă atingere. Zâmbi acolo, pe pielea imposibil de fină, mâinile găsind linia rotundă a posteriorului ei când Sera îi trase haina de pe umeri.

— Mi se pare că-mi amintesc o asemenea descriere.

Cu haina înlăturată, mâna i se avântă spre sânul ei, îl cuprinse, îi testă povara grea, iar ea gemu uşor la atingerea lui.

— Şi ce ai de spus despre asta?

Buzele lui urmăriră conturul sânului.

— Sunt hotărât acum, nu crezi?

Ea izbucni în râs; sunetul răsună pe coridoarele serioase şi respectabile ale parlamentului, nelalocul lui şi perfect. Iar Mal se apucă să o facă să râdă din nou şi din nou, până ce ajunse să scoată sunete complet diferite.

Şi apoi începu să facă şi el la fel.

Când se întoarseră pe pământ, pe podeaua din biroul lui, învăluiţi în roba grea din catifea – robă pe care nu avea să mai fie în stare să o poarte fără să o cheme pe soţia lui ca să îl ajute să o dea jos –, apăsă un sărut pe tâmpla ei şi spuse încet:

— Presupun că trebuie să mă apuc să răspândesc zvonuri azi.

Ea înălţă capul, cu fruntea marcată de confuzie.

— Ce zvonuri?

El îi zâmbi fostei şi viitoarei soţii.

— Ar trebui să ne anunţăm logodna, nu crezi? Ducele de Haven şi Vrabia cântătoare?

Iarăşi râsul acela frumos, perfect *şi al lui.*

— Neapărat. Nu ne-am dori ca oamenii să vorbească pe la colţuri.

Epilog

Pruncul Bevingstoke: Haven nu mai are răbdare!

După cinci ani

— Excelenţă, pur şi simplu nu se poate!

Mal nici nu se mai uită a doua oară la moaşă când intră valvârtej în încăpere, aruncându-şi mănuşile pe podea, apoi haina pe urma lor, având ochi doar pentru soţia lui, în vreme ce se aşează pe pat lângă ea.

Soţia lui care părea mult prea senină, dat fiind că urma să nască peste câteva minute.

— Îi dai emoţii moaşei.

— O să fie bine. El îi luă mâna şi o duse la gură pentru un sărut apăsat. Nu te mai ating niciodată.

Ea râse, de parcă erau afară la o plimbare.

— Aşa ai spus şi dăţile trecute.

— De data asta vorbesc serios.

— Ai spus *asta* şi ultima dată.

El nu îşi amintea, dar îşi închipui că o făcuse. La trei

luni după cea de-a doua măreaţă nuntă – un spectacol impresionant la care participase jumătate din Londra, la insistenţele cumnatei lui –, Sera şi Mal descoperiseră cu surprindere, încântare şi groază că Sera aştepta un copil.

Ca prin minune, o naştere uşoară aduse la viaţă un fiu sănătos. Oliver, care avea acum cinci ani şi era înnebunit după cai şi pictură. La doi ani după aceea, îi uraseră bun venit Ameliei, minunată ca mama ei, şi cu foarte multe păreri. Chiar în dimineaţa aceea, la micul dejun, îl privise pe Malcolm fix în ochi şi îi spusese:

— Dacă tu şi mama puteţi să aveţi un bebeluş, e corect ca eu şi Oliver să avem o pisicuţă.

Mal îşi petrecuse dimineaţa în grajduri, alegând perechea perfectă de pisici care să trăiască în conac. La urma urmei, subliniase Amelia, bebeluşul trebuia să primească un cadou la naştere. Era pur şi simplu un lucru politicos.

Era de la sine înţeles că medicul care spusese, după naşterea primului copil, că Sera era stearpă se înşelase. Iar viaţa fericită pe care o începuseră Sera şi Mal devenise un haos la fel de fericit.

— Ai primit vreo veste de la The Singing Sparrow? întrebă Sera, de parcă se afla în grădină la un joc de popice pe iarbă, nu pregătindu-se să nască.

— Caleb a ajuns abia ieri, răspunse Mal. Cârciuma ta e pe mâini bune, câtă vreme tu te ocupi de alte treburi.

Familia trăia cea mai mare parte din an la Londra, destul de aproape de The Singing Sparrow pentru ca Sera să se ocupe de activităţile zilnice, iar Vrabia însăşi putea să găsească timp ca să cânte la ocazii rare şi minunate, mereu în prezenţa ducelui de Haven.

Dar toţi copiii lor se născuseră la Highley, iar acesta nu avea să se abată de la regulă.

Sera fu cuprinsă de un val de disconfort şi răsuflă întretăiat.

— E timpul.

Mal îşi suflecă mânecile şi se aşeză în spatele soţiei lui. Chiar dacă era absolut înnebunit după copiii lui şi îi

mulţumea lui Dumnezeu în fiecare zi din viaţa lui norocoasă pentru ei, nu se schimba cu nimic faptul că nu îi plăcea deloc procesul prin care apăreau pe lume.

— Mi se aduce aminte că nu-mi place nicio parte din povestea asta.

— Îţi plac foarte mult momentele care ne conduc spre asta, soţul meu, spuse ea pe un ton sec. La fel şi mie.

Moaşa ţâţâi cu dezaprobare, iar Mal ridică dintr-o sprânceană.

— Ştii că se spune că sunt scandalos, nu? Şi iată-te aici, scandalizând încăperea cu discuţia ta despre momentele care conduc spre asta.

Ea zâmbi.

— Dată fiind starea în care mă aflu, sunt ferm convinsă că încăperea e conştientă de momentele care conduc spre asta.

El râse, înnebunit după soţia lui, ca de obicei frumuseţe şi oţel.

Apoi ea fu cuprinsă de un val de durere, iar Mal se strădui din răsputeri să îşi păstreze cumpătul, în vreme ce moaşa se uită la Sera.

— Vine copilaşul, Excelenţă! Îl privi pe Malcolm. Sunteţi sigur că vreţi să rămâneţi?

Sera îi strânse mâna.

— Este sigur.

De parcă exista vreun alt loc în care să îşi dorească să se afle.

Îşi oferi mâinile soţiei lui şi puterea lui, în timp ce ea se avântă în uriaşa şi extraordinara sarcină de a aduce pe lume copilul lor. Nu că avea nevoie de el.

Într-adevăr, Mal avu nevoie de puterea Seraphinei când, la câteva minute după aceea – plânsetele zdravene ale celui de-al doilea lor fiu umplură încăperea şi inima lui Mal –, ea o născu pe cea de-a treia fiică a lor.

După câteva ore, când soarele apunea la orizont, cufundând camera într-o nuanţă bogată de auriu, Mal intră în apartamentele ducale unde îşi găsi soţia în pat, arătând ca un înger, cu părul curgându-i în valuri peste umeri,

înconjurată de copiii lor.

Ţinea în braţe unul din gemeni, celălalt adormit lângă ea, ambii fericit de inconştienţi de cercetările scrutătoare la care îi supuneau fraţii lor mai mari. Privirea Seraphinei o întâlni pe a lui, albastră şi plină de iubire, cu un zâmbet jucăuş pe buze înainte să spună, cu un amuzament reţinut în glas:

— Tocmai ne gândeam la opţiunile noastre.

El se apropie, simţindu-se de parcă inima stătea să îi explodeze în piept la priveliştea pe care i-o ofereau copiii aceia, femeia aceea. Dragostea lui.

Amelia stătea în patru labe şi se uita atent la copilul din pat.

— Îl prefer pe el.

Oliver clătină din cap cu toată seriozitatea.

— Eu nu. Surorile pot să fie o mare bătaie de cap.

— Asta e foarte adevărat, încuviinţă Sera, vorbind dintr-o mare experienţă personală. Dar pot să fie şi extraordinar de loiale.

— Şi extraordinare în luptă, adăugă Mal şi îi făcu cu ochiul soţiei lui.

— Totuşi, spuse Oliver, prefer să păstrez băiatul.

Mal ridică din sprâncene.

— Poftim?

Sera zâmbi larg.

— Se pare că au ales un singur nume şi, de aceea, trebuie să alegem pe care îl păstrăm.

Veni rândul lui să zâmbească larg.

— Numele vă ajută în luarea deciziei?

Ea clătină din cap.

— Mă tem că nu.

El îşi privi copiii mai mari.

— Care e numele?

— Puişor, spuse simplu Amelia.

Mal râse tare şi mult, înainte să se aşeze în capul patului, de cealaltă parte a fiicei lui.

— Ei bine, cred că îi păstrăm pe amândoi, dacă nu vă supăraţi.

Oliver oftă.

— Dacă trebuie.

Mal se aplecă şi îşi sărută soţia, dulce şi lent.

— Eşti extraordinară.

— Chiar sunt, nu? spuse ea fericită.

El chicoti şi se aplecă să apese un sărut pe fruntea copilului din braţele ei, apoi un altul pe fetiţa adormită pe pat.

— Şi pe mine! strigă Amelia, aruncându-se în braţele lui.

El o strânse apăsat la piept şi îi sărută şi ei fruntea, în vreme ce Oliver alergă spre braţul liber al Seraphinei.

Familia zăbovi aşa până ce ultimele urme ale soarelui auriu se dizolvară în pete de roşu şi violet, apoi se stinseră în întuneric, dezvăluind stele şi o lună argintie pe cerul nopţii. Mal îşi duse copiii în dormitoarele lor, aşeză bebeluşii în camera alăturată – camerele rezervate pe vremuri ducesei de Haven fuseseră transformate în creşă, întrucât nici Sera, nici Mal nu îşi doreau sub nicio formă să doarmă separat.

De îndată ce copiii fuseseră aranjaţi la locurile lor, Mal se întoarse şi îşi găsi soţia în dreptul ferestrei deschise din dormitorul lor. Din spate, depuse un sărut pe pielea fină de deasupra cămăşii de noapte şi o luă în braţe.

Ea se lăsă cuprinsă în mângâierea lui, abandonându-se în îmbrăţişare minute bune.

— O să răceşti la fereastra asta, soţie.

— Vezi? îi arătă ea. E acolo.

El urmări direcţia arătată de ea.

— Orion. Sărmanul, mereu la vânătoare.

— Cred că vrei să spui sărmana fată, niciodată prinsă. Atunci, Sera se întoarse spre el, îşi înălţă faţa spre a lui şi îşi ridică mâna ca să îl atragă într-un sărut, apăsat şi domol, plin de iubire. Când se despărţiră, ea adăugă: Ar trebui să ia frâiele chestiunii în propriile mâini. El n-o să ştie niciodată ce l-a lovit.

— Aiurea! O ridică în braţe şi o duse în pat. Dacă ar alerga după el, el ar face orice ca să se lase prins. Şi, ei

bine…

Ea zâmbi la cuvintele lui şi se ghemui mai aproape de el.

— Şi ce se întâmplă după ce îl prinde?

El o sărută cu blândeţe, fascinat de viaţa pe care o împărtăşeau.

— O să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, fireşte.

Ea zâmbi, cu ochii închişi, cuprinsă de somn.

— În sfârşit. Şi pe bună dreptate.

Sfârşit